DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

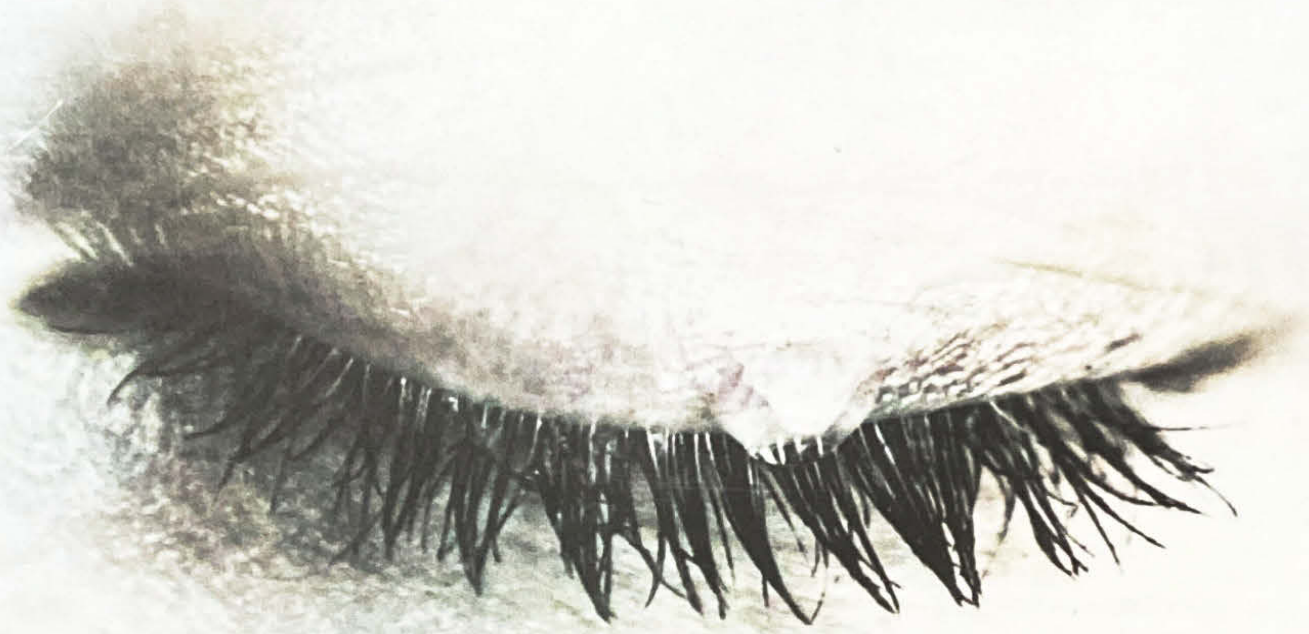
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

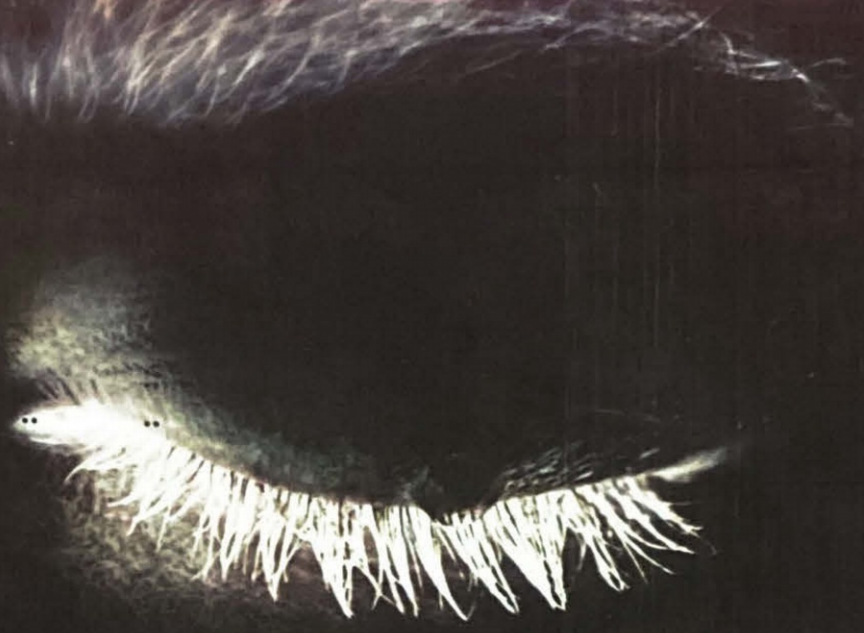
"2024'ün en çok konuşulan gerilim kitabı." *Today Show*

ANNA O.

MATTHEW BLAKE

JUNO kitap

Anna Ogilvy, magazin sayfalarını süsleyen yirmi beş yaşında genç bir yazardır. Sonra bir gece, ortada hiçbir neden yokken iki kişiyi bıçaklayarak öldürür ve o andan sonra da daldığı uykudan bir daha uyanmaz. Magazin basını tarafından "Uyuyan Güzel" olarak adlandırılan Anna'nın durumu, nörologlar tarafından "vazgeçme sendromu" olarak bilinen nadir bir psikosomatik bozukluktur.

Adli psikolog Dr. Benedict Prince ise uykuda gerçekleştirilen cinayetler konusunda uzman bir isimdir. Makalesinde bahsettiği yöntemler bir şekilde Adalet Bakanlığı'nın dikkatini çeker ve Anna O.'yu uyandırmak üzere görevlendirilir. Ancak gerek kişisel yaşamı gerek kariyerindeki sırlardan dolayı böylesine yüksek profilli bir şüpheliye karşı dikkatli olmalıdır.

Acaba her şeye rağmen Dr. Prince, Anna O.'yu uyandırıp o gece neler olduğuna dair gerçekleri öğrenebilecek midir?

"Mitoloji, psikoloji ve gerçek suçların yer aldığı bu roman, herkesi şaşkına çevirecek ters köşelerle örülü." - People

Çevi
JUNO kitap
@juno_k

Ayışığı Kitaplığı

Juno Kitap - 15

ANNA O.
Matthew Blake

Orijinal Adı: **Anna O**

Çeviren: Esra Yüksel
Editör: Arzu Sarı
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97774-5-0

Türkçe hakları © 2025 Juno Kitap

Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2024
Jacket photograph © Magdalena Russocka/Trevillion Images
Copyright © Matthew Blake, 2024

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen
ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ANNA O.

Ayışığı Kitaplığı

MATTHEW BLAKE

Çeviren: Esra Yüksel

JUNO kitap

İçimde uyuyan bu karanlık şeyden korkuyorum.
Sylvia Plath

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

1

BEN

"Ortalama bir insan ömrünün otuz üç yılını uyuyarak geçirir."

Bana doğru eğildi, bu sayede pahalı parfümünün kokusu ılık bir meltem gibi burnuma çalındı. Genellikle bu aşamadan sonra işler ilginçleşiyordu. "İşin bu mu yani?"

"Evet."

"Uyku doktoru musun?"

"Uyurken suç işleyen insanlar üzerine çalışıyorum." Kartvizitimde, adımın hemen başında "Dr." diye yazıyordu. Dr. Benedict Prince, Abbey, Harley Caddesi. Uyku konusunda uzmandım. Fakat hiçbir platformda tıbbi olarak doktor olduğumu iddia etmedim.

Gayet ciddi olduğumu gördü. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Uykudayken neler yaptığını ya da yapmış olabileceğini hiç merak etmedin mi?"

Birçok insan bu noktada ister istemez rahatsız olur. Çoğu suç bir mesafe unsurunu barındırır. Tıpkı bizim gibi olan ama aynı zamanda bize hiç benzemeyen insanlara dair hikâyelerden keyif alırız. Ama uyku niteliksel manada bu tür bir kategorizasyon yapmamıza müsaade etmez.

Uyku özü itibarıyla evrenseldir, gece de gündüz kadar olağan ve sabittir.

"Ne tür suçlar?"

Konuyu değiştirmedi. Belli ki dikkati hâlâ bendeydi. "Her türden, akla gelebilecek en kötü suçlar dahil."

"Ama insanlar muhakkak uyanır, öyle değil mi?"

"Uyurgezerlerse hayır. Uykudayken kapıları kilitleyen, araba kullanan hastalar tanıyorum. Hatta bazıları cinayet işliyor."

"İnsan böyle bir şey yapsa kesin hatırlar, değil mi?"

"Gözlerinin etrafındaki çizgilere bakılırsa... Tahminime göre dün gece beş buçuk saat uyudun."

Kaşlarını çattı. "O kadar belli oluyor mu?"

"Peki, o beş buçuk saatlik süreçte neler yaşandığına dair bir bilgin, belirgin bir hatıran var mı?"

Duraksadı, çenesini sağ eline koyarak düşündü. "Galiba bir rüya gördüm."

"Nasıl bir rüya?"

"Hatırlamıyorum."

"İşte, tam da bundan bahsediyorum."

Gözlerindeki ifade aniden değişti. Artık bana daha farklı bakıyordu. Sesi canlanıp yükseldi, beden diline de bir dinamizm geldi. "Bir saniye, böyle bir dava vardı. Adı da..."

İşte, bu nihai noktaydı. Aslına bakılırsa çok az randevu bu aşamaya kadar gelirdi. Önce mesleki tanımımla onların canını sıkar, sonra uykudayken işlenen cinayetleri konu eden hikâyelerimle onları korkutup kaçırırdım. Bu da işe yaramazsa son bir detay daha vardı ki o yüzde yüz etkiliydi. Sonuncu aşamaya gelen, yani gerçeği duyan kimse yanımda bir saniye daha kalmazdı.

Hiç kimse...

"Anna O.," dedim. Şarabımdan, ne yazık ki pahalı bir Merlot'tu, son bir yudum alıp ceketime uzandım.

"Sen o adamsın. Fotoğraftaki... O psikolog."

Hafifçe tebessüm edip saatime baktım. "Evet," dedim. "O bendim."

O kanlı ve acımasız finalden sonra bütün büyük gazetelerin birinci sayfasında yer alan fotoğraftan söz ediyordu. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı o dönüm noktalarından biri, tam manasıyla kader anı. Sürgün ve çöküş döneminden önce dağınık saçlı, hafif züppe bir giyim tarzını benimseyen, gözlüklü bir

adamdım. Fakat o zamandan beri kendimi yeniden yarattım. Artık beni daha yaşlı gösteren bir sakalım var, saçlarımın uçları da kırlaştı. Gözlüklerim şimdi daha kalın, *Harry Potter* film setindeki dekorlardan çalınmış gibi görünmüyor. Gelgelelim gözlerimi ya da yüzümü değiştirmem mümkün değil.

Ben artık farklı bir insandım. Bir yandan da ben hâlâ aynı insandım.

Her zaman sorulan o sorunun gelmesini bekledim. Olan biten onca şeye rağmen hâlâ varlığını koruyan bir gizemdi bu. Aralanmamış bir esrar perdesi. Aileleri, eşleri, hatta arkadaşları birbirinden ayıran bir sır.

"Suçlu muydu?" diye sordu randevuya çıktığım kadın ya da bir dakika öncesine kadar flörtüm olan ama şimdi eski flörtüm diyebileceğim kişi. Ben artık onun için bir gulyabaniden başka bir şey değildim, Noel tatilinde ya da Yeni Yıl arifesinde anlatacağı bir hayalet hikâyesi, hortlaklarla ilgili bir anekdottum. "O iki kişiyi bıçaklayarak öldürdüğünde. Cinayetten paçayı sıyırdı mı gerçekten?"

BİRİNCİ KISIM

Bir Yıl Önce

2

BEN

Londra

Cep telefonum çaldı.

Ne zaman düşünsem ilk bu geliyor hatırıma.

Her şeyin çıkış noktası, başlangıç.

Geç bir vakitti, karanlık bir mürekkep kadar koyuydu. Berjer koltuğumda yarı uyur yarı uyanıktım. Körili salata kâsesinin ve yarısına kadar ucuz şarap dolu bir kadehin durduğu tepsi hâlâ kucağımdaydı. Odanın köşesinde duran televizyon ekranında siyah beyaz bir film oynuyordu. Filmin adı *Trendeki Yabancılar*... Favorim! En sevdiği Hitchcock eseri sorulduğunda herkes *Sapık* veya *Ölüm Korkusu*'nu başyapıt olarak seçer ama bence yanılıyorlar. *Trendeki Yabancılar*'ın tenis sahneleri muhteşemdir.

Cep telefonunun titreşimi beni odaya geri döndürdü. İyice ağırlaşan göz kapaklarımı hafifçe araladım. Yağlı ellerimi peçeteye silip kimin aradığına baktım. "BLOOM, PROF. (ABBEY)." Cevapla tuşuna dokunarak kaydırdım, şiddetli bir esnemeyi bastırarak yapacağım görüşmeye hazırlandım.

"Alo?"

"Ben, bu kadar uygunsuz bir saatte aradığım için üzgünüm. Ama konu çok acil."

Sesi ciddiydi. Gecenin bulanıklığında sesinin bu denli ciddi olması beni ürkütmüştü. Profesör Virginia Bloom genellikle önce şaka yapar, ardından asıl meseleye gelirdi. Onu sık sık üstünde kaftan, ayağında topuklu ayakkabılarla Oxford

Caddesi'nde yürürken ya da Langham'da bir avuç dolusu uyarıcı ve bir karaf şarap eşliğinde köşedeki masasına oturmuş halde görebilirdiniz.

Hattın diğer ucundan gelen belli belirsiz ayak seslerini duydum. Görünen oydu ki Bloom hâlâ Abbey'deydi. Hemen saate baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Bir sorun mu var?"

"Öyle de denebilir." Bloom homurtuya benzer boğuk sesinin kaynağı olan boğazını temizledi. "Korkarım özellikle de seni ilgilendiriyor. Az önce yeni bir talep geldi. Biraz hassas bir konu."

Neticede ben adli psikologdum. Büyük çaplı suçlara bakan çok sayıda kuruma danışmanlık yapmıştım. FBI, NCA ve Interpol... Hepsinde numaram vardı. Fakat bu seferki kulağa normal vakalardan daha gizli geliyordu. "Peki, bu talebin adı nedir?"

Arka plandan başka sesler geldi. Bloom'un dikkati dağılmış gibiydi. "Hemen Abbey'ye gel, olur mu? Açık hatta herhangi bir detay vermemem söylendi."

Resmi olarak bir hafta izinliydim. Bir dergi için yazdığım makalemin son teslim tarihi gelmişti. Ayrıca yazmam gereken üç hasta dosyası vardı. Yarın gün boyu evden çalışmayı ve dağ gibi yığılan evrak işlerini bitirmeyi planlıyordum. Öte yandan uykuyla ilgili çok az sayıda davanın telefonda konuşulamayacak kadar hassas olduğunu biliyordum. Davanın gizemi resmen bana şantaj yapmıştı, tam da Bloom'un amaçladığı gibi.

"Tamam ama önce bana bir ipucu vermelisin."

Hattın diğer ucundan oflamaya benzer bir ses duydum. Bloom bir süre sessiz kaldıktan sonra, yüksek sesle iç çekti. "Yalnız bunun için bana teşekkür etmeyebilirsin."

Dışarıda kutup soğuğu vardı. Eylül yağmuruyla yüklü gökyüzü ağır ve griydi. Pimlico'dan Harley Caddesi'ne yapacağım yolculuk şimdiden beni korkutmaya başlamıştı. Aslında yemeğimi yemeye, bir kadeh daha şarap doldurup Hitchcock filmimi izlemeye devam edebilirdim. Fakat benim mizacım ya da tarzım bu değildi.

Zaten bu yüzden az önce telefonu açmıştım. Zaten bu yüzden her defasında telefonu açıyordum.

Bloom sonunda, "Anna O. davası," dedi. "Görmemizi istedikleri bir şey var."

3

BEN

Abbey Uyku Kliniği Harley Caddesi'nin küçük bir köşesini kaplayan, Edward döneminden kalma tuğlalarla örülü, insanda takdir hissi uyandıran eski bir binaydı. Ziyaretçiler sık sık mekânın ne kadar sessiz olduğunun altını çizer, Oxford Caddesi'yle Regent's Park ve Cavendish Meydanı'nın gürültüsü arasında gizlenmiş bir vahaya benzetirlerdi. Binanın bazı bölümleri Portland taşından oyulmuş gibi görünüyordu. Bu da Abbey'ye krallara layık, muhteşem bir yer havası veriyordu. Peruklu markizlere ve kraliyet ailesinin ikinci derece üyelerine yakışır cinsten bir binaydı. Bir tür sığınakmış gibi hissettiriyordu.

Taksi su birikintilerinin üzerinden geçip boş caddenin köşesine yanaşırken dışarı baktım. Gece, belki de gün demeliyim, emin değilim, saat artık gece yarısını geçtiğine göre ikincisi daha muhtemeldi, gri, kirli ve pusluydu. Yağmur almayan bir noktaya geçip bozuk, siyah şemsiyemi sallayıp suyu silktim. Tam o sırada taksi birden ve o kadar hızlı uzaklaştı ki pantolonumun arkasına su sıçrattı. Beni gecenin bir saati arayıp buraya çağırdığı için Bloom'a bir kez daha lanet okudum.

Ön taraftaki merdivenlerden çıkıp şifremi tuşlamaya başladım. Ama yağmur yüzünden tuşlar iyice kayganlaşmış, tuşlara basmak da hiç olmadığı kadar zorlaşmıştı. Uzun zaman önce ofise dönüştürülen eski ev artık dört katlıydı. Binanın dışında sadece plakete benzeyen gümüş rengi bir tabela vardı. Üstünde "Abbey Uyku Kliniği" yazıyordu. Bir telefon numarası olsa da herhangi bir e-posta adresi yoktu. Abbey'nin internet sitesi

dikkat çekecek kadar sade, hatta yavandı. Hiçbir fotoğrafa yer verilmiyor, sadece personelin yetkinlikleri listeleniyordu. Buradaki diğer her şey gibi kasıtlı olarak görsellikten uzaktı. Bizler binanın kanatlarında gezinen hizmetkârlardık, gururlu ya da havalı bir şekilde ortalıkta gezinip caka satmazdık. Akıl veya ruhla ilgilenen doktorlar için bu altın kuraldı: Bizler duyulan ama asla görülmeyen kişilerdik.

Binbir güçlükle tuşlara bastım. Önce hiçbir şey olmadı. Ceketimin koluyla tuşların üstünü silip güvenlik şifresini tekrar girmeyi denedim. Sonunda o metalik klik sesinin gelmesiyle kapı hareket etti. Acaba Bloom diğerlerini, uyku konusunda uzman arkadaşlarımı ya da değerli meslektaşlarımı da aramış mıydı? Fakat resepsiyon ve bekleme salonu büyük ölçüde karanlık ve ıssızdı. Burada olmak okula gelip de toplantı salonundaki tek öğrenci olmak gibi bir histi. İş yerini her zamanki telaşlı halinden uzak görmek epey garipti doğrusu.

"Profesör?"

Seslendim ama sesim yankılanıp karanlığın dehlizinde kayboldu. Tavan lambalarından birine hafifçe vurdum. Yanan ışık bir dizi nötr ve sakinleştirici rengi aydınlattı. Yeni halı daha yeni serilmişti, insanın ayaklarının altında ezilirken hoş bir his uyandırıyordu. Duvarlara monte edilmiş özel filtrelerden dışarı verilen hava alışılmadık derecede temizdi. Normalde burada müzik de olurdu. Müziğin hoş ezgileri ziyaretçileri zarifçe sarardı, ta ki kendilerine uzatılan fatura onları gerçekliğe geri döndürene kadar. Abbey'nin rahme benzer bir yapısı vardı. Dış dünyada kopan fırtınalardan uzaktı, içeridekileri unutmanın eşiğine getirmek için tasarlanmıştı. Ne de olsa buranın özünü oluşturan şey, yani uyku ilkeldi.

"Profesör?"

Yine hiçlik. Şemsiyemi vestiyerin yanına koyup ıslak ceketimi çıkardım. Danışma masasının yanında binanın ön ve arka cephe kamera görüntülerini gösteren güvenlik monitörleri vardı. Danışanlarımız için bu gerekli bir durumdu. Düğün öncesi gelen ünlü isimler, kariyerleri için savaşan politikacılar, form tutmakta zorluk çeken futbolcular, skandallara karışan kraliyet

ailesi üyeleri... Hepsi yorgun, şiş, uykusuz bir yüzle bu kapıdan girerdi. Tıpkı yemek ve su gibi, uyku da insanın bu hayattaki olmazsa olmazıydı. Abbey de psişik şeytanların yatıştırıldığı bir modern zaman tapınağıydı. İnsanlar bir yatağa uzanıp uykuyla buluşmak adına akıl almaz paralar ödüyordu.

Monitörleri açtım. Binanın ön ve arka girişleri titreşerek ekranda belirdi. Monitörleri açık bırakıp asansörün önünde sabırla bekledim, merdiven çıkamayacak kadar yorgundum. Asansör kapısının yanında duran ve bolca parmak izi barındıran sehpanın üstünde bir sürü dergi vardı. *New Scientist* dergisini aldım ve asansörü beklerken göz gezdirdim. Kısa bilgilerin olduğu bölümde yine bizimle ilgili bir haber vardı. Abbey dünya çapındaki ceza davalarında yararlı bir ek danışmanlık hizmeti veriyor, Metropolitan Polis Teşkilatı ve diğer kolluk kuvvetleriyle kazançlı iş birlikleri yürütüyordu. Tabii tüm bu çalışmalar Profesör Bloom rehberliğinde yapılıyordu ki bir keresinde *The Times*'ta kendisinden söz edilerken "İngiltere'nin en iyi uyku gurusu" tabiri kullanılmıştı. O makalenin çerçeveli hali hâlâ ofisinin duvarında asılıydı.

Asansör hareket etti. Birden bu binanın her santimini bildiğimi fark ettim. Bloom'un kaprisleriyle uğraşırken burada heba ettiğim geceleri saymaya çalıştım. Ama yapamadım, o kadar çoktu ki! Fakat Anna O. davası farklıydı. Bloom böyle bir konuda bana asla şaka yapmazdı. Anna O. uyku uzmanları için kutsal kâseydi. Olayın üzerinden dört yılı aşkın bir süre geçmişti ve herkesi alt eden tek gizem onunkiydi.

Hayır, Bloom bu kadar zalim biri değildi. En azından bana karşı bu denli acımasız olmazdı.

En üst kata vardım. Burası sözde yönetim katıydı, gerçekte ise süpürge dolabına benziyordu. Buraya sadece görevli personel çıkabilirdi ki bu, Alcatraz temalı iç dekorasyonu açıklıyordu. Burada tam zamanlı olarak çalışan yedi kişiydik, bir de toplam on kişiden oluşan yardımcı personel vardı. Nörologlar, psikiyatristler, psikologlar, psikoterapistler ve myofonksiyonel terapistler uykuyla ilgili her türlü tedaviyi uyguluyordu. Benim ofisim koridorun sonundaydı, kilidi doğru düzgün çalışan az sayıdaki

odadan biriydi. Bloom'un ofisi birinci odaydı, diğerlerinden daha yeni ve genişti. Yaldızlı çerçevelerdeki sanat eserlerinin yanı sıra içinde bir de gizli içecek dolabı barındırıyordu.

Bloom'u yüzünde hayli gergin bir ifadeyle ofisinin kapısında beni beklerken buldum. Gri renkli gür saçları ehlileştirilmiş bir atın yelesi gibi uzanıyor, her esnediğinde tokası hareket ediyordu. Altmışlı yaşlarının ortasında, dağınık bir şekilde giyinen, kanarya sarısı ve çilek pembesinden oluşan rengârenk katmanların altına sakladığı dolgun bir bedene sahip, Hank Marvin gözlükleri takan bir kadındı. Düzenli beslenmemesine rağmen nadiren yorgunluk ya da uykusuzluk emareleri gösterirdi. Yemek ve içmek konusunda sağlam bir iştahı vardı. Aslında o neslinin son temsilcilerindendi; iki şişenin devrildiği öğle yemekleri, öğleden sonra kestirmeleri ve insan kaynaklarıyla ilgili her konuda mütemadiyen kalkan orta parmağı. Anne olmayarak cinsiyetinin dillendirilmeyen günahını işleyen bir kadındı. Bir gurme, iyi bir hikâye anlatıcısı ve keskin zekâsını yansıtan espritüel bir karakter. O hayat yolunda bu şekilde ilerlemeyi seçmişti. Bu ona bahşedilen bir hediyeydi ama aynı zamanda lanetiydi de.

Bloom'un arkasında başka birini daha gördüm. Arkasındaki adam, Bloom'un aksine sıska, meraklı ve sakindi. Bir de avukatvari tavırlara sahipti. Bir yabancı. İşte, bu ilgimi çekmişti.

"Ne güzel bir hoş geldin partisi," dedim. O sırada ıslak pantolonumun sağ bacağıma yapıştığını ve hareketimi kısıtladığını hissettim. "Hemen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Bloom'un ofisine girdim. Sıska adam ayağa kalktı. Yakından daha heybetli görünüyordu. Özenle taranmış saçları kaskatıydı. Gagaya benzeyen burnuna ve alnıyla saçlarının kesiştiği bölüme bakılırsa, sanırım ellilerindeydi. Sandalyesinin yanındaki masada duran dosyanın üzerinde "Adalet Bakanlığı" logosu vardı. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Demek Bloom ciddiydi. Kolluk kuvvetlerinin üstünde, hatta Ulusal Suç Teşkilatı'nın da üstünde, Adalet Bakanlığı düzeyinde bir dava.

"Özür dilerim," dedi Bloom. "Ama bu gerçekten bekleyemezdi. Dr. Benedict Prince lütfen Stephen Donnelly ile tanışın, kendisi Adalet Bakanlığı'nda Hukuk Direktör Yardımcısı."

Donnelly elini uzatıp benimkini gevşekçe sıktı. Ardından gözlerime bakıp yumuşak bir sesle, "Başlamadan önce, Dr. Prince, korkarım yönetmelik gereği uyulması gereken bazı kurallar var," dedi.

Şaşkınlığımı bir kenara atıp, "Ah, öyle mi?" dedim.

Donnelly soğuk algınlığına yakalanmıştı, bu yüzden de her cümlenin sonunda burnunu çekiyordu. "Evet. Ayrıca anlaşmamız halinde imzalamanız gereken birkaç form da var."

"Neyle ilgili?"

"Öncelikle bu geceki görüşme hiç gerçekleşmedi. İkincisi, benimle hiç tanışmadınız. Üçüncüsü, birazdan öğreneceğiniz şey asla bu binanın, hatta daha iyisi bu odanın dışına çıkmayacak. Olur da biri sorarsa, eve dönmeden önce bazı hastaların dosyalarını almak için ofise uğradınız. Yeterince açık mı?"

Gülümsemek geldi içimden ama adamın şaka yapmadığını görebiliyordum. "Peki, nedir bu?"

"Bu, az önce saydığım şartların tamamını kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Pek sayılmaz." Donnelly boş sandalyeyi gösterdi. "Lütfen oturun."

4

BEN

Bloom kapıyı kapattı. Herhangi bir içecek ikramında bulunmadığını görünce bunun sahiden de ciddi bir iş olduğunu anladım. Bloom kabarık deri koltuğuna kendini usulca bıraktı. Bir saniye sonra da başını sallayarak Donnelly'ye başlamasını işaret etti.

Donnelly'nin yüzünde bir celladın gülümsemesi vardı. "Zekânıza hakaret etmeyeceğim Dr. Prince. Anna O. davasına ve 2019 Ağustos'unda Oxfordshire'da işlenen iki cinayete fazlasıyla aşina olduğunuzu biliyorum. Zaten bu nedenle sizinle görüşmek istedim."

Donnelly'nin yüzüne bakarak yetkisinin ne kadar yüksek olduğunu düşündüm. Onun üstündeki kişi, yani patronu Hukuk Direktörü'ydü. Onun üstünde Adalet Bakanlığı Daimi Sekreteri, onun üstünde de Adalet Bakanı vardı. Sonra da Başbakan geliyordu. Bu kadar üst düzey yetkilere sahip biri niçin gece yarısından sonra benimle Abbey'de, hem de telefonda bile konuşulmayacak türden talimatlar vererek görüşmek isterdi ki? Bu kadar önemli şey ne olabilirdi?

Hayatta olup da Anna O. davasını duymayan biri yoktu neredeyse. Podcast dizileri, Netflix yayınları, sayısız köşe yazısı, çok satan kitaplar ve çeşitli akademik dergilerde yayımlanan makaleler ki büyük bir bölümü bizzat benim tarafımdan kaleme alınmıştı.

"Elbette."

Donnelly başını salladı. "Yakın zamanda yayımlanan bir makaleniz bazılarının dikkatini çekti. Şey... bazı çok önemli

insanların diyebiliriz." Donnelly küçük, deri bond çantasına uzanıp içinden manila kâğıdından ince bir dosya çıkardı. Ardından başlığın olduğu sayfayı yüksek sesle okudu. "'Vazgeçme Sendromu ve Suçlu Zihin: Yeni Bir Tanı Modeli Arayışı.' *Modern Adli Psikoloji Dergisi.* Bu, konuyla ilgili son çalışmanız, öyle değil mi?"

Bloom'a baktım. Ama o bana sadece buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet."

"Şaşırmış görünüyorsunuz?"

"Şaşırdım çünkü. O makale hakemlerin incelemesinden geçmedi henüz. Yani daha yayımlanmadı bile. Ben sadece onu yazdım ve üç hafta önce editöre gönderdim."

Donnelly, sanki bu kadar saflığa pek alışkın değilmiş gibi bana acıyarak baktı. "Düzenli temas halinde olduğumuz bazı kişiler ilgimizi çekme potansiyeli olan bazı konuları işaretleyerek bize yardımcı oluyor. Sizi temin ederim ki psikosomatik bozukluklarla ilgili çalışmalarınız halihazırda Whitehall'daki çok sayıda insanı etkiledi."

Aynı anda hem kirlenmiş hem de büyülenmiş hissediyordum. İletinin Gmail hesabımdan ıslık gibi bir ses çıkararak kaybolduğunu görmüştüm. Makale Word belgesi şeklinde eklenmişti. Acaba editör e-postayı direkt onlara mı yönlendirmişti? Yoksa bu insanlar her türlü iletişimi yakından mı izliyordu? Cevabı bilmek istiyor muydum?

Donnelly gözlerini indirip tekrar manila kâğıdından dosyaya baktı. "Makaleniz ağırlıklı olarak Anna O. davasını temel alıyor, tıpkı son kitabınız gibi. Yalnız makale potansiyel bir tedavi önerisi sunuyor, oysa kitapta böyle bir şey yok. Sakıncası yoksa, neden özellikle Anna O. davasını baz aldığınızı sorabilir miyim?"

Arkama yaslandım ve Bloom'a öfkeli bir bakış daha fırlattım. Bu resmen bir kumpastı. Ne önceden uyarılmıştım ne de hazırlanmam için bana herhangi bir zaman tanınmıştı. Acaba daha neleri açıklamam gerekecek diye düşündüm. "Aslında bu büyük ölçüde editörün fikriydi," dedim. "Bu kısmın ilgi çekeceğini düşündü. Hatta belki de daha geniş bir sayfa ayırmayı planladı. Malum, kitap çok satanlar listesine girdi. Belki akademik

makalenin de benzer bir başarı yakalamasını umdu. Ben de onunla aynı görüşteydim."

"O halde Anna O. davasını derinlemesine incelediniz?"

Gerçekten kaçmak imkânsızdı. Bunun üzerine, "Karım 2019 yılında olay mahalline ilk varan polis memuruydu. Thames Valley Ağır ve Organize Suçlar Birimi'nde çalışıyordu. Kıdemli soruşturma görevlisi olarak ilk davasıydı. Gerçi tahminime göre, tüm bunları siz zaten biliyorsunuz."

Donnelly sadece, "Anlıyorum," dedi.

"Anna O. çok uzun zamandır hayatımızın bir parçası, neredeyse kendi kızımız kadar." Sonra her zamanki gibi bir noktanın altını çizme gereği hissettim. "Yalnız belirtmeliyim ki karım dava süresince hiçbir gizli bilgiyi paylaşmadı. Ben sadece kamuya açık bilgileri vazgeçme sendromunun dünya çapındaki az sayıda tartışmalı diğer örnekleriyle birleştirdim. Kitabı da, makaleyi de bu doğrultuda yazdım."

"Hatırladığım kadarıyla çoğu İsveç'te patlak veren vakalar."

"Kazakistan'da da bazı vakalar görüldü. Madencilik ve tarımla iştigal eden iki küçük Sovyet kasabasında. Adları da..."

"Krasnogorsk ve Kalaçi. Evet, evet, o vakalardan da haberdarız."

İçimde giderek artan bir sabırsızlık vardı. Kimliği belirsiz, daha doğrusu gizemli bu adamdan da, manidar cevaplarından da sıkılmıştım. "Kabalık etmek istemem ama popüler bir psikoloji kitabı ve mütevazı bir akademik dergide yayımlanacak bir makale neden Adalet Bakanlığı'nı ilgilendirsin ki?"

Donnelly tekrar gülümsedi. Gülümsemesi bir önceki kadar kısa süreli ve küstahçaydı. "Makalenizde vazgeçme sendromundaki hastaların uyanması için yeni bir tanı yöntemi geliştirdiğinizi iddia ediyorsunuz. Bu doğru mu?"

Belli ki makalemi ya da geniş bir özetini okumuştu. Yani bunun doğru olmadığını o da biliyordu. Diğer bir deyişle şu an beni test ediyordu. "Hayır."

Donnelly şaşırmış numarası yaptı. "Hayır mı?"

"Makalem psikosomatik durumları, özellikle de uykuyla ilişkili eylemleri ki bunlara uyku esnasında işlenen suçlar da dahil

anlamaya yönelik kavramsal yeni bir çerçeve sunuyor. Ben daha çok bir suçu işledikleri sırada uyurgezerlerin teknik olarak yaptıklarının bilincinde olup olmadıklarıyla ilgileniyorum. Mesela bir cinayeti işlerken. Aynı durum vazgeçme sendromundan mustarip hastalar için de geçerli. Uyurken neler yaptığımızı biliyor muyuz? Hangimiz bunların farkında? Hal böyleyken uykudaki eylemlerimizden cezai açıdan sorumlu tutulabilir miyiz? Bilinç ne zaman devre dışı kalır ve uyku ne zaman kontrolü ele geçirir?"

"Tartışmalı bir konu."

Bu, bir sonraki sorumun cevabını vermişti. Belli ki bana saldıran blogları ve sosyal medya hesaplarını görmüştü. Elbette ki görecekti. Kitabım satışa çıktığı günden beri dünyanın farklı yerlerindeki çok sayıda trolün hedefi olmuştum.

"Bazı insanlar hâlâ nörolojik hastalıklarla sözde 'fonksiyonel' hastalıklar arasındaki tarih öncesi ayrımlara takılı kalıyorlar," dedim. "Sırf psişede meydana geldi diye o şeyin gerçek olamayacağını düşünüyorlar. Benim çalışmam bu algıyı değiştirmeyi amaçlıyor. Hal böyle olunca da bazı insanlar bununla sorun yaşıyor."

"Peki, bu, vazgeçme sendromu yaşayan hastaların uyanmasına yardım edebileceğiniz anlamına mı geliyor?"

Sorunun pervasızlığı beni şaşırttı. "Şey, duruma bağlı."

Donnelly gözlerini dikip bana baktı, boncuk gözleri ruhumu okuyordu sanki. "Tam olarak neye bağlı?"

Kıpırdandım. Telaşlanmıştım ama kendimi toplamaya çalıştım. Bir yudum su içmek istiyordum.

"Esas olarak hastanın ne kadar zamandır uykuda olduğuna," dedim. "İlk etapta hastalığa sebep olan dış faktörlere. Kitabım kitlesel bir hedefi olan, popüler bir psikoloji yazını. Ama makalem akademik altyapısı sağlam, yeni teoriler ortaya atan ve güncel verileri baz alan bir çalışma. Yine de bütün vakaları kapsamaz, diğer bir deyişle her derde deva değil."

"Anna O.'yu örnek alalım."

"Dört yıl vazgeçme sendromu için ekstrem bir süre. Benim verilerim çoğunlukla bir ila iki yıl arasındakilere odaklanıyor."

"Yani hâlâ salt teoriden ibaret?"

"Şu an için evet."

"Peki, yeni teorilerinizi test etmek ne kadar sürer? Yani gerçek dünyada?"

Güldüm. "Bu cevaplaması zor olan bir soru. Kesin bir şey söyleyemem."

"Ama bir tahmininiz vardır muhakkak."

"Tahminen üç ay kadar," dedim. "Tabii, bu minimum süre."

Donnelly saatine baktı. Görünen o ki bu kez sabırsızlanan oydu. Evraklarını toplayıp dosyaya, dosyasını da bond çantasına koydu. Sanki birazdan gece yarısı vardiyası kapsamında ofisinde bir görüşme daha yapacaktı. Donnelly birden Bloom'a baktı ve hızla başını salladı.

Ben de Bloom'a döndüm, hâlâ çok kızgındım. "Ben burada tam olarak ne yapıyorum?"

Artık görevi Bloom devraldı. Gerçekten şişman birinin baleye özgü rahatlığıyla koltuğunda kıpırdanıp güzelce yerleşti. Sonra hakları yüzüne okunan bir mahkûmmuşum gibi bana hızlıca bir şeyler okumaya başladı. "Adalet Bakanı ve İngiltere ve Galler Başsavcısı az önce Rampton Hastanesi Coral Koğuşu'nda yatan RSH493 numaralı hastanın benim sorumluluğumda ve doğrudan gözetimimde Abbey'nin güvenli gözetimi altında olmasına izin vermiştir. Adalet Bakanlığı'nın bu emri Resmi Sırlar Yasası kapsamında korunmaktadır ve gerek bu binadan gerek dışarıdan bu bilgiyi sızdıracak herhangi biri hakkında kovuşturma yürütülecektir. Anladın mı?"

Mahkûm RSH493. Bu numarayı biliyordum. Gazete okuyan herkes biliyordu.

Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi, kadın hastaları kabul etme yetkisi olan yüksek güvenlikli son tıbbi kurumdu. Hasta numarası 493'tü.

Bayan A. Ogilvy.

Donnelly ve Bloom aynı anda ayağa kalktı. Ben de otomatik olarak onlarla birlikte ayağa kalktım. Dilim damağım kurumuştu.

"Hayır," dedim. "Üzgünüm ama anlamıyorum. Bu tam olarak nedir?"

Bloom tekrar Donnelly'ye baktı. Ardından bana dönüp, "Uluslararası Af Örgütü, Anna Ogilvy'nin insanlık dışı muamele gördüğü gerekçesiyle serbest bırakılması kapsamında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurmak üzere. Bu başvurudan önce Kraliyet Savcılığı ve Adalet Bakanlığı'nın cinayet suçlamasıyla onu yargılaması gerekiyor. Aksi halde davasını tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaklar," diye belirtti.

Yeni edindiğim bilgiyi sindirmeye çalıştım. "Bu da demek oluyor ki Anna Ogilvy'nin duruşmaya çıkabilecek durumda olması gerekiyor. Bunun için de onun..."

"Onun dört yıldır yapmadığı bir şeyi yapın ve onu uyandırın. Evet."

İşte, sonunda... Gerçek bir açıklama. Bir anlığına okuldaki tarih derslerinde anlatılan o korkunç hikâyeler aklıma geldi: I. Dünya Savaşı'nda yarı aç genç askerlerin siperlerden alınışı, bir araya toplanıp idama doğru yürümeleri, korkaklıkla karıştırılan savaş nevrozu. Ürkütücü derecede benzer bir hissin içindeydim. Ben bir psikologdum, hapishane görevlisi değil.

"Ben insanları tedavi ederim," dedim. "Onları suçlamam ya da mahkûm etmem. Başvurabileceğiniz başka uyku uzmanları da var."

Bu kez Donnelly cevap verdi, yalnız artık bu duruma dair bıkkınlığını dile getirir gibiydi. "Başvurduk zaten. Yıllardır birinci sınıf uzmanlardan danışmanlık almak için dünyanın her yerine uçtuk; Amerika, Avrupa, Asya, hatta daha ötesi. En iyilerin en iyisine gittik. Fakat bu alandaki kaynaklar oldukça yetersiz. Ayrıca maalesef yöntemleri başarısızlıkla sonuçlandı. Sizin makaleniz Dr. Prince, an itibarıyla elimizdeki son güvenilir şans."

"Onu niçin buraya getiriyorsunuz?"

"Eğer siz her gün Rampton Hastanesi'ne giderseniz, haber kesin sızar. Ayrıca Abbey bu nitelikte hizmet veren Londra'daki tek uyku kliniği. Gizlilik gereksinimleriyle kati bir şekilde başa çıkabilirsiniz. Başka şansımız yok. Bu gece polis nezaretinde transfer edilecek ve farklı bir isimle kayıt altına alınacak. Tahmin ettiğiniz üzere onu da diğer hastalar gibi tedavi edeceksiniz."

"Mutlaka tanınacaktır."

"Dört yıl önce olsaydı belki ama şimdi bu mümkün değil. Yaklaşık beş yıldır kesintisiz uyumak ister istemez bir insanı hayli değiştiriyor."

"Peki, ya diğer personel?"

Donnelly açıklamaya devam etti. "Rampton'dan bir hemşire mahkûma refakat edecek, daha sonra da ajans tarafından yönlendirilmiş bir hizmetli olarak farklı bir isimle burada çalışacak. Günlük olarak sadece sizinle iletişim halinde kalacak, Profesör Bloom da sizinle bizim aramızda köprü görevi görüp çalışmaları koordine edecek. Bayan Ogilvy kesinlikle odasından çıkmayacak. Ayrıca burada olduğunu siz de kimseye söylemeyeceksiniz. Sadece sizin de irtibat kurabileceğiniz aile üyeleri durumdan haberdar olacak. Bakan, geçici bir süreliğine yapılan yer değiştirme şartlarını ihlal eden herkesin peşine düşeceği konusunda bizzat söz verdi."

Küstahlığa varan cüretkârlık başımı döndürüyordu ama aynı zamanda çok da öfkeliydim. "Bu çok saçma. Anna Ogilvy'nin halk için bir tehdit olabileceğine cidden inanıyor olamazsınız. Yoksa sizi asıl endişelendiren manşetler mi?"

Donnelly en ufak bir tereddüt belirtisi göstermedi. "Dilerseniz bunları bir de kurbanların ailelerine söylemeyi deneyin. Anna Ogilvy serbest bırakılamaz ama sonsuza dek bu şekilde de tutulamaz. Bu dehşet efsanesi öyle veya böyle sona ermeli. Şimdi ya resmi güvenlik yardım talebiyle ilgili o yazıyı imzalar ve buradan çıkıp gidersiniz ya da teorilerinizi gerçek hayatta test etme fırsatını değerlendirirsiniz. Seçim sizin Dr. Prince."

"Peki, ya onu uyandıramazsam?" diye sordum. "Ya teorim gerçekte başarısız olursa?"

Donnelly ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi, gün boyu olan olayların etkisiyle bezgin bir biçimde iç çekti. Ardından gri yeşil rengindeki o buz gibi gözlerini üzerime dikti.

"O zaman er ya da geç," dedi kupkuru bir sesle, "Anna Ogilvy özgür olacak ve tekrar öldürecek."

5

BEN

Anna O. davasının çıplak gerçekleri nispeten basitti. Sanırım tam da bu yüzden herkes davayı net olarak hatırlıyordu. Davanın katıksız sadeliğinde şok edici bir şey vardı.

Gölge kabine eski bakanının kızı, *Elementary* adlı bir derginin kurucusu olan yirmi beş yaşındaki Anna Ogilvy 30 Ağustos 2019 sabahı saat 3.10'da Oxfordshire'daki çiftlikte, elinde yirmi santimlik bir mutfak bıçağıyla kulübesinde uyurken bulundu. Komşu kulübede de Anna'nın en iyi arkadaşlarının cesetleri vardı: Douglas Bute (26) ve Indira Sharma (25).

Sonrasında yapılan otopsi sonucunda her iki kurbanın da bedenine on ölümcül bıçak darbesi aldığı tespit edildi. Bıçakta Anna'nınkinden başka parmak izine rastlanmadı, buna ek olarak Anna'nın kıyafetlerinde kan lekeleri vardı. Adli tıp uzmanları daha sonra yaptıkları detaylı incelemede Anna'nın kıyafetleriyle kurbanların kanı arasında eşleşme tespit etti. Bu sırada dijital adli tıp uzmanları da Anna'nın telefonundan derin uykuya dalmadan önce gönderilmiş, kısmi itiraf niteliğinde bir WhatsApp mesajına rastladı.

Ölü katılığı seviyesine bakılırsa tahmini ölüm zamanı birkaç saat önceydi. İki kurban da kurtarılamaz durumdaydı ve yaraları ölümcüldü. Çiftliğe ilk ulaşan ve olay yerini ilk gören kişi Thames Valley Ağır ve Organize Suçlar Birimi'nden Kıdemli Soruşturma Görevlisi Clara Fennel'dı. Dedektif Fennel, Bayan Ogilvy'yi bulduğunda üzerinde hâlâ kanlı kıyafetler vardı. Şüpheliyi uyandırmaya yönelik bütün girişimler başarısızlıkla

sonuçlandı. Bayan Ogilvy derin bir uykudaydı ve her türlü uyarana karşı tepkisizdi. Bunun üzerine ambulansla Headley Way'deki John Radcliffe Hastanesi'ne nakledildi.

Yapılan bütün testler normal çıkmıştı. Anna Ogilvy hayattaydı. Bedeni bütün fonksiyonlarını yerine getiriyordu. Yani derin uykuya neden olan gizemli hastalığı bir türlü bulunamıyordu.

Ortada tıbbi anlamda hiçbir makul sebep olmasa da Anna Ogilvy o günden sonra bir daha hiç gözlerini açmadı.

Halkın tepkisi yoğundu ve akıl almaz bir hızda dalga dalga yayıldı. Anna'nın annesi Barones Emily Ogilvy Gölge İçişleri Bakanlığı'ndaki görevinden istifa etti ve Lordlar Kamarası'ndaki koltuğundan çekildi. Anna'nın babası ve global fon yöneticisi olan Richard Ogilvy, Manhattan'da yeni bir ofis açma planından vazgeçti. Davaya adını veren şey Anna'nın sosyal medyadaki profili oldu: @AnnaO. Cinayet şüphelilerinin büyük kısmı aile içi şiddet konusunda korkunç bir geçmişe sahip, kepçe kulaklı, düşük IQ'lu erkeklerdi. Oysa Anna O. gençti, kadındı, iyi bir eğitim almıştı. Üstelik bir gazeteci ve bir yazar olarak halihazırda isim yapmış biriydi. Bu hikâye her türlü medya organının balıklama atlayacağı ve sonuna kadar sömüreceği türden bir haber değeri taşıyordu.

Hal böyle olunca da basın olayı deştikçe deşti ve Anna'nın hayatında ne varsa ortaya çıkardı: Hampstead'deki bir çiftlik evinde geçen çocukluğu, ergenlik döneminde uyuşturucu kullandığına dair dedikodular, Oxford'daki sözde erkek arkadaşlarıyla yapılan röportajlar, hatta ve hatta Anna'nın arkadaşları Indira ve Douglas'la birlikte kurduğu *Elementary* dergisinde çalışan personel ve stajyerlerle yapılan görüşmeler. Bir psikolog olarak bu hayatta en iyi öğrendiğim şeylerden biri kesinlikle şuydu; yüksek profilli bütün cinayetlerin kilit noktası zamanlamaydı. Ağustos mükemmel bir aydı, saçma bir zamanın tam ortasına denk geliyordu. Birkaç ay sonra olsa bu kadar ses getirmezdi.

Şansa bakın ki Anna Ogilvy çok doğru bir zaman seçmişti.

Olayın üstünden çok geçmeden medyada kullanılan isimlerde bile uyuşmazlık ortaya çıktı. Anna'nın masumiyetine

inananlar ona "Anna O." derken, suçlu olduğundan şüphe duymayanlar ondan "Uyuyan Güzel" diye bahsediyordu. Fakat kesin olan tek bir şey vardı ki hiç kimse gözünü bu hikâyeden alamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de...

6

BEN

Abbey'nin dört katı birbirinden oldukça farklıydı. Zemin katta iyi bir zevkin ve profesyonel iç dizaynın güzel bir örneği olan resepsiyon alanı vardı. Bodrum katı mutfaklara ve kurum içi servislerin merkezine ev sahipliği yapıyordu. Birinci kat kısa süreli ziyaretçilere, bizim taktığımız adla "gece kuşlarına" ayrılmıştı. Bu hastalar uykuyla ilgili sorun yaşadığı için bizden yardım isterdi. Mercedes marka lüks otomobiller veya Londra'dan kalkan özel uçaklarla gelir ve kısa süreliğine de olsa uykuya duydukları hasretlerini giderirlerdi. Kalıcı bir çözüm ya da derin bir uyku taahhüdü olmaması onlar için pek de sorun değildi.

İkinci ve üçüncü katlarda hayatlarını tehdit edecek derecede ciddi uyku sorunları yaşayan hastalar tedavi ediliyordu. Sakinler ya da yatılılar... Abbey'de yatılı kalan her hastanın özel bir odası ve kendi banyosu vardı. Ambiyans özel hastaneler veya butik otellerdekiyle aynıydı. Özel menüler ve oda servisi mevcuttu. Talebe göre kitap, gazete ve dergi bile temin ediliyordu. Geniş hizmet yelpazesindeki tek istisna dijital cihazlardı. Cep telefonları, dizüstü bilgisayarlar veya iPad'lerin bu odalara ve katlara alınması kesinlikle yasaktı. Hatta ikinci ve üçüncü katlarda Wi-Fi bağlantısı bile yoktu. Biz bu bölümde yüzde yüz analoji içinde olmaya özen gösteriyorduk, uzak bir geçmişin kalıntılarına sadık kalmak önceliğimizdi.

En üst kat sadece yöneticilerin ve görevli personelin kullanımına açıktı. Deniz mavisi duvarlar daha kaba bir yapıya

dönüşüyor, minimalizmin yerini kamu binalarının tekdüzeliği alıyordu. Ofislerin içi kâğıtlar ve dosyalarla tıka basa doluydu. O gece ben de an itibarıyla Bloom'un ofisindeki pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordum. Donnelly'nin binadan çıkışını, hükümetin tahsis ettiği gösterişli Jaguar'a binmesini, lüks aracın sokak lambalarının aydınlattığı karanlık sokakta gözden kaybolmasını izledim.

Soğuk eski pencerelerden içeri sızıyordu. Üst kattaki bütün odalar eserdi, öyle veya böyle cereyanda kalırdınız. Birden gelen kutumdaki e-postayı düşünmeye başladım. Cayman Adaları Üniversitesi rektör yardımcısından gelen bir tür iş teklifiydi. Misafir öğretim üyesi olarak oraya gitmem ve akademik müfredata yeni eklenen uyku psikolojisi konulu yüksek lisans dersine liderlik etmem isteniyordu. Ben ne yaptım, aptallık edip bu güzel teklifi reddettim. Karayipler'in muhteşem sahilleri yerine yağmurlu ve kasvetli İngiliz caddelerini seçtim. Nemli ve yağmurlu Londra geceleri güneşin ısıttığı parlak iş teklifime musallat olup onu soldurdu.

Bloom'la birlikte koridorun sonundaki personel kafeteryasına gittik. Ben önce birkaç kahve fincanını yıkadım, sonra da küçük portatif buzdolabındaki bayat cheesecake'i kazıyarak servis ettim. Kâğıt tabaklardaki tatlılarımızı yedikten sonra Nescafé dolu fincanlarımızı elimize aldık. Bu arada Bloom her zamanki gibi aslan payını almış, bana da kırıntılarla yetinmek kalmıştı.

Sonra Bloom söze girdi. "Sanırım bazı soruların var."

Benim her zaman sorularım vardı. Bu en başından beri böyleydi zaten.

Bloom manila kâğıdından başka bir dosya çıkardı. Donnelly'ninkine çok benzese de bu seferki daha inceydi. Sonra cheesecake kırıntılarıyla dolu masanın üzerinden dosyayı bana doğru itti.

Gönülsüzce dosyayı elime aldım. "Gizemli bir belge daha. Yoksa bunu da mı tahmin etmem gerekiyor?"

Bloom gülümsedi. "Dilersen tabii."

Dikkatimi dosyaya yönelttim. Adalet Bakanlığı'nın logosu ve yüksek güvenlik sınıflandırması hemen gözüme çarptı.

Kapaktaki kan kırmızı rengindeki büyük harflerle yazılmış GİZLİ ibaresi görülmeyecek gibi değildi. Dosyayı açtım. İlk sayfada büyük bir fotoğraf vardı, arka planda da beyaz, boru şeklinde bir hastane. Bir tür medikal yatakta yatan bir hastanın resmiydi.

Hasta kadındı, yaşını kestirmek zordu. Gözleri kapalıydı ama saçları yeni yıkanmış ve güzelce taranmıştı. Saç kesimi de gayet özenliydi, sadece saç diplerinde belli belirsiz bir beyazlık vardı. Kadının yüzü acayip huzurluydu ama artık genç değildi. Olan biten onca şeye rağmen durumu idrak etmem biraz zaman aldı.

Anna Ogilvy.

Bloom dikkatle beni inceliyordu. "Ben de aynı tepkiyi verdim."

"Yani Donnelly şaka yapmıyordu. O çok şey görünüyor..."

Bir hata, bir yanlışlık olmalıydı. Bundan emindim. 2019 yılında Anna Ogilvy hayatının zirvesindeydi, bir ışık gibi parlıyordu. Yirmi yaşında genç bir kadın olarak kendisini bekleyen uzun bir hayat sayısız olasılığa gebeydi. Serseri sırıtışı ve dağınık saçları fotoğraflarına renk katıyor, o fotoğraflar gazete eklerinden çevrimiçi profillere dek her yeri süslüyordu. Öte yandan bu yeni fotoğraftaki kadın ona hiç benzemiyordu... O bir yabancıydı. Farklı görünen diğer tüm özellikler bir yana, bu fotoğraftaki kadının üstüne sanki ölü toprağı serpilmiş gibiydi, hatta bizzat kadının kendisi ölüydü sanki. Ayrıca saçları peruk gibi görünüyordu ve vücudu genel anlamda Madame Tussauds'daki heykellere benziyordu.

Şaşkınlıktan yutkundum. "Hayalet gibi görünüyor."

"Kadın dört yıldır uykuda. Teknik olarak hayalet zaten."

"Peki, ya beyin aktiviteleri?"

"Görünüşe göre hâlâ aynı. EEG'ler falan, her şey aynı. Bağlı olduğu bütün monitörler onun derin bir uykuda olduğunu gösteriyor. Fakat bu seferki yaklaşık olarak bin beş yüz gündür devam eden bir uyku."

"Hiçbir değişiklik olmamış mı?"

"Beşinci sayfayı aç," dedi Bloom.

Dediği yeri açtım. Bir sürü grafikle dolu bir sayfaydı. Anna'nın beyin fonksiyonlarını ve fizyolojik tepkilerini gösteren

grafikler. İnsanlar uykuda sıçrar ya da sarsılır, sonunda da ya uyanır ya da uyumaya devam ederdi. Anna'nın EEG sonuçları her zamanki gibi normaldi. Fakat fiziksel tepkilerinde son zamanlarda hafif bir eğim görülüyordu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Görünüşe göre dört hafta önce. İlk kez bu tür bir tepki saptanmış. Monitörler onun dış etkenlerden daha fazla uyarıldığını gösteriyor."

"Tesadüfi olabilir elbette."

Bloom burnunu çekti, pek ikna olmadığı belliydi. "Sonraki sayfaya da bak."

Diğer tarafa döndüm. Bu arada hâlâ kullanılmış gibi hissediyordum, elimde değildi. Bir yandan da vakanın gizemi beni girdap gibi içine çekiyordu. Bir sonraki sayfada sonuçlardaki anomaliler daha detaylı gösterilmişti. Önce günleri, sonra da haftaları kontrol ettim. Bilinmeyen bir nedenden ötürü Anna bundan dört hafta önce uyanmanın eşiğine gelmişti. Buradaki grafiklerin başka bir anlamı olamazdı. Belli ki dört hafta önce bir şey olmuştu.

"Herhangi bir açıklama var mı?"

"Hayır," dedi Bloom. "En azından tıbbi ekibin bulabildiği bir şey yok."

"Yani bir gizem."

"Evet, dosyaya eklenecek bir gizem daha."

Sessizliği bölen Bloom'un titreşen cep telefonu oldu. Bloom telefona yanıt verdi, dinledi, birkaç olumlu söz mırıldanıp konuşmayı sonlandırdı. İlk kez Bloom'u bir çalışan olarak görüyordum. Başını eğerek selam verdiğine, daha yüksek bir otoriteden emir aldığına tanık olmak tuhaftı.

"Geldiler mi?"

"Beş dakikaya buradalar." Bloom ayağa kalktı. "Vaktin olduğunda dosyanın kalanını da okursun. Onun için kullanacağımız sahte ismin detaylarını da içeriyor. Ayrıca bazı acil durumlarda iletişime geçilmesi gereken kişilerin de bir listesi var, olur da Abbey'nin dışında işler sarpa sararsa diye."

Mideme bir kramp girdiğini hissettim. "Sarpa sarmak derken?"

Bloom endişemi görmezden gelerek meşhur parmak şıklatma hareketini yaptı. "Dairende seni bekleyen biri olursa, metroda biri seni takip ederse, muhabirler peşine düşerse gibi şeyler işte. Bildiğin eski usul önlemlerin aynısı işte."

Birden kendimi dairemin en rahat köşesinde hayal ettim. Beni endişelendiren tek şey fazla kaçırdığım içki ve klasik bir filmdi. Kulağa sıkıcı geldiğini kabul ediyorum ama en azından güvenliydi. "Diğer personele ne diyeceğiz?"

"Her zamanki şeyi." Bloom evrakları manila kâğıdından dosyaya yerleştirdi, odadan çıkıp asansöre yöneldi. Ben de onu izleyerek asansör kabinine girdim. Bloom zemin katın düğmesine bastı. Doktorun merdiven inip çıkmak konusundaki onca uyarısına rağmen o ısrarla asansörü kullanıyordu. Diyetler gibi egzersiz de sadece ölümlüler içindi. "Çok özel bir müşteri, ciddi uyku sorunu var. Ama oyunculuk sözleşmelerindeki sigorta ve tıbbi yükümlülükler kısmındaki bağlayıcı maddeler gereği bunlar asla bilinmemeli. Aksi halde yasal anlamda çok ciddi sonuçları olabilir. Kimliğinin kesinlikle açıklanmaması ve maksimum mahremiyet için ekstra ödeme yapıyor."

Abbey'de "VIP paketini" seçen müşteriler için ikinci katta özel bir bölüm vardı. Hollywood ünlüleri, çok büyük şirketlerin CEO'ları, asilzadeler... Kısacası uykuyla ilgili bir sorunu olduğunun ortaya çıkması durumunda piyasaları allak bullak edebilecek ya da milyarlarca dolarlık sigorta tazminat talepleriyle karşılaşabilecek çok önemli kişiler. Londra, tedavisini bir haftalık bir tatil ya da özel bir gezi turu gibi göstermek isteyen uluslararası müşterilerin favori mekânıydı. Bu tür durumlar için özel olarak tasarlanmış arka çıkışlarımız, olası bir kamera kaydının önüne geçmek adına VIP bölümüne yerleştirilmiş sinyal bozucularımız vardı. Yemek ve egzersiz alanları bile, sadece onlara özeldi. Böylelikle VIP konuklarımızın sadece ama sadece personel tarafından görülebilmesini garanti altına alıyor, ta en başında olası bir sızıntının önüne geçiyorduk. Abbey yaklaşık yirmi yıldır bu konuda hizmet veriyordu. Ayrıca mahremiyet konusunda uzman ve alanının en iyisi olan avukatları istihdam ediyordu. Bugüne dek bir kez bile sızıntı sorunu yaşanmamıştı.

"Donnelly transferin polis nezaretinde yapılacağından söz etmişti. Tanıdığım biri mi?"

Bloom bana bakmadı. Asansör aşağı indi ve çok geçmeden zemin kata ulaştık. Sessizlik Bloom'un en sık başvurduğu çıkış yoluydu.

Otel parlaklığındaki lüks girişe adım attığımızda, "Kim?" dedim.

Bloom bu sefer kısmen de olsa bana doğru döndü. Çenesindeki gerginlik her şeyi anlatıyordu aslında. "Davadaki varlığın göz önüne alındığında nezaret edecek polisin de güven çemberinin içinde olan biri olması gerektiğine karar verildi. Üzgünüm Ben. En başından beri onun davasıydı. Bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu."

Ön kapıya vardık. Dışarıya yanaşan arabaların sesini şimdiden duyabiliyordum.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke öyle olsaydı."

Ama ben Bloom'un gayet ciddi olduğunu ve söz ettiği kişinin kim olduğunu da gayet iyi biliyordum.

7

BEN

Bu ikimizin de kaçınmaya çalıştığı bir senaryoydu.

"Ben."

"Clara."

"İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Sadece bel kısmında biraz yağlanma var gibi. Hazır lazanyalar yiyip kanepede sabahladığın onca gece düşünülürse çok normal. Gerçi buna şaşırdık mı? Tabii ki hayır."

"Seni görmek güzel, her zamanki gibi. Bu arada beni takip edersen sevinirim."

Güvenli VIP tedavi odasına ikinci kattaki tarayıcılardan oluşan bir labirentten geçerek erişiliyordu. Sessizce yürüdük ve asansörü beklemeye başladık.

"Kiloyla ilgili şakalar demek, gerçekten mi?"

Clara ya da son terfisinden bu yana kullandığı ünvanla Dedektif Başmüfettiş Fennel yüzüme bakmadı. "İkimiz de profesyoneliz Ben. Anlaşmamız böyleydi. İnan ki tıpkı senin gibi ben de bu durumdan hiç memnun değilim."

"Hiç sanmıyorum."

"Aramalarımı görmezden geliyorsun."

Her şeye rağmen onu özlüyordum. Ama bunu ona söyleyemezdim. Oxford'daki eski evimizi özlüyordum. Anahtarımı kilide soktuğumu duyduğu an kızımız Kitty'nin koridorun diğer ucundan depara kalkmasını özlüyordum. Pazar günleri gazetelerimi alıp yatakta tembellik yapmayı, zamansız çalan bir cep

telefonu ya da acil çağrıldığım nöbetlerden özgürleştiğim kısacık anları özlüyordum. Eskiden olduğumuz aileyi özlüyordum.

Boşandığımızdan beri yürürlükte olan Çocuk Düzenleme Anlaşma'mız kapsamında Clara'nın velayet izni, benim de erişim iznim vardı. Çünkü Clara evi Londra'ya taşınmadan önce tutmuştu. Ortak velayet istesem de Pimlico'daki dairemde ikinci bir yatak odası olmaması elimi epey zayıflatan bir faktördü.

Daha büyük bir daireye maddi durumum elvermezdi; Clara da çocuğumuz için ortak velayete yanaşmazdı, ta ki ben talep edene kadar.

Öte yandan ikimiz de konuyu mahkemeye taşımak istemiyorduk.

İkinci katın VIP bölümünün girişine ulaştık, buraya ana merdivenlerden farklı bir girişten ulaşılıyordu. İşin zor ve ağır kısmını Majestelerinin Hapishane Hizmeti'nden bir ekip halletmiş, mahkûmu/hastayı güvenli bir şekilde kendisine tahsis edilmiş odaya taşımışlardı. Hemşire yönünü bulmaya, ortama alışmaya çalışıyordu. Metropolitan Polis Teşkilatı'nda görevli olan ama an itibarıyla sivil kıyafetlerle kendini güzelce kamufle eden SCO19 polis memuru güvenlik kameralarına kendini tanıtmak ve durumu kontrol altına almakla meşguldü. Hal böyle olunca geriye sadece ikimiz kalmıştık.

VIP bölümüne özel şifreyi tuşladım ve ışığın yeşile dönmesini bekledim. Aşırı beyazlık nedeniyle burada daha çok kliniklere özgü bir ambiyans vardı, konferans merkeziyle eski bir akıl hastanesinin yankılarını barındıran bir karışım desem yeriydi. İlerideki VIP odasını görebiliyordum.

"Burada neyle uğraştığımızı sakın unutma, olur mu?" diye ikaz etti Clara.

"Yardımıma ihtiyaç duyan bir hasta mı?"

"Hayır, her iki kurbanını da on yerinden bıçaklayan bir mahkûmla. Sakın bu işi zihinle ilgili teorilerini test edeceğin bir laboratuvar çalışmasına dönüştürme. Onu uyandır, sonra da biz işimizi yapalım."

"Tabii öncesinde sen ve Adalet Bakanlığı benim kendi işimi yapmama izin verirseniz."

Clara'nın yüzünde o eski ve çok tanıdık küçümseyici ifade belirdi, sanki hâlâ bulaşık makinesinin üzerinde düello yapıyorduk. O kıdemli bir dedektifti, ben ise başıboş bir danışman. O Hendon'daki Baton of Honour'dan mezun olmuştu ve Oxford'da uygulamalı kriminoloji alanında yüksek lisans derecesine sahipti. Ben ise Open Üniversitesi diplomasına sahip ve on yıllık gece dersleri almış bir uyku uzmanıydım. Başta küçük gibi görünen bu farklılıklar zamanla büyüdü, büyüdü ve aşılmaz bir boyuta ulaştı, diğer bir deyişle küçücük bir çizik bir yaraya dönüştü.

"Ayrıca teknik olarak o bir katil değil."

"Ne yani, iki kişiyi bıçaklamak senin açından cinayet sayılmıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla şimdiye dek kadın ve erkeklerden oluşan toplam on iki kişilik jüri, bir yargıç ve ülkenin her yerinde kararları bağlayıcı bir mahkeme de aksini söylemedi."

"Teknik bir detay."

"Hayır, bu gerçek."

"Tanrı aşkına, kendi ailesine bir mesaj attı ve yaptığı şeyi itiraf etti."

Olaydan beri her platformda binlerce kez alıntılanan o dört kelimelik WhatsApp mesajını bilmeyen yoktu elbette. Anna O.'yla ilgili neredeyse bütün belgeseller aynı şekilde başlıyordu.

Üzgünüm. Sanırım onları öldürdüm.

Bazıları böyle bir mesaj attığı için bilinçli olması gerektiğini savunuyordu ki bu da suçu işlerken bilincinin yerinde olduğu anlamına geliyordu. Onlara göre karar basitti: Suçlu. Fakat o insanların hiçbiri benim gibi uyku üzerine çalışmamıştı. Teknik olarak uykuda olmasına rağmen WhatsApp mesajı göndermekten çok daha karmaşık şeyler yapabilen o kadar çok hasta görmüştüm ki!

"Suçu kanıtlanana kadar masum. Kamuoyu mahkemesinin hükmü geçerli değildir."

"Sen o gece orada değildin Ben. Benim gördüğüm şeyleri görmedin."

Hikâyeleri duymuştum. O geceki manzaranın korkunçluğunu ve tanık olanlar üzerindeki etkisini sadece hayal edebilirdim.

Clara, Anna'nın ailesi ve Anna'nın kendisi için. Olaydan sonra uyanmış olsaydı şayet, o bedenlerin vahşi görüntüsü bile, onu çok daha derin ve uzun süreli bir uykuya sokmaya yeterdi. Zihin çok ağır bir yüke maruz kaldığı zaman beden kendini kapatırdı.

O kadim acıyı yine hissediyordum. Öyle bir acıydı ki aynı anda hem sevgi hem de nefret içeriyordu. Clara'ya anlatmak istediğim o kadar çok şey, o kadar çok pişmanlığım vardı ki! Ama bizim ilişkimiz uzun zaman önce bozulmuştu. Artık yeniden başlamak olası değildi ya da çok zordu.

"Bu arada gerçekten bir hataydı, büyük bir hata," dedim. "Yani geçen hafta. Aramalarını yanıtsız bırakmam ve okuldan almayı unutmam. Böyle bir hata yapmamalıydım. Üzgünüm."

Clara duraksadı ve yüzüne düşen bir tutam saçı usulca düzeltti. "Bu hafta sonu onu sakinleştirmeye çalış, olur mu?" dedi, nezaket ses tonuna yeniden sızmıştı. "O fotoğrafları gördüğünden beri pek iyi değil. Sana, bana asla vermeyeceği şekilde tepki veriyor."

"Bu doğru değil."

Clara hüzünle gülümseyip saatini kontrol etti. "Saat neredeyse sabahın ikisi, altı saatten az bir süre sonra okula gitmem lazım. Hadi, devam edelim, olur mu? Sürekli iletişim halinde olacağın kişiyle tanışma vaktin geldi."

Ayışığı Kitaplığı

8

BEN

Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'nden atanan kıdemli hemşire Harriet Roberts tedavi odasında devriye gezmeye devam ediyordu.

"Ona biraz rutin algısı vermeye çalışıyoruz."

"Ne gibi?"

Kadının ses tonunda bir netlik vardı, bana okuldaki beden eğitimi öğretmenlerini hatırlatmıştı. İnce yapılı ve kısa boyluydu, meşe rengi saçları omuzlarından dökülüyordu. Yüzündeki nezaket geçit törenlerindekine benzer sert bakışları ve koğuşta geçen onlarca yılla şekillenen disiplinli tavırlarıyla çelişir gibiydi. Broadmoor gibi, Rampton da hapishanenin izlerini taşıyordu. Masumiyet ilk temasta hayatta kalamazdı. Nezaket silinir, yerini kendi koruma güdüsü alırdı.

"Perdeler en geç sabah sekizde açılır. Işıklar da saat tam onda kapanır. Günün ilk yarısında kaslar çalıştırılır. İkinci yarısı da zihinsel uyarımlara ayrılır."

"Peki, ya monitörler?"

"Yastıkları kabartmak, kan akışını sağlamak ve onunla biraz sohbet etmek. Bunlar tıbbi açıdan bana verilen talimatlar."

"Anlıyorum."

Belki de sırf bu tür sorular sorarak bir şekilde onu güçendirmiştim. Psikolog olmanın en büyük zorluğu buydu işte. Nöroloğlar sana tepeden bakar, psikiyatristler sürekli sana ders verir, hemşireler de seni küçümsemekten keyif alırdı. Yine de tıbbi referanslar tesadüfi değildi. Dahası bu pek de imrenilecek türden

bir yaşam sayılmazdı. Hemşireler insanları eski sağlıklarına kavuşturmak için eğitim alırlardı, cinayet şüphelilerinin bacaklarına masaj yapmak için değil. Birden neden normal bir hastanede çalışmak yerine Rampton'da olduğunu merak ettim. Toplum tarafından dışlanmış insanları tedavi etmeye, şiddet suçluları ya da akıl hastalarının gölgesinde bir yaşam sürmeye onu iten şey ne olabilirdi?

Soğuk tavırlarını görmezden gelerek ona soru sormaya karar verdim. "Yani yatışı yapıldığından beri onun yanındasın, öyle mi?"

Harriet başıyla onayladı. "Dört yıldan fazla oldu. Başından hiç ayrılmayan tek kişi benim. Bu kadar uzun zaman olduğuna inanmak zor."

Cevabında bir tür gurur sezdim. İnsanlar bazen bunun sadece bir iş olduğunu düşünür. Çok daha fazlası olabileceğini çok az kişi takdir eder. Görünüşte duygusallıktan çok uzak, hatta duygudan yoksun olmasına rağmen gerçek yatırımın ne demek olduğunu bana öğreten kişi Bloom'du. Kelimelerin değil elbette, eylemlerin. "Görevin gerektirdiklerinin ötesinde, dört yıl inanılmaz bir süre."

Harriet gülümsedi. O an yüzünde minicik bir duygu kalıntısı gördüm ama belirdiği kadar hızlı kayboldu. "Bu benim için hiçbir zaman normal bir iş olmadı. Bir tür misyon ya da uğraş. Tabii bana karşılık veremeyecek durumda olduğu gerçeğinin payı da yadsınamaz."

"Yani dört hafta önce monitörlerde o anomaliler ortaya çıktığında Anna'nın yanındaydın, öyle mi?"

Harriet gözlerinde beliren yeni bir merakla bana baktı. Ardından iç geçirdi. "Görünüşe göre sadece teknik bir hataydı. Doktorlar her şeyi kontrol etti."

Sesindeki tereddüdü hissedebiliyordum. "Peki, senin başka bir teorin mi vardı?"

Harriet biraz utanmış görünüyordu. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bir çeşit dış uyarandan kaynaklandığını düşündüm. Öte yandan bu sadece sıradan bir hemşirenin fikriydi. Doktorların hiçbiri ciddiye almadı."

"Mesela?"

"Bak, çok saçma olduğunun farkındayım."

"Bir de benimle paylaşır mısın?"

"Yeni temizlikçilerden biri bir yandan temizlik yapıyor, bir yandan da cep telefonundaki Spotify uygulamasından bir şeyler dinliyordu. Aynı parçayı tekrar tekrar dinledi. Geçtiğimiz dört yıl içinde farklı olan tek şey buydu."

"Parça neydi?"

"McCartney'nin şarkısı, 'Yesterday.'"

"Emin misin?"

"Doktorlar böyle bir ihtimali kesinlikle kabul etmedi. Bana bir ton terim saydılar. Sanırım neden bahsettiklerini ve ne yaptıklarını iyi biliyorlardı."

"Nörologlar değil mi?"

Harriet evet anlamında başını salladı, ders dışında konuşmaktan çekinen bir öğrenci gibi mahcuptu. "Hı hı."

"Peki, fiziksel anlamda dikkatini çeken başka belirti var mıydı?"

"Gözleri. Normalde hep hareketsizdir. Ama müzik çaldığında gözlerinde ufak bir titreme oldu, ha bir de sağ elinde. Doktorlar bunun konuyla ilgisi olmayan bir tür kas spazmı olduğunu belirtti. Ama ben aynı harekete birkaç defa tanık oldum."

Başımı salladım. "Buradan devam edebilirim."

Harriet işini bitirdi ve yatağın yanından uzaklaştı. "Peki. Birazdan gelip tekrar kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa numaramı biliyorsunuz."

"Elbette."

Kapı kapandı. Ağır kilit yuvasına oturdu. Bu odada bu şekilde yalnız olmak çok tuhaftı. Yıllardır davayla ilgili bütün haberleri ve yazıları okumuştum. Şu an bile *Guardian* ve *London Review of Books*'ta "Anna O." fenomenini lanetleyen çok sayıda yorum ve tartışma vardı. Erkek bakışının bir belirtisi. Bir medya yaratımı. Günahkâr kadın. Havva yeniden doğdu. Hatta Goldsmiths Üniversitesi'nde kadın düşmanlığı, efsaneler ve Anna'nın vakasının öne çıkarıldığı medyayı konu alan bir ders bile vardı.

Çoğu kişi için "Anna O." efsanesi aslında bir evirtim, yani tersine dönüştü. Anna O. buradaki kötü karakter değil, aksine o bir kurbandı. Clara'nın tepkisini hayal etmeye çalıştım ve bundan söz etmemeye karar verdim. Ben de en az diğer herkes kadar suçluydum. Benimle ilgili Amazon'daki katalogda "Prince, Benedict. *Anna O. ve Zihnin Diğer Gizemleri* (Viking, 2021) yer alıyordu. Teknik olarak çok satanlardan biriydi ama sadece Belçika'da.

Usulca yatağa yaklaştım. Monitörler yanıp sönüyor, kablolar kıvrılıyor, tüpler dev bir kâsedeki spagettiler gibi birbirine geçiyordu.

Gerginlikle maskemin içine öksürdüm. Dikkatimi çeken ilk şey Anna'nın yakından ne kadar küçük göründüğü oldu. Medya organlarında elden ele dolaşan fotoğraflara pek benzemiyordu, hatta bunlarla artık uzaktan yakından alakası yoktu. Burada yatan asi politikacının kızından farklı bir yaratıktı. Burada yatan kişi çok savunmasızdı, bütün zırhlarını çıkarmıştı. Yirmili yaşlarının sonundaki sıradan bir kadından çok ama çok daha yaşlı görünüyordu.

O an fark ettim ki "Anna O." bir magazin figürü, bir haber efsanesiydi. Öte yandan Anna Ogilvy bir altmış yedi boyunda, yaklaşık elli beş kilo ağırlığındaydı. Dosyasındaki tıbbi kayıtlara göre, çocukken bademcik iltihabı, ergenlik döneminde de beze humması geçirmişti. Okuldayken hokey oynamış ve sağ bacağını kırmıştı. Cinayetlerin işlendiği sırada yirmi beş yaşındaydı. Makul bir yağ oranına ve gelişmiş bir metabolizmaya sahipti, yani fit denebilecek bir durumdaydı.

Kısacası seçtiği cinayet yöntemine uygun bir vücut yapısına sahipti. Bıçaklamak kaba kuvvetten ziyade kararlılık ve azim gerektirirdi. Her iki saldırıda da kullanılan bıçak yumuşak tutuşlu, ağzı yirmi santim olan, paslanmaz çelikten yapılmış bir et bıçağıydı. O dönem John Lewis mağazasından yaklaşık yirmi pounda satın alınabiliyordu. Bıçak hayati organları bir şefin eti doğraması gibi parçalamıştı. Fiziksel efor gerektiren tek şey bıçak darbelerinin sayısıydı ki bu da bir tür cinneti akla getiriyordu.

Yakında bir tabure vardı. Yatağın yanına oturdum. Yanıp sönen monitörleri ve yaşamsal aktivitelerle hareket eden tüpleri izledim. Sonra kameraları kontrol ettim ve telefonumu çıkardım. Spotify uygulamasında gezinip çok daha önce indirdiğim "Yesterday" adlı şarkıyı aradım. Eldivenli işaret parmağım cam ekrana yapışıyordu. Doğru bir şarkı seçimiydi. Hâlâ embriyo aşamasında ve henüz kanıtlanmamış olan teşhis teorim, hastaların uyandırılmasında mutlu anılardan faydalanılmasına ve bunun için kültürel uyaranların kullanılmasına dayanıyordu. Geçmişlerine dair benzer ipuçlarına yanıt veren çok sayıda başka hastam olmuştu; annelerinin çaldığı özel bir müzik parçası, eski kilise şarkıları, çok sevdikleri bir televizyon programının tematik tınısı. Şimdi hoparlörden akustik gitarın sesi duyuluyordu. Telefonu Anna'ya yaklaştırıp izlemeye devam ettim. Bir monitöre, bir Anna'nın yüzüne bakıyordum. Sonra vokaller başladı.

Hareket noktası olarak belirleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Monitördeki çizgiler hareket etmeyi reddediyordu âdeta. Anna'nın yastıktaki yüzü durağandı, değil kıpırtı, ufacık bir seğirme bile yoktu. Pes edip müziği kapatmanın ve bunu şansa atfetmenin eşiğindeydim. Belki de nörologlar haklıydı. Tam duraklatma tuşuna basmak üzereyken Anna'nın sol gözünde titreşmeye benzer bir şey fark ettim. O kadar kısa süreli bir şeydi ki az kalsın gözden kaçıracaktım. Hatta bir an için gözlerimin bana oyun oynadığını sandım. Ama sonra aynı şey tekrar oldu, tıpkı hemşirenin tarif ettiği gibiydi. Küçücük bir tanıma hissi olabilirdi ama çok şaşırtıcıydı.

Monitöre baktım ve çizginin çok hafif sivrildiğini gördüm. Dosyada yer alan, dört hafta önce apansız gerçekleşen sonucun aynısıydı. Şarkıyı iki kez daha çaldım ama başka bir tepki olmadı. Hayal kırıklığımı bir kenara itmeye çalıştım.

Çok geçmeden hemşire döndü. Telefonumu cebime koydum. Burada kati bir kural vardı; tıbbi cihazlar dışında hiçbir elektronik eşya hastaların odasına sokulamazdı. Birden içime bir merak tohumu düştü. Ya Adalet Bakanlığı beni de gözetim altında tutuyor, Whitehall Sarayı'ndaki bir görevli her hareketimi

izliyorsa? Düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Şimdi onu beslemeliyiz," dedi Harriet. Sesinde yine aynı kayıtsız ve küçümseyici ton vardı. "Faydalı oldu mu?"

"Evet," demekle yetindim. Küçük müzik deneyimden ona bahsetmemeye karar verdim. Gördüğüm şey üzerine düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ya da gördüğümü sandığım şey için. "Teşekkür ederim, çok faydalı oldu."

Odadan çıkıp zemin kata indim. Clara gitmek için hazırlanıyordu. Beni görünce yanıma yaklaşıp, "Benedict Prince. Psikolog ve mucize yaratan kişi?" dedi.

Gülümsedim. "Ben bile o kadar iyi değilim ya da hızlı. Hâlâ uyuyor."

"Koleksiyon için çabucak bir selfie çekme fikri aklına gelmedi mi?"

Bu söz birden bana evliliğimizin en karanlık kısımlarını anımsattı. Kitty'nin doğumundan sonraki altı aylık süreç ya da Clara'nın telefonundan başka bir adama atılan o mesajları bulmak. Met memurlarının görevden alınmasıyla sonuçlanan şoke edici haberleri hatırladım. Cesetlerle selfie çektikleri ya da cinayet ve tecavüz fantezileri kurdukları iğrenç WhatsApp sohbetlerini düşününce bile ürperdim. Acaba Clara her gece eve neleri taşıyordu? Sadece hafta sonu (o da bazı hafta sonları) izniyle yetinmeyip ortak velayet talep etmemin nedenlerinden biri de buydu. KitKat'ın başka bir iş kurbanı olmaması konusunda kararlıydım.

"Söylesene," dedi Clara. "Bütün doktorlar durumunun nörolojik olmadığını belirtiyor. Yaptıkları bütün testler –EEG'ler, bilgisayarlı aksiyal tomografiler (CAT), kan testleri, lomber ponksiyonlar, artık aklına her ne gelirse– sonuçsuz kaldı. Hiçbir şey bulamadılar. Sağlıklı bir beyin bir insanın bu kadar uzun süre uyumasına nasıl izin verir? Niçin kimse onu uyandıramıyor?"

Kafamı toplamaya çalıştım, bir yandan da müzik teorisinden ona söz etsem mi diye düşünüyordum. Bu sorular çok uzun zamandır aklımızı kurcalıyordu. Bundan dört yıl önce, o kader gecesinde Clara, Abingdon Polis Merkezi'ndeki gece

vardiyasından çıkmış, arabayla eve dönüyordu. Hızlıca bir duş alıp üstünü değiştirdikten sonra tekrar göreve dönecekti. Yoldayken Burford'un hemen dışında vuku bulan bir olayla ilgili polis telsizinden haber gelmişti. Olay yerine en yakın isim Clara'ydı ve çağrıya ilk o cevap vermişti. Ani bir dönüş yapıp bahsi geçen yöne saparak çiftliğe varmış ve destek ekipler gelmeden önce sorumluluk alıp duruma el koymuştu. Kıdemli soruşturma görevlisi olarak büyük çıkışını bu vakayla yapmıştı. Fakat o gece yarısı arabayla oraya gittiğinden beri gerek onun polislik kariyerinde gerek aile yaşantımızda hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

"Çünkü onu uyutan beyni değil," diye düzelttim. "Bunu yapan zihni. Yani çok daha karmaşık bir olgudan söz ediyoruz. En azından ilk günden beri benim fikrim bu yönde."

"Ne yani, şimdi de bana her şeyin çocukluk travmalarına dayandığını falan mı söyleyeceksin?"

"O da bir fikir."

Ön kapıya ulaştık ve tekrar resmi bir tavır takındık.

Clara, "Bugün izinli olduğunu sanıyordum?" dedi.

Bir esnemeyi daha güçlükle bastırıp, "Öyleydi," diye yanıtladım.

"Az önce söylediklerimde ciddiydim. Lütfen Kitty'nin güzel bir hafta sonu geçirmesini sağla. Son zamanlarda okulda biraz zorlanıyor. Desteklenmeye ihtiyacı var. Ha, bir de gördüğü kâbuslarla ilgili onunla konuş."

Mideme bir yumruk daha yemiş gibi hissettim. Son zamanlarda kişisel meselelerime –Clara'yla ayrılmamız, boşanma süreci, geçici bir süre için tuttuğum daire– kendimi o kadar kaptırmıştım ki küçük kızımın sıkıntılarını fark etmemiştim. Bu yüzden yeni okulu hakkında bana pek bir şey anlatmıyordu. Halbuki eskiden onun hayatıyla ilgili en küçük detayı bile bilirdim. Maalesef artık konuşmalarımız üstünkörüydü.

"Yarın üç buçukta onu alacağım," der demez saate baktım ve "Yani bugün," diye düzelttim.

Clara başını salladı. "Sakın geç kalma. Yine aynı şey olmasın."

Güçlükle tebessüm ettim. "Merak etme, geç kalmayacağım."

9

BEN

Geç kalmak tanıdık bir duyguydu. Okul günlerimin, üniversite hayatımın ve iş dünyasındaki ilk zamanlarımın ortak paydasıydı. Ama bu kez farklıydı. Metrodan çıkıp boynumdan şıpır şıpır ter süzülürken gözlerimin önünde aile mahkemesindeki yargıç vardı. Bir Yunan trajedisinin son perdesindeki gibi onaylamayan gözlerle bana bakıyordu. Ortak velayet teklifimi reddetmesinin nedeni madde bağımlılığı ya da suç teşkil eden bir davranış falan değildi, tek nedeni zamanı yönetmek konusunda son derece beceriksiz olmamdı.

Aslında beni en çok korkutan şey yargıç değildi, en azından şimdilik. Bana korkuların en büyüğünü yaşatan şey Kitty'nin bana belirli bir şekilde bakmasıydı. Buna ister duygusal gözdağı deyin ister şantaj. Normalde büyük olan, cüzdanı olan, güç ve otorite sahibi olan bendim, yani ben olmalıydım. Gelin görün ki onun tek bir bakışı küçücük hissetmeme neden olabilirdi. Bu öyle bir yetersizlik duygusuydu ki ne okul müdürünün ne eski sevgilimin ne iş arkadaşlarımın ne de eleştirmenlerin karşısında böyle hissetmiştim. İnsanlar beni bu konuda uyarmıştı elbette, duygusal açıdan hassas ve savunmasız insanlara göre bir şey olmadığını söylemişlerdi. Ama ben ne kadar haklı olduklarını ancak şimdi anlayabiliyordum.

Ebeveyn olmak başarılı olamayacağın bir şeye girişmek, yenileceğini bile bile bir oyunu oynamak gibiydi.

Okula yaklaştım. Kitty'yi ya da onu her zaman çağırdığım adıyla KitKat'ı ki bu arada Clara böyle seslenmemden hiç

hoşlanmıyordu, görebiliyordum. An itibarıyla okulun kapısında çaresizce bekliyordu. Spor çantası ve aşırı ağır okul çantası bileklerine doğru iniyor, yakındaki duvara yasladığı keman kutusu da tuhaf bir şekilde dengede durmayı başarıyordu. Öğretmenlerinden biri –hafızam beni yanıltmıyorsa adı Bayan Raymond'dı, gaga gibi bir burnu ve hafif şahin görünümü olan ciddi bir biyoloji öğretmeniydi– de Kitty'yle bekliyordu ve sürekli memnuniyetsiz bir ifadeyle saatine bakıyordu. Sonunda perişan bir halde okul kapısına varmayı başardım. Gömleğim belimden çıkmıştı, sol ayakkabımın bağcığı kaldırımın üstünde sürükleniyordu ve kan ter içindeydim. Tüm bu ayrıntılar geç kaldığım gerçeğini daha da kötüleştiriyordu.

Maalesef ofiste uyuyakalmıştım. Azıcık kestireyim diye gözlerimi kapatmış ama üç saat sonra uyanmıştım. Öğleden sonra şekerleme yapan uyku doktoru. İroni gözden kaçacak gibi değildi.

Saat şu an 16.01'di.

KitKat beni görünce belirli bir tepki vermedi. Bunun yerine uzanıp keman kutusunu aldı ve sırt çantasını düzeltti. Bayan Raymond darmadağın halime şöyle bir baktıktan sonra derin bir nefes aldı, sanki umutsuz vaka olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu. Birden beni kurallarla ilgili bir yaylım ateşine tuttu, okul sonrası kulüpler için bütün öğrencilerin neden resmi olarak kayıtlı olması gerektiğini açıkladı. Ona hemen tuhaf bir hikâye uydurdum ve şu an gözaltında olan yüksek profilli bir cinayet zanlısıyla görüşmek üzere Met polisi tarafından çağrıldığımı söyledim. Bir yandan da Bayan Raymond'ın gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledim. Tam birkaç garip ayrıntı –morgla ilgili herhangi bir şey böyle durumlarda çok etkiliydi– daha eklemeye niyetlenmiştim ki anlattığım hikâyenin fazlasıyla işe yaradığını gördüm. Bayan Raymond telaşla uzaklaştı ve KitKat'la yalnız kaldım.

"Hayatım, çok ama çok özür dilerim. Babanın biraz işi uzadı."

Cevap vermedi ne o an ne de yolculuğumuzun kalan kısmında. Hâlâ yeraltından korktuğu için metroya binemiyordu, bu yüzden Pimlico'ya otobüsle gittik. Böyle zamanlarda tam da benim kızım gibiydi. Clara prosedürler konusunda hızlı ve net

bir yaklaşıma sahipti. Zihnin mantıksız isteklerine alışkanlık gereği uyum sağlayan korkuları ve batıl inançları olan ebeveyn bendim. Doğumundan önce KitKat'ın, Clara'nın korkusuzluğunu ve benim mizah anlayışımı alması için sık sık dua ederdim. Fakat dualarım kabul olmadı.

Yine de o günden sonra her şey değişmişti. Beklenen sorunlarla –çocuk bakımına dair sorumlulukların adaletsiz dağılımı, uykusuz ve uzun geceler, ev işlerini paylaştırmak– nasıl baş edeceğimizi planlamaya o kadar çok vakit ayırmıştım ki beklenmeyenleri gözden kaçırmıştım. Ebeveynlik kitaplarında hiç bahsedilmeyen aksaklıklara da gebeydi aile yaşamımız aslında. Mesela karınız korkunç bir doğum sonrası depresyona girerse ne yapmalısınız? Peki, karınızla erkek bir doktor arkadaşınız arasındaki kısa mesajları bulduğunuzda ne yapmanız gerekir? Kaçınılmaz sonumuzun habercisi olan bir andı. Bana adını hiç söylemedi. Fakat mesajlardan anladığım kadarıyla geçmişten tanıdığı biriydi. Aklıma gelen ve tıp diploması olan bütün okul ve üniversite arkadaşlarımı tek tek inceledim. Evliliğimi mahvedenin hangisi olduğunu merak ediyordum. Kısacası cevap hayır, KitKat doğduğundan beri hiçbir şey aynı olmamıştı.

Pimlico'daki yeni daire henüz beta aşamasındaydı. Yaşanmışlığı fazla olan ve fazlasıyla da belli olan berbat bir yerdi. Bir zamanlar minimalist ve iddialı olan yer şu an donuk ve gri tekdüzeliğin esiriydi. Birkaç renkle onu yeniden canlandırmaya çalışmıştım ama kökenlerinden kopması o kadar kolay değildi. Clara son zamanlarda ondan "Lütfen Bana Yardım Et"in kısa versiyonu olarak "LBYE Pimlico" diye söz etmeye başlamıştı.

Akşam yemeği pişirdim. Yemeklerimizi tepside yerken Disney+'ta unutulmaz bir çocuk filmi seyrettik. Benim açımdan ender verilen bir tavizdi. Ama bugün iyiliksever bir ruh halindeydim. Birden fazla kadeh şarap da modumu iyiden iyiye yükseltmiş, KitKat'a fazladan yarım saat ekran izni vermemi sağlamıştı. Ama sonrasında her zamanki gibi kendimi pişman ve suçlu hissetmiştim.

Sonra KitKat yatmaya hazırlandı ve ben konuyu açmaya karar verdim. Ertesi günkü yüzme dersini ya da matematik

ödevindeki zor bir soruyu konuştuğumuz kadar doğal bir şekilde yapmak istiyordum. Clara konuyu Abbey'de bana anlattığından beri hangi soruları sormam, hangi kelimeleri seçmem gerektiğini kafamda tasarlıyordum.

"KitKat."

Anlaşılmaz bir şey mırıldandı ve ben bunu evet olarak yorumladım.

"Geçen gün annenin işle ilgili bazı eşyalarını gördüğünde..."

Gözlerinde camsı bir tedirginlik vardı.

"Annen bana son zamanlarda bazı kâbuslar gördüğünü söyledi. Annenin polislikle ilgili dosyalarına baktığından beri iyi uyuyamıyormuşsun."

KitKat usulca başını salladıktan sonra yorganı çenesine kadar çekti. Sanki bunu yapmak kötülüklerin dünyasına dair güçlü bir koruma sağlıyordu.

"Annenin evdeki ofisine girmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi KitKat? Orası sadece yetişkinlerin girebileceği bir çalışma odası, içindekiler de sadece büyüklere yönelik."

KitKat'ın yüzünde bu kez özür dileyen bir ifade vardı. Öne eğdiği başı ve sarkıttığı üst dudağıyla affedilmek için yalvaran bir labradora benziyordu. "Ama ben içeri girmedim. Onlar oradaydı zaten."

Saçlarını okşadım ve yorganı güzelce bedeninin etrafına sıkıştırdım. "Biliyorum tatlım. Annen kapıyı açık bırakarak çok şapşalca davrandı. Şapşal Anne."

"Annem kapıyı açık bırakmadı. Onlar çantasındaydı."

İnsanların kurgu oluşturma yeteneğine sahip tek hayvan olması bir psikolog olarak beni oldum olası şaşırtmıştır. Dil sayesinde bazı şeyleri gerçekte olduğundan daha farklı hayal edebiliyorduk. Hayal gücü yalan söylememizi mümkün kılıyor, yalan söylemek de başımızı beladan kurtarmamıza yarıyordu. Yalanı inandırıcılıktan uzak olsa bile, Kitty'nin bu konudaki gelişiminden etkilenmiştim. Fakat şu an asıl konudan sapmamak en doğrusuydu.

"Ama gördüğün o fotoğraflar..."

"Ölü insanlar."

"Evet, tatlım, ölü insanlar. Şey... Bence bu konuda biraz konuşmamız gerek."

Duraksadım. Bazı şeylere ne kadar güçlü bir bağışıklık kazandığımı fark ettim. Clara da, ben de profesyoneldik. Olay yeri fotoğrafları, adli tıp raporları bize göre görülmesi, analiz edilmesi ve bir kenara kaldırılması gereken araçlardı çünkü bu işimizin bir parçasıydı. Gerçeği görmek için bir çocuğun bakış açısı gerekliydi.

İşin ironik yanı, tam da bu noktada ben de yalana başvurdum. Beyaz bir yalandı gerçi ama sonuçta yalan yalandı. Affedilebilir dedim kendi kendime. Yalandan ziyade şu an çok gerekli olan bir kurmacaydı. "Onların sadece numara yaptığını biliyorsun, değil mi?"

KitKat'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Neden?"

"Hatırlarsan bir gün okulda bir gösteriniz vardı. İsa'nın doğuşunu canlandırıyordunuz, sen de Meryem gibi rol yaparak ahırda ve yemliklerin orada dolaşmıştın. Diğer çocuk da... adı neydi... Hah, Aidan da Joseph'i oynamıştı. Bayan Hardcastle da siz şarkı söylerken piyano çalıyordu."

KitKat başını salladı. Okuldaki bu başarısı onu çok gururlandırıyordu. O günkü performanslar kamerayla kaydedilmiş ve klip olarak WhatsApp'taki çeşitli aile gruplarıyla paylaşılmıştı. Clara'nın ailesi sırf canlı izleyebilmek için Florida sahilindeki evinden uçağa atlayıp gelmişti. Ne yazık ki benim o gün bilirkişi sıfatıyla mahkemede tanıklık etmem gerekmişti. Orada olamadığım için hiçbir aile üyesi beni affetmemişti. Hoş, ben bile kendimi henüz tam olarak affetmiş değildim.

"Sen gelmemiştin."

İşte, yine o açık sözlülük. Clara kelimeleri ustaca seçerek zaten kırılgan olan egomu tuzla buz edebiliyor, Bloom iddialarımı ve taleplerimi görmezden geliyor, Birkbeck'teki akşam dersine katılan bazı öğrencilerim bile bilgilerimdeki bazı boşlukları ortaya çıkarmak için kendilerince beni oyuna getirmeye çalışıyordu. Fakat bunların hiçbiri beni KitKat'ın yaptığı gibi yaralamıyordu.

Ona bakıp gülümsedim, kontrolü kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumun farkındaydım. Ama bozuntuya vermeyip sözüme devam ettim. "Annen kötü insanları yakalıyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

Tekrar başını salladı ama bu sefer hareketi belli belirsizdi.

"Evet, bu sefer tam tersi oldu. Fotoğraflarda gördüğün tüm o insanlar aslında annene yardım ediyordu. Annen kötü adamları nasıl yakalamaları gerektiğini diğerlerine gösterebilsin diye yaralanmış numarası yapıyorlardı. Buna eğitim egzersizi yapmak denir. Başkalarına bir şeyler öğretmek için yapılan bir tür prova."

Yüksek sesle söyleyince kulağa daha az ikna edici geliyordu. Yine de sakince bekledim. KitKat'ın kaşında ufacık bir kırışma oldu. Söylediğim şeye inanmış ya da inanmaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

"Neden?"

"Şeyi hatırlıyor musun? Annenle birlikte bir etkinliğe gitmiştiniz hani, St. John ambulans çalışanlarıyla? Okulda sirenler çalıyordu ve paramedik üniforması giyen insanlar vardı, yeşil giyinmişlerdi hani?"

Yeşil kelimesini duyunca KitKat başıyla onayladı. Yeşil insanları hatırlayabiliyordu ve bu cesaret vericiydi.

"Şeyi de hatırlıyorsundur o zaman, hani öğretmenlerinizden biri hasta rolü oynamıştı, tıpkı senin Meryem'i oynarken yaptığın gibi ve bu sayede paramedikler yere düşen birini gördüğünüz zaman ona nasıl yardım edeceğinizi gösterdiler. Bay..."

Lanet olsun. Adamın adı hafızamdan tamamen silinmişti. Uzun boylu ve zayıftı. Karamel rengi saçları ve kocaman bir sırıtışı vardı.

"Sidebottom."

Kitty bana muzip gözlerle baktı. Sonra kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. Popo anlamına gelen bir sözcüğü duyar duymaz gülmeye başladığım günleri hâlâ hatırlıyordum, o zamanlar ben de bunu çok komik bulurdum. O an Bay Sidebottom için üzüldüm, ona bakıp kıs kıs gülen çocuklarla yıllar geçirmek kolay olmasa gerekti. Mahkeme kararıyla değiştirmek istenecek ya da kişiyi öğretmenlik kariyerinden vazgeçme noktasına getirecek kadar zor bir isimdi. Clara şu an burada olsaydı eğer, kesinlikle empati ve iyi davranışlar konulu güzel bir ebeveynlik dersi verirdi. Ama o burada değildi ve ben saçma bir isim yüzünden

biricik kızımın yüzünde beliren o saf ve koşulsuz neşeyi bir hayat dersi uğruna yok edemezdim.

"Evet, KitKat, şu meşhur Bay Sidebottom."

Kitty kendine engel olamayıp bir kahkaha daha patlattı. Eliyle ağzını kapatmak isterken yanaklarına tükürük bulaştırmıştı. İstese de bastıramıyordu neşesini.

"Evet, işte, o fotoğraflardaki insanlar da tıpkı Bay Sidebottom gibi rol yapıyorlardı. Annenin yönettiği bir eğitim tatbikatının parçasıydılar."

Kitty bu kez daha ciddiydi ve yüzü şüphe bulutlarıyla gölgelenmişti. "Peki, neden kanıyorlardı?"

Kendimi tekrar topladım. Yetişkinlerin zalim dünyasının bir çocuğun henüz tam olarak gelişmemiş zihnine neler yapabileceğini düşünmek bana acı veriyordu. Aslında bir psikolog olarak herkesten iyi benim bilmem gerekirdi. Kitty doğduktan kısa süre sonra Clara'nın halini, geçirdiğimiz o korkunç ayları düşündüm. Sinir, stres, öfke nöbetleri, içe kapanmalar, kötü düşünceler... Doğum sonrası depresyonun onu nasıl tükettiğini gözlerimle görmüştüm. Clara birden bambaşka biri olmuştu. Uyumuyor, yemek yemiyor, konuşmuyordu. Maalesef on kadından biri bu acı deneyimi yaşıyordu. Ama o zamanlar, yani o sürecin bizzat içindeyken dünyada bunu yaşayan tek çift bizmişiz gibi hissediyordum. Bu, insan aklının gücüydü ve tek günah bunu küçümsemekti.

"Annen bir suç mahallinde nereye bakmaları gerektiği konusunda diğer dedektiflere eğitim veriyordu. Gerçekte kimse incinmedi. Kimsenin hiçbir yeri kanamadı. Hepsi sadece numara yapıyordu. Hepsi eğitim için kendi rolünü oynuyordu. Anlaştık mı?"

Sessizlik oldu. Kitty her zaman yaptığı gibi yorganın altında bir süre kıpırdandı. Sonra iç çeker gibi yavaşça nefes aldı. Bir iki saniye karar vermeye çalışıyormuş gibi düşündü. "Baba..."

Ortamdaki gerilim dayanılır gibi değildi. Acaba işe yaramış mıydı? Yoksa biricik kızımın psikolojisi ömür boyu sürecek bir yara mı almıştı?

"Efendim KitKat?"

Bana bakıp gülümsüyordu. "Bir dahaki sefere ben de onlar gibi numara yapabilir miyim?"

10

EMILY

"Kapıyı kilitlemenin sorun olmayacağından emin misin?" Emily ona ölümcül bir bakış fırlattı. Hayatın ileri aşamalarında yeniden eğitim almanın bir dezavantajı varsa şayet, kesinlikle buydu. "Sanırım halledebilirim."

"Unutma. Önce anahtarı..."

"Biraz itiyorum ve tık sesinin gelmesini bekliyorum. Anladım."

Papaz yirmili yaşlarının ortasındaki erkeklere has bir şekilde gülümsedi, sanki hâlâ dünyanın kendisindeki bu enginliği takdir etmesini bekliyordu. Emily de hafif bir tebessümle ona karşılık verdi ve ofisin kapısı kapanana kadar içinden geri saydı. Sonra büyük bir memnuniyet hissiyle kilise ofisinin yan tarafındaki küçük mutfağa koştu ve kendine şöyle demli bir İngiliz çayı hazırladı. Yasak olmasına rağmen kupasının içine bir kaşık şeker ekledi. Hatta yanında atıştırmak için çikolata bile aradı.

Onu uyarmışlardı elbette. Haberi verdiği zaman aile üyelerinin ve arkadaşlarının yüzünde beliren şaşkın ifade hâlâ gözlerinin önündeydi. Sadece birkaç kişi ona direkt karşı çıkma cüretini göstermişti. Çoğunluk sessiz kalsa da somurtkan yüz ifadeleri ve kalkık kaşları çekincelerini sözcüklerden daha net anlatıyordu oysa. Ama eski ve önemli işinden istifa ettikten sonra pek fazla seçeneği yoktu maalesef. Herkes çok şaşırsa da Kensington'lı Baroness Ogilvy kendini Westminster St. Margaret's Kilisesi rahip adayı Emily Shepard olarak yeniden yaratmıştı.

Buzdolabında yulaf sütünden başka bir şey yoktu. Yirmi küsur yaşlarındaki adam sendromu belli ki yine devredeydi ve sağlıklı yaşam uygulamalarının bir parçası olarak sadece bunu uygun görmüştü. Çayına mecburen yulaf sütü kattı ve bir yudum alır almaz garip tadından ötürü yüzünü buruşturdu. Yarım saatliğine de olsa burada tek sorumlu olarak kalmak nadiren yaşadığı bir şeydi.

Turistler genellikle Westminster Abbey'ye giderdi. St. Margaret's politikacıların kilisesiydi ve parlamentonun yıllık dini törenlerine ev sahipliği yapıyordu. Zaten onu en çok korkutan da bu törendi. Eski okuluna dönüp de okul arkadaşlarının seni yeni üniformanla görmesi gibi bir şey olacaktı. Ama Emily birden kendini durdurdu. Ellili yaşlarının ortasındaydı. Buna rağmen hayatın hiçbir zaman gerçekten değişmediğini fark ediyordu. İnsanlar inatla tanıdık kalıyor, her zaman ne iseler öyle olmaya devam ediyorlardı.

Emily tam kilisenin ana bölümüne gidiyordu ki telefonu titreşti. Yanında birden fazla elektronik cihazla gezdiği o günleri hatırlamak bile komikti. Hükümette ve gölge kabinede bakanlık yaptığı dönem kişisel bir telefonu, parlamento işleri için kullandığı bir iPad'i ve bakanlığın güvenli telefonu vardı. Elektronik cihazlarının gelen kutuları bir personel ordusu tarafından izleniyordu. Ona bir mesaj ulaştırmak genellikle beş aşamalı bir süreçti. Oysa şimdi sadece küçük, eski model bir iPhone'u vardı. O da standart bir Gmail hesabından ve WhatsApp uygulamasından başa bir şey içermiyordu. Bu son ileti e-posta olarak gelmişti. Bir kez baktı, ardından gözlerini kırpıştırıp bir kez daha baktı ve midesinin tam ortasındaki o aşina deliği yine hissetti.

Dört yıl olmuştu. Bu konuyla ilgili bir mesaj almadığı tek bir gün yoktu neredeyse. Nefret eden, öfke kusan, tehdit savuran trol mesajları almaya alışmıştı aslında. Ama bu seferki diğerlerine benzemiyordu.

Bu seferki farklıydı.

Gönderen: benedict.prince@theabbeyclinic.com
Alıcı: ordinand2@stmargaretschurch.org
Konu: Anna Ogilvy Görüşmesi

Sayın Bayan Shepard,

Lütfen birdenbire bu e-postayı gönderdiğim için beni bağışlayın. Adım Dr. Benedict Prince. Harley Caddesi'ndeki Abbey Uyku Kliniği'nin ortağıyım. Bildiğiniz üzere kızınız yakın zamanda Adalet Bakanlığı'nın onayı ile tedavi için merkezimize nakledildi.

Vazgeçme sendromuna yönelik yeni bir teşhis modeli üzerinde çalışmaktayım. Bu yönde uygulanacak yeni tedavi planının bir parçası olarak aile üyeleriyle iletişim kurmak konusunda, Adalet Bakanlığı Hukuk Direktör Yardımcısı Stephen Donnelly tarafından bizzat yetkilendirildim.

Bu kapsamda en kısa sürede sizinle konuşmayı çok isterim. St. Margaret's'a çok yakınım. Uygun olduğunuz gün ve saati belirtirseniz eğer çok memnun olurum. Bu arada özgeçmişimi, mesleki yeterlilikle ilgili belgelerle yayımlarımın listesini ilişikte bulabilirsiniz.

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Saygılarımla
Ben

Dr. Benedict Prince
Kıdemli Ortak
The Abbey

Kafasını kaldırdığında kupasındaki çayın ofisteki halının üzerine damladığını fark etti. Neyse ki etrafta kimsecikler yoktu. Malzeme dolabını buldu ve yere dökülen çay damlalarını elinden geldiğince sildi. Bir parça Dettol antiseptik sıvı ve kıllı bir fırçayla biraz ovalama sayesinde derine işlemeden bütün lekeler yok edilebilirdi. Elinden geldiğince temizledi ve kimsenin fark etmemesini umut ederek oradan ayrıldı.

İsteksizce kilisenin ana bölümüne gitti ve ön sıralardan birine oturdu. E-postayı üçüncü kez okuduktan sonra ekteki PDF dosyalarını inceledi. Pasaport boyutunda küçük bir fotoğraf vardı. Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklarının başında gibi görünen, kıvrılmış bir tutam saçı pürüzsüz alnına düşmüş, çerçevenin ardında zümrüt gözleri ışıldayan, kirli sakallı, yakışıklı bir adamın fotoğrafıydı. Dr. Benedict Prince. Her tıp uzmanı hayatının bir döneminde *Uzay Yolu*'ndaki Spock'un genç versiyonuna benzerdi. Abbey'yi duymuştu, Priory gibi bir tür ünlü sığınağıydı. Belki de çoğu ünlü Dr. Dishy'den gerçekten randevu almak istiyordu. Bunun için onları suçlayamazdı.

Emily telefonu bıraktı ve ritmik olarak nefes aldı. Burada elinden geleni yapıyordu. Diğer düşüncelerinden sıyrılmak için yeni düzeninin sıradan görevlerine olabildiğince odaklanıyor, dikkatini hep yeni sorumluluklarına vermeye gayret ediyordu. Ama şimdi, akşamın ilerleyen saatlerinde savunması iyice düştü ve uzun zamandır olmadığı kadar kırılganlaştı. Çok iyi bildiği o eski kâbusların ruhuna tekrar sızdığını hissediyordu. Hatta olan bitenler bir film gibi gözlerinin önünde oynuyordu; sesler, çamur kokusu, kandan kayganlaşan bıçak... Çiftlikteki o dehşet gecesinin bütün ayrıntıları hâlâ capcanlıydı.

En kötüsü de saniyenin binde biri kadar kısa bir zaman dilimindeki o histi, eski dünyanın bambaşka bir şeye dönüştüğüne tanık olmak. Bir yanıyla hâlâ acayip bir umut taşıyordu. Sanki Anna birden ayağa fırlayıp tüm bunların bir numara olduğunu söyleyecek ya da Theo perdeyi çekecek ve son dört yılın aslında hiç yaşanmadığını gösterecekti.

Ama diğer yanıyla biliyor, hayatı boyunca tattığı bütün duygular kadar net bir biçimde hissediyordu. Umudun tam olarak

ne zaman tükendiğini gayet iyi hatırlıyordu. O ve Richard orada öylece duruyorlardı, bir hayalet ya da sessiz bir nöbetçi gibi. Kısa süre sonra polisin geleceğini ve Anna'nın tutuklanacağını biliyorlardı. Emily görevinden istifa etmek zorunda kalacaktı. Aileleri, evlilikleri ve gelecekleri önce derinden sarsılacak, sonra da tamiri mümkün olmayan şekilde bozulacaktı. Orada, yani çiftlikte öylece durup eski varoluşlarının paramparça olmasını izlemişlerdi. Sanki sessizce geçen o son birkaç saniye geçmişlerine bir ağıttı.

St. Margaret's Kilisesi'nin ziyaretçi kapısı gıcırdayarak açıldı. Ani ses sıçramasına neden oldu. Emily oturduğu banktan kalktı, hâlâ biraz gergin olmasına rağmen günümüze ve ana geri dönmeye çalıştı. Kambur, yaşlıca bir kadın torunuyla birlikte içeri girdi. Mekâna aşina oldukları belliydi. Emily gülümseyerek başını salladı. Ardından kilisenin diğer ucundaki koro standına gitti ve ilahi kitaplarını toplayarak kendini meşgul etmeye çalıştı.

Başka kimse anlamamıştı elbette. Sadece Richard ve Theo vardı. Sırlar her şeyi çürütmüştü, ta ki evlilikleri ve aileleri dağılana dek. O gece neler olduğunu gerçekten bilen başka kimse yoktu, yapılması gereken korkunç seçimlerden kimse haberdar değildi.

Emily ilahi kitaplarıyla uğraşmayı bırakıp sunağa doğru ilerledi. Cilalı altın karşısında büyülenmiş gibi öylece durdu, görkemi onda hâlâ hayranlık uyandırıyordu. Bir ara arkasına baktı ve iki ziyaretçinin hâlâ orada ve bir şeylerle meşgul olduğunu gördü.

Emily aniden gelen bir ürpertiyi bastırdı. Sonra diz çöktü ve gözlerini kapattı. Başını öne eğip dua etmeye başladı.

Başka kimse yapamasa bile, Tanrı onu affedebilirdi.

11

BEN

O an mutfaktaydım ve çaresizce şarabın son damlalarını içmeye çalışıyordum. Aslında özünde hep romantik bir tiptim, sadece bunu İngiliz tarzı bir yöntemle başarıyla gizleyebiliyordum. Hayatım boyunca hiç rock yıldızı, bir sürü hayranı olan alfa erkek fantezilerim olmadı. Benim hayallerim hep daha rafine ve kontrollüydü: Mutlu bir evlilik, hayatından memnun ve mutlu çocuklar, dış dünyanın türbülanslarını telafi eden küçük ama mutlu bir aile yaşamı. Bir kabile gibi.

Oysa artık yeni normalim yalnızlıktı. Ayrıldığımızdan beri iş, rutinler, ev işlerinin iç içe geçtiği girift ve küçücük bir hayat yaşıyordum. Böyle olmasına ben izin verdim. Öte yandan önemsediğim ve tutunmaya çalıştığım tek şey KitKat'la geçirdiğimiz bu tür özel anlardı. Onunla geçirdiğimiz her saniyenin mükemmel olmasını, ayrılığın yaralarını biraz olsun iyileştirmesini istiyordum. Ama bir yanım bunun aptalca olduğunu biliyordu. Olan olmuş, hasar gerçekleşmişti bir kere. Belirtiler yıllarca ortaya çıkmayabilirdi ama hastalığın tohumları çoktan ekilmişti.

Parçalanmış aileler. Ebeveyn kavgaları. Kimse böyle şeylerden yara almadan kurtulamazdı.

Keşke daha az çalışıp daha çok dinleseydim. Keşke aile içi mutluluğun sunakta edilen bir yemin ve iki alyansla garanti altına alınmayacağını bilseydim. Keşke klinikteki yabancılarla bu kadar çok ilgileneceğime Clara ve KitKat'la daha çok zaman geçirseydim. Pek çok şey kötüye gidiyor, geleceğim kasvetli ve malum görünüyordu: KitKat'la daha az görüşme, iş

yerinde daha çok zaman geçirme, bekâr bir adamın sevgisiz ve sefil yaşamı.

Oysa hayalimdeki böyle bir hayat değildi. Başka birinin ritmik kalp atışlarını kulaklarımda, sıcacık ellerini avuçlarımda hissederek uyumak; yatağın diğer tarafından gelen bir esneme ve ışıltılı bir gülümsemeyle uyanmak; kavgalar ve kahkahalarla dolu bir yuva; tatiller, mezuniyetler ve özel günlerde çekilmiş fotoğrafların asılı olduğu uzun bir koridorda yürümek istiyordum.

Bazen sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi geliyordu.

Ben böyle bir pakete kayıt yaptırmamıştım. Paramın geri ödenmesini talep ediyordum.

Mutfak dolapları olması gerekenden daha boştu. Daire renksizdi, hatta sadelikten ölüyordu. Sabah erkenden kalkıp Tesco markete gitmeliydim. Aksi halde Kitty kahvaltıda Nutellalı sandviç yiyip diyet kola içtiği için şikâyet ederek eve dönecekti. Aynı şeyin tekrarlanmasına izin veremezdim. Sanki her şey sarmal şeklinde yavaş yavaş dönüp duruyor, yer çekimi belirli bir helezonik şablonla beni dibe çekiyordu. KitKat'tan uzaklaşmaya, onun hayatının dışında kalmaya, başrolden figüranlığa indirgenmeye dayanamazdım.

Şarabımla kanepeye gidip çeşitli uygulamaları karıştırmaya başladım. Netflix, iPlayer, Prime derken sonunda Apple TV arşivime döndüm. Bu gece farklı bir Hitchcock filmi olması gerektiğine karar verdim. Daha az bilinen değerli yapıtlardan biri: *Lekeli Adam*. Başrolde Henry Fonda. Katolik suçluluk duygusunu merkeze alan siyah beyaz bir başyapıt, masumiyetin ve günahın isyanı. Birden işle ilgili e-postalarıma bakmaya karar verdim ve gelen kutumda çok sayıda yeni iletinin olduğunu gördüm. Konu satırlarının neredeyse tamamı bana yönelikti.

#ZİHİNKONTROLÜNÜDURDURUN
#HASTALARISERBESTBIRAKIN
#SENİİZLİYORUZDRPRINCE

Birden duraksadım, tekrar okudum ve boğazımda bir yumru hissettim.

Anna'nın Abbey'de olduğunu kimse bilmiyordu. Haber bu kadar çabuk sızmış olamazdı. Ayrıca mesajların hiçbirinde adı geçmiyordu. Abbey son zamanlarda sık sık haberlerde yer almıştı. Bu kadar tanınmak ve yüksek profilli bir kurum olmak haliyle daha çok tehdidi ve isimsiz mesajı beraberinde getiriyordu. Profilim Abbey'nin internet sitesinde yer alıyordu. Kitaplarımdan dolayı adım biliniyordu. Ama yine de bu üç mesaj beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Bunlar tehdit, hatta şiddet içeriyordu. Birinin beni izlemesi demek yakın zamanda o kişinin bana ya da bana yakın olan birine zarar verebileceği anlamına gelebilirdi. Bir adım sonrası buydu. Bunun düşüncesi bile, siyahla beyaz arasındaki fark kadar net bir dehşet barındırıyordu.

Mesajları tekrar okudum. Dairenin içi sessizdi ama ben en ufak bir hışırtıya ya da tık sesine bile tepki veriyordum. Üst katta uyuyan KitKat'ı düşündüm. Uyku bizi savunmasız kılıyordu.

Yerimden kalkıp dışarı baktım. Arka planda oynayan Hitchcock filmindeki sahnenin değişmesinin titreşimleri duvarlarda benekler oluşturuyordu. Yalnızlık beni boğuyordu. Suçtan, uykudan, gece terörlerinden, insan psikolojisinin sirk gösterilerinden ve neden olduğu sayısız dehşetten bıkıp usanmıştım. Tertemiz ve mis gibi kokan nevresimlerde yatmak, yanımda uzanan Clara'nın bedeninin sıcaklığını ve kalbinin sağladığı güvenliği hissetmek, onunla ve evimde katıksız bir huzur bulmak istiyordum.

Perde arkasından dışarıyı gözetlemeyi bırakıp üst kata çıktım ve KitKat'ı kontrol ettim. Kapıyı açtım ve onu uyandırmamaya özen göstererek sessizce dikildim. Yorganı minik bedeninin iki yanına sıkıştırıp onu kusursuz bir simetride bırakmıştım. Oysa şimdi bohem bir kargaşa içinde yatağına yayılmıştı. Saçları yüzüne yapışmış, kolları kardan adam gibi iki yana açılmış, bacakları yorganın etrafına dolanmıştı. O an kocaman bir sevgi kapladı yüreğimi, öyle yoğun ve saftı ki... Onun büyüdüğünü düşünmek bile dayanılır gibi değildi. Kısa süreli kahve sohbetleri, yılda iki kez üniversitede yenen öğle yemekleri, son dakika hediyeleriyle WhatsApp güncellemeleri, öz torunlarımla tanışmam için organize edilen aile zirveleri... Bunlara mahkûm olmak istemiyordum. Bu kadarı bana yetmezdi.

Bu hayatta onu korumak için yapmayacağım şey yoktu. Ama daha şimdiden bazı çatlaklar oluşmaya başlamıştı bile. Clara hep onun yanındaydı. Okul, yüzme dersleri, ev ödevlerindeki problemler, sınıftaki haylaz çocuklarla ilgili gelişmeleri ilk elden duyuyordu. Ama ben hep arayı kapatmaya çalışan bir yabancı gibiydim. İyi bir baba olmak istiyordum. Ama artık bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

Kapıyı kapattım. Bencilce davranmaya bir son vermeliydim. Küçücük ama çok korkunç denilebilecek bir anda aklıma bir şey geldi. Acaba Kitty'nin fotoğraflara verdiği tepkide sıra dışı bir şey var mıydı? Belki Clara kızımızın gördüğü kâbusları yanlış yorumlamıştı. Belki de Kitty karanlıktan korkmuyor, aksine ondan etkileniyordu. Belki de bir yandan küçük kafasının içinde yeni keşfettiği bu bilgiyle boğuşuyor, bir yandan da onun cazibesine kapılıyordu. Bu yaştaki çocuklar sünger gibiydi. Yeni şeylere kolayca çekilebilirlerdi, özellikle de insan zihninin karanlık yönlerine.

Hayır, hayır. Düpedüz saçmalıyordum. Çok fazla film izlemiş, Amerikalı profil uzmanlarının hesaplarını haddinden fazla okumuş, Netflix'teki gerçek suç belgesellerine fazla gömülmüş, hatta bir iki tanesinde bizzat yer almak gibi bir gaflete bile düşmüştüm. Sonuçta burada söz konusu *Çocuğum Bir Psikopat* programının son bölümü değildi.

Kafamı iki yana sallayarak bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Ardından tehdit içeren e-postaların ekran görüntüsünü alıp Abbey'nin güvenlik ekibine gönderdim ve filmimi izlemeye devam ettim. Yatmak istemiyordum, henüz buna hazır değildim.

#SENİİZLİYORUZDRPRINCE

Tam kalkıp mutfak dolaplarına tekrar bakacaktım ki telefonumdan bip sesi geldi. Muhtemelen güvenlik ekibi geç saatlere kadar çalışıyordu. Telefonuma uzandım, şarabımdan amaçsızca bir yudum daha aldım. Son yirmi dört saatin ağırlığını kafatasımın ortasında hissediyordum, sanki her orijinal düşünceyi ezmeye ant içmişti.

Sonra mesajı tekrar okudum. Şarabımı sehpaya bırakıp oturduğum yerde doğruldum. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Abbey'de bana ihtiyaç vardı.

12

BEN

Soğuk ve keskin havayı içime çekerken kare şeklindeki küçük bahçeye baktım. Harley Caddesi'nin sesleri yakınlarda yankılanıyordu. Kitty izlemesi için yanına aldığımız iPad'iyle resepsiyonda oturuyordu. Clara beni öldürecekti ama başka çarem yoktu. Bu saatte bebek bakıcısı bulamazdım.

Bloom tam önümdeydi.

Yürümeye devam ettim. "Ve sen ne dedin?"

Alışılmadık derecede gergin görünüyordu. Cevaplarında sarkastik bir keskinlik, duruşunda açısal bir sertlik vardı. Üzerindeki baskının arttığını fark ettim. Gözlerinde de uykusuzluğun bariz belirtileri gözlemlenebiliyordu. "Ne diyebilirdim ki," dedi. "Arama geldiğinde saat on buçuğu geçmişti."

"Olta atmadıklarından emin misin?"

Bloom gerginlikle iç çekti. Bahçedeki üçüncü turunu tamamladıktan sonra her zaman oturduğu banka baktı. "Aşırı egzersizden kimsenin ölmediğini söylüyorlar. Ben de diyorum ki bir şansımı denesem mi acaba?"

Bloom'un pek çok şeyi gibi, o bank da ziyadesiyle eskiydi. Ağır cüssesiyle yavaşça kendini ahşabın üstüne bıraktı ve çakmaktaşı grisi bir bulut halinde nefesini verdi. Yün ve sahte kürk karışımı kat kat endüstriyel kumaşla sarılı olmasına rağmen hâlâ soğuktan tüyleri diken diken oluyordu. Devasa kabanının cebine elini sokup meyankökü şekerlemeleri çıkardı. Bağımlılığın en tatlı hali.

Aklım hâlâ Kitty'nin fotoğraflarla ilgili söylediklerine takılıydı. Bir de an itibarıyla üstünde kalın bir sabahlık ve uykulu gözlerle Abbey'nin içinde oturduğu gerçeğine. Bu kadar geç bir saatte onu sıcak yatağından çıkarıp buraya sürüklediğim için suçluluk duyuyordum. Tamam, onu o kadar çok seviyordum ki hiç düşünmeden onun için canımı verirdim. Fakat gerçek sevgi bu şekilde ve burada gösterilmemeliydi. Gerçek sevgiyi gösteren eylemler basit, sıradan ama etkili şeyler olmalıydı. Bloom'a sabaha kadar beklemesini söylemeliydim. İyi bir baba böyle yapardı. Ama ben o telefonu açarak bir kez daha başarısız olmuştum.

İçinde bulunduğum ana konsantre olmak için kendimi zorladım. Şu an yeni bir kriz vardı. Her şeyi mahvedebilecek büyük bir kriz. Anna O.'yu uyandırmaya ilişkin bütün umutlarım bir anda buharlaşabilirdi.

"Adı ne demiştin?"

Bloom'a döndüm ve meselenin tedirgin edici parıltısını gözlerinde gördüm. "*Mail*'deki tıp muhabiri," dedi. "Isabelle ya da o tarz bir şey."

"Tam olarak ne söyledi?"

Bloom ikinci kez sesli bir şekilde nefes verip huzursuzlukla titredi. "Bir kaynağının iddiasına göre, Adalet Bakanlığı olası bir duruşma öncesinde Anna O. davasıyla ilgili danışmanlık hizmeti almak amacıyla kurumumuzla temas kurmuş. O da bunun doğruluğunu teyit etmek istiyormuş."

"Aldığım tehdit e-postalarının ekran görüntüsünü gördün, değil mi? Beni izlediklerini söylüyorlar."

"Evet, güvenlik birimi gönderdi. Yalnız hiçbirinde özel olarak Anna'nın adı geçmiyor."

"Bu durumu daha mı iyi hale getiriyor?"

"Hayır ama farklı kılıyor. Şimdilik tek kaygımız Anna."

Bloom'un sözlerini, benim ya da KitKat'ın güvenliği konusunda bu denli kayıtsız kalabilmesini hazmetmeye çalıştım. Derhal oradan kalkmak, bahçeyi terk etmek, resepsiyondaki kızımı almak ve Bloom'a bana kişisel işlerine bakan ofis elemanı gibi davranmaya bir son vermesini söylemek istiyordum. Ama onun yerine bambaşka bir şey söyledim. "Harriet, Rampton

Hastanesi'nden gelen hemşire, Anna'nın belirli bir şarkıya tepki verdiğine çok ikna olmuş durumda. Nörologlar söylediklerini ciddiye almamış. Harriet bu konudan erkek arkadaşına, kardeşine, ailesinden birine ya da bir tanıdığına bahsetmiş olabilir. Sonra da söylenti çabucak yayılmıştır. Daha önce de böyle şeyler oldu."

"Bu yine de o gazetecinin benimle bağlantı kurmasını açıklamaz. Donnelly'nin söylediklerini duydun. Bu konuyla ilgili tek bir söylenti, hatta fısıltı bile çıkarsa anlaşma bozulur."

"Belki de muhabir bir tahminde bulundu ve tutturdu. Harley Caddesi'nde kaç tane uyku kliniği var? Kulaklarına bir şey çalındı ve biri açık verene dek telefonla şanslarını denediler."

"Çok iyi niyetli bir yorum." Bloom deri eldivenini çıkarıp sağ elini esnetti. Her bir parmak eklemini çıtlatırken yüzünü buruşturdu. "Whitehall'la yemek masasına oturuyorsan eğer, çok ama çok büyük bir kaşığın olmalı. Britton'ın başına gelene baksana. Yanlış anlama Ben ama bu dava yüzünden bizim de sonumuz benzer olabilir. Belki de basına bilgi sızdırılması bizim için bir lütuftur."

Neyi kastettiğini biliyordum. Paul Britton adli psikolojinin öncülerindendi, seksenlerle doksanlarda davranış bilimi konusunda çok yol katetmişti. En önemli vakası da Rachel Nickell'ın öldürülmesiydi. Britton hapisle sonuçlanan uzun bir tuzak operasyonunun parçasıydı ve neticede tamamen masum bir adam kusurlu psikolojik teoriler yüzünden mahkûm edilmişti. Adli psikolojinin yeniden toparlanması onlarca yıl sürdü ama Britton'ın kariyeri için aynı şey söylenemezdi.

"Son gelişmeden Donnelly'ye söz ettin mi?"

"Evet," dedi Bloom. "Bu, bizi işe almasının tartışılmaz şartlarından biriydi. Her konuda tam şeffaflık."

"Nasıl karşıladı?"

"Sence?"

"Clara'yı tekrar bu işe sürüklemeye çalışacaklarından endişe ediyorum. Polis müdahalesiyle ilgili tüm o saçma ipuçlarını yeniden gündeme getirecekler. Kitty'yi okulda hedef alacaklar. Geçen sefer işlerin ne kadar kötüleştiğini biliyorsun. Hiçbirimiz aynı şeyleri yeniden yaşayamayız."

Bloom o an bana gelecek nesilden umudu olmayan bir kabile reisi gibi bakıyordu. "Haklısın. Çok üzgünüm. Ama Clara, Anna O. davasına kolluk kuvvetlerindeki diğer herkesten daha çok hâkim. Göz ardı edemeyeceğimiz kurumsal bilgiye sahip."

"Peki, ya basın gülünç Oxford hikâyelerini eşelemeye başlar ve kızımı sosyal medyada hedef gösterirse?"

"O zaman ödediğimiz bedel bu olur Ben," dedi Bloom. "Hep böyle olmuştur."

13

BEN

Tekrar yürümeye başladık. Havanın cilteki etkisi giderek keskinleşiyordu. Bloom'un cevabındaki soğuk kesinliği duymuştum. Ona olan eski kızgınlığım yine yüzeye çıkmıştı. Yaşlanıyordu ve hoşgörü seviyesi değişiyordu, geri kalanımızdan kopmaya başlamıştı. Zafere dair son bir şans için her şeyini feda etmeye hevesli olabilirdi. Fakat bu benim de aynı şeyi yapacağım anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp kırgınlığımı içime gömmeye çalıştım.

Sonunda ona, "Avukatlar devrede mi?" diye sordum.

Bloom ciddiyetle başını salladı. "Avukatlarımız. Adalet Bakanlığı'nın avukatları. Herhangi bir koku aldığımız an, onlar daha Anna O. diyemeden ihtiyati tedbir uygulayacağız. Tabii bu, çevrimiçi ortamda başka bir yere sızmayacağı anlamına gelmez ki eninde sonunda böyle olacak gibi."

"Tabii bu Adalet Bakanlığı'nın sorunu, bizim değil."

"Keşke hayat bu kadar basit olsaydı. Sanırım en büyük tehlike İngiltere'deki en yüksek profilli cinayet davasını üstlenmek."

"Yani?"

Bloom tebessüm etti. "Senin bakman gereken genç bir ailen var. Ben ise neredeyse kariyerimin sonuna geldim. Basının biraz çamur atması bana pek zarar vermez, en azından hayatımın bu safhasında. Sana bir çıkış yolu teklif ediyorum Ben. Doğru sözcüğü söyle ve şu andan itibaren bu sadece ama sadece benim problemim olsun."

Hemen cevap vermedim. Gelirim iki kısımdan oluşuyordu: Birincisi Birkbeck'te yarı zamanlı verdiğim adli psikoloji dersleri. İkincisi de burada, yani Abbey'de çalışarak uykuyla ilgili suçlar ve değerlendirmeler konusunda Metropolitan Polis Teşkilatı, Interpol, FBI ve Ulusal Suç Teşkilatı'na danışmanlık hizmeti vermem. Kariyerim dümdüz bir çizgide ilerliyordu. Bu dava onu yeniden ateşleyebilirdi. Kendim için hâlâ bir şeyler yapabildiğimi Clara'ya göstermek, KitKat'a gurur duyabileceği bir baba olmak istiyordum. Hayatımın en büyük davasını öylece bırakmak o kadar kolay değildi.

Bloom'un beni test ettiğini biliyordum. "Psikoloji pratik bir disiplindir ya da bir hiçtir," dedim.

"En iyi repliklerimden biri."

"Doktora derecesine layık hiçbir doktor, Anna O. davasında çalışma fırsatını geri çevirmez ve ben de bir istisna değilim."

"Fakat hizmet sözleşmemize göre, zihinle ilgili herhangi bir faaliyetten maddi kazanç elde edilmesi yasak. Kitap anlaşması, TV belgeseli, BBC Sounds'ta podcast yayını ya da Spotify'la el sıkışmak falan yok. Aklında hâlâ pound simgeleri varsa, unutsan iyi edersin."

"Akademik dergilerin istisna olduğunu tahmin ediyorum."

"Haklısın." Bloom döndü ve bahçeyi çaprazlamasına geçerek Abbey'ye doğru yürümeye başladı. "Makalen genel iddialar açısından oldukça güçlü ama ayrıntılarda hayli yetersiz. Onu tedavi etmek için gerçekten bir planın olduğunu varsayıyorum?"

Son yirmi dört saat çılgın bir tempoda geçmişti. Clara'yı tekrar görmek, KitKat'ın olay yeri fotoğraflarına ilişkin korkuları, Anna O.'nun burada, yani Abbey binasında olması ve beraberindeki gelişmeler... Fakat ben bir gözlemci değildim. Benim işim mucize yaratmak ve ölüleri hayata dönmeye ikna etmekti.

"Var."

"Nedir?"

Kapıya ulaşıp aydınlık binanın sıcaklığını birazdan hissedeceğimizi bildiğimiz sırada, "Çok basit," dedim. "Sadece ona biraz umut vermem gerekiyor."

14

LOLA

Bu, zamanla asla unutulmayacak bir hikâyeydi. Aslında bu bir açıdan çok garipti, özellikle de sabah manşetlerini süsleyen nice cinayet, skandal ya da aklınıza her ne gelirse onun öğleden sonra hafızalardan silindiği düşünüldüğünde. İnsanlar bir olayı ya da konuyu sosyal medyada saatlerce gündemde tutuyor, trend topic yapıyor ama sonra o şey yeryüzünden silinip gidiyordu. Çiftlikteki o geceden sonra, dile kolay, tam dört yıl geçmişti ve Lola bu zaman zarfında kaç cinayetin işlendiğini hesaplayamıyordu. Dünya çapında yüzlerce, hatta binlerce cinayet gerçekleşmişti. Ama hiçbiri onun gibi ön sayfaları uzun müddet doldurmamıştı.

Hayır, hayır. Anna O. vakasında çok benzersiz bir şey olduğu kesindi. O her zaman kendine özeldi.

Gerçekten hastalıklı bir durumdu ve bunu ilk itiraf eden kişi Lola'ydı. Başlarda sadece Facebook grupları vardı. Herkese açık gruplar her türlü insanla dolup taşmaya başladıktan sonra, daha ciddi ve şifreli kanallar ortaya çıktı. Şu an neredeyse her zaman diliminde topluluklara rastlamak mümkündü: @UyuyanGüzeliçinAdalet, @AnnaO.nunYanındayım, @UyanAnna, @ÇiftlikGerçek. Lola anonim kalarak hepsine girip çıkmayı ve olayı deşmeyi seviyordu. Fakat fazlası beyine zararlıydı.

Ama bugün bir dönüm noktası olabilir, şu ana kadarki en büyük gönderisini yayınlayabilirdi. Onu en çok keyiflendiren şey buydu. Mesaisini bitirir, sıkıcı bir iş gününün bütün kalıntılarından kurtulur ve gerçek tutkusunun başına geçerdi. Lola,

YouTube'a girdi ve Birkbeck kanalındaki son dersi izlemeye kaldığı yerden devam etti: "Psikoloji ve Uyku: Giriş – Dr. Benedict Prince, Birkbeck, Londra Üniversitesi'nde Konuk Araştırmacı."

Sesi açıp dikkatle dinledi:

"Ortalama bir insan hayatının otuz üç yılını uykuda geçirir. Eski insanlar uykuyu bir tür ölüm olarak görüyordu. Şairler ise ikinci bir hayat olarak nitelendirdikleri uykuya övgüler düzüyordu. Dünyadaki herkesin mutlak surette ve farklı şekillerde deneyimlediği ama bizim hakkında çok az referansa sahip olduğumuz bir gerçekten söz ediyoruz. Peki, uyuduğumuzda gerçekte neler oluyor? Daha da önemlisi, tüm bu olanları uyandığımızda neden hatırlamıyoruz?"

Adam iyiydi. Hakkını teslim etmek gerekirdi. Lola'ya *Ölü Ozanlar Derneği* filmindeki Robin Williams'ı hatırlatıyordu. Dr. Prince'in küllü sarı saçları yanlardan modaya uygun tıraş edilmişti. Genellikle mavi gömlek giyip yakasını açık bırakmayı, koyu renk pantolonları, şık makosen ayakkabılarla da kombinini tamamlamayı seviyordu. Hep BBC2'nin yayınlayacağı yeni popüler bilim belgeselinin seçmelerine katılacakmış gibi bir hali vardı. Lola'ya göre yakışıklıydı da. Simetrik gülümsemesi, elmacık kemiklerinin hoş hatlarıyla sevimli ve seksi bir kütüphaneci havası vardı. Muhtemelen sınıfta hatırı sayılır bir hayran kitlesine sahipti.

Lola dinlemeye devam etti. Freud'la ilgili şakalar, Freud'la ilgili daha çok şaka... İnsanların ne kadar uyuduğu, kimlerin çok az ya da çok fazla uyuduğu, hatta kimin kiminle "birlikte uyuduğu" gibi konular hakkında öğrencilerle etkileşime giriyordu. Ders doğal olarak yine bir Freud şakasıyla sona erdi ve Lola videoyu kapattı. Ardından son gönderisini yazmaya koyuldu.

Evet, evet, bu kesinlikle en bomba gönderisi olacaktı. Bundan en ufak şüphesi yoktu. Abbey'dekilerin kafasını karıştırmak, hatta biraz da kışkırtmak için öncesinde *Mail*'de çalışan bir sağlık muhabiri gibi rol yapmıştı. Artık kimse onu durduramazdı.

Lola her zamanki gibi yayın öncesi rutinlerini gerçekleştirdi. Kendine bir fincan yeşil çay hazırladı, çikolatalı bisküviyle kendini ödüllendirdi ve son kez okumak için dizüstü bilgisayarının

başına döndü. Diğer insanların gönderileri akıl almaz dilbilgisi hatalarıyla doluydu. @Supheli8 olarak çevrimiçi ortama sunduğu bütün gönderilerin ilk günden itibaren dilbilgisi açısından kusursuz olması onun için bir gurur kaynağıydı. Okuldayken İngilizce hiçbir zaman en sevdiği ders olmamıştı, o oldum olası bilime meraklı bir kızdı. Fakat özensizlik ya da dikkatsizlik gibi şeyleri de asla tolere edemezdi. Ne blog dünyasının komplo düşkünü çılgınlarındandı ne de Anna O. gerçek suç hikâyesinin bağımlılarından. Onlar onun hedef kitlesi olabilirdi ama herkes onun bir adım önde olduğunu bilirdi.

Yavaş yavaş okuyarak her satırı netlik ve hata açısından taradı:

YENİ GÖNDERİ: YAKIŞIKLI PRENS UYUYAN GÜZEL İÇİN ÇAĞRILDI

Selam millet, işte size bir son dakika haberi. @Supheli8 olarak kulağıma çalınan fısıltılara göre, yakın zamanda çok sevgili Anna O.'muzun vakasıyla ilgili yeni bir gelişme yaşandı. Anna'nın davası şu an Birleşik Krallık'ta görevli bir uyku uzmanı olan –ironinin de böylesi– Dr. Benedict Prince adlı yeni bir kişi tarafından inceleniyor. Kendisinin uyku teorisi ve kriminal davranışlarla bağlantısını anlattığı derslerinden birinin linkini size ekte gönderiyorum. Bu arada zamanlama da ancak bu kadar manidar olabilirdi. Çok yakında davanın sonuçlanacağı hepimizin malumu. Anlaşılan yetkili makamlar hüküm vermek için biricik Anna'mızı en kısa sürede hayata döndürmeye çalışıyor. Bu bir hastalık mı, yoksa başka bir durum mu söz konusu? Dr. Prince bazı makalelerinde vazgeçme sendromundan mustarip hastaların uyanmasını sağlamak için müziğin ve kültürün gücünden yararlanılabileceğini belirtiyor. Belli ki tepedekiler son kez şanslarını denemeye niyetli. Anna'nın üzerinde kara bulutlar dolaşıyor ve bizler onu kurtarmak için elimizden geleni yapmalıyız.

Önceki deneyimleri Lola'ya kısa ve öz yazmayı öğretmişti. En iyisi gizemli bırakmaktı. Tabii gruptaki bazı fanatikler muhtemelen dahasını da öğrenmek için inat edecek ve onu soru bombardımanına tutacaktı. Çok geçmeden de bu son gönderi diğer platformlarda da kendine yer bulacaktı. Nasıl olsa Lola dilediği zaman bazı ayrıntıları ekleyebilirdi. Onları aç bırakmak en doğrusuydu.

Zaten bu takma adı seçmesinin nedeni de buydu. Lola farklıydı, diğerlerinde olmayan bir şeye sahipti. Anna O. vakasıyla ilgili bütün resmi kayıtlarda cinayet gecesi çiftlikte olan sekiz şüphelinin adı geçiyordu: Anna Ogilvy (baş şüpheli), Emily Ogilvy (anne), Richard Ogilvy (baba), Theo Ogilvy (erkek kardeş), Melanie Fox (çiftliğin idari müdürü), Owen Lane (bahçıvan-saha görevlisi), Danny Hudson (stajyer) ve Lola Ridgeway (sağlık ve güvenlik danışmanı). Cinayetlerden sonra hepsiyle görüşüldü ve polis soruşturmasından sonra hepsi listeden çıkarıldı.

Fakat bu işten eli boş ayrılmayanlar da olmuştu elbette. Lola defteri tekrar eline alıp sayfalarını baştan sona hızlıca çevirdi. Bu onun gizli hazinesiydi. Davaya kendini adayanlar için kutsal kâseydi. Bunu polis olay yerine gelmeden hemen önce Mavi Kulübe'den almıştı. Son dört yıldır tohum gibi ektiği her bir alaycı ayrıntı ve ipucunun kaynağı buydu. Son sayfayı çevirip eğimli el yazısına, simsiyah mürekkebin güzelliğine baktı. Tükenmez kalem ya da türevi bir şey değildi, bildiğin dolma kalemdi. Yazıya karakter ve güzellik katıyordu. Sözcükler su gibi akıyor, her satırda büyük bir zarafet görülüyordu. Derin bir nefes alıp sayfaların kokusunu içine çekti. Bu defter artık ona aitti.

Lola defteri bırakıp gönderisini mecburen son bir kez daha kontrol etti. Ardından "GÖNDER" tuşuna bastı. Şifreli sistem üzerine düşeni yaparken sabırla bekledi. Çok geçmeden de son gönderisinin yayına girdiğini gördü. Sonra her zaman yaptığı gibi, defteri tekrar eline alıp yine sayfalarında kayboldu. Bu sıradan bir defter değildi.

Bu... Anna'nın defteriydi.

Bu gece uyumanın bir anlamı yoktu. Ne de olsa dünyanın bir yerinde birileri her zaman uyanıktı ve onların kim olduğunu

çok az kişi bilirdi. Kimse onları tanımazdı. Hayır, hayır, o normal bir blogger değildi. Sherlock tarzı fantezilerle ezik ve sıkıcı yaşamına heyecan katmaya çalışan bir asosyal de değildi.

O herkesten farklıydı. O çok özeldi. İpucu takma adında saklıydı: @Supheli8.

Çünkü Lola o gece çiftlikteydi.

Ve kimin suçlu olduğunu biliyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

30 Ağustos

Dışarısı karanlık. Ama akşam değil, sabah. Burası çok sessiz. Kesin uyuyorum ama uyanamıyorum.

Kan kıyafetlerime yapışıyor. Salya gibi boynumdan akıyor, damlalar halinde çenemi ıslatıyor. Hatta tam şu an, bu satırları yazarken bile sayfa kanla doluyor.

Ve o tek bir hatıra asla gitmiyor.

Kulübenin kapısında duruyorum. Karşıya bakıyorum ve yataklarında ölü gibi yattıklarını görüyorum.

Yanımdan bir ses geliyor. Bir kadın sesi. Yılan gibi, şehvetli. Ama talimatları beni rahat bırakmıyor.

Bu benim son intikam eylemim.

Onları, kadını ve bıçağın soğuk kabzasını hissediyorum. Ve dua edercesine seslendirilen o sözcükleri.

Artık bunun geri dönüşü yok.

Yeni başlangıcımın habercisi üç kelime.

Çünkü *ölmeleri gerek.*

İKİNCİ KISIM

15

BEN

Ertesi sabah saat 11.00'de Adalet Bakanlığı yetkilisi Stephen Donnelly'den "ÖNEMLİ" başlığıyla bir e-posta geldi. Çok sayıda lokasyon önerildi ve çabucak reddedildi. Gündüz vakti Abbey'de buluşmak çok riskliydi. St. James's Park'ın yanında, Petty France Caddesi'ndeki Adalet Bakanlığı binası da fazla kamusal bir alandı. Sonunda daha sıradan bir yerde mutabakata vardık. Oxford Caddesi'ndeki John Lewis isimli kafe çok az gazetecinin aklına gelirdi. En üst katta olması, reçel bulaşmış masa örtüleri, taze çörekleriyle saklanmak için ideal bir mekândı.

Kafe self-servisti. Stephen Donnelly günün ikinci lattesini ve iki paket bisküvi aldı. Ben de bu sırada çeşit çeşit çaylara göz attım. Köşede bir masa bulduk. Ben tekliflerimi kısaca kendisine özetlerken o Adalet Bakanlığı resmi telefonuna peşi sıra gelen mesajları görmezden gelmeye çalışıyordu, belli ki hafta sonunu kesintiye uğratacak çok sayıda başka sorun vardı. Yaklaşık beş dakika boyunca tempolu bir şekilde durumu ve fikirlerimi açıkladım. Beni yumuşak ve saygılı bir ifadeyle dinledi.

Sonunda bana, "Umut mu?" dedi. Ardından başını eğip birinci bisküvi paketine baktı, boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Evet."

"Beni kızdırmaya falan mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Gözümü önümdeki yeşil çaydan, oradaki en sağlıklı seçenekten alamıyordum. Amaçsızca çayımı karıştırdım. "Anna hâlâ orada bir yerde. Literatüre göre, böyle durumlarda

onlarca yıllık süreçte ve onlarca farklı bölgede işe yarayan tek şey umut."

"Makalen çok şey görünüyor... teknik."

"Öyle zaten. Ama günün sonunda hepsi aynı sonuca varıyor. Mutluluk insanın şimdiye dek tanıştığı en etkili ilaç. Tabii bunun için de önce umut lazım."

Donnelly konuşmadı, sessizce seçeneklerini değerlendirdi. O bir avukat ve devlet memuruydu. Kuralların, yasaların, yönetmeliklerin, asgari standartların ve hukukun dilini iyi biliyordu. "Peki, bunun için başka bir teknik terim var mı?"

Buna hazırlıklıydım. "Vazgeçme sendromu fonksiyonel nörolojik bozukluktur. Tıpta buna kısaca FNB deriz."

Donnelly biraz canlanır gibi oldu. Kamu hizmeti kısaltmalara boğulmak demekti. Yani bunu kullanabilirdi. "Bu terimi makalenizden hatırlıyorum."

"Geçmişte FNB'lere psikosomatik deniyordu. Ya da tarihsel olarak Freud'un histeri olarak adlandırdığı duruma paralel bir şey olarak algılanıyordu. Bu, beynin organik bir hastalığı değil. Burada hastalığa neden olan şey ruhun kendisi. Tüm kıtaları ve zamanları kapsayan ortak veriler göstermektedir ki umudun tamamen yok olduğu durumlarda insanlar vazgeçme sendromu yaşıyor."

"İsveç'teki çocuklar gibi mi?"

Başımla onayladım. En yaygın olarak bilinen vazgeçme sendromu vakaları İsveç'teki mülteci topluluklarında ortaya çıkmıştı. Suriye ve Orta Doğu cehenneminden gelen çocuklar, sığınma taleplerine birçok kez itiraz edildiği için uzayıp giden o bekleme sürecinde aylarca, hatta bazı vakalarda yıllarca uyumuştu.

Sözlerime devam ettim. "Bazı çocuklar iyileşti çünkü bir şekilde umutlarını yeniden kazandılar. Artık sınır dışı edilmek ya da zorla uçurumun kıyısındaki eski hayatlarına dönmek gibi bir tehlike kalmamıştı. Çok benzer bir örneğe Kazakistan'da rastlandı. Sovyet döneminde madencilik ve tarımla geçimini sağlayan iki kasaba vardı. Soğuk Savaş sona erince bu kasabada yaşayanların eski hayatı tamamen yok oldu. Bütün umut ışıkları söndü ve uyku hastalığı başladı."

Donnelly kahvesinden bir yudum daha aldı. "Eğer bu şey Freudyen histeriye benziyorsa, belki de günlük bazlı sözlü terapi uygulanabilir."

"Hayır," dedim. "Ya da yalnızca o yeterli olmaz."

"Sözlü terapilere inanmıyor musunuz?"

"Ben bir psikoloğum. Hepimiz sözlü terapilere inanırız. Hatta başucumdaki komodinin üstünde *Kral Oidipus*'un açıklamalı bir kopyası var."

"Bunun bir şaka olduğunu varsayıyorum."

"Babam da aynı hatayı yaptı," dedim gülümseyerek. "Yani maalesef öyleymiş, sonradan anladık."

Donnelly de gülümsedi. "Ben avukatım, profesyonel bir psikolog değilim Dr. Prince. Makalenizi okudum ve sadece yarısını anlayabildim. Bu arada Freud'un nesi var ki?"

"Freud'un bakış açısına göre, bütün histeri ya da psikosomatik davranışlar hastanın geçmişindeki açıklanamayan bir travmadan kaynaklanmaktadır. Oysa modern FNB teorisi onun aksine çok daha bütünsel bir bakış açısına sahiptir. Artık terapistlerin hastanın geçmişinde durmaksızın çocuk istismarı aradığı günler eskide kaldı. Öte yandan Freud'un teorileri bazı bağlamlarda hâlâ çok faydalı. Fakat psikoloji bilimini seks takıntılı bir çıkmaz sokağa indirgediği ve bu durumun son yüzyıla damga vurduğu gerçeği de inkâr edilemez."

"Anlıyorum." Donnelly dudağından bıyığına bulaşan köpüğü sildi. "Bunun da bizim hatamız olduğunu varsayıyorum."

Çizgiyi aşmamaya dikkat ediyordum. Adalet Bakanlığı'nı rahatsız etmek iş tanımımda yer almıyordu.

"Dünya çapında ünlü uzmanlarınızın bazıları çoğunlukla altmış ya da yetmişli yaşlarında olan yeniden yapılandırılmamış son Freudcular olabilir. Bu paradigmadan uzaklaştıkları takdirde kaybedecek çok şeyleri var. Muhtemelen Anna O.'nun geçmişinde bir taciz anı aramışlardır."

Donnelly irkilmiş gibi geri çekildi. "Başka bir çıkmaz sokak mı?"

"Şöyle söyleyeyim, hastayı bu şekilde iyileştirmeyeceğiz. En azından benim tedavi önerim bu değil. Ayrıca sonuçta bunu yapmam için bana gelen sizdiniz."

Donnelly saatiyle oynuyor, gergin ve sabırsız görünüyordu. "Peki, nasıl?"

16

BEN

Yeşil çayımı bitirdim. Donnelly lattesini içmeye devam etti. Boş bisküvi ambalajına tekrar baktı, elinin hafifçe titrediğini fark ettim. Sırf onu sakinleştirmek için bir anlığına o şeyi saklamak istedim.

Bu ustaca bir siyasi dokunuş gerektiren çetrefilli kısımdı. İlgisini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Anna'ya yardım edebilmemin tek yolu geçmişine dair daha çok şey öğrenmek."

Donnelly pes etti. Tutkulu ama nazik bir hareketle ikinci bisküvinin ambalajını açtı. "Hastaların geçmişini didiklemeye inanmadığınızı sanıyordum?"

"Ben sadece bütün insan davranışlarının temel nedeni olarak cinsellikle ilgili açıklamalar aramaya inanmıyorum. Bu demek değildir ki bir insanın geçmişini hiç merak etmiyorum. Kaybettiği umudu Anna'ya tekrar verebilmemin tek yolu, o umudu neden kaybettiğini öğrenmek. O gece o iki kişiyi öldürmesine sebep olan şey neydi? Zihni niçin bu şekilde tepki verdi? Geçmişi hakkında bilgi sahibi olmadan Anna'nın bugününü anlayamayız."

"Sanırım Bloom size *Mail*'deki muhabirden söz etti."

"Evet."

"Görünüşe göre bir de blog var. Muhtemelen birbiriyle bağlantılı, belki de değil. *Mail*'in hikâyenin diğer ayaklarını verecek kaynakla direkt bir bağlantısı yok gibi görünüyor. Öte yandan çenesi düşük tek bir kaynak her şeyi mahvedebilir. Olası bir yayını baştan engellemek adına Fleet Caddesi kapsamında bir DS-

MA-bildirimi* yayınladık. Fakat blog kontrolümüzün oldukça dışında."

Bloğu ben de okumuştum. @Supheli8. Beni sinirlendirmişti. DSMA-bildirimleri yazılı basın konusunda hayli etkili bir resmi uygulamaydı ama dijital âlemin vahşiliğinde bir işe yaramıyordu. Bloom'un öncesinde neden bu kadar endişelendiğini anlayabiliyordum. Hatta bir yanım Donnelly'nin bu toplantıyı projeyi iptal etmek için kullanmasından korkmuştu ki hâlâ da tam olarak rahatlamış sayılmazdım. "Anlıyorum."

"Güzel."

Ne kadar ihtimal dışı olursa olsun, sormak zorundaydım. "Met dava dosyalarına da erişmem gerekiyor. Sadece hatıralar yeterli olmayacaktır."

Donnelly kaşığını kahve fincanının kenarına vurdu. Yaşadığı stres alnından okunuyordu. "Söylesene, asıl soruşturmanın ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Gazeteleri okudum ve haberleri izledim. Kitabımı yazarken arşiv belgelerinden, dergilerdeki makalelerden yararlandım. Yani büyük bölümünü hatırlıyorum."

"Herkes katili ve diğer şüphelileri hatırlıyor. Ama kimse iki kurbanı hatırlamıyor. Çok üzücü ama gerçek bu."

"Douglas Bute ve Indira Sharma. Kulübelerinde bulunduklarında her biri aynı mutfak bıçağıyla on kez bıçaklanmıştı ki çok geçmeden bunu yapanın Anna Ogilvy olduğu ortaya çıktı. Bıçağın kabzasında ondan başka birinin parmak izine rastlanmadı. Ayrıca ailesine onları öldürdüğünü itiraf eden bir WhatsApp mesajı gönderdi."

Donnelly etkilenmiş görünüyordu.

"Olay gecesi çiftlikte Ogilvy ailesi ve iki kurban da dahil olmak üzere sekiz kişi vardı."

"Karını da unutma."

"Eski karım," diye düzelttim. "Ayrıca o sonradan oraya intikal etti, suç işlendiği sırada orada değildi."

---

* İngiliz hükümetinin, ülkeye zarar vereceği gerekçesiyle basına belirli bilgilerin yayımlanmaması yönündeki resmi bildirisi.

Ogilvy ailesini ve yaşadıkları çaresizliği artık daha net görebiliyordum. Özel hayatlarının her köşesi didik didik edilmişti. Yeni İşçi Partisi'ne mensup politikacı anne, finansçı baba, okulu bırakan ve TV sunucusu özentisi olan bir erkek kardeş, Douglas Bute ve Indira Sharma da dahil olmak üzere iddialı isimlerden oluşan ve zaman zaman skandala neden olan geniş bir arkadaş çevresi.

"Evet."

Donnelly'nin sesi boğuk, hatta çatallaşmıştı. "Met ile konuşabilirim. Resmi olarak yetkin bir bilirkişi olduğun için dava dosyalarına erişimde herhangi bir sorun yaşamazsın."

"Peki, sorgu görüşmelerine erişim için de onayınızı alacak mıyım?" Daha önce birçok kez e-postayla talepte bulunmuştum ama siyasi bir kılıfa ihtiyacım vardı.

Donnelly tereddüt etti. "Dava dosyalarında geçen ifadeler gerçekten yeterli olmayacak mı?"

"Anna'nın hiç sabıka kaydı yok. Kamusal şiddet, akıl hastalığı ya da öldürme maksadı olduğuna dair bir kaydı da yok. Daha fazlası olmalı, bundan eminim."

Donnelly başka bir bisküviyle oynamaya başladı. "Gerçekten başka bir seçenek yok mu?"

"Birkaç hafta içinde sonuç almak istiyorsanız eğer, hayır. Bana bir yıl verirseniz cevabım da farklı olur."

Donnelly'nin telefonu titreşmeye başladı. "Tamam. Onayımı aldın. Ama bu kesinlikle kayıt dışı olacak." Donnelly'nin gözleri kanlanmıştı. "Olur da biri sorarsa, ben izin vermedim."

17

BEN

Öğleden sonra Abbey'ye döndüğümde aklımda hâlâ Donnelly'yle yaptığım görüşme vardı. O bir psikolog istemiyordu. O bir şaman, mucize yaratacak birini istiyordu.

Bir şekilde ölüleri hayata döndürmeliydim.

Ajandama bakıp önümüzdeki birkaç haftalık programımı gözden geçirdim. Ardından litrelerce sade kahve ve personel odasından bir de çörek kapıp ikinci katın yolunu tuttum.

Harriet işini bitirip dışarıda bana katıldı. Ona çöreğimden bir parça ve kahve teklif ettim. Döner sandalyelerde oturup monitörlerden Anna'nın odasını izlemeye başladık. Bir süre sonra Harriet'a, Donnelly'yle yaptığım toplantıdan ve polis dosyalarından bahsettim. O da beni bugün kaydedilen gelişmeler hakkında, daha doğrusu hiçbir gelişme olmaması konusunda bilgilendirdi.

Harriet sonunda, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Genellikle yüzünde hep aynı nötr ifade olurdu. Ne de olsa bu bir hemşirenin yüz ifadesiydi ve her türlü boş umuda karşı alerjik sayılırdı. Ama yavaşça hastalardan uzak olduğumuz anlarda bir tür sıcaklık sızıyordu yüz hatlarına. Gülümsemesinde de bir çeşit saflık vardı.

"Sana inanıyorum," dedim. "Beatles şarkısı konusunda."

"En azından bir doktor bana hak veriyor."

"Ama o kişi tıp doktoru değil."

"Nörologlar gereğinden fazla abartılıyor."

"Bunu bir de yüzlerine söylemeyi dene."

Monitörlere bakmaya devam ettik. Anna'yı burada görmek hâlâ çok garipti. Yeniden dirilişin koruyucu azizi Lazarus'u ve uykunun ölümün habercisi olmasını düşündüm. Sonra da Anna'nın soğukkanlı bir katil olduğunu söyleyen Clara geldi aklıma. Bir katile dokunma mesafesindeydim. Sırf bunu düşünmek bile, insanı pek çok açıdan rahatsız ediyordu. Bazı insanların gözünde kötülüğün vücut bulmuş hali olan kişi şu an kelimenin tam anlamıyla yan odada uyuyordu.

Harriet kafasını iki yana salladı. "Bir insan dört yıl boyunca nasıl uykuda kalabilir?"

Clara'nın da aynı soruyu sorduğunu hatırladım. Cevabım yine aynıydı. "Dürüst olmamı mı istiyorsun? Gerçekte kimse bilmiyor."

"Peki, ya dürüst olmazsanız?"

"Primo Levi'nin toplama kamplarındaki diğer mahkûmlar için kullandığı bir terim vardı. Bu kişilere *muselmänner* deniyordu. Birebir tercümesi yaşama isteğini kaybetmiş insan. Ölümden çok daha kötü bir şeyi yaşarken deneyimliyorlar. Yaşayan ölü de diyebiliriz."

"Anna'nın yaşadığı şey bu mu?"

"Muhtemelen. Dualizmin de suçu yok diyemeyiz tabii. Yani rasyonel zihnin bir şekilde fiziksel bedenden tamamen ayrı olduğu fikri. Psişeyle ilgili yüzyıllardır süren tartışmaların odak noktası hep bu olmuştur."

"İnsanların rasyonel olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Bence biz hayvanız," dedim. "Beş milyar yıllık varlığı süresince, dünya üzerinde görülen en büyük beyinli primatlar."

"Ama?"

"Biz hâlâ hayvanız. Zihnin gizemlerini derinlemesine araştırmak aşkın genetik yapısını ya da güzellik kavramının kesin özelliklerini keşfetmeye çalışmak gibi. Homo sapienslerin bir rasyonel tarafı, bir de hayvani tarafı vardır. İnsanlar hayvani tarafın beden, rasyonel tarafın da beyin olduğunu düşünüyor. Fakat çoğu zaman durum tam tersidir."

"Hangi dersi veriyorsunuz?"

Yüzüne dikkatle baktım. Gerçekten mi ilgileniyor, yoksa bir tür şaka mı yapıyor diye anlamaya çalıştım. "Adli Psikolojiye Giriş," diye cevap verdim. "Birkbeck'te gece dersleri. Bir ara sen de gelmelisin. Keyif alabilirsin."

"Uyku uzmanı olduğunuzu sanıyordum."

"Uykuyla ilgili suçlar konusunda uzmanlaşmış bir adli psikoloğum."

"Abbey'deki nörologlar adli psikologlar hakkında ne düşünüyor?"

"Beslenme uzmanlarıyla spiritüalistlere yakın bir şey, gerçi beslenme uzmanları bunu biraz sert bulabilir."

Harriet tekrar gülümsedi. İkinci katın geri kalan bölümüne açılan kapı kalın ve ses geçirmezdi. Cam da devasa banyo aynası gibi buğulanmıştı. Ortama büyük bir sessizlik hâkimdi.

Burada sadece ikimiz vardık. Birden Harriet'ın telefonu yeni bir WhatsApp mesajının bildirisiyle aydınlandı. Harriet mesajı okuyup çabucak bir cevap yazdı. Sonra da benim ona baktığımı fark etti.

"Arkadaşım," diye açıkladı. "Ara ara olan misafirlikler farklı bir boyut kazanıyor gibi."

İlgimi çekti. "Evli mi?"

"Hayır. Yeni boşandılar. Çocuk da var. Neyse, boğucu ayrıntılarla canınızı sıkmayayım. Biraz karmaşık bir mesele diyelim."

"Kulübe hoş geldi." Tedavi odasında yatan Anna'ya tekrar baktım. Sessiz bir gözcü gibi orada gizleniyordu, her konuşmada vardı. Camın ardında yatan uyuyan katil. Uykuda bile olsa, onda tuhaf bir enerji vardı. Bütün sohbet ve konuşmaları tehlikeli kılan bir enerji. "Acı içinde olduğunu hiç düşündün mü?"

Harriet sanki bir sırrı ifşa etmekten çekiniyormuş gibi duraksadı. Sonra o da Anna'ya baktı. Gözlerinde aynı anda hem merak hem de korku vardı, yasak olanı sezip de kendini ondan alamayan biri gibi. "Size bir sır verebilir miyim?"

"Elbette."

Harriet birden elini üniformasının cebine soktu ve küçük bir şey çıkardı. Bir tür tıbbi şişeye benziyordu. "Adına ne denir, bilmiyorum, belki altıncı his, belki de başka bir şey... Ama

nedense içimden bir ses bazen onun stres altında ya da biraz sıkıntılı olduğunu söylüyor. Buna dair fiziksel bir belirti olmadığını biliyorum elbette. Benimki sadece biraz, hatta neredeyse tamamen sezgisel bir durum. İşte, böyle anlarda ona bundan küçük bir yudum veriyorum. Görünüşe göre eskiden bu en sevdiğiymiş. Jack Daniel's Black Label."

Bu kez gülümseme sırası bendeydi. "İnsanın en kadim ve orijinal tedavisi. Şişedeki mutluluk."

Harriet aniden ortaya çıkan utangaç bir tavırla başını salladı. Ardından şişeyi tekrar cebine koydu. "Bir hemşirenin küçük çaresi. İlk akıl hocalarımdan biri bunun etkisine çok inanırdı."

"Merak etme," dedim. "Sırrın bende güvende."

18

BEN

Polis dosyaları beklediğim gibi büyük bir resmi merasimle akşam saat ona doğru geldi.

İki cinayet masası dedektifinin yanı sıra Kabine Ofisi'nden de bir yetkili vardı. Buruşuk yağmurluğunun altından bile, fasulye sırığı kadar ince ve uzun olduğu anlaşılan, çerçevesiz gözlük takan görevli ben her bir şartı dikkatle okurken sabırsızlıkla bekledi. Sonrasında, yani ben gereken evrakları imzaladıktan sonra görevli ve iki araba yağmurun ve sisin içinde kayboldu. İnkâr edilesi bir illüzyon gibi Whitehall'a geri döndüler.

Abbey'yi gün batımından sonra daha çok severdim. Personelin büyük bölümü evine, çocuklarına ve hayatlarının daha iyi olan yanına döner, Abbey'ye bir sakinlik çökerdi. Sağlıksız denebilecek miktarda Yorkshire Gold çayı demledikten sonra, yine Harriet'ı, sıcak gülümsemesini, durgun yüzeyin altında gizlediği arkadaş canlısı benliğini düşündüm.

Dava dosyalarının olduğu kutu küçük bir mobilya kadar ağırdı. Bir makas bulup maskeleme bandını kestim. Dosyaların nasıl ele alınması gerektiğini anlatan, kırmızı harflerle yazılmış başka bir talimat listesiyle karşılaştım.

Rasgele birkaç dosya seçip soruşturmanın kalıntıları arasına daldım: Tanık ifadeleri, güvenlik kameralarının kayıt özetleri, soruşturma kapsamında kapı kapı dolaşılarak yapılan görüşmelerin bir listesi. Çiftliğin konumunun ne kadar uzak olduğu düşünülürse, her birini elde etmek muhtemelen hiç kolay olmamıştı. Bunların dışında otomatik plaka tanımlama güncellemeleri,

patoloğun her iki kurbanla ilgili raporları, kapsamlı bir adli değerlendirme, yaraların geometrisi konusunda bıçak uzmanlarından alınan yazılı ifade ve sunumlar da dosyada yer alıyordu.

Dosyalardan biri kurbanlarla çiftlikteki diğer kişilerin geçmişi hakkında daha detaylı bilgi içeriyordu. Tanık ifadeleri, hücre verileri, adli takip kayıtlarından derlenmiş, arşiv materyallerinin anlatıma dayalı bir sentezi gibiydi. Dosyaya şöyle bir bakınca, 2019 yılındaki dünyanın artık ne kadar uzakta olduğunu fark ettim.

Yorkshire Gold çayımdan bir yudum daha içtim ve bisküviden bir ısırık aldım. Melanie Fox'un tanık ifadesinden bir alıntıya denk geldim. Kendisi çiftliğin hem işletmecisi hem de sahibiydi. Melanie Fox tüm bu konseptin prodüktörü ve direktörüydü. Fakat bu olaydan sonra hepsini kaybetmişti. Aynı zamanda Lola Ridgeway'i işe alan kişiydi. Lola da çoğu insanla aynı kaderi yaşamıştı; basına konuşmuş, on beş dakikalık bir şöhrete kavuşmuş ve sessizce unutulmaya yüz tutmuştu.

İfadesine döndüm.

İncecik kâğıt sanki derime batıyordu. Ofis sandalyemde arkama yaslandım, fondan yükselen Londra'nın uğultusuna kulak kabarttım.

Ardından önümdeki sayfaya odaklanıp okumaya başladım.

19

LOLA

Kanıtları yeniden düzenlemek en sevdiği hobilerinden biriydi. Duvarında farklı parçalara sahip olmanın zihinsel açıdan uyarıcı bir yanı vardı. Bir araştırmacı bir anda tamamını nefes gibi içine çekebilirdi.

Çünkü Lola buydu. Bir blogger, bir influencer ya da bu tarz aşağılayıcı terimlerin temsil ettiği şeylerin hiçbiri değildi. Lola farklıydı. Her şeyden önce o, Anna'nın defterine sahipti. Tek amacı hakikati aramaktı. Zamanının çoğunu masa başında geçiren ve polis kimliği taşıyan dedektiflerin çoğundan daha iyi bir dedektifti. Onun işi kanıtların izini sürmek, en altta yatan temel nedene ulaşana dek ipuçlarını detaylıca araştırmaktı. O aynı zamanda başarılı bir cerrahtı, her kesiğin zamanlamasını kusursuzca ayarlayan.

Tarayıcısındaki yenile ikonuna bastı. Son birkaç dakika içinde 326 kişinin son gönderisini görüntülediğini gördü. Viral olmak âşık ya da mutlu olmak gibi bir şeydi, zirveye ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Bu tür başarılar genellikle şans eseri yakalanır, tersine mühendislik uygulayarak bir tür formüle dönüştürülürdü. Fakat bu son gönderisi ciddi ciddi viral olmuştu. Yaklaşık bir milyon sayfa görüntüleme, altı haneli beğeni rakamı, dört haneli yorum sayısı. Bu şimdiye kadarki en başarılı yazısıydı, hem de açık ara.

Lola dizüstü bilgisayarını kapattı. Ardından telefonuna baktı ama bugünlük başka bir mesaj olmadığını gördü. Eskiden, yani o baş döndürücü gençlik günlerinde sürekli mesajlaşırlardı. Ama

artık günde bir kez mesaj geliyordu, tabii o da şanslıysa. Yine de inkâr edilemez bir gerçek vardı; aralarındaki bağ kanla kurulmuştu ve hiçbir şey onları ayıramazdı. Yaşadıkları onca şeyden sonra böyle bir şey söz konusu bile olmayacaktı.

Dizüstü bilgisayarını ve telefonunu bir çekmeceye koydu. Sonra da duvarları kaplayan panolara yöneldi. Aptal değildi. Çoğu insan bunun bir takıntı olduğunu söylerdi. Belki de haklılardı. Ama bir insanın takıntısı başka birinin devasıdır. Bu panolar hayatta tutunduğu tek daldı. Üstelik o gece olanlardan sonra böyle bir şeye çok ihtiyacı vardı.

Lola, Dr. Benedict Prince'in fotoğrafının kafa kısmını kesmeyi bitirdikten sonra ikinci panoya doğru yürüdü. Ana şüpheliler birinci panoya; soruşturmacılar ve diğer resmi taraflar ikinci panoya asılıyordu. Üç, dört, beş ve altı numaralı panolar ise zaman çizelgesi, adli tıp, lokasyon ve hipotezlere ayrılmıştı.

Lola uzanıp raptiyeyle fotoğrafı asmaya çalıştı. Tam bu sırada mantar pano hafifçe içeri çöktü ve raptiyenin ucu epey bir derine saplandı. Bir iki adım geri çekilip kendi elleriyle yarattığı organizasyon şemasına baktı. En üstte Anna O. davasının esas kıdemli soruşturma görevlisi vardı: Thames Valley Ağır ve Organize Suçlar Birimi'nden Dedektif Clara Fennel. Bir zamanlar narkotik bölümünde çalışırken Met'in meşhur cinayet ekibine dahil olmuştu. O geceki eve dönüş yolculuğu kariyerinde bir dönüm noktası haline gelmişti. Panoda ayrıca yardımcı soruşturma görevlilerinin bir listesi; kayıt görevlisi, aile irtibat görevlisi, olay yeri yöneticisi gibi diğer pozisyonların dökümü ve kapı kapı dolaşıp soru sormakla görevli üniformalı memurların adı yer alıyordu. Bir diğer önemli fotoğraf da şimdiden panodaki yerini almıştı: Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi personeli hemşire Harriet Roberts. Anna Ogilvy'nin yatılı tedavisi süresince görev yapmak üzere Abbey'ye atanmıştı. Evet... Neşeli hemşire ve yakışıklı psikolog bu davadaki yeni ikiliydi.

Tüm bu bilgileri elde etmesi yıllar sürmüştü. Fakat yeterince zamanınız varsa şayet hiçbir şey erişilmez değildi. Polislik mesleğiyle ilgili bilgilerini bile tazelemek zorunda kalmıştı. Rafları suç türünde yazılmış önemli eserlerin kalın ve parlak ciltleriyle

dolup taşıyordu: *Blackstone Kıdemli Soruşturma Memurlarının El Kitabı, Kriminolojiye Giriş: Yeni Perspektifler* vs. Son satın aldığı kitap da Dr. Benedict Prince tarafından kaleme alınmış *Ölüm Uykusu: Uyku Bozuklukları ve Rüya Analizinin Adli İncelemesine Giriş*'ti. Bu, Dr. Prince'in *Anna O. ve Zihnin Diğer Gizemleri* adlı ikinci kitabından önce yayınladığı ilk çalışmasıydı.

Lola ayrıca Anna'nın arkadaşları Indira Sharma ve Douglas Bute'le birlikte kurduğu *Elementary* adlı derginin bütün sayılarına sahipti ve her birini en az sekiz kez okumuştu.

Harriet Roberts kısmı çok daha kolaydı elbette. Sessiz sakin bir özel yaşamı ve aşırı sıkıcı bir Facebook hesabı olan bir hemşire ya da hiç kimse. Son yüklediği fotoğraflara bakılırsa, kırsal alanlarda yürüyüş yapmayı, gereksiz pahalı barlarda öğle yemeği yemeyi ve şişeler dolusu ılık kahve tüketmeyi seviyordu. Koca yok, çocuk yok... Dr. Prince düşünen poster çocuğu rolündeydi. Hemşire Roberts ise şakacı ama saçmalığa gelemeyen, klasik İngiliz hemşire rolündeydi. Lola'ya göre, ikisi de rolünü çok iyi oynuyordu.

Lola iki numaralı panodaki Dr. Prince ve Hemşire Roberts'a –gösterişli yetkinliklerine ve sahte gülümsemelerine– son kez baktı. Sonra bir adım sağa kayıp üç numaralı panoya odaklandı. Eninde sonunda soluğu bu panonun karşısında alır, keçeli veya dolma kalemlerle yazdığı post-it notları asmaya ya da onlara bakmaya doyamazdı. Bu pano davanın gerçekten canlandığı yerdi. Buradaki bütün bilgileri titizlikle kendi kaynaklarından derlemişti; kendi hafızası, medya raporları, ara ara yapılan polis açıklamaları. Her şey 30 Ağustos 2019 tarihinin kesin bir kronolojisini çıkarmaya hizmet ediyordu. Yani olayın gerçekleştiği gecenin. Her şeyi değiştiren saatlerin.

Tekrar okudu, her bir sözcüğü yeniden yaratırcasına:

30 AĞUSTOS 2019
YER: ÇİFTLİK, OXFORDSHIRE
İLGİLİ KİŞİLER:

ANNA OGILVY (25)
EMILY OGILVY (51)
RICHARD OGILVY (52)
THEO OGILVY (30)
INDIRA SHARMA (25)
DOUGLAS BUTE (26)
MELANIE FOX (39)
OWEN LANE (48)
DANNY HUDSON (22)
DET. CLARA FENNEL (35)

Son isim teknik açıdan doğru olsa da tartışmalıydı. Dedektif Fennel protokolü çiğnemiş ve başka bir yetkilinin vakayı almasına fırsat tanımadan olay yerine koşmuştu. Diğer bir deyişle kendisinden daha yetkin biri tarafından kenara itilmeyi beklemek istememişti. Çiftliğin girişindeki güvenlik kamerası kayıtları da, polis aracı incelemesi de bunu kanıtlar nitelikteydi: Volvo S90 T8 şarjlı hibrit elektrikli araç.

Lola kendisini dahil etmiyordu elbette, sadece resmi kayıtlar üzerinden ilerliyordu.

Zaman çizelgesinin kalanına baktıktan sonra, bir önceki güne, yani ayın 29'una geri döndü ve bir başka veriye göz attı: "SAAT 16.00-00.00: Orman." Bu kısım hem zaman dilimi açısından en uzun bölümdü hem de –en azından Lola'nın zihninde– sonuç çıkarmaya en uygun süreçti. Ne de olsa insanların çiftliğe gelmesinin asıl nedeni buydu. Bu süreçte gerçekleşen şeydi çiftliği kötü şöhretli, hatta rezil bir yer kılan ama aynı zamanda bankacıların, şirketlerin, bekârlığa veda partilerinin ve ailece çıkılan hafta sonu gezilerinin favori kırsal tercihi yapan.

Zaten Lola da oraya bu şekilde davet edilmişti. Hiçbir saygın firmanın yaklaşamayacağı türden bir sağlık ve güvenlik işi, indirimli ücret. Bir internet sitesi, bir kartvizit ve bingo! İçerideydi.

Konuklar ayın yirmi dokuzunda gelmişti. Çamur ve içki kokusu. Topluluk iki takıma ayrılmıştı. Biri Avcılar, diğeri de hayatta kalmaya çalışanlar, yani Survivor'lar. Sonra oyun başlıyor ve çok zorlu sekiz saat boyunca sürüyordu. Orman çiftliğin tamamlayıcı öğesiydi; ağaçlar ve sık çalılarla kaplı, alacakaranlık temalı bir tehdit duygusu. Go Ape ve Center Parcs şirketlerinin tematik bir karışımı, paintball'un merdiven ve iplerle süslenmiş haliydi. Avcılar daha özgürce hareket edebiliyor, Survivor'lar da bu sırada daracık bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordu.

Bahçıvan ve saha görevlisi Owen Lane geldikleri andan itibaren konuklara korku salmıştı. Fakat çiftliğin asıl olayı buydu zaten. Burası hak edişini alan bir CEO'nun ağlarken bulunduğu, çok başarılı iki kurumsal yöneticinin ormanda saklanırken aşkı bulduğu, itibarın kazanılıp yerle bir edildiği, büyük ölçekli anlaşmaların imzalandığı, hayvani ruhların çirkin ihtişamıyla ortaya çıktığı yerdi. En azından mekânın pazarlama stratejisi buna dayalıydı.

Ama o gün bir şeyler ters gitmişti. Lola hâlâ her şeyi net olarak hatırlıyordu. Sağanak yağmurun etkisiyle ormandaki bütün süsler gitmişti ama Melanie Fox'un ısrarıyla etkinlik devam etmişti. Ogilvy'ler altı kişilik "Aile Paketi"ni satın almıştı. Her türlü ekipman, konaklama ve yemek imkânı da dahildi. Her takımda üçer kişi olacaktı.

Lola listeye tekrar baktı. Sırada neyin olduğunu anlamak için öncesine bakmak gerekirdi. Çamur kokusu hâlâ burun deliklerine doluyor, bataklığa benzeyen çimlerin üstünde botları şapırtıya benzer bir ses çıkarıyordu. 29 Ağustos tarihli orman kaydına göre:

SURVIVOR'LAR
Richard Ogilvy
Emily Ogilvy
Theo Ogilvy

AVCILAR
Anna Ogilvy
Indira Sharma
Douglas Bute

Bu şimdiye kadar kimsenin çözemediği bir gizemdi. O sekiz saat boyunca ormanda ne olmuştu da şiddet geçmişi olmayan, yirmi beş yaşındaki bir kadın iki yakın arkadaşını toplamda yirmi kez bıçaklayacak hale gelmişti?

Ama amatörce yapılan hipotezlerin sorunu tam da buydu işte. Bütün o köşe yazarlarının, uzmanların ve süpermarket hafiyelerinin hiçbiri o gece orada değildi. Bütün kanıtları görmemişlerdi.

Dahası onlarda defter yoktu. Olay olduktan kısa bir süre sonra mavi kulübede bulunmamışlardı. Sadece buğulu bir camın diğer tarafındaki karanlığı gördüler.

Tüm bu olanların ardındaki sırrı hiçbiri bilmiyordu.

20

BEN

Görüşme talebime ilk yanıt günler sonra geldi.

Belli ki Emily Ogilvy de benim gibi gece kuşuydu. E-posta 1.30'dan hemen sonra gelen kutuma düştü. Açıp okumaya başladım. Bir yandan da cinayetlerden sonra kullanılan Ogilvy ailesinin fotoğrafını ve aile üyelerinin neşeli gülümsemesini düşündüm. İnce yapılı, sağlıklı ve formda görünüyorlardı. Bronz tenleri, inci gibi dişleri, simetrik gülüşleri, dağınık saçları ve pahalı giysileri vardı. Şans dünyaya geldikleri ilk andan itibaren onları sarıp sarmalamıştı; doğdukları yer, aldıkları eğitim, seçtikleri kariyer. Fakat yirmi dört saatten daha kısa bir süre sonra içlerinden biri cinayet suçuyla tutuklanacaktı. Bir yıl kadar sonra iki ebeveyn boşanma davası açacak, bundan altı ay sonra da oğulları Theo Ogilvy aşırı doz alıp ölümden dönecek ve Güney Amerika'da kalıcı olarak sürgün hayatı yaşayacaktı. Kibir tanrılar tarafından cezalandırılırdı.

Kibar bir dille yazılmış olsa da ana mesajı iletmek kaygısıyla yazılmış üstünkörü bir e-postaydı. Emily Ogilvy ajandasındaki bir programın iptal olduğu konusunda beni bilgilendiriyor ve o sabahın ilerleyen saatlerinde St. Margaret's Kilisesi'nde buluşmayı teklif ediyordu. Resmi bir e-postaymış gibi tam adıyla imzalamıştı.

Bu saatten sonra Pimlico'ya dönmeyi göze alamazdım. Bunun üzerine ofisimde biraz uyudum ve tesiste duş aldım. Danışmada görevli ekibe o gün evden çalışacağımı belirten bir e-posta gönderdikten sonra St. Margaret's Kilisesi'ne gitmek üzere yola koyuldum.

Vardığımda Parlamento Meydanı ve Yüksek Mahkeme'nin girişi büyük oranda ıssızdı. Kafamı kaldırıp Big Ben'e ve Westminster Sarayı'na baktım. St. Margaret's, Westminster Abbey ya da diğer adıyla Aziz Peter Kilisesi'nin kuyruğuna tutunmuş bir gecekondu gibi görünüyordu.

St. Margaret's bu sabah pek yoğun değildi. Kilisenin içinde günahlarının bağışlanması için dua eden birkaç politikacıdan ve ön tarafta duran bir avuç cübbeli din adamından başka kimse yoktu. Böyle din adamlarını ne zaman görsem kafam karışırdı. Başla selam vermek mi, dini bir işaret yapmak mı, yoksa saygıyı başka bir yolla ifade etmek mi en doğrusuydu, bilemiyordum. Sonunda hepsinden vazgeçip gözlerimle sıraları taradım. Sunağın yanında bir kadın kafası dikkatimi çekti. Sadece arkadan bakınca bile Emily'nin ne kadar değiştiğini görebiliyordum. İnternetteki eski fotoğraflarına –Lordlar Kamarası'nda yakası kürklü cübbesiyle yemin ederken, parti genel merkezinde telefon hatlarıyla ilgili personel ataması yaparken, Yeni İşçi Partisi'ne mensup bir bakan olarak en parlak günlerini yaşarken– bakıldığında, hep genç bir kadının bedenine hapsolmuş orta yaşlı biri gibi görünüyordu. Ama şimdi dış görünüşü içerideki kadınla eşitlenmişti.

Başının arkasındaki saçlar yer yer ağarmıştı. İki elini de dindar bir şekilde kenetlemiş ve dua ederken öne eğilmişti. Orada oturan kişinin, tek bir sözüyle bütün meslektaşlarını gözyaşlarına boğan kadın olduğuna inanmak zordu. Ya da doksanların sonlarında ve iki binli yılların başında Sağlık Bakanı olarak ruh sağlığı hizmetlerine öncülük eden vizyoner lider olduğuna. Emily Ogilvy bir zamanlar siyasi arenanın en ateşli savunucusuydu. Gelin görün ki yaşanan trajediler neticesinde Tanrı yolunda bir fanatik olup çıkmıştı. Acaba bunlardan hangisinde gerçek anlamı bulmuştu ya da bulabilmiş miydi?

Aynı sıraya oturdum. Yeni yeni keşfettiği dünyevilikten uzak tarzına rağmen Emily eski politik zanaatkârlığının bir kısmını hâlâ taşıyordu. Oturduğumuz sıra diğerlerinden oldukça uzak bir noktada, görüşü kısıtlayan bir köşedeydi. Burada bizi kimse göremezdi. Belli ki Emily bir kamera flaşının yüzümüzde patlamayacağından emin olmak istemişti.

"Ne diyor?" diye sordum.

Emily irkilmedi bile. Arkasına yaslandı ve yavaşça gözlerini açtı. Sıranın dolu olduğunu görmesine rağmen şaşırmamış gibiydi. "Pardon?"

"Tanrı diyorum, ne söylüyor?"

"Maalesef işler böyle yürümüyor."

Sıraya güzelce yerleştim. Sanki yeniden okul günlerime dönmüştüm. Bir saniye sonra da asi bir tavırla ellerimi cebime soktum. Kendimi direnemeyecek bir durumda buldum. "Zavallı adamın Mars büyüklüğünde bir posta çantası olmalı. Çoğu politikacınınkinden bile daha kötü."

Emily benim rutin alaycılığıma hoşgörüyle gülümsedi. "Bu benzetmedeki tek fark politikacılar, hatta eski bakanlar bile, Tanrı'nın gücüne sahip değil."

"Bu çoğu için yeni bir haber sayılır."

"Kuşkusuz."

Emily yakından daha sevimliydi. Televizyondaki Emily hep biraz asabiydi, hatta kadın düşmanlığı yapan, sansasyon meraklısı gazeteciler bir zamanlar ondan söz ederken "incili pirana" ifadesini kullanmıştı. Fakat dışındaki bu sert kabuk büyük oranda gitmişti. Şimdi gözlerinde öğretmenlere özgü bir parıltı vardı. Westminster dünyası Barones'in rahip olmak için yeniden eğitime başlayacağı haberini duyunca büyük şaşkınlık yaşamıştı.

Gerçi artık teknik olarak soyadı bile farklıydı. Richard Ogilvy'den boşandığından beri kızlık soyadını kullanıyordu. Mahalle heyeti saygınlığına benzer bir tarzı ve havası vardı. Şu an tedavi odasında yatmakta olan Anna'yla karşılaştırdığımda aralarında ufak da olsa bir benzerlik olduğunu fark ettim.

"Mesajınızı aldığımda biraz kafam karıştı," dedi, yüzündeki buz gibi ifadeyi azıcık eriten bir sıcaklıkla. "İlk soruşturma sırasında gereken her şeyi söyledim zaten. Harika teoriler üreten çok sayıda uzman oldu ama hiçbiri bir sonuca varamadı. Kabalık etmek istemem ama bana onlardan bir farkı yokmuş gibi geliyor."

"Belki evet," dedim. "Belki de hayır. Tek istediğim biraz şüphe ve beraberinde getireceği faydalar."

Emily pek de heyecanlı görünmüyordu. "Peki, tam olarak ne elde etmeyi umuyorsunuz? Özgeçmişinize ekleyeceğiniz büyük ve etkileyici bir dava daha mı?"

"Hayır," dedim. "Kızınızı yeniden hayata döndürmeyi umuyorum."

21

BEN

Kilise boğucu bir yerdi. Kafein aramak üzere oradan ayrıldık. Starbucks çok kalabalık olduğu için siparişlerimizi alıp dışarı çıktık ve Victoria Caddesi'nde yürümeye başladık. Kişiliği olmayan ofis binaları yerini gotik ihtişama bırakıyordu. Bir helikopter başbakanın Downing Caddesi yakınındaki konvoyunu yukarıdan çekmek istiyor, havada süzülüyordu.

Uykuya daldığı andan beri Anna'nın ne kadar çok şey kaçırdığını görmek beni şoke etti. Mesela artık Downing Caddesi başka bir sakini ağırlıyordu. Şantiyeler yeni ofis bloklarına dönüşmüştü. Son dört yılda dünya ciddi bir değişim yaşamıştı.

Emily sessizliğini bozdu. "Sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum, diğerlerinde olmayıp da sizde olan şey nedir?"

Soru adli tıpla ilgiliydi, parlamento komitelerinde beklenmedik bir hamleyle karşıdaki kişiyi gafil avlamayı hedefleyen cinstendi.

"Öncelikle ben zihnin beyinden daha güçlü olduğuna inanıyorum. Diğer klinisyenlerin büyük bölümü ise tam tersini düşünüyor."

"Bu kulağa şey gibi geliyor... fazla iddialı ama sonuçta anlamsız bir ifade gibi."

"Kesinlikle hayır. Antik çağlarda yaşamış insanlar bunu biliyordu aslında, modern dönemden öncekiler de. Bütün suç Aydınlanma Çağı'nda. Son birkaç yüzyılda zihin kavramını göz ardı ettik ve beyni iyileştirmek gibi daracık bir alana yoğunlaştık. Vazgeçme sendromundan mustarip birçok hasta gibi, Anna da

şu an hiçbir uyaranın olmadığı tıbbi bir ortamda sıkışıp kalmış vaziyette. Benim yöntemim onun duyularına –müzik, sesler, kokular, dokunuşlar vs.– hitap ederek geçmişe dair güvenli anılarını uyandırmak. İstiyorum ki bedeni yeniden ortaya çıkmanın güvenli olduğu konusunda zihnini teşvik etsin."

Emily ciddi görünüyordu ve bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Zihin kendi mekânını yaratmaya muktedirdir. Dilerse cehennemi cennete, cenneti de cehenneme dönüştürebilir."

"Milton haksız değildi."

"Her zaman ve tamamen haklı da değildi. Üniversitedeyken *Kayıp Cennet*'i incelemiştim. Şimdi bakınca bambaşka bir dünya gibi geliyor." Emily beni incelemeyi bıraktı, sanki sonunda niyetimden emin olmuştu. "Neyi bilmek istiyorsunuz? Küçük bir çocukken Anna'yı tatlıdan mahrum bırakıp bırakmadığımızı mı? Elektrik prizine parmaklarını soktuğunda, kocamın Anna'nın poposuna şaplak atıp atmadığını mı? Yoksa Anna'nın uyku sorunlarının erken yatmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını mı?"

Umut üzerine her zamanki konuşmamı yapmamaya karar verdim. "Dava dosyalarını gördüm. Benim merak ettiğim şey bu değil. Arazinin haritasını, ormanı, avcılarla survivor'lar arasındaki oyunu, WhatsApp mesajını, bıçakla ilgili adli tıp raporunu biliyorum zaten. Fakat bu dosyaların hiçbiri bana *nedenini* söylemiyor."

"Benim söyleyeceğimi nereden biliyorsunuz?"

"Eğer siz söylemezseniz, başka kimse söyleyemez."

"Gördüğüm kadarıyla anne kız ilişkisine dair çok naif bir bakış açınız var."

"Yirmi beş yaşındaki birini en iyi tanıyan kişiler ebeveynleridir. Bir çocuk için bu süreç onun tüm hayatıdır. Oysa bir ebeveyn için pek çok mevsimden sadece biridir. Bence sandığınızdan ya da söylediğinizden daha fazlasını biliyorsunuz."

"Eski karınız o gece çiftliğe gelen ilk polis memuruydu, haksız mıyım?"

"Doğru."

Emily birden kederlendi, hatta çökmüş gibiydi. "Onun için çok üzgünüm, gerçekten. Bütün bunların içine sürüklenmek... Gazete ve dergilerde yazılanları, internetteki seviyesiz yorumları okudum. Sırf ikisi de Oxford'a gitti diye polisin de olaya dahil olduğu, hatta Anna'yla anlaşma yaptığına dair bir sürü komplo teorisi ortaya atıldı. Bunu yaşamanın ne demek olduğunu herkesten daha iyi bilirim."

Kitabımla ilgili Clara'yla aramızda yaşanan çatışmaları, yayıncılarla ajansların Anna O. davasını merkeze koymam konusundaki ısrarlarını hatırladım. Ben tarihi yeniden yazıyordum. Oysa evliliğimiz çoktan serbest düşüşe geçmişti bile. Ben giderek ondan uzaklaşmıştım. Clara ise teselliyi başka yerde bulmuştu.

"Clara ve ekibinin bulamadığı şeyi öğrenmek istiyorum," dedim. "Daha derinde yatan duygusal gerçeği. Olayın üzerinden dört yıl geçti. Köprünün altından yeterince su aktı diye düşünüyorum."

Parlamento Meydanı'na ulaştık ve Yüksek Mahkeme binasına uğradık. Westminster Sarayı bütün manzarayı gölgeliyordu. Kahvelerimizi yudumladık.

"Medya Anna'nın başarısına odaklandı," dedim. "Akademik yeterlilik olarak muazzam bir başarı, A seviyesinde üç A yıldızı, Oxford'da tarihi bir birincilik. Daha sonra Indira ve Douglas'la medyada girişimci olmak ve yakalanan büyük başarı. Tüm bunlar göz alıcı başarılar. Fakat vazgeçme sendromu başarıdan dolayı değil, başarısızlıktan dolayı ortaya çıkar. Ya da bir eksiklik ya da bir yokluk durumunda."

"Kayıtlarda bu da var mı?"

"Ben bir psikoloğum, polis memuru değilim. Kayıt falan yok."

Emily bir şeyleri kafasında toparlamaya çalışıyormuş gibi iç çekti. "Öncelikle Anna'nın hep uçlarda yaşayan bir kız olduğunu bilmelisiniz. Bu noktayı iyi anlarsanız eğer, gerisini de anlayabileceğinize dair bir umudunuz olur. Çoğu insan bunu yapamaz çünkü. Ama sanırım bu çok ironik, yani yaşananlar göz önüne alındığında."

"İronik derken? Hangi açıdan?"

"Bir yetişkin olarak gözlerini hiç açmadı," dedi Emily. "Oysa çocukken gözleri hiç kapanmazdı. Zaten kâbus böyle başladı."

22

BEN

Kasvetli bir gündü, gökyüzü yağmur vaadinde bulunuyordu. Whitehall'a doğru sürüklendik. Burada manzara farklılaşıyor, doksanların minimalizmi Barok ihtişamına dönüşüyordu. Nelson Sütunu ön planda belirdi. Sonra Trafalgar Meydanı'ndaki çeşmeler göründü, ardından da Strand Caddesi'nden yükselen uğultu duyuldu. Kadim başkent uykusundan uyanıp canlanıyordu.

"İlk kez ne zaman oldu?" diye sordum. "Sanırım o bir uyurgezer."

Emily başıyla onayladı. Tereddütlü, hatta korkmuş görünüyordu. "Bildiğimiz kadarıyla Cornwall'daki aile tatilinde."

"Anna kaç yaşındaydı?"

"Dokuz. Eski bir seyahat minibüsüyle yolculuk ediyorduk, çocuklar ve köpek de yanımızdaydı. Bir haftalığına kalmak için küçük bir kulübe bulmuştuk. İlk iki gece gayet güzel geçmişti. Üçüncü gece kulübede birlikte film izledik. Richard ve Theo, Bond filmlerinden birini seyretmek istiyordu ama Anna çok küçüktü. Her neyse, sonuçta onların dediği oldu. Timothy Dalton'ın oynadığı ikinci filmdi, adını unuttum. Silahlar, ölüm ve şiddet dolu bir filmdi."

"*Öldürme Yetkisi*," dedim. Yasa dışı bir VHS versiyonunu izlediğimi hatırlamıştım, Dalton'ın vahşi nezaketini kopyalama konusunda iyi iş çıkaramamışlardı. "Ne oldu?"

"Hiç. Yani filmi izlerken hiçbir şey olmadı. Anna hiç korkmadığına dair yemin etti. Theo ve Richard da her zamanki gibi

küçük erkek çocuklarıymışçasına kendi aralarında eğlendiler. Buttons, yani köpeğimiz bile çok keyifliydi. Sonra diğer geceler gibi yatmaya gittik. Ardından gecenin bir yarısı... Her şey birdenbire oldu."

Bekledim. Emily'nin acele etmesini istemiyordum. "Peki, ya Anna?"

Emily dalgın bir tavırla başını salladı. Dikkati dağılmış, gözleri hafif nemlenmişti. Belli ki artık Parlamento Caddesi'ni ya da heykelleri değil de Cornwall'daki o ücra kulübenin karanlığını görüyordu. Yirmi yıldır aklından çıkmayan o geceyi.

"Mutfaktan gelen bir ses yüzünden uyandığımı hatırlıyorum. Kapının açık kalmış olabileceğini sandım. Bir hayvan sesiydi, belki de bir köpek. Mutfağa girdiğimde saat sabahın ikisiydi."

"Tam olarak ne gördünüz?"

"Buttons, yani köpeğimiz yerde, kendi kanından oluşan bir gölün ortasında yatıyordu. Mutfaktaki et bıçaklarından biri de yan tarafına saplanmıştı. Anna orada öylece dikiliyordu."

"Bond filmindeki gibi mi?"

"Evet, bir nevi." Emily bana baktı. Gözleri rahatlamanın getirdiği bir hisle parlıyordu, nihayet birinin onu anladığını bilmenin rahatlığıyla. "Buttons bir yıl kadar önce yanlışlıkla Anna'yı ısırmıştı. Acile gidip dikiş attırmak zorunda kalmıştık. Bir noktada köpeğimizi kaybedeceğimizi sandık. Anna'nın onunla bir sorunu yoktu ama çok da yakın değillerdi. Buttons genellikle ailedeki erkek kulübünün bir üyesiydi. Yani Anna'dan ziyade onların evcil hayvanıydı."

"Anna o gece tam olarak ne yapıyordu?"

"Sadece izliyordu. Pijamasında kan lekeleri vardı. Giriş açısına bakıldığında, bıçağı saplayanın o olduğu anlaşılıyordu."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Evet."

"Cevap verdi mi?"

"Evet ama sanki başka biriyle konuşuyordum. Sesi çok farklıydı."

"Sonra ne oldu?"

Emily ayrıntıya inmedi. Bu hikâyeyi yeterince iyi biliyordu zaten, ses tonundaki her bir değişiklik otomatikti. "Şoke oldum. O kadar şaşkındım ki hiçbir şey yapamadım. Sonra Buttons'ı kontrol ettim ama çoktan ölmüştü. Anna'yı o korkunç ortamdan uzaklaştırıp odasına götürdüm. Ve daha sonra..."

Emily çöküp kaldı. Belli ki can alıcı nokta yaklaşıyordu. Her şeye musallat olan gerçek kapıdaydı.

Onun yerine ben tamamladım. "İşte, o zaman Anna nihayet uyandı."

23

BEN

İlk kısım kadar can kulağıyla olmasa da hikâyenin kalanını da dinledim. Kafası karışan Emily ailenin geri kalanını uyandırmamıştı. Mutfağı temizlemiş, Buttons'ı bahçeye taşımış ve kulübenin sonundaki derenin kenarına bir çukur kazmıştı. Buttons'ı o küçük çukura gömüp mezarın üzerini herhangi bir şekilde işaretlemeden onu orada bırakmıştı. Ertesi sabah aile üyelerine Buttons'ın gece kaçtığını söylemişti. Theo ve Richard hemen bir arama çalışması başlatmış, hatta diğer tatilcileri de arama ekibine katılmaya ikna etmişlerdi. Fakat bütün çabalar boşa çıkmıştı. Emily mezarı bütün delilleri de içine gömebilecek kadar derin kazmıştı.

"Ertesi sabah," diye söze girdim. "Anna herhangi bir şey hatırladı mı?"

"Hayır. O da diğer herkes gibi canla başla Buttons'ı aradı. Onun bu halini görünce insanların şeytan çıkarma olaylarından söz edişini hatırladım. Sanki dokuz yaşındaki küçük kızımın içinden bir şey çıkmıştı ya da bir şeyden arınmıştı."

"Ne kadar süre sonra teşhis konuldu?"

Emily yine duraksadı. "Korkunç bir anne olduğumu düşüneceksiniz."

"Bana mı diyorsunuz?"

"O zamanlar hâlâ bakandım. Bir skandalın kokusu bile – bu, bir köpeğin ölümü bile olsa– ilk hükümet değişikliğinde kovulmam anlamına gelirdi. Kızım henüz çok küçüktü. Şiddet içeren bir film izlemesine izin vermiştim. O da bazı kısımlarını

kopyalamıştı. Yaşadığımız talihsizliği sadece bir ebeveyn hatası sandım."

"Bu durumun tekrarlaması ne kadar zaman aldı? Ya da bildiğiniz kadarıyla başka bir şey oldu mu?"

"Bu tamamen aynı şey değil."

"Hayır, değil."

Emily bir çöp kutusu bulup yarı dolu kahve bardağını içine attı. Ardından paltosunun önünü kapattı. "Anna ergenlik çağındaydı. On dört ya da on beş falan. Yatılı okulundan bir telefon aldım. Yatakhanede görevli öğretmenin odasından bazı eşyalar çalınmış. Ayrıca... Öğretmen başka endişelerini de dile getirmişti."

"Ne gibi?"

Emily yine tereddüt etti. Gerçeği söylemekle kızını korumak arasında kalmıştı. "Anna oldum olası biraz tuhaf bir çocuktu. Gerçekten takıntılıydı. Mesela bir nedenden dolayı cinayet ve gerçek suçlara sarmıştı. Bir sürü kitabı vardı ama birini hepsinden daha çok severdi. *Soğukkanlılıkla.*"

Kitabı biliyordum. Pimlico'daki dairemde çok eski bir nüshası vardı. Kitabın tam adı *Soğukkanlılıkla: Gerçek Bir Toplu Cinayet Vakası ve Sonuçları*'ydı. Truman Capote'nin, gerçek bir hikâyeyi aktarırken roman tekniklerini kullanmasıyla ortaya çıkmış özgün bir başyapıttı. Birkbeck'teki öğrencilerimi adli tıp dersine hazırlarken kaynaştırma faaliyeti olarak kullandığım bir çalışmaydı.

"Eskiden hep Anna on beş dakikalık şöhret için adam öldürebilecek tarzda biri diye şaka yapardım," dedi Emily. "Adının ışıklarla yazılmasını arzu ediyordu. Dünya Kupası'nı kazanmak ya da başkan olmak gibi istekleri vardı. Yazmak söz konusu olduğunda ise kızım iyi bir yazar olmak istemiyordu, büyük ve muhteşem bir yazar olmak istiyordu."

"Anlıyorum."

"Hatta çiftlikteki o gecenin öncesinde de dergisi için gerçek bir suç üzerinde çalışıyordu. Amacı Capote'ye rakip olmaktı. Bu arada Broadmoor'a ve doksanlı yıllardaki o korkunç Sally Turner davasına da aynı derecede takıntılıydı. Stockwell Canavarı."

Emily önce utanmış, sonra da çekingen bir tavır takınmıştı. "Ona hep mutlu ve neşeli şeylere odaklanmasını söyledim. Ama bu öğüdüm bir kulağından girdi diğerinden çıktı."

Sally Turner referansı ilgimi çekti. İngiltere'nin en meşhur kadın katili. "Mükemmel aile" arayışı yüzünden üvey çocuklarını öldürmüştü. Bloom sık sık Broadmoor'da geçirdiği zamanlara dair hikâyeler anlatıp beni eğlendirirdi. Bu ilk bağlantıydı. Anna ve Stockwell Canavarı. Böyle bir şey beklemiyordum doğrusu. "Anna'nın bu konuda bir yazı kaleme alıp almadığını biliyor musunuz?"

Emily hayır anlamında kafasını salladı. "Yazmak üzereydi galiba. Yani öyle olduğunu sanıyorum. Şeyden... olanlardan önce..."

"Okuldaki olayda ne oldu?"

Emily iç çekti. "Öğretmen dairesine bir güvenlik kamerası taktırmış. Anna hırsızlık yaparken yakalandı. Bunu yaptığına dair hiçbir şey hatırlamadığı konusunda ısrar etse de eylem sırasında gözleri açıktı. Okuldan atıldı. İftira ve hakaret konularında uzman olan çok pahalı bir avukat sayesinde olayın gazetelere düşmesine engel oldum. Anna hâlâ inkâr ediyor."

Emily sadece üzgün müydü, yoksa daha fazlası mı vardı, emin değildim. Sanki gözlerinde küçük de olsa bir tür suçluluk vardı. Ama sonra yanıldığımı fark ettim, suçluluk değildi. Ondan çok daha kötü bir duygu söz konusuydu.

Utanç.

"Tedavi edilmesi durumunda okuldaki olay da gündeme gelecekti," dedim. "Sonra haber basına düşecek ve siyasi kariyeriniz tehlikeye girecekti. Siz de bu nedenle yine sustunuz ve hiçbir şey yapmadınız. Siyasi kariyeriniz ebeveynliğinize baskın geldi."

Emily itiraz etmedi. "Evet. Şimdi buradan bakınca affedilmez bir hata gibi görünüyor. Ama ergenlik çağında işlenen bir kabahat uğruna onca emeğimi ve ailemi tehlikeye atamazdım."

"Okuldaki olayı tatilde yaşananla ilişkilendirdiniz mi?"

"Ben politikacıyım, doktor değilim. Anna'nın genel anlamda bazı sorunları olduğunu düşündüm. Theo ve Anna Kuzeyli dadılar ve geçici bebek bakıcılarıyla büyüdü. O internet çağında

büyüyen bir çocuktu. Bir ara acaba bunun da bir etkisi var mı diye merak ettim."

"Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"

Bir duraksama daha, ardından da uzun bir nefes alma...

Emily acı çekiyormuş gibi görünüyordu, sanki şimdi söyleyeceği hatıra diğerlerinden çok daha korkunçtu. "Her şey değişti," dedi. "Yani Anna bana saldırmaya çalıştığı zaman."

Ayışığı Kitaplığı

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

1 Ocak

Dairede donuk yeni yıl partilerinden biri daha. Ailem her zamanki gibi kendi saçmalıklarıyla meşgul. Theo yine çok içiyor. Annem Lordlar Kamarası'nın işleriyle ilgileniyor. Babam parasını saymak ve telefonuyla meşgul. Indira, Doug ve kıkırdayan arkadaşlarının yanına gitmeyi tercih ediyorum. Thames Nehri'ni ve Embankment Yolu'nu aydınlatan havai fişekler tam bir hayal kırıklığı. London Eye'ın aşırı parlak renklerle ışıldamasını izliyorum. Doug zilzurna sarhoş. Indy fazla sıcakkanlı. Ben de bıkkın ve gerginim.

2018 öldü. Çok yaşa 2019!

Camden'daki kiralık daireye gidiyoruz. Muhtemelen sabaha kadar içeriz. Adı yeni yıl olsa da bir öncekinin tıpatıp aynısı gibi geliyor.

Ben bu satırları yazarken diğerleri uyuyor. Bu defter annemin Noel hediyesi. Muhtemelen Westminster Sarayı'ndaki hediyelik eşya dükkânlarından birinden almıştır. Yaş kavramı sinsice yaklaşıyor yanıma. Bu yaşıma geldim ama hâlâ kendime ait bir şeyim yok. Keats yirmi beş yaşında öldü. Jane Austen yirmi bir yaşında *Aşk ve Gurur*'u kaleme aldı. Rafael hayatının bu aşamasında bir deha olarak görülüyordu. Üniversitedeyken adı sanı pek duyulmamış tipler bile, şu an büyük gazetelerde köşe yazarı. Ben ise çok az okuru, çok fazla iddiası ve boş bir künyesi olan küçük bir derginin editörlüğünü yapıyorum.

Roman yazmak için gereken dayanıklılığa, şiir için de yeterince hassas bir ruha sahip değilim. Fakat arzulu ve azimliyim. Her hafta başı Pepys Günlükleri gibi düşüncelerimi bu deftere not edeceğim. Eninde sonunda da gerçek bir şey kaleme alan gerçek bir yazar olacağım. Bunu ne zaman yüksek sesle söylesem Indira benimle dalga geçiyor. Douglas desen ukala tavırları, fazla iddialı bir tarzı ve büyük hırsları olan biri... reklam dünyasının primadonnası gibi. Oysa ben yük beygiriyim, sürpriz atım, kapalı kutuyum. Ayrıca bu rolü çok iyi oynuyorum.

Hayır, hayır. Bu yılın da geçtiğimiz sene gibi olmasına izin veremem. Hamster çarkında on iki ay daha heba edemem. Artık yaşama ve nefes alma zamanı. Ölme ve yeniden doğma vakti.

Bu yıl mutlaka bir şey yazacağım.

Carpe diem... ve falan filan...

7 Ocak

Daire ofisimizdi ve ofis de dairemiz. Başarılı çoğu start-up şirketi gibi dergiyi yaşıyor, onunla birlikte nefes alıyorduk. Bira saati. Siesta zamanı. Ama çoğunlukla bolca zahmet ve sıkıntı. Camden'daki dairede yaşayan üç arkadaş. Dairemiz... Indy huzurun vücut bulmuş haliydi. Doug her zamanki gibi Dougtastik bir tarza sahipti; zeki, gösterişli, son derece hırslı ama ara sıra nazik. Tipik Doug işte. "Hiç kimse uşağının gözünde kahraman değildir" lafını "Hiç kimse küçük bir dairede aynı banyoyu paylaştığı kişilerin gözünde kahraman değildir" diye değiştirsek yeriydi.

Ama... elbette ki hayat yirmi küsur yaşlarında, kusursuz saçları ve çok fazla nemlendiricisi olan pazarlama kardeşliğinden çok daha fazlasıydı. Bir sonraki doğum günüm kutlamaya değer olan, daha doğrusu kutlaması kabul edilebilir olan son doğum günüm olacak. Ondan sonrası yokuş aşağı... Sayıların arttığı ama metabolizma hızının düştüğü bir uçurum. Kırışıklıklar, bel bölgesinde yağlanma, yer çekiminin kaçınılmaz etkileri.

Oturdum ve *Soğukkanlılıkla* adlı kitabımı elime aldım. Milyonlarca kez okumuş olmama rağmen bir daha okudum. Böyle bir şey yazabilirim. Eğik taktığı fötr şapkası ve minik bir domuzu

andıran gözleriyle Truman Capote geldi gözümün önüne. Bu konuda en az onun kadar haşin ve katı olabilirim. Fakat görünen o ki Capote, *New York Times*'ta yayınlanan üç yüz kelimelik bir metinden ilham almıştı. Yani ben de kendime bir ilham kaynağı bulmalıyım.

Mutlaka bir şey yazmalıyım.

Bunun için de iyi bir cinayete ihtiyacım var.

24

BEN

Whitehall'un karmaşasından sonra Harley Caddesi daha da sessiz geldi. İyi bir hikâyenin kokusunu alan serbest gazeteciler olabilir diye Abbey'ye arka kapıdan girdim.

Bloom ofisinde, bir telefon görüşmesini sonlandırmak üzereydi. Kendi ofisim ise dün geceden sonra güzelce temizlenmiş ve iyice havalandırılmıştı. Masama oturup Emily'nin anlattığı son olayı düşündüm. Söylediğine göre, Anna'nın mezuniyetini kutlamak için yaz tatilinde Yunanistan'a gitmişler. Emily gecenin bir yarısı uyanmış ve Anna'nın odasında çığlık attığını duymuş. Kapıyı açıp ona yardım etmeye çalışmış. Fakat Anna aşırı sert bir tepki vererek annesine saldırmış. Anna'nın gözleri açıkmış ama daha önceki olayda olduğu gibi, sanki artık o Emily'nin kızı değilmiş. Emily onun bambaşka birine dönüştüğünü iddia ediyordu.

E-postalarımı kontrol ettim. Ardından görüşmenin ilk aşamasıyla ilgili Bloom'u kısaca bilgilendirdim. O tipik baykuş gözlerini üzerime dikti, öğrencisi tarafından sessizce rahatsız edilen bir bilge edasındaydı.

Sonunda bana, "Yani sen uyurgezerlik teşhisinden eminsin, öyle mi?" dedi.

"Aslında her şey gönderdiği o WhatsApp mesajında var. 'Üzgünüm. Sanırım onları öldürdüm.' Anna birden uyandı. Elinde bir bıçak, karşısında da iki ceset olduğunu gördü. Tipik uyurgezerlik durumu. Hatta belki de... O mesajı gönderdiği sırada bile hâlâ uykudaydı."

"Ya da aslında hiçbir zaman uyurgezer olmadı ve cinayetten paçayı kurtarmak için uykuyu bir araç olarak kullandı."

"Evet," dedim. En yaygın komplo teorisi ve Uyuyan Güzel cephesindekilerin kilit argümanı tam olarak buydu. "Ya da dediğin gibi."

"Geçmişine dair elimizde başka ne var?"

"Bildiğimiz üç spesifik olay mevcut. Anna dokuz yaşındayken çıkılan bir aile tatili, ergenlik çağında okulda yaşanmış bir olay ve yirmi yaşına girdiği sırada Emily'ye saldırması."

"Üçünde de etkili olan ortak bir tetikleyici sonucunda mı?"

"Evet. Değişim veya bir tür travma. Tatil, yatılı okul, Oxford'dan ayrılmak. Emily tedavi ettirirse olayların basına sızacağından endişe etmiş, bu yüzden de sessiz kalmış."

Bloom başını sallayıp iç geçirdi. Ardından ellerini kenetledi. Bugün parmaklarında her zamankinden daha çok vintage yüzük vardı. "Bence bu, uyurgezerlik teorisinin niçin basında hiçbir zaman ciddiye alınmadığını açıklıyor."

"Aynı zamanda tıbbi kayıtlarında neden yer almadığını da. Görünen o ki Emily polis sorgusunda durumu gündeme getirmeye çalışmış ama özel bir savunma olarak ele alınmış."

Bloom iskemleye dayadığı ayaklarını hareket ettirdi. Ona şöyle bir baktım ve her akşam nasıl bir eve ve hayata döndüğünü merak ettim. Yalnız yaşıyordu. Uzun yıllardır partneri olan kişi altı yıl önce vefat etmişti. Islington'daki iki yatak odalı evleri sayfalarının köşeleri nikotinden sararmış kitaplarla doluydu. Bloom'u boşlukta dolaşıp emekliliği düşünürken hayal ettim. Belki de buraya sıkı sıkı tutunmasının nedeni buydu. Bir tür seyirciye ihtiyacı vardı. Yaşlılık onun gibi birine hiç yakışmıyordu.

"Başka bir şey yok mu?"

"Tesadüfi ve önemsiz birkaç şey sadece. Aslında eski görev yerinle ilgili. Anna saldırıdan önce *Elementary* dergisi için bir tür gerçek suç vakası üzerinde çalışıyormuş. Broadmoor ve Sally Turner davasını araştırıyormuş."

Bir sessizlik oldu. Katıksız ama çok rahatsız edici bir sessizlik. Bloom'un dikkati dağılmış gibiydi. Bir müddet sonra, "Sally Turner mı?" dedi.

"Evet."

"Kesin emin misin? Stockwell Canavarı?" Bloom'un ses tonu artık farklıydı.

"Neden?"

Bloom hâlâ aradaki boşluğa bakıyordu. Sally Turner isminin bu kadar büyük bir tepkiye yol açmasını garipsedim ve nedenini merak ettim. Yani bariz olan kısım dışında... Sally Turner, Harold Shipman veya Myra Hindley gibi ulusal bilince kazınmış bir isimdi. Dişi kötülüğün simgesi olarak Havva ve Medea'yla birlikte anılabilirdi. Sally Turner cadı üvey anneydi.

Anlatmaya devam ettim. "Görüşmemizin sonunda Emily bana bir şey daha verdi. Anna'nın odasından kişisel bir eşya." Sırt çantamdan çıkardığım siyah kapaklı küçük kitabı havaya kaldırdım. "Euripides'in meşhur eseri *Medea*. Görünüşe göre çiftlikte yaşanan o dehşet gecesinden önce Anna takıntılı bir şekilde bunu okuyormuş. Hatta *Soğukkanlılıkla*'dan sonra en sevdiği ikinci kitapmış. İçinde kurşun kalemle yazılmış bazı notlar bulunuyor. Anna'nın cinayetle sonuçlanan bir saldırı noktasına neden geldiğini ve ruh halini anlamama yardımcı olabileceğini düşünüyor."

Bunu duyduktan sonra Bloom'un yüzündeki rahatsızlık ve tedirginlik ifadesi daha da belirgin bir hal aldı. Bir süre hiç konuşmadı.

Bloom'un tepkisi sinirimi bozmuştu. Acaba bir şey mi kaçırdım diye düşünmeden edemiyordum. Anlattığım şeyleri sondan başa doğru tekrar gözden geçirdim. Medea referansı. Sally Turner. Stockwell Canavarı.

"Sorun ne? Bu isimler seni neden rahatsız ediyor?"

Bloom'un sesi, sanki yüksek hızla giden bir düşünce trenini aniden durdurmuşum gibi sert ve sinirliydi. "Diğer kısımla ilgili ikinci bir kaynağımız var mı, yoksa sadece annesinin sözleri mi?"

"Henüz yok. Fakat Anna'nın okulundaki güvenlik kamerası görüntülerini elde etme şansımız olabilir."

Bloom kafasını iki yana salladı. "Okul skandalı örtbas etmek için hemen yok edecektir."

Bloom'un yüz ifadesi anında değişti. Aslında bu konuda gerçek bir ustaydı. Edimsel bir yanı vardı; kıyafetleri, şişman yapısı, nüktedan zekâsı ve duygusallıktan saniyesinde uzaklaşmak konusunda geliştirdiği kendine özgü tarzı. Sadece birkaç saniye içinde eski haline dönmüştü, yine o bildiğimiz Bloom'du. Az önceki tedirginlik ve kaygı dikkatle işlenip imha edilmiş, güvenlik açığı ortadan kaldırılmıştı.

"Medea," dedi usulca. Sesi dalgın bir zihinden ve soyut bir âlemden geliyordu sanki. "Tarihe kötülüğün prototipi olarak giren bir kadın. Öz çocuklarını öldüren bir anne. İki yakın dostunu katleden kadının bir adım ötesi."

"Yani?" Huzursuzluk ve merak beni daha da sıkı sarıyor, esrar derinleşiyordu.

Bloom ben orada değilmişim gibi konuşmayı sürdürdü. "İki yanlış bir doğru yapabilir mi? Kötülük bedenden atılması, mutlaka yok edilmesi gereken bir şey, hastayı bambaşka bir şeye dönüştüren psikolojik bir kanser mi? Yoksa biyolojik açıdan kalıtsal mı? Kötülük ne demek?"

Artık Bloom'da rahatsız edici bir dalgınlık vardı. Kitap raflarına bakarken anda kaybolmuştu sanki. Böyle konuştuğuna nadiren tanık olmuştum. Başımı eğip elimdeki kitaba, Penguin Classics baskısının kapağına baktım. *Medea ve Diğer Oyunlar*... Siyah ve turuncu renklerin ağırlıkta olduğu kapakta iki figür vardı; bir anne ve bir çocuk. Çocuk elini uzatıyor, anne çocuğun kafasına bastırıyordu.

Sessizliği bozan Bloom oldu. Oflayıp pufladıktan sonra koltuğundan kalkmaya çalıştı ama yer çekimi aleyhine çalıştığı için bu kolay olmamıştı. "Üzgünüm Ben ama ilgilenmem gereken bir şey var. Üstelik kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bloom'u yirmi yılı aşkın süredir tanıyordum. Daha önce bir kez bile odasından çıkmamı istememişti.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana baktı, mağlup görünüyordu. "Hayır," dedi. "Yeterince şey yaptın zaten."

Sonra aceleyle beni kapıya yönlendirerek dışarı çıkardı.

25

BLOOM

Bloom, Abbey'den ayrılmaya karar verdiğinde saat neredeyse 20.15'ti. Ama gitmeye karar vermiş olmasına rağmen kapıya varmayı bir türlü beceremiyordu.

Odanın içinde volta atmayı bırakıp isteksizce tekrar yerine oturdu. Başkalarına yapmamalarını söylediği şeyi şimdi kendisi yapıyor, panikliyordu. Panik duygusu savaş ya da kaç tepkisini tetikliyordu. Beden geriliyor, zihin bulanıklaşıyor ve bütün içgüdüler unutuluyordu. Hayır, bunun için fazla yaşlıydı. Zaten artık neredeyse hiç uyumuyordu. Çok fazla anı, büyük bir geçmiş vardı.

Kulaklarında sadece Ben'in görüşmesinden bir kesit yankılanıyordu. Anna'nın, *Elementary* dergisi için üzerinde çalıştığı son proje.

Broadmoor. Sally Turner.

Ve o tek kelime. Tanrı aşkına, keşke o sözcüğü Ben hiç dile getirmemiş olsaydı.

Medea.

Hayır, bu olamazdı. Yine de... Yani henüz...

Bloom hırkasının cebinden bir anahtar çıkarıp masasındaki en alt çekmeceyi açtı. Avuçları nemliydi, anahtar tere bulanıp kayganlaşmıştı. Çekmece sonunda açıldı. Bloom elini uzattı ve içinden bir hasta dosyası çıkardı. Sayfaları çay lekeleriyle dolu, mavi karton kapaklı, hayli eski bir dosyaydı.

Tüm tıbbi kayıt ve notların doğru şekilde beyan edilmesi gerekiyordu elbette. Günümüzde bu tarz görev dışı karalama ve

kayıtlar suç unsuru sayılabilirdi. Öte yandan geçmişe dair bir kayda ihtiyacı vardı: Tarihler, saatler, seans notları... Tüm bunları sadece Bloom deşifre edebilirdi.

Aradığı veriyi bulana dek sayfaları çevirdi. Sonunda buldu: "2 Temmuz 1999, Cranfield Koğuşu, Broadmoor Hastanesi." Seanslar zihninde hâlâ çok canlıydı. Normalde hastalarıyla ilgili pek çok şeyi hatırlamazdı, onlardan geriye sadece birkaç bulanık anı kalır veya o bile kalmazdı. Ama bu hasta kesinlikle öyle değildi. Bu, Broadmoor'daki ilk vakalarından biriydi. Broadmoor... Viktorya döneminden kalma yüksek duvarları ve tımarhane kokusuyla korkunç ve karanlık bir yerdi. Üstünden bunca yıl geçmiş olmasına rağmen o hastaya dair çok sayıda kişisel şey hatırlıyordu. Zaten bu hasta hep eşsizdi, bir çocukken bile.

Elleri titremeye başladı. Artritik tikler ve seğirmeler bedenini ele geçirmişti. Bunun adı korkuydu. Sayfayı çevirirken dokunuşunun sayfanın kenarını ıslattığını hissetti. Çok yakınında yatan, uykunun engin derinliklerine gömülmüş Anna'yı düşündü. Bu davaya o kadar çok rivayet karışmıştı ki gerçekle kurguyu birbirinden ayırmak çok zordu. Ama şimdi, Ben'in ona anlattıklarından sonra, tehlikenin geri döndüğünü biliyordu.

Bloom hasta dosyasının son sayfasını okudu. Ardından ayağa kalktı ama paltosunu gözü görmedi bile. Aklında sadece davayla ilgili çıplak gerçekler tekrarlanıyordu: Çiftlik, bıçak, iki ceset, Ogilvy ailesi, polisin olay yerine varması.

30 Ağustos 1999.

30 Ağustos 2019.

Yirminci yıl dönümü.

Bu mümkündü. Onu en çok korkutan da buydu. Bu davanın insanların düşündüğü gibi olmaması mümkündü. Anna'nın buraya, yani Abbey'ye getirilmesi tesadüfi ya da şans eseri değildi. Belki de bunun altında çok daha kötü bir neden yatıyordu.

Bir sonraki satıra ve sayfanın en tepesinde yazan isme baktı: "Hasta X." Bu takma adı İçişleri Bakanlığı vermişti. On yıl kadar önceki benzer vakalarda yaşananların tekrarlanmasını ve ismin sızdırılmasını önlemek adına tasarlanmış özel bir isimdi.

Bloom ofisinin kapısını kilitledi. Asansöre binip zemin kata indi. Resepsiyondaki görevlilerin başlarıyla kendisini selamladığını fark etmemişti bile. Evet, evet, artık ikna olmuştu. Bunu içinde, ruhunun en karanlık ve en derin köşelerinde hissedebiliyordu.

Burada bir yanlışlık vardı.

Burada gerçekten... çok ama çok yanlış bir şey vardı.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

14 Ocak

Mutfak çok dağınık ve pisti. Kirden dibi kabuk bağlamış tavalar, köpüklü bardaklar, üstleri kurumuş bolonez sosuyla kaplı çatal bıçaklar. İşte, o karmaşanın içinde Douglas'ın iPhone'una rastladım, dün akşamki yemek için kurduğu zamanlayıcı hâlâ aktif durumdaydı. Şifresi çok kolaydı: 100194. Doğum günü.

Douglas pek de ilginç bir adam sayılmazdı.

Zaman zaman yaptığım gibi biraz karıştırmaya karar verdim. Bunu yapmak hoşuma gidiyordu. İçimdeki araştırmacı gazeteciye engel olmak kolay değildi. Aslına bakılırsa, başta beş yıldızlı çok sayıda kuruma başvurmuştum: *Times, Telegraph, FT*. Ama hepsi de hüsranla sonuçlanmıştı. Ben de bu yüzden *Elementary*'yi kurdum. Medyadaki bütün iyi girişimciler gibi, geleneksel kariyerimdeki başarısızlıkları bir start-up'ın parlaklığıyla gizlemek istedim.

Doug'ın telefonunu karıştırmaya devam ettim. Büyük bir skandalın olmaması hayli şaşırtıcıydı. Flörtöz birkaç mesaja denk geldim ama şüpheli sayılabilecek bir görüntüleme faaliyeti bulamadım. Bundan daha fazla kirli çamaşır olmasını umuyordum. Sonra... Gizlice karıştırdığım son sefer orada olmayan bir WhatsApp grubu gözüme çarptı.

"Devralma Konuşması."

Grupta başka bir kullanıcı daha vardı. Indy'nin numarasını anında tanıdım. Malum, kendi numaram kadar iyi biliyordum.

Sayfayı kaydırıp okumaya başladım. Okudukça da düşündüm. Galiba neyle ilgili olduğunu biliyordum, en azından ruhumun derinlerinde bir yerde. İkisinin nasıl bakıştığını görmüş, odaya adım attığım an bıçak gibi kesilen tartışmalarını yakalamıştım. Dahası aramızdaki mesafenin giderek büyüdüğünü hissetmiştim.

Indira: GVM iş ilişkileriyle toplantı, öğleden sonra saat 2'de.

Douglas: Muhasebeciyle kahve. Gelecek hafta uyar mı?

Indira: Özel e-posta en iyisi. RO vb. konuları konuşmak için ortak bir hesap açtım. xx

Sohbet şifrelenmiş bir e-posta kanalına taşınıyordu. Acaba gizlice göz atacağımdan mı şüpheleniyorlardı? Biraz daha deşmeli ve özel e-postayı da bulmalıydım.

Google'da karşıma GV Media'ya ait bir internet sitesi çıktı. Seattle merkezli, yeni bir medya markasıydı. Reklamlı dijital platformlar, Y kuşağının sonlarıyla Z kuşağına mensup tüketicilere yönelik abonelikler sunuyorlardı. Özetle onlar avcıydı, *Elementary* de av. Indira ve Douglas sözümona bu operasyonun ticari beyniydi. Ben de aptal fikir adamı konumundaydım, soğuk tavan arasında boşuna debelenen ahmak bir sanatçı. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi gözünü dizüstü bilgisayarından ayırmayan, ölene kadar bir şeyleri yazıp çoğaltmak kaygısıyla yaşayan. "RO" kısaltmasını da araştırdım tabii. Herkesçe bilinen müstehcen argo anlamının dışında belli ki finansal bir terim olan "rollover"ın kısaltmasıydı. "Fonların yeniden yatırımı, bir tahvil veya hisse senedinden bir diğerine geçiş, öteleme" gibi anlamlara geliyordu.

Havalı işletme yüksek lisans terimleri ve şehir kızı kısaltmalarıyla tipik Indy'ydi işte. Mümkün olsa yemek niyetine para yiyecek bir kadın. O mesajları okumak kafamın içinde bazı düşünceleri harekete geçirdi. Çok eskiden beri sahip olduğum düşüncelere benzeyen fikirler. O zamanlar... Milattan sonradan

ziyade milattan önce demek daha doğruydu. Gürültünün yaklaştığını hissedebiliyordum. Bunun üzerine uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Bu gece mutlaka uyumalıyım.

Evet, sabah her şey daha iyi olacak...

21 Ocak

Bazen bazı fantezilerim oluyordu. Sanırım Freud bunları gündüz düşleri olarak adlandırırdı. *Histeri Üzerine Çalışmalar* en beğendiğim, hatta tek beğendiğim eseriydi. Rafine yüz ifadeleri ve redingot elbiseleriyle o şık ve asil Viyanalı kadınların Berggasse 19'a doğru tıngır mıngır ilerlediğini görebiliyordum.

Birinci bölüme döndüm. Genel ve hayli yaygın kanının aksine, bu bölüm Freud tarafından değil, Breuer tarafından yazılmıştı. Psikanalizin ilk hastasını konu alıyordu. Yani adaşımı. Hemen okumaya başladım:

> Fraulein Anna O. yirmi bir yaşında hastalandı (1880) ... Hatırı sayılır derecede yüksek bir zekâ, olağanüstü bir muhakeme becerisi, açık görüşlülük, çok güçlü sezgisel duyular, her şeyi sindirebilen, hatta daha fazlasının açlığını çeken keskin bir zihin... Fakat okuldan ayrıldıktan sonra bu entelektüel iştahını doyuramadı. Engin şiirsel ve yaratıcı yetenekleri keskin ve eleştirel bir sağduyunun kontrolünde... Enerjik, azimli ve ısrarcı bir irade gücü.

Acaba beni de tarif eden bir kelime bulabilir miyim diye düşündüm. Bana da uyan tek bir kelime. Sonra 1880 yılındaki Anna'yı hayal ettim. Bundan neredeyse yüz kırk yıl önce yaşamış olsa da sayfada hâlâ capcanlıydı. İşte, yazmanın en çok bu özel ve büyülü yanını seviyordum. Belki de bu işi bu yüzden yapıyordum. Anna O. 1895 yılındaki ilk okurlar için ne kadar kanlı canlı biri ise, günümüz dünyasında nefes alan benim için de o kadar canlıydı.

Doğru şekilde sıralanmış doğru sözcükler ölümsüzlüğün kapısını açabilir. Sözcükler etten kemikten insanları edebi bir Tanrı'ya dönüştürebilir. Sözcükler sihirli bir iksirdir.

Uyku artık benim için büyük bir mücadele. Gözlerimi kapatmaktan çok korkuyorum. Geçmişin geri döndüğünü hissedebiliyorum. Tarihe karıştı sandığım eski hayaletler serbest kalıyor. Çok gerçekçi gelen o eski illüzyonları tekrar görüyorum. Bu yüzden de elimden geldiğince uyanık kalmaya çalışıyorum.

Keşke normal olabilseydim.

En azından çoğu zaman.

28 Ocak

Apartman dairesi. Salon. Kanepe, tavuklu İtalyan salatası ve Aldi şarap. Indira ve Douglas bir reklam verenle görüşmek için Ned Otel'e gitti. Ama ben aslında Holborn'daki Scarfes Bar'da, GVM ticari işler ekibinden biriyle karşılıklı oturup margaritalarını yudumladıklarını biliyorum. Toplantıyı bitirdiklerini ve gizlice bir odaya çekildiklerini görebiliyorum. Ama... Hayır, yine hayal âlemine dalıp gittim. Benim işim editörlüktü, onlarınki de satış. Yani şu an bir satış elemanı ne yapması gerekiyorsa onu yapıyorlardı.

Manchester United bu gece resmen berbat oynadı ve sahadan mağlubiyetle ayrıldı. Babamla birlikte gerçekleştirdiğimiz TV seanslarını özlüyorum. Eskiden yaptığımız çok az sayıdaki güzel şeyden biriydi maç seyretmek. Bazen iş seyahatinde olan babamı otel odasında maç izlerken hayal ediyorum. Hatta forvet hattındaki taktiksel hatalarla ilgili fikir alışverişinde bulunmak ya da neden yeni bir sağ beke ihtiyacımız olduğuna dair görüşümü paylaşmak için ona mesaj atıyorum. Hatta bazen cevap yazdığı bile oluyor. Ancak ne yazık ki gerçek değişmiyor; para babam için diğer insanlardan, hatta öz çocuklarından bile daha ilgi çekici.

Yorgunum. Tükenmişlik hissine neden olan, kemikleri sızlatan, zihnimi durma noktasına getiren türden bir yorgunluğun pençesindeyim. Gözlerimi açık tutmak çok zor. En son ne zaman ve ne kadar uyuduğumu hesaplamaya çalıştım. Sonra

iPad'imi aldım ve Google'daki "Uyurgezerler için Tedavi Önerileri"ni uygulamaya çalıştım.

Indy ve Doug'ı önce barda hayal ettim. Sonra da kanlar içinde yerde yatarken. Yapış yapış, inatçı, kalıcı ve çok rahatsız edici bir düşünceydi. Sonra kalktım, televizyonu kapattım, dolu dolu üç kaşık Nescafe atıp kendime çok sert bir kahve yaptım. Ardından odama gittim, kapımı kilitledim ve kapıya bir sandalye dayadım.

Sonra pencerelerin kapalı ve kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Nefes egzersizlerimi yaptım. Günün ağarmasını iple çekiyorum.

Gecenin bir an evvel bitmesini istiyorum.

Ayışığı Kitaplığı

26

BEN

Hava çoktan kararmıştı. Ofis penceremin önünde dikilip Bloom'un gidişini izledim. Yalnız çıkacağı metro yolculuğu için Great Portland Caddesi'ne doğru kararlı adımlarla yürürken ben de gözlerimle onu takip ediyordum. Bir hastayla ilgili her şeye sıfırdan başlamanın o keskin parıltısını görebiliyor, kelimelerin şiddetli uğultusunu duyabiliyordum.

Burada kalan son kıdemli kişi bendim. Diğer hemşireler ve personel ikinci katta telaş içindeydi. Bu gece yatılı olarak tedavi ettiğimiz altı hastamız vardı ve Anna da onlardan biriydi. Diğer beş hastaya gelirsek bir sigorta komisyoncusu, yatırım bankacılığı alanında uzman biri, İsviçreli bir dul, eski bir kabine üyesi ve uluslararası ragbi oyuncusu. Hepsi de zengin isimlerdi ama paparazzileri peşlerinden koşturacak kadar zengin veya sansasyonel şahsiyetler sayılmazlardı. Yani beşi de tazılar tarafından takip edilme korkusu duymadan yaşayabilirdi. Öte yandan hiçbiri dünyadaki en ünlü cinayet zanlısının çok yakında yattığını bilmiyordu.

Anna O., Uyuyan Güzel, efsane ve gerçeğin önemli bir figürü.

VIP kanadının şifresini girdim ve tam o sırada bir şey fark ettim. Harriet'ı tekrar göreceğim için ilk kez bu denli sabırsızdım. Heyecana benzer bir duygu hissettim ki son zamanları göz önünde bulundurduğumda bu pek de alışılmadık bir durumdu. Ne yalan söyleyeyim, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum.

Kapının yanında dikilip Anna'yla vakit geçiren Harriet'ı bir müddet izledim. Anna'nın durumuna rağmen aralarında özel, hatta tanıdık bir bağ vardı âdeta. Hasta ve bakıcısından ziyade iki kardeş gibi uyumlu görünüyorlardı. Harriet bakımını yaparken Anna'ya hep şefkatle yaklaşıyor, yüzünü nazikçe siliyor, ona yatağa bağımlı bir bedenden çok gerçek bir insan gibi davranıyordu.

Orada öylece dikilirken zaman kavramını yitirdim. Ne kadar zamandır ikisini izlediğimi bilmiyordum. Ama sonunda Harriet beni fark etti. Hatta yüzünde ufacık bir tebessüm yakaladım. Sonra arkasını dönüp toplanmaya başladı. Üstünde paltosu ve açık saçlarıyla normalden çok daha minyon görünüyordu.

"Sorun olmazsa biraz uğrayabilir miyim?"

"Burası sizin mekânınız doktor, benim değil."

Bu teknik olarak doğruydu. Fakat hemşireleri asla sinirlendirmemek bizim işte altın kuraldı. "Buna karşı çıkan pek çok hemşire tanıdım."

"Benim de onlardan biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Bence sen çoğu nörolog ve psikiyatristten daha fazla şey biliyorsun. Ayrıca tabii çoğu psikologdan da."

"Kendinize ve mesleğinize haksızlık yapıyorsunuz. Bunu yapmamalısınız."

Harriet'ın dürüstlüğü beni afallattı. Mizahın bir tür savunma mekanizması, profesyonel güvensizliklerin üstünü örtmenin bir yolu olduğunu fark ettim. Sesinde yumuşak ama aynı zamanda keskin ve kararlı bir hava vardı.

"Haklısın. Neden böyle söyleyip durduğumu bilmiyorum."

"Aynı şeyi yeterince söylerseniz bir efsane gerçeğe dönüşebilir."

"İşte, şimdi tam bir psikolog gibi konuştun."

Gülümsedi, hatta gözlerini kısarak komik bir ifadeyle bana baktı. "Daha demin ne söyledim?"

"Tamam. Affedersin. Düşük seviyeli psikologlarla ilgili başka şaka yok."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bu tür arkadaşlıkları özlüyordum. Birinci sınıf, çok özel müşterilerle iç içe olmanın en büyük dezavantajı samimi sohbetlerin

olmamasıydı. Her şey çok pahalıydı, buna paralel olarak da her şey son derece yüzeyseldi. Harriet'ı seviyordum. O yeni ve farklı biriydi, taze kan sayılırdı ki bu da burada en çok ihtiyaç duyulan şeydi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Artık profesyonel tarza geçmiştik. Harriet o günkü gelişmelere dair beni kısaca bilgilendirdi; Anna'nın bacak ve karın kası egzersizleri, hidrasyonu, eski TV programları gibi uyaranlara verdiği ya da vermediği tepkiler. Odanın hemen bitişiğinde küçük bir lavabo vardı. Ellerimi ovalayarak yıkadıktan sonra maske ve eldiven taktım. Harriet montunun fermuarını çekti ama hemen gitmedi. Ben hazırlıklarımı bitirene dek orada kaldı. Tıbbi hazırlıklarımın son aşamasına geçtiğimde çalışkan ve profesyonel bir sessizlik peydah oldu. Çok geçmeden eldivenli elimi hafifçe sallayarak onunla vedalaştım. Birkaç saniye içinde Harriet çilli ve sıcak gülümsemesiyle odadan ayrıldı.

Tedavi odası kutsalın da kutsalı bir mabet gibiydi. Eldivenler, maske, sürekli yanıp sönen monitörler, karmaşık tüpler... Bana kalırsa tüm bunlar tiyatrodan ibaretti. Yatağın sağ tarafına konulmuş küçük tabureye oturdum. Tam tepemdeki kamerayı görebiliyordum. Röntgencilik düzeyi katlanarak artıyor demek yanlış olmazdı. Mesela ben Anna'yı izliyordum, kamera beni izliyordu. Harriet ise zaman zaman ikimizi birden izliyordu.

Uyku bozuklukları ve rüya analizlerini konu alan *Ölüm Uykusu* adlı ilk kitabımda kullandığım şöyle bir cümle vardı: "Hepimiz uykudan ve uykuda ölürüz." Bu ifade hiç o an olduğu kadar anlamlı gelmemişti. Anna'nın zayıf, solgun ama huzurlu yüzüne baktım. Sonra da Emily'nin anlattığı hikâyeleri düşünmeye başladım: Bir köpeğin bedenine saplanan mutfak bıçağı, ertesi günkü sözümona av etkinliği, yatılı okulda okurken Anna'nın görevli öğretmenin odasından bazı eşyalar çalması, Atina'daki otel odasında gerçekleşen korkunç saldırı, şeytani bir öfkeyle öz annesine vurması.

Nasılını ve nedenini bilmeksizin ikinci bir hayat yaşamayı hayal ettim. İnsan çok büyük acılara dayanabilirdi ama bunun bile bir sınırı vardı. Belirli bir noktadan sonra beden ve zihin daha fazlasını kaldıramayacağını fark edip kendini kapatır,

kendini korumak için bir tür kış uykusuna yatardı. Bir sebepten ötürü buna vazgeçme sendromu deniyordu.

Birden telefonumdan bir bip sesi geldi. Kuralları ihlal edip pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. Richard Ogilvy'den bir e-posta gelmişti, belli ki kendisine daha önce gönderdiğim mesaja ancak cevap verebilmişti. Asistanı toplantı için uygun bir saat öneriyordu. Mesajını şimdilik görmezden gelmeyi seçtim. Onun yerine son görüşmemizin ardından Emily Ogilvy'nin gönderdiği e-postayı açtım. Anna'nın çocukken dinlediği şarkıların bir listesini yollamıştı. Beatles'tan "Yesterday," John Lennon'dan "Imagine," Elton John'dan "Tiny Dancer" ve Eva Cassidy'den "Songbird." Tüm bunlar terapötik modelimin bir parçasıydı. Tıpkı Penguin Classics serisindeki *Medea ve Diğer Oyunlar* gibi. Çantama uzanıp kitabı çıkardım. Bir yataktaki kişiye, bir de sayfalardaki açıklamalara baktım.

Geçmişle şimdiki zamanın buluşması.

"Imagine" adlı şarkı halihazırda Spotify listemde vardı. Üstüne tıkladıktan sonra tanıdık piyano akorları çınlamaya başladı. Monitörleri ve Anna'nın olası tepkilerini izledim. Duyusal uyaran teorim doğruysa şayet –tabii öncelikle teşhisimin tam olarak doğru olması gerekiyordu– bu müzik içeride bir şeyleri karıştıracaktı. Geçmiş anılarla bilinçaltını yatıştıracak, güven ve umut başta olmak üzere olumlu duyguları tekrar yüzeye çıkaracaktı. Anna dört yılı aşkın bir süredir bütün uyaranlardan mahrum kalmıştı. Yani artık bu durumu düzeltme vakti gelmişti.

John Lennon'ın kederli sesi sessizliği delip geçti. Sanki telefonumdan yükselen bir şarkı değil de bambaşka bir evrenden gelen bir yankıydı. Monitördeki ufacık bir yükselmeyi, Anna'nın yüzündeki belli belirsiz bir seğirmeyi yakalamak umuduyla gözlerimi dört açtım. Ne var ki ben daha bunu yapamadan önce Spotify'da çalan şarkının sesi kısıldı.

Çünkü telefonum çalıyordu.

Çağrıyı reddetmek istedim.

Ama birden arayan kişi kısmında Bloom'un adını gördüm.

27

X

Profesör Bloom yaşlıydı. Birinci avantaj buydu. Genç Bloom kesinlikle bu kadar dikkatsiz olmazdı. O Bloom hep bir adım önde olurdu: Abbey'deki telefon hatlarının dinlendiğini bilir, ofisini kameralarla donatır, tam da bunun gibi anlar için her bir hareketi kaydeder ve analiz ederdi.

Ama gerçek insanlar fazla karmaşık ve dağınıktı ki bu da bir ölçüde hayal kırıklığına neden olan bir durumdu.

Aslında yaşlanmanın olayı tam da buydu. En iyiler bile ilerleyen yaşlarda bundan kendini muaf tutamazdı.

Mesela güvenlik tedbirlerini ele alalım. Güvenlik sistemleri gibi ev kilitleri de standarttı. Replika anahtar anında işe yaradı ve kapı tık diye açıldı. Giriş gayet gürültüsüzdü, buzlu iç kapı camının diğer tarafından duyulması mümkün olmayan belli belirsiz bir tıkırtı. Alarmın şifresi hep kişisel ve kolayca hatırlanabilir bir şeydir. Mesela vefat eden partnerin doğum günü. Bingo! Alarmın ışığı yanıp söndü ve güvenlik sistemi saniyesinde devre dışı kaldı.

İçeride olmak çok tanıdık bir histi, tıpkı eve dönmek gibiydi. Koridorda yetmişlerin retro dekoru hâkimdi. Duvarlar ise eski ve ucuz kırsal manzara tablolarıyla doluydu. Mobilyaların üstü bir karış toz bağlamıştı. Aslına bakılırsa evin tamamında ışığa hasret, kasvetli bir hava vardı. Profesörün sesi küçük evin içinde çınlıyor, ufak çaplı hareketlerin uğultusu ve ara ara yaşanan duraklamalarla sekteye uğruyordu. Belli ki biriyle telefonda konuşuyordu.

Bir ara Anna Ogilvy'nin adı geçti, sonrasında da bir sessizlik oldu.

Ayakkabıları burada çıkarmak en doğrusuydu. Bir saniye sonra çoraplı ayaklar halıyla temas etti. Bitirilmesi gereken bir iş, tamamlanması gereken bir görev vardı. Eldivenin içine gizlenmiş eller kapı kulplarında hiç parmak izi bırakmayacak, alet olarak tercih edilen bıçak da işin hızlı, hatta neredeyse acısız olmasını sağlayacaktı. Bloom en azından bu kadarını hak ediyordu. Kaotik cinayetler amatörlere göreydi. Birazdan gerçekleşecek şey ise en ince ayrıntısına kadar tasarlanmıştı.

Bloom'un sesi kesildi. Sonra bir dizi hareket sesi duyuldu, sanki Bloom bir şeyden şüphelenmişti. Artık çok daha yavaş hareket etmek icap ediyordu. Eski gazete yığınlarıyla tıka basa dolu olan çalışma odası tam karşıdaydı. Kapısı da hafif aralıktı. Bloom'un unutkan zihninin bir örneği daha. Fakat çalışma odası fazla bariz bir mekândı. Bu iş başka bir yerde gerçekleşmeliydi. Yani kurbanı bir şekilde alt kata, evin ana odasına çekmek gerekiyordu.

Anıların tehdidi tam bu noktada baş gösterdi, tabii diğer düşünceler de. Ama tüm bunlar bekleyebilirdi. Öncelikle planlanan iş halledilmeliydi. Bloom bağlantıyı kurmuştu. Diğer kurbanlar gibi onunla da ilgilenilmesi şarttı. Aslında bu temel mantık ve ilkel kendini koruma güdüsü kadar basit bir gerçekti.

Çalışma odasının kapısı iyice açıldı. Tüy gibi ince gri saçlar bol kıyafetin üstünde dalgalandı.

Evet, bu artık gerçekleşmeliydi. Hatta hemen şimdi.

Merhamet etmek için zaman yoktu.

28

BEN

Telefon görüşmesinden sonra her şey son hızla gerçekleşmeye başladı sanki.

Durumun ciddiyetini şimdiden hissedebiliyordum. Bana verdiği talimatlardaki gizem. Bloom'un sesindeki korku.

Hayır, hayır. Korku değil.

Dehşet.

Evet, bu kesinlikle korkudan çok daha güçlü bir şeydi. Katbekat daha güçlü.

İlerleyen günlerde hareketlerimin dedektifler tarafından analiz edildiğini hayal ettim. Masum olmak yeterli değildi.

Hayır, tavır ve davranışlarım da masumane olmalıydı. Özellikle de bu noktadan sonra.

Tek bir hata beni mahvedebilirdi.

Bloom'un evine nasıl gideceğim konusunda kendi içimde bir çatışmaya girdim. Uber abartılı bir tercih olurdu. Metro da çok uzun sürerdi. Saate bakıp yolların ne kadar boş olacağını hesap ettim. Diğer personele talimatlar vermek için vaktim yoktu.

Telefonumu ve montumu kaptığım gibi Harley Caddesi'nin yolunu tuttum. Bir yandan da boş bir taksinin karamel ışıltısını görmek için içimden dua ediyordum. Neyse ki Oxford Caddesi'nin yakınlarında bir taneye denk geldim ve şoföre Bloom'un Islington'daki adresini söyledim. Ardından Abbey'yi arayıp nöbetçi kıdemli hemşireye sesli bir mesaj bıraktım ve acil bir durum için çağrıldığımı açıkladım.

Saate bakınca şimdiden çok geç olduğunu fark ettim. Bir kez daha Bloom'un numarasını aramayı denedim ama telefon yine açılmadı. Polisi arasam mı acaba diye düşündüm. Ama Bloom bu konuda çok net ve ısrarcıydı. Bu konunun özel olarak halledilmesi şarttı. Sadece ben bilmeliydim. Bu konuda talimatları çok açıktı.

An itibarıyla ondan şüphe edemezdim.

Taksi Londra'nın merkezindeki yağmurlu sokakları geçip kuzeye yöneldi. Manzara sokak lambalarının ortaya çıkardığı yağmurla puslu bir ıslaklığa bürünüyor, iyiden iyiye ıssızlaşan mağazaların ışıkları sahte bir renk curcunası yaratıyordu. Bloom'la konuştuklarımızı kafamın içinde tekrar evirip çevirdim ama yeni ve anlamlı bir şey yakalayamadım. Duyabildiğim ve tam olarak anlayabildiğim tek şey her hecede kendini gösteren huzursuzluğun sesiydi. Bloom bu hayatta tanıdığım en cesur insandı. Onun gibi biri kolay kolay dehşete kapılmazdı. Öte yandan sesinden yayılan panik fark edilmeyecek gibi değildi.

Beni dikkatlice dinle Ben. Yapmanı istediğim bir şey var.

Islington'ın girişine ulaşana dek geçen süre sonsuzluk kadar uzundu. Gece boyunca yapılacak yol çalışmalarının cafcaflı tabelalarını görebiliyordum. Tüm bu olanlarda hayali bir tehdit vardı sanki; trafik ışıkları, motorların homurtusu, Bloom'un sesinin telefondaki yankısı.

Taksici önümüzde aheste aheste giden bir arabaya korna çaldı. Vücudumun üst kısmı terden sırılsıklamdı. Neredeyse gelmiştik. Virginia Bloom'un uzun zamandır ikamet ettiği yere, Kuzey Londra'daki evinin ön kapısına varmamızın artık an meselesi olduğunu biliyordum.

Fakat zaten çok zaman geçmişti. Daha fazla bekleyemezdim.

"Beni burada indirin."

Taksicinin parasını ödeyip tekrar saate baktım. Bloom'un sesini duyabiliyordum.

Taksiden indim. Arkamızdaki uzun araç kuyruğunu ve inşaatçıların araç geçişine izin vermek için az ileride yarattığı boşluğu görebiliyordum.

Taksi birden hızlanıp uzaklaştı. Kaslarım demir gibi katıydı. Yolu biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Bir an sonra kendimi az da olsa topladım. Arabaların endüstriyel hiddetiyle inşaatçılardan kaçmayı başardım. Dar bir geçitten geçip iki yanı eski evlerle dolu, ağaçlıklı bir yola saptım. Neredeyse varmıştım.

Bloom'un talimatlarını zihnimde tekrar oynattım.

Dosya. Dosyayı bulmalısın.

Tam önümdeki evi gördüm. Meşe kapı ve normalliğe aykırı bir şeyin donuk sessizliği.

Korku, hatta belki de önsezi. İçeride beni çok korkunç bir şeyin beklediğine dair tarifsiz bir tekinsizlik hissi.

Daha ön kapıya bile ulaşmamıştım ki bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Bloom'un evinin zilini çaldım ama kapıyı açan olmadı. Tuhaflığın, huzursuzluğun ve tehlikenin kokusunu duyabiliyordum. Zihnim olasılıklarla doluydu: Halının üzerine damlayan kan, tekdüzeliğin ardında gizlenen vahşet, insani suçların en berbatlarından derlenmiş dehşet kataloğu.

Peki, ya her şey bu şekilde sona ererse? Tek bir aptalca hareket ve kaçmaya çalışan bir katil tarafından kaburgaların arasına saplanan bir bıçak. Belki de boydan boya boğazımı kesecekti. Burada can vermek bir tür teminattan ibaret olurdu, başka bir cinayeti örtbas ederken yapılmış ivedi bir hamle. Çok dramatik ama bir o kadar da sıradan. Tam burada. Sakin bir sokaktaki küflü bir evde. Aptallık ve kötü şansın karışımı. Asil ya da anlamlı hiçbir yanı yoktu. Yanlış zamanda yanlış yerde olmaktan kaynaklanan basit ve hazin son.

Tekrar zile bastım.

Sonra bir kez daha telefonla ulaşmaya çalıştım. İki çabam da yine sonuçsuz kaldı.

Elim titriyor, cesaret bedenimi terk ediyordu. Korkuyordum. Dürüst olmak gerekirse, hissettiğim şey korkudan öteydi. Galiba Bloom'u ele geçiren dehşet bulaşıcıydı. Varlığımın her bir parçasıyla bu işten sağ salim kurtulmak için can atıyordum. Bu, insanın en ilkel içgüdüsü, temel biyolojiydi.

İçeriden hiç ses gelmeyince yedek anahtarı bulmak için saksıların altına bakmaya başladım.

Buradan öylece gidemezdim, gitmemeliydim. Her şeye rağmen buraya ne için geldiğimi unutmamalı ve yapmam gerekeni yapmalıydım.

Kulaklarımda çınlayan tek şey hayvani bir uyarı düzeyinde olan sesiydi. Hattın diğer ucundan gelen ses tonunda çocuksu bir tizlik ve panik dolu bir yoğunluk vardı.

Ben, ya Anna Ogilvy'nin birden Abbey'ye gelmesi şans ya da tesadüf değilse? Ya altında daha fazlası varsa?

Anahtar işe yaradı. Keşke yaramasaydı. Usulca kapıdan içeri adım attım. Küf kokusu, eski halı, 1970'lerin tasarımına övgü niteliğinde bir tapınak. Bulunduğum yerden seslendim, kafam gittikçe daha da karışıyordu. Bir yanım hâlâ tüm bu olanlara masum bir açıklama bulabilmeyi ümit ediyor; paniğin yok olması, sakinliğin sağlanması için dua ediyordu.

Ama yine cevap gelmedi.

Mutfaktan geçip salona girdim. Kapıyı açarken o korkunç önseziler beni tekrar ele geçirdi. Hastalıklı, bıktırıcı, hatta tüketici hisler. Pek çok olay yerinde bulunmuş, ölümün en ham hallerine tanık olmuştum. Bu öyle bir şeydi ki bir kez yaşandıktan sonra geri alınamazdı. Silmek, unutmak ya da hiç olmamış gibi davranmak diye bir ihtimal yoktu. Ölüm kesif bir koku gibi bedeninizle ruhunuza yapışıp kalırdı.

Evin başka bir yerinden gelen bir ses duydum. Bir patırtı, belki de bir ayak sesi. Duyularım korkunun her türlüsüne davetiye çıkarıyordu. Uyarılma düzeyim o kadar yüksekti ki saldırganın sıcak nefesini duyabiliyor, bıçağının soğukluğunu hissedebiliyordum âdeta.

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

İçinde bulunduğum ana odaklandım. Derken bir ses daha duydum. Kesin beni bekliyordu. Biri ya da bir şey. Sıradaki kurban kesinlikle bendim çünkü buraya tek başıma gelmek gibi bir aptallık etmiştim. Sesler arttı. Eski ev rüzgârda sallanıyor ve gıcırdıyordu. Açık bir pencere, yarı aralık bir kapı.

Ya da sessizce ve sabırla avını bekleyen bir katil.

Nefes alıp konsantre olmaya gayret ettim.

Telefon görüşmesi, yolculuk, paspasın altındaki anahtar. Daha önce de burada ve bunun gibi bir ortamda bulunmuş, bu tür bir atmosferi solumuştum. Salona dönüp birkaç adım ilerledim.

Birden... En hazırlıksız olduğum anda onu gördüm.

Profesör Bloom'un bedeni tam önümde öylece yatıyordu.

Ölü gibi uyuyordu ya da uyuyormuş gibi görünen bir ölüydü.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

4 Şubat

Evdeyim, yine. Belki de ev yerine ebeveynlerimin şatosu demeliyim. Hampstead Korku Evi. İki ebeveyn de ortalıkta yok, her zamanki gibi. Yani öyle sayılır. Annem çalışma odasında politik meseleleriyle meşgul. Geldiğimi görünce kayda değer bir tepki göstermedi bile. Babam da muhtemelen New York City'de para basıyor ve Wharton mezunu, kusursuz kirpikleri olan uzun boylu bir sarışınla aşk yaşıyordu.

Theo benim tek arkadaşım. Serbest çalışan bir TV sunucusu hayatı sürmek bolca boş zamanı da beraberinde getiriyor. Her seferinde programında kısa bir boşluk olduğunu söylüyor ama programının dolu olduğu gün bir türlü gelmiyor. Ona inanıyormuşum gibi yapıyorum. O da rol yaptığımı anlamıyormuş gibi davranıyor. Bir ara ona şu devralma meselesinden bahsetmenin eşiğine geldim ama neyse ki bunu yapmadım. Kardeşler birbirine zayıf yönlerini göstermemeli.

Bu bir Ogilvy ailesi kuralı.

Annem nihayet ininden çıktı ve kadehini bolca şarapla doldurdu. Theo arkadaşlarıyla Mayfair'deki salaş bir kulübe gitmek için evden ayrıldı. Babam da FaceTime üzerinden Manhattan'daki son durumunu bildirdi.

Bir ara iPhone'umdaki BBC Sounds uygulamasını tıkladım. My Sounds bölümünü açınca kaydettiğim programı gördüm ve cesaretimi toplayıp dinlemeye karar verdim. BBC Radyo 4.

Uykunun Gizemleri. Sunucu Dr. Guy Leschziner adında bir nörolog ve uyku uzmanı. Program üç bölümden oluşuyordu: "Uyurgezerlik," "Rüya Görmek" ve "Uyku Yoksunluğu ve Uykusuzluk." Son iki bölüm beni pek ilgilendirmiyordu. Birincisi, uykusuzluk denen şeyi fena halde özlüyordum, ikincisi ben rüya gören birinden ziyade gece terörü sorunu yaşayan biriydim.

Hayır, hayır. Beni asıl korkutan şey uykunun ta kendisiydi.

Deliveroo'dan yemek sipariş edip aile evindeki eski odamın tanıdık ortamına çekildim. Kendimi yatak örtüsünün üstüne bıraktım. Kafamın içinde büyük bir baskı, çenemde hafif bir gerginlik hissediyordum. Sanki yeni bölüm başlamak üzereydi. Hastalık geri dönüyor, kaçınılmaz olan giderek yaklaşıyordu.

Gece burada kalacaktım çünkü burası daha güvenliydi. Öncelikle yatak odası donatılmıştı ve kapıdaki kilitler daha sağlamdı. Ayrıca benim için barikat görevi görecek çok sayıda sandalye ve gerektiğinde takılıp düşürmek suretiyle beni hayata döndürecek çok sayıda mobilya vardı. Indy mesaj atıp nerede olduğumu sordu. Ortak e-posta hesapları, gördüğüm mesajlar ve gizlice öğrendiklerimden ona bahsetmeyi düşündüm.

Ama yapmadım. Yalan söylemek çok daha basit ve kolaydı.

Podcast'in tanıtım yazısını tekrar tekrar okuyup şeytanlarımla yüzleşmek için kendimi hazırladım.

Sonunda da oynat tuşuna bastım.

11 Şubat

Uykunun Gizemleri serisinin birinci bölümünü altı kez dinledim. Duşta, otobüste, yazarken...

Farklı farklı insanların hikâyesine kulak verdim. "Jackie" bütün hayatını bir uyurgezer olarak geçirmişti. Yataktan kalkıyor, evden çıkıyor, gözleri açıkken motosiklet bile kullanıyordu. Fakat tüm bunları yaparken beyni hâlâ uykudaydı.

"James" gece teröründen mustaripti. Bunlar o kadar şiddetli ve şoke ediciydi ki evliliği bitme noktasına gelmişti.

"Alex" insanları selden kurtarması gerektiğine inanıyordu. Görünmez insanları boğulmaktan kurtarmaya çalışırken ev arkadaşları tarafından bulunmuştu.

En rahatsız edici olanı ise "Tom" adlı birinin hikâyesiydi. Eski partnerine tecavüz etmekle suçlanıyordu. Hapisten çıkınca kendisine sekssomni teşhisi konulmuştu. Onunki seks eylemlerini içeren bir uyurgezerlik türüydü. Gözleri açıktı. Tamamen bilinçli görünüyordu. Fakat testler beyninin REM dışı parasomni durumunda sıkışıp kaldığını gösteriyordu.

Bu konuyu düşünmeden duramıyordum. Birkaç gün sonra Wikipedia'daki "Uyurgezerlik" başlıklı sayfada gezinirken en alttaki bir bölüm fena halde ilgimi çekti. Daha doğrusu okurken resmen afalladım.

> Uyurgezerlik davranışları istem dışı gerçekleştiği için uyurgezerlik hukuki savunma olarak kullanılabilir. Bir birey akıl hastalığı kaynaklı olmayan veya akıl hastalığı kaynaklı otomatizm ile suçlanabilir. Birincisi, geçici akıl hastalığı veya istemsiz bir davranış için savunma olarak kullanılabilir ve beraatle sonuçlanabilir. İkincisinde ise, "akıl hastalığı gerekçesiyle suçsuzluğa dair özel bir karar" söz konusu olabilir. Akıl hastalığına yönelik bu özel karar bir akıl hastanesine yatırılmasını emreden bir mahkeme kararına dönüşebilir.

Eski bir yargıç ve hukukçu olan Lord Morris'ten –1963 yılındaki Bratty-Kuzey İrlanda Başsavcılığı davası kapsamında– bir alıntı yapılmıştı. Lord M. özetle şunu ifade ediyordu: Eğer bir kişi bilinci yerinde değilken şiddet içeren bir suç işlerse "bu kişi söz konusu suç eyleminden cezai ehliyet açısından sorumlu tutulamaz." Bu karar emsal teşkil ediyordu.

Hemen aşağısında da uyurgezerlikle ilgili cinayet davalarının listesi vardı. Onları ezberledim. Beraat eden kişilerin isimleri bulanıktı: "Boston Trajedisi" (1846), Çavuş Willis Boshears (1961), Scottsdale Arizona'daki Steven Steinberg (1981), R-Burgess davasında (1991) sanığın "akıl hastalığı kaynaklı otomatizm"

gerekçesiyle suçlu olmadığına hükmedilmişti, R-Parks (1992) davası ise Kanada Yüksek Mahkemesi'nde görülmüştü.

Bir de beraat etmeyen suçluların listesine yer verilmişti: Pennsylvania-Ricksgers (1994), Arizona-Falater (1999), California-Reitz (2001). Son vakada sanığın ebeveynleri, oğullarının ömür boyu uyurgezerlik sorunu yaşadığını ifade etmişti. Fakat Reitz birinci derece cinayetten hüküm giymişti ve hâlâ cezasını çekiyordu.

Son kısımda da hastaneye yatırılma vakalarından söz ediliyordu. 2001 yılında Antonio Nieto uykudayken karısını ve karısının annesini öldürmüş, uyandırılmadan hemen önce de öz oğlunu ve kızını öldürmeye teşebbüs etmişti. Şu an bir akıl hastanesinde tutuluyordu. 2003 yılında Jules lowe babasını öldürmüş ama cinayeti hatırlamadığını belirterek otomatizm hukuki savunmasını kullanmıştı. Akıl hastalığı gerekçesiyle beraatine karar verilmiş ve yüksek güvenlikli bir hastaneye yatırılmıştı.

Bunları okumadan önce bile çok korkuyordum. Ekranı kapatıp tüm bunların gerçek olmamasını umdum. Fakat keşfedilecek çok şey vardı. "Uyurgezer çimleri çıplak biçiyor" başlıklı bir çizgi romana, 2004'te *New Scientist* dergisinde yayımlanmış "Uyurgezer kadın yabancılarla seks yapıyor" başlıklı çok rahatsız edici bir yazıya rastladım. Sanırım ikincisini haberlerde izlemiştim. Sonra *Independent*'ta yayımlanmış bir makaleyi okudum.

UYKUDAYKEN EŞİNİ ÖLDÜREN ADAM SERBEST KALDI

Uyurken gördüğü kâbusta evine gizlice giren bir yabancıya saldırdığına inanarak karısını boğan adam, kendisine açılan dava kapsamındaki suçlamaların geri çekilmesi neticesinde mahkeme tarafından serbest bırakıldı. Güney Galler'deki Neath kasabasında yaşayan Brian Thomas (59) 2008 yılının temmuz ayında Batı Galler'de yaptıkları tatilde karısı Christine'i (57) boğarak öldürdü. İddia makamı, jüriye akıl hastalığı nedeniyle suçsuz olduğuna dair bir hükümde bulunmadığını bildirdi.

Makalenin tamamını okudum. Diğer davalarla ilgili daha çok araştırma yaptım.

Fakat dikkatimi en çok çeken Wikipedia sayfasındaki bir başlık oldu. Bu olayı hatırlayamayacak kadar gençtim. Ama suçla ilgili bir bölümde okuyan tüm öğrenciler bu adı iyi biliyordu. Bu tam da manşetleri süsleyen bir suç haberi, kötülük denince akıllara ilk gelen vakaydı.

Son paragrafı ve kısa bilgilendirme yazısını okudum. İngiltere'de işlenen uykuyla ilgili cinayetlerin içinde bu vaka en kayda değer olanıydı.

> **1999, R-Turner:** Sally Turner Ocak 1999'da, Stockwell'de iki üvey çocuğunu mutfak bıçağıyla öldürmekle suçlandı. Kendisi korkunç saldırıya ilişkin hiçbir şey hatırlamadığını iddia etti ve akıl hastalığı kaynaklı otomatizm ve uyurgezerliği yasal savunma olarak kullandı. Halkın yoğun tepkisi ve tanıya ilişkin aksi yöndeki uzman psikolog görüşüne rağmen Turner'ın akıl hastalığı gerekçesiyle "suçsuz olduğuna" hükmedildi ve süresiz olarak Berkshire'daki Broadmoor Hastanesi'nde gözetim altında tutulmasına karar verildi. Turner 30 Ağustos 1999'da odasında ölü bulundu. Adli tıp değerlendirme neticesinde bunun intihar olduğunu belirtti.

Sally Turner. Namıdiğer Stockwell Canavarı.

Sally Turner'la ilgili özel Wikipedia sayfasına tıkladım ve intiharıyla ilgili bölümü okudum. Odasında ucu keskinleştirilmiş plastik bir bıçak bulunmuştu ama kimse bıçağın oraya nasıl gittiğini bilmiyordu. Sekiz yıl sonra Broadmoor'daki bütün kadın hastalar nakledilmişti. Bir kısmı Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'ne; diğerleri de Batı Londra'da bulunan The Orchard adlı orta güvenlikli bir sağlık birimine transfer edilmişti.

Gerçek suç belgeselini izledim. Büyük çalışmamın ilk tohumlarını da görür gibiydim. Truman Capote'nin *New York Times*'ı varsa, benim de Wikipedia'm vardı.

İlhamım. Kıvılcımım.

Yirminci yıl retrospektifi. Kadınlar, delilik, cinayet ve ahlaki değerler gibi kavramlara gerçek bir habercinin gözünden yeni bir bakış açısı.

Sally Turner kendini mi öldürdü, yoksa Stockwell Canavarı cinayete mi kurban gitti?

Uzun zamandır aradığım hikâyemi sonunda bulmuştum.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

29

BEN

Küçük yemek odasında öylece yatıyordu.

Kulağa tuhaf gelebilir ama Bloom'un nabzını kontrol etmeden önce bile, onun ölü olduğunu biliyordum. En azından soyut bir âlemde bunu biliyor gibiydim. Kan, yaralar, cansız bedeninin yanındaki bıçak. Şok beni sersemletmişti. Ama fiziksel kanıta ihtiyacım vardı. Çömelip durumu idrak etmeye çalıştım. Bıçak çok sıradan görünüyordu: Sade, hafif, önemsiz. İçgüdüsel olarak bıçağı elime aldım. Keskin ucundaki parlaklığa baktım, sapındaki ılıklığı hissettim. Bedenin açısı. Evet, bunun gerçek olduğunu gösteren tek şey fiziksel kanıttı.

Bloom'un gözlerinde taklidi mümkün olmayan bir parıltı vardı, sanki ruhu uçarak bedenini terk etmişti. Bloom'la yaptığımız telefon konuşmasını kafamın içinde bir kez daha oynattım. Abbey'den telaşla çıktığım için hâlâ terden sırılsıklamdım. Gergin sesi ve verdiği son talimatlar hâlâ kulaklarımdaydı.

Birden elimde sıkıca tuttuğum bıçağı fark ettim. İşte, o an zaman ve mekân algım geri geldi.

Bıçağı hemen yere bıraktım.

Anna Ogilvy'nin o gece çiftlikte ne hissetmiş olabileceğini sonunda anladım. Anna kırmızı kulübenin kapısında durmuştu. En iyi iki dostu tam önünde, bedenindeki sayısız bıçak yarasıyla kanlar içinde yatıyordu. Yaşadığı psikolojik şoku, bunun ne kadar yıkıcı bir manzara olduğunu hayal edebiliyordum. Yaptığı şeyin olanca çıplaklığıyla tam karşısında olması feci bir şeydi. İşlediği suç bütün boyutlarıyla gözler önündeydi, kendi gözlerinin

önünde. Toplamda yirmi bıçak yarası. Durmaksızın inen bıçak darbeleri. Tekrar, tekrar, tekrar.

Aniden etrafıma bakınmaya ve her hareketimi hesap etmeye başladım. Bloom'un sözleri çok açıktı. Bitişikteki mutfağa girdim ve lavabonun yanında duran kâğıt mendil kutusunu gördüm. Birkaç mendil çekip avuçlarımı sildim. Tabii bunu yaparken parmaklarımla kutunun kenarına değmemeye çalıştım. Sonradan açıklayamayacağım parmak izlerini bırakmamam gerektiğinin o an bile bilincindeydim.

Zaten şimdiye dek olanlar bile başlı başına delilikti. Bıçak. Elimle bıçağın sapını tutmam. Aslında hemen polisi aramalıydım. Bunu biliyordum elbette ama Bloom'un telefondaki sesi o kadar kararlıydı ki!

Her şeyden önce tamamlamam gereken çok önemli bir görevim vardı.

Bloom'un evini kendi evim kadar iyi biliyordum. Eskiden yatak odası olan yeri çalışma odasına dönüştürmüştü. Tozlu TV seti ve küflenmiş gazete yığınları evdeki ofisinin diğer ana öğeleriydi. Eski dergiler ciltli ve ciltsiz kitaplara yer açmak için oraya buraya tıkıştırılmıştı. Artık çalışma odasındaydım. Kapı kulpunda parmak izi bırakmamaya özen gösterdim. Zaten tüm bunları daha sonra nasıl açıklayacağımı kesinlikle bilmiyordum.

Bulmanı istediğim bir belge var.

Bloom'un kasası masanın sağındaki dolap kapağının altına gizlenmişti. Çömelip mendille parmaklarımı kamufle ettim. Hemen şifreyi girdim: 1895. Bu Bloom'un imzasıydı. Freud ve Breur tarafından kaleme alınmış *Histeri Üzerine Çalışmalar* adlı kitabın basım tarihi. Modern psikolojinin başlangıcı. Tıp tarihinde bir dönüm noktası.

Kasa ışığı yeşil yandı. Gümüş kapağı usulca açtım. Tipik Bloom tarzında yığılmış, farklı tarihlere ait rengârenk dosyalar.

Mavi dosya. En altta. Karton dosya.

Başlıklarına bakarak diğer dosyaları bir bir geçtim. Fena halde terliyordum. Ama damlacık gibi herhangi bir iz kesinlikle bırakmamalıydım. Bloom bu işi yaptırmak için beni seçmişti çünkü gereken uzmanlığa sahip olduğumu biliyordu. Ben onun

hayattayken temas kurduğu son kişiydim. Clara dışında son gerçek arkadaşıydım.

Mavi dosyayı çıkardım. Kapağına bakınca Bloom'un kırmızı kalemle karalarcasına yazdığı dava dosya numarasını gördüm. Neyse ki eğitmenlik yaparken kullandığım emektar, hayli aşınmış ama güvenilir Gladstone marka çantam yanımdaydı. Dosyayı çantanın içine koyup kayışlarını güzelce bağladım. Sonra kasanın kapağını kapattım ve burada bulunduğuma dair herhangi bir iz olup olmadığını kontrol ettim.

Hiç iz bırakmadığımdan emin olduktan sonra mendili cebime sokup çalışma odasından ayrıldım.

Küçük yemek odasındaki eski pozisyonuma dönüp telefonumu çıkardım.

Hiç bilmediğim, hatta tahmin bile edemediğim bir nedenden ötürü Bloom bunun tamamen gizli kalmasını istemişti. Yani son birkaç dakika hiç yaşanmamıştı. Rehbere girince isimler peşi sıra ekranda belirdi. Şimdi yapacağım arama her şeyi belirleyecekti.

Bloom'un cansız bedenine bir kez daha baktım ve kararımı verdim.

Artık bana sadece bir kişi yardım edebilirdi.

30

BEN

Otuz dakika sonra Clara'nın yoldan dönüşünü ve arabasını Bloom'un evinin önüne park edişini izledim. Polis arabasıyla gelmişti ama araçta polis olduğunu belli eden bir işaret yoktu, sivillerin kullandığına benzer bir şeydi. Son birkaç saatin travmasından sonra bedenimde büyük bir rahatlama hissettim.

Clara bir nefes alıp profesyonel tarzına geçti: Güvenilir, dayanıklı, sakin. Arpacı kumrusu gibi düşünen, olaylara kafa yormaktan tükenen kişi hep bendim. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde bu roller sadece bir kere tersine dönmüştü. Bazen tabak ve bardakların mutfak zeminiyle buluştuğu an çıkan sesleri hâlâ duyuyordum. Yoğun öfkenin o ezici kalıntıları, bir şeyler yemesi için saatlerce yalvarıp da salt sessizlik dışında muhatap bulamadığım zamanlar bugün gibi gözlerimin önüne geliyordu. Ama sonra tüm o gölgeler yavaş yavaş kayboldu, depresyon geçti ve yeniden eski Clara oldu. Hal böyle olunca da eski rollerimize geri döndük. O zamandan beri de bu şekilde devam etti.

Soğuktan tir tir titreyerek ön basamakta oturuyordum. Clara tuşa basıp aracını kilitledi ve eve doğru baktı. Kapı hâlâ aralıktı.

"Ben?"

Birden gücümü biraz olsun topladım ve resmi duruşumu geri kazanmaya çalıştım. Ayağa kalktım. Clara arkama bakınca çimlerin üstündeki yeni olduğu belli olan kusmuğu gördü.

"Acil bir durum olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Clara... Bloom..."

Sonra ona neredeyse her şeyi anlattım: Bloom'un beni aradığını, taksi yolculuğunu, evi, yemek odasını ve cesedi.

Anlattıklarımı hazmetmeye çalışırken onu izledim. Yüzünde önce acılı bir ifade vardı ama kısa süre sonra duygusal olarak kendini soyutlamayı ve mesleki objektifliğine geri dönmeyi başardı. İşte, tam da bu nedenle Clara iyi bir dedektifti, benim hiç anlayamayacağım bir şekilde işi uğruna bir parçasını feda edebiliyordu. Olaylarla arasına belli bir mesafe koyabiliyor, kişisel duygularıyla profesyonel kanıtları birbirinden ayırabiliyordu.

Olay yerine tek başına girdi. Talimatı üzerine ben dışarıda bekledim. Bu sırada da olanları tekrar gözden geçirdim. Dosyayı ve daha demin Clara'ya söylediğim yalanı düşündüm. Acaba bıçağı elime almak gibi başka kaç tane hata yapmıştım? Clara beklediğimden çok daha çabuk dışarı çıktı. Merkezi aradı ve akıcı polis konuşmasıyla durumu bildirdi. Konuşurken elinin hafifçe titrediğini, gözlerinin de yaşardığını fark ettim. Maskenin altından bile, kendini belli eden insani küçük zayıflıklar.

Met memurları bir saat içinde olay mahalline üşüştü. Polis kordonları çekildi. Adlı tıp kamyonetleri cadde boyunca sıralandı. Clara meslektaşlarıyla ciddi içerikli konuşmalar yapmaya başladı. Bu sırada beni sivil bir araca yönlendirerek bana bir bardak çay verdiler.

Oturdum, çayımı yudumlayıp etrafımdaki curcunayı izledim. Acı her an beni ele geçirebilirdi. Ne de olsa Bloom benim için bir arkadaştan çok daha öteydi. Hatta Clara ve benim için o aile gibiydi. Onsuz bir dünya hayal edemiyordum. Ya da etmek istemiyordum.

Clara sonunda talimatlar yağdırma işini bitirdi. An itibarıyla tepeden tırnağa adli tıp kıyafetlerine bürünmüş ama söyledikleri daha net duyulabilsin diye maskesini hafifçe indirmişti.

Yanıma geldi ve imrenen gözlerle çayıma baktı. "Eliminasyon için kısa süre içinde kıyafetlerine ihtiyaçları olacak."

Anlıyorum anlamında başımı salladım. Clara her zamanki gibi tam formundaydı. Adli tıp zekâsı, yüksek yetkinliği, sıcak ve şefkatli başucu tavrı. Onunla evlenmek bu hayattaki en büyük başarımdı, ondan ayrılmak da hayatımın hatasıydı. Onu bu

kadar çok özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama gerçek buydu işte.

"Elbette."

"Seni merkeze götürüp yazılı ifadeni almamız gerek. Olası çıkar çatışması göz önüne alındığında, bu aşamadan itibaren vakayı başka bir kıdemli soruşturma görevlisi devralacak."

"Anlıyorum."

Formaliteler tamamlandıktan sonra Clara ayağa kalkıp birkaç saniye öylece durdu. Yüreğini sıkıştıran yoğun bir duyguyu bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Tanrı aşkına! Ben, çok üzgünüm. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Olayın şoku çok yeniydi. Bloom'un araması, sesindeki panik, dosyayı almam konusundaki talimatı derken kelimenin tam manasıyla tükenmiştim. Şimdi düşünüyordum da o dosyada Bloom'un bir tür aydınlanma yaşamasını tetikleyen bir şey vardı. Dahası, bu şey aynı zamanda Anna Ogilvy gizemine de yeni bir ışık tutuyordu.

Evden gelen bir gürültüyle irkilerek o ana döndüm. Adli tıp ekiplerinin Bloom'un köhne evine olan müdahalede sarsıcı bir şey vardı. Orayı bir salon gibi hayal ettim, tıpkı savaştan önce Viyana'daki kafeler ya da 1920'li yıllardaki Paris gibi. Bloom anlattığı keyifli hikâyelerle ilgi odağıydı. Etrafı şairler, ressamlar, sanatçılar, psikologlar, müzisyenler ve yazarlarla çevriliydi. Bu gece pek çok hayat sönmüş, hatta büyük bir çağ kapanmıştı.

"Ölüm nedeninin hayli bariz olduğunu sanıyorum?"

Clara birkaç teknisyen arkadaşına bakarak başını salladı. Yüzündeki acı şimdi biraz olsun azalmıştı. "Patolog birazdan burada olacak. Fakat görünüşe göre aldığı ilk bıçak darbesi ölümcülmüş. Maalesef hiç şansı olmamış."

Hatıralar sessizliği delip geçti. Yerde duran mutfak bıçağı ve kan damlaları geldi gözümün önüne. Sanki birdenbire kalın bir esrar perdesi aralandı ve hafızamdaki sis bir anda dağıldı. Şoktan nabzım deli gibi hızlandı. Evet, şimdi daha net hatırlıyordum, hatta anıların bu kadar net olması benim açımdan çok korkutucuydu. Öne doğru eğildim, kafam allak bullaktı ve bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Birden bir düşünce silindir gibi zihnimi ezip geçti. Bastırılamayacak kadar güçlüydü. Acı katlanılmaz bir boyuta ulaşana dek korku yüreğimi sıkıştırdı.

Gerçek... Acı ve kaygı verici... Ama gerçeğin ta kendisi.

Midem düğümleniyordu. Clara'ya bakarak, "Bir şey daha var," dedim. Bloom'la yaptığımız telefon görüşmesini, her hareketimle ilgili hesap verebileceğimi, hatta buna mecbur olduğumu tekrar düşündüm. "Bıçakla ilgili."

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

18 Şubat

Indira'yla baş başa bir akşam. Şarap, yemek ve televizyon. Yakından bakınca Indira insanı hasta edecek derecede simetrikti. Zarif bedeniyle bir ceylanı andırıyordu. Annem de babam da ona bayılıyordu. Sanırım daha çok Indira'ya, daha az bana benzeyen bir kızları olmasını dilerlerdi.

Çoğu yaratıcı insan gibi ben de ateş topuna benzer bir yoğunluğa sahiptim. Jekyll ve Hyde misali kimi zaman fazla sesli, kimi zaman da aşırı sessiz biri olabiliyordum, o anki modum her nasılsa artık. Indira ise Rushmore Dağı'na veya Parlamento Meydanı'ndaki heykellere benziyordu. Ekonomi lisansı, finans yüksek lisansı, Bloomberg özel ihtisası. Medya evreninde bir usta.

Devralmayla ilgili son e-postaları gördüm. Ne yaptığını ve ne yaptığımı fark edemeyecek kadar sarhoş olduğu bir anı yakalayıp Douglas'ın Proton hesabına gizlice göz attım. Avukatlar, muhasebeciler, CFO ve GV Media. Büyük adamlar ve kadınlar. Rakamlar tartışılmış, tarihler kararlaştırılmış, hüküm ve koşullar belirlenmişti.

Indira bir ara nasıl olduğumu sordu. Belirtileri o da fark ediyordu tabii; kırmızı gözler, uyku hapları, pratisyen hekim randevuları, uzman yönlendirmeleri. Ama kilitlerden, sandalyeden ve gece ritüellerimin hiçbirinden haberi yoktu. Ne geçmişimi biliyordu ne de neler yapabileceğimi.

Her şey yolunda diyerek ona yalan söyledim. Ben iyi bir yalancıydım.

Erkenden izin isteyip odama çekildim.

Yatağımda araştırmama devam ettim. Yazdım, aradım, gezindim, tıkladım ve uyku hastalığı temasının derinliklerine indim. 2017'de *New Yorker* dergisinde yayımlanmış bir makale buldum. İsveç'te sınır dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalan mülteci çocukların sürekli bir uykuya dalması hakkındaydı. Georgi adlı Rus mülteci çocuğun yürek burkan bir hikâyesi vardı:

> Tek isteği gözlerini kapatmaktı. Onun için yutkunmak bile büyük bir efor gerektiriyordu... Dört gündür yemek yememiş, bir haftadır tek bir cümle kurmamıştı... Ertesi gün doktor, Georgi'nin burun deliğinden beslenme tüpü taktı... Georgi'ye *uppgivenhetssyndrom* ya da diğer adıyla vazgeçme sendromu teşhisi kondu.

Google'a "vazgeçme sendromu" yazdım. Saliseler sonra karşıma buna benzer çok sayıda hikâye çıktı:

"Vazgeçme sendromu: İsveç'in gizemli hastalığı"
(*BBC News*, 26 Ekim 2017)
"Mülteci çocuklarda vazgeçme sendromu – yeni bir hipotez"
(*Centre for Research Ethics & Bioethics*, 22 Şubat 2016)
"Vazgeçme sendromu: Katatoni mi? Yoksa kültür temelli bir hastalık mı?"
(*Frontiers in Behavioral Neuroscience*, 26 Ocak 2016)

Linkleri tıklayıp okumaya devam ettim.
Indira da, devralma meselesi de aklımdan uçup gitmişti.
Belli ki bu gece gözüme uyku girmeyecekti.

22 Şubat

Westminster. Eski saray. Ebeveynler arasında bir çekişme daha. Bildik türden bir düello. Gelenek haline gelmiş bir hikâye. Babamın ofisteki iş arkadaşlarından biriyle arasında bir şey varmış. Annem bunu öğrenmiş. Diğer kadını. Ya da başka bir diğer kadını. Annem bu söylentinin politik düşmanları arasında yayılmasından endişe ediyor.

Her zamanki gibi destek kuvvet olarak bana ihtiyacı vardı.

İşte, yine buradaydık. Meşhur yemek odasında oturmuş, koyu kıvamlı pudinglerimizi kaşıklıyor ve "hiçbir şey" hakkında kendimizce gevezelik ediyorduk. Politikanın temeli algıdır. Babamın düşüncesizce hareketlerinden biri ne zaman ortaya dökülse, aynı şeyi yapar, mutlu aileyi oynardık. Bugün de onlardan biriydi işte.

Zihnimde bir "Diğer Kadınlar" listesi yapmaya çalıştım. Bugüne dek çok sayıda diğer kadın girmişti hayatımıza. Ama bu sefer o diğer kadının ismini öğrenmek istiyordum. Çekirdek ailemize yönelik son tehdit.

Az kalsın anneme kendi yaşadığım şeyden bahsedecektim. Tekrarlayan korkumdan ve ne kadar çaresiz hissettiğimden. Ama annemin de durumu benden farklı sayılmazdı. Diğer kadın konusu onu tüketiyordu.

Bunun üzerine sessiz kaldım ve tek kelime etmedim.

25 Şubat

Kusursuz cinayet postmodern bir girişimdir. İyi bir tartışma konusu.

Artık boğazıma kadar bu konuya battım. Uyku ve cinayet. Uykuyla gelen hastalıklar. Ölüm kılığında uyku. Ya da uyku kılığında ölüm. Başka birinin tecrübelerini keşfederken kendi uyurgezer iblislerimle yüzleşecek ve varlığımı arındıracağım.

Dergi için uzun zamandır okuduğum ana tema bu işte. Stockwell Canavarı vakasını tarihsel açıdan detaylıca inceleyecek ve çağdaş yankılarını irdeleyeceğim: Uykuda suç işlemek,

otomatizm, yıkılmış bir kadın, karma aile, akıl hastalığı ve kadınlık, rüyaların dehşeti, tartışmalı olgular ve çoklu gerçekler.

İlk ipucumu daha şimdiden buldum. Old Bailey ceza mahkemesi binasının 1 numaralı salonunda görülen duruşmada bilirkişi olarak kürsüye çıkan kişi. İki üvey oğlunu öldürdüğü esnada Sally Turner'ın uyurgezer olduğu yönünde ifade veren uyku uzmanı. Rem dışı parasomni konusunda gerçek bir uzman.

Kadının özgeçmişini bir kez daha inceledim. Broadmoor'da danışman klinik psikolog olarak çalışmış; King's College London'da Klinik Psikoloji Profesörü; Harley Caddesi'ndeki Abbey Uyku Kliniği'nin ortağı ve yöneticisi.

Sally Turner sevk edildiği sırada Broadmoor'da görevli personellerden biriymiş.

Tanık ve terapist... Kurtarıcı ve gözetmen...

Kadının adını not ettim.

Profesör V. Bloom.

Bu davada bana o yol gösterecekti.

31

BEN

Clara kıpırdamadı bile. Şu an çalışıyordu ve normal insanların kaygılarına karşı bağışıklığı vardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Şok yavaş yavaş hafifliyor, gerçekler geri dönüyordu. Duyular, kokular, anılar, hafıza. "Odaya girdim ve yerdeki cesedi gördüm. Orada öylece yatıyordu. Anlayamadım... Yani ilk başta bir anlam veremedim. Sanırım eğilip bıçağı aldım."

"Sanırım mı?"

"Doğru dürüst düşünemiyordum. Bu sadece... sadece bir... içgüdüydü."

Clara derin bir iç çekti. "Peki, silmeye falan çalıştın mı?"

"Hayır." İşte, bu gerçekti. Yani neredeyse gerçekti. "Panikledim. Bıçağı öylece tutuyordum ama fark eder etmez tekrar yere koydum."

Clara konuşmadı. Yüzündeki bu bakışı tanıyordum. Şu an hayatta kalma moduna geçmişti ve farklı olasılıkları hesaplıyordu. Beni ona çeken de, ondan uzaklaşmama neden olan şey de buydu işte. Aynı anda hem çok insancıl hem de buz gibi soğuk olabiliyor, ne pahasına olursa olsun kendini izole edebiliyordu.

Sessizliği ben doldurdum. "Bir şey söyle. Lütfen."

Clara kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafı kolaçan etti. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun zaten."

Evet, biliyordum. Bu, Clara'nın altın kuralıydı. *Gerçek seni özgür kılar.* Doğduğu günden beri Kitty'ye bu ahlaki öğretiyi aşılıyorduk. Clara'nın gerçeğe olan tutkusu bazen beni ürkütüyordu.

Kurbanlar için adaleti sağlamak amacıyla bürokrasiyi suistimal ediyor; yasal boşluklardan dolayı katillerle tecavüzcüler işledikleri suçlardan paçayı sıyırmasın diye kurallara itaatsizlik ediyor; savunma avukatları, tembel yargıçlar ve bürokratların kurallarını görmezden geliyordu. Clara disiplin cezası, hatta görevden uzaklaştırma ihtimaliyle flört ediyordu. Salt iyi niyetten kaynaklanan püriten bir yanı vardı. Onun için önemli olan tek şey gerçekti. Gerektiğinde saçma sapan kurallara "Canın cehenneme" demekten çekinmezdi.

"Şu an konuşan eski karım mı, yoksa dost canlısı bir polis mi?"

"İkisi de." Clara eve baktı, iki farklı role bürünmek durumunda kaldığı için rahatsızdı.

"Seni başka bir disiplin suçlamasıyla karşı karşıya bırakmak istemiyorum."

"Ben vakaları alıp hiçbir şey yapmamak yerine onları çözüyorum. Er ya da geç bir yolunu bulup kıçıma tekmeyi basacaklar. Bu arada sen neden buradaydın?"

"Söyledim ya, Bloom beni aradı."

"Peki, gecenin bu saatinde seni neden aradı?"

Bütün gerçekleri gözler önüne serebilirdim: Bloom bana Anna O. davasıyla ilgili özel kasasında sakladığı gizli bir dosyadan söz etti. Şu an olanları açıklamanın tek yolu geçmişte gizliymiş. Sesi çok korkmuş gibi geliyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiş, yani duymamıştım.

Ama hiçbir şey söylemedim. O dosyayı aldığım an kararımı vermiştim zaten. Bir suç mahalline müdahale etmiş, kapı kollarıyla yüzeylerdeki parmak izlerimi temizlemiş, potansiyel bir kanıtı ortadan kaldırmıştım. Ben zaten suçluydum. Clara'yı da bu işin içine sürükleyemezdim.

"Bir şeyden endişe ediyordu ama ne olduğunu söylemedi."

Clara başını salladı. "Ekip birazdan seni merkeze götürecek ve yazılı ifadeni alacak. Yerinde olsam sonrasında doğruca eve gider ve biraz dinlenirdim."

"Tabii."

"Bu konuda kararı yalnızca sen verebilirsin Ben." Clara bana bu kez farklı bakıyordu, aşkın son kırıntılarıyla belki. "Ama olur da bir şeye ihtiyacın olursa ben hep buradayım."

Böyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutuyorduk. "KitKat iyi mi?"

Clara ondan bu isimle bahsettiğimi duyunca irkildi. "Gece arkadaşında kalacak."

Başımı salladım. Tuhaf duraksamaları ve telaşlı kaçışları düşününce yeniden gençlik günlerimize dönmüş gibiydik.

Ekibine son emirlerini verirken Clara'yı izledim. Sonra Clara arabasına bindi. KitKat'ı pijama partisinde sabaha kadar oyun oynarken hayal ettim. Bir süre sonra eve doğru döndüm. Birazdan cesedi özel mülkten çıkarıp morgun aracına yerleştireceklerdi. Sonrasında yaşanacak şeylerin korkunç ayrıntılarını az çok biliyordum: Çamaşır suyu kokusu, kan lekeleriyle dolu metal masa, eti kesip biçen kişiler. Bloom'u bu kadar cismani açıdan hiç düşünmemiştim. Acaba öldüğüm zaman benim başıma neler gelecekti?

Clara'nın ekibindeki iki polis yanıma gelince rahatlamaya benzer bir şey hissettim. Maskelerini ve beyaz tulumlarını soyarcasına çıkardılar. Ciddi ama kibardılar. Tutuklanmadım ya da herhangi bir uyarı cezası almadım. Fakat merkezde bulunmam kritik önem arz ediyordu. En yakındaki polis arabasına bindirildim.

Zihnim netti ve odaklanmıştım.

Tüm bu olanlardan ancak bu sayede kurtulabilirdim. Hepsinden. Bu gece yaptığım her şeyden.

Gladstone marka çantam hâlâ yanımdaydı.

Ölmeden önce Bloom bana çok önemli bir talimat vermişti.

Ne yapıp edip onu onurlandırmalıydım.

32

BEN

Islington Polis Merkezi'nde kıyafetlerim çıkarılıp delil torbalarına konuldu. Parmak izlerim alındı. Ben genellikle kahve ve bayat bisküvilerle bekleme odasında gezinen davranış bilimi danışmanı rolündeydim. Ama şimdi ilk kez diğer taraftaydım. Bu kez bir araştırmacıdan ziyade bir tanık, hatta muhtemel bir şüpheliydim.

Görevli iki dedektife tam ifademi vermem üç saat kadar sürmüştü. Ardından ifademi imzaladım. Sendeleyerek Tolpuddle Caddesi'ne adım attığımda saat 7.30'du. Beş dakika kadar yürüdükten sonra ancak taksi bulabildim. Şoföre Pimlico'daki dairemin adresini söyledim.

Taksi kaldırımın kenarından uzaklaşırken Gladstone marka çantamı kontrol ettim.

Dosya hâlâ içinde ve güvendeydi.

Dairemin kapısından içeri adım attığım zaman aylar sonra ilk kez evime geliyormuşum gibi hissettim. İşte, tam o anda yüreğimde iyice biriken her şey bir anda boşaldı ve duygu patlaması yaşadım. Koridorun duvarına dayalı sırtım yavaş yavaş kaydı ve ahşap zemine yığıldım. Gözyaşları amansızca yanaklarımı ıslatıyor, yağmur olup parmaklarımın arasından akıyordu. Gece boyunca olan biten her şey şimdi beni mahvediyordu.

Gözyaşlarım bir türlü dinmiyordu. Bunlar çocukluk dönemindekine benzer yaşlardı: Bol, taşkın, pişmanlığın zerresini içermeyen, dünyanın sert ve adaletsiz yönüne karşı acı dolu bir feryat. Orada saatlerce oturdum. Kollarım sırılsıklamdı. Bloom

bazı açılardan benim için bir ebeveyn gibiydi. Yetişkin olarak geçirdiğim ömrümün iş günlerinin çoğunda o vardı.

Ne açlık hissediyordum ne de oradan kalkmak istiyordum. Tek isteğim gözlerimi kapatmak ve Bloom'un dirilip yeniden hayatımda olduğu bir dünyaya açmaktı. Bloom kendi faniliğimin önünde duran bir engeldi. Bloom hayattayken ölüm benim için çok uzak bir ihtimaldi. Ama artık o gitmişti, artık Bloom yoktu ve ben aslında ne kadar savunmasız olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Clara için de aynı şey geçerliydi tabii. Bloom hep yaşlılığı keskin nişancıların sokağına adım atmak olarak nitelendirirdi. Küçük daireme bakarken keskin ve yakıcı bir yalnızlık duygusu beni sarstı. Hayat sahiden çok kısaydı ve ben şu ana kadarki olan bölümde her şeyi mahvetmiştim. Dahası, hatalarım için suçlayabileceğim tek kişi yine kendimdim.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra nihayet ayağa kalktım. Gözyaşlarımı sildim, duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim. Hep yaptığım gibi bununla da başa çıkacaktım. *Günden Kalanlar* filmindeki Anthony Hopkins'in kusursuz terziliğin olmadığı hali gibiydim. Metanetin sade ve yalın konforuna sığınıyor, üzerimdeki duygusal baskıyı ve en derin korkularımı maskelemek adına günlük ev işlerinden medet umuyordum.

Clara hep bu yönümle dalga geçer, travmayla baş etme yöntemimin bulaşık makinesini doldurmak ya da evi süpürmekten geçtiğine dair şakalar yapardı. Dairemin son durumunu değerlendirdikten sonra teselliyi toz almak ve etrafı toplamakta aramaya başladım. Duygularım karmakarışık olabilirdi ama evim tamamen kontrol edilebilirdi. Sanırım benim terapim, diğer bir deyişle Freudyen kanepem eylemlerimdi. Belki de bir psikolog olarak bunu markalaştırmalıydım: Konuşma terapisi değil, toplama terapisi. Marie Kondo tarzı bir yaklaşımı benimsemek hiç de fena fikir değildi.

Evin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Paket servislerin boş kapları ve kirli kupalar biriktiği için içeri nahoş bir koku sinmişti. Paspasla yerleri güzelce sildim, yatak odasındaki halıyı süpürdüm, çarşafları değiştirdim, köpüklü su hazırlayıp duşun etrafındaki inatçı lekeleri ovaladım, nazikçe banyodaki aynayı silip

parlattım. Temizlik yaparken Abbey'nin bahçesinde Bloom'la geçirdiğimiz o geceyi düşündüm. Bu dava sayesinde sönük kariyerimi canlandırmayı, bu sayede de Clara ve KitKat'ı etkilemeyi umuyordum. Şimdi bakınca bu hayalim gülünç derecede safça geliyordu. Bloom ölmüştü. Ayrıca ben Clara'yı değil, Clara beni kurtarıyordu.

Detaylı temizliği sonunda bitirdim ve bütün malzemeleri yerine kaldırdım. Sonra şaşkın gözlerle tavana bakmaya başladım, sanki biri daireme dinleme cihazı veya kamera takmış da beni gözetliyormuş gibiydi.

Paranoyam hâlâ geçmemişti. Bloom'un sesi mutlak sessizliği delip geçiyordu; telaşı, korkusu, dehşeti. Bloom'un keşfettiği şey her ne ise çok tehlikeliydi, hatta ölümcüldü. Hâlâ hayatta olmama ve Profesör Bloom'un öldüğüne inanamıyordum.

Dikkatimi dağıtacak başka bir şeye daha ihtiyacım vardı. Saate baktım ve yedi buçuk olmasını bekledim. Belki okula gitmeden önce KitKat'ı yakalayabilirdim. Telefonumdaki hızlı arama tuşuna basıp çalmasını bekledim.

Birkaç saniye boyunca öylece çaldı. Ama sonra Tanrı'nın bir armağanı gibi çalma sesi kesildi ve tereddütlü, cılız bir ses telefona cevap verdi.

"Alo, ben Kitty."

Gülümsedim. Son birkaç saat birden silinip gitti. Şok ve keder geçici olarak hafifledi, hatta uyuştu. Böyle söylemesini ona ben öğretmiştim. Görüşürüz ve hoşça kal demeyi öğrettiğim zamanı, sonrasında gördüğü her yetişkine bu sözleri söylemesini hatırladım. Bazen o günleri o kadar çok özlüyordum ki sabahları kafamı zar zor yataktan kaldırabiliyordum. Yine gözlerim doldu, yaşlar iğne gibi gözlerime batıyordu. Sevginin bu kadar acı verici, güçsüz düşürücü ve tüketici olabileceğini fark etmemiştim. Ebeveyn olmadan önce hiç gerçek endişelerim olmamıştı. Eski hayatım artık gülünç, sıradan, hatta uyduruk geliyordu. Tartışma temelli işler, sınavlar ve korkunç randevulardan ibaret bir avuç saçmalık işte. Ama artık tüm bunların hiçbir önemi yoktu.

"Tatlım, ben baban."

Resmi olan sesi anında canlandı. "Merhaba baba."

"Merhaba KitKat. Okula gitmek için hazır mısın?"

"Evet."

"Annen yanında mı?"

"Üst katta."

Bu, ayrılık acısının doruğuydu. Telefonla konuşmaktan bu yüzden nefret ediyordum. Çocukların bir yüze, sıcak bir kucaklaşmaya, bağ kurabilecekleri fiziksel bir şeye ihtiyacı vardı. Telefondaki bir ses onlar için fazla soyuttu. Minicik beyinleri neler olup bittiğini kavrayabilmek için yeterince gelişmemişti. Merdivenlerden gelen ayak seslerini ve Clara'nın gitme zamanı olduğunu söyleyen sesini duydum.

"Annem artık okula gitmem gerektiğini söylüyor baba."

Sormak istediğim ne çok soru vardı oysa. Hangi derslere gireceği, o gün beden eğitimi ve müzik dersinden hangisinin olduğu, en çok hangi dersi sevdiği ve sabırsızlıkla beklediği, dün akşam yemekte ne yediği ve daha birçok günlük detay...

"Tamam, hayatım. Baban sana çok güzel ve mutlu bir gün diliyor. Seni çook seviyorum."

"Güle güle baba."

Clara'nın yakından gelen sesini duyabiliyordum. Hat kesilmedi. Okula gitmeden önce aradığım ve KitKat'ı rahatsız ettiğim için bana çok kızacaktı. Normalde sadece akşamları telefon etmeme izin vardı. Bir iç çekiş duydum. Clara görevi devralmak üzereydi. Paylama başlamadan telefonu kapattım. Bunun çok korkakça olduğunu biliyordum. Sonuçta Clara daha yeni beni kurtarmıştı. Fakat biriyle tartışamayacak kadar yorgundum. Telefonumu yerine koydum, kendime ekstra sert bir kahve hazırladım. Ardından da yorgun bedenimle evimdeki küçük ofise gidip masama oturdum. Kaçınılmazı daha fazla ertelemenin bir manası yoktu.

Dosya...

İç çekerek masamın üstündeki çerçeveli postere baktım. *Sapık* filminin orijinal posteriydi. Sarı ve siyah renklerin ağırlıkta olduğu, mavi zemin üzerinde isimlerin çizgilerle ayrıldığı versiyon. Janet Leigh yarı çıplak ve şüpheci bir ifadeyle oturuyor; üstü çıplak olan John Gavin karın kasları ve simsiyah göğüs

kıllarıyla göz dolduruyor; tipik bir ana kuzusu gibi ikonik bakışlara ve sosyopatik bir iştaha sahip Anthony Perkins de bu sırada onları gözetliyordu. Bu posteri evlendikten sonra Clara hediye etmişti, adli psikoloji alanındaki işime yapılan mizahi bir göndermeydi. Alınma amacı ya da konusuna rağmen bu poster bana eski, güzel ve mutlu günlerimi hatırlatıyordu.

Önümdeki korkutucu göreve geri döndüm. Gladstone çantamdan dosyayı çıkardım. Değerli ve hassas bir nesneydi. Sadece bir avuç sayfadan oluşan bu eski, ince ve yorgun dosyada çok özel bir şey vardı. Bu öyle bir şeydi ki Bloom'un büyük bir farkındalık yaşamasına neden olmuştu. Sesindeki o korku başka türlü açıklanamazdı.

Bir şekilde gizemi çözmeli ve o korkunun nedenini bulmalıydım.

Dosyanın üstündeki referans numarasına baktım: "X389043BMH." İlk sayfada Bloom'un alameti farikası olan kırmızı mürekkeple yazılmış "Hasta X" başlığı vardı. Freud ve Breuer vaka çalışmalarını yayımladığından beri psikologların hastalarına bir takma isim vermesi gelenek haline gelmişti. Freud'un hastaları bugün bile çok ikoniktir: Fare Adam, Kurt Adam, Dora, Elizabeth von R. ve tabii orijinal Fraulein Anna O..

Dosyayı açmak suçluluk hissine neden oluyordu. Bloom tıbbi gizlilik konusunda hep çok katıydı. Ne de olsa Abbey'nin itibarı sırlara dayanıyordu. Bütün yeni hastalar kişisel yaşamlarıyla ilgili bir anket doldururdu: Seks, çocukluk, bağırsak alışkanlıkları, küçük suç geçmişleri. Bu bilgilerin çoğu magazin bölümünde çalışan bir köşe yazarının rüyasıydı. İşte, bu nedenle anonimleştirilmeleri son derece önemliydi. İsim yok, yaş yok, meslek bilgisi yok, sıfat ve zamirlerde bile cinsiyet ayrımı yapılmıyordu.

Viskiden ağarmış sayfalara bakarken tütün kokusu çalındı burnuma. Bloom oldum olası teknolojiye şüpheyle yaklaşan biriydi. Her durumda el yazısıyla yazmayı yeğliyordu. Donuk paragrafların kısa bir süreliğine bardak altlığı vazifesi yaptığı ortadaydı. Kendimi Shakespeare'in kayıp mektuplarını veya Byron'ın kayıp anılarını bulan bir akademisyen gibi

hissediyordum. Orijinal bir metne dokunmanın çok kutsal bir yanı vardı.

İlk sayfanın en tepesine ve dosya referans numarasının son üç harfine baktım.

BMH.

Neyin kısaltması olduğunu biliyordum. Bloom'un geçmişinin gizli bir parçası, Abbey'deki işinden bile çok daha gizli. Batı'nın psikolojik tedavi ağında kötü şöhreti olan bir yer.

Bir zamanlar akıl sağlığı yerinde olmayan suçluların kapatıldığı bir tımarhane. Sonraları nispeten saygın bir kurum. Günümüzde de güvenli bir tıbbi tesis.

Bu dosya tek bir yere ait olabilirdi.

Broadmoor Hastanesi.

VAKA NOTU 1

HASTA X, REF: X389043BMH, DR. V. BLOOM

2 TEMMUZ 1999
Cranfield Koğuşu, Broadmoor Hastanesi

Bugün ilk seansımız. Rengârenk kitaplar ve plastik oyuncaklarla dolu, çocukların seveceği türden bir toplantı odasında buluştuk. Burası bir ergen için fazlasıyla, hatta utanç verici ölçüde çocuksu. X erkenci, bir hemşire tarafından getirildi. Onlardaki farkı anında görürdüm. Çoğu gencin yağlanması gereken bir makine gibi hafif sarsak bir yürüyüşü vardır. Aşırı uzun kollar sallanır, sırt hattı kıvrılır. Aslında onlar hâlâ çocuktur, sürekli ve hızla değişen beden yapılarına uyum sağlamaya çalışan çocuklar.

Ama X öyle değildi. Ya da tam olarak öyle sayılmazdı. Onlarda insanın nefesini kesen türden bir sakinlik, dinginlik vardır. Ne de olsa hâlâ çocuksudurlar. Fakat belli ki yakın geçmişte yaşanan olaylar yaş alma sürecini hayli hızlandırmış. X gerçek yaşından çok daha büyük gösteriyor. Daha da önemlisi X'in beyni alışılmadık oranda gelişmiş ki bu, o yaştaki bireylerde çok ender görülen bir durumdur. X'le aramda onlarca yıllık bir yaş farkı olmasına rağmen yaşıtım biriyle konuşuyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum.

X oturdu. Normalde ofisime şöyle bir bakarlar ve "Demek sen akıl doktorusun," derler.

En ideal ses tonunu bulmaya çalışarak bir süre bekledim. "Ben bir klinik psikoloğum," diye yanıtladım. "Uykuyla ilgili konularda, uyku bozukluklarında uzmanım. Insomnia, yani

uykusuzluk, uyurgezerlik, gece terörü, rüya analizi gibi şeyler. Zihin ilgini çekiyor mu?"

İçimden bir ses kesin öyle olduğunu söylüyordu. Fakat hastalarımın önüne her şeyi hazır sunmak gibi bir tarzım yoktu. Bazıları empati isterdi. Bazıları ise ebeveyn katılığı talep ederdi. En nadir görülen üçüncü kategoriye giren hastalar ise benden hiçbir şey talep etmezdi, en azından öyle görünürdü. Beyinlerinin nasıl çalıştığını öğrenmek konusunda büyük bir açlık çekerlerdi. Ayrıca bu son kategoridekiler açık ara en tehlikeli olanlardı.

X şimdi kaşlarını çattı. "Bir keresinde bir cümle okumuştum. 'Zihin kendi mekânını yaratmaya muktedirdir. Dilerse cehennemi cennete, cenneti de cehenneme dönüştürebilir.' Milton söylemişti sanırım. Çok zekice."

Yüzüm bana ihanet etti ve ne kadar etkilendiğimi gösterdi. X yüz ifademi fark etti ve küçük bir zafer kazanmış gibi oldu. Gözleri beni yargılıyordu.

"Milton'ı sever misin?"

"Sevmek, beğenmek gibi sözcükler fazla sık ve gereksiz kullanılıyor. Milton Milton'dır sonuçta. Benim onu sevmemin ya da beğenmemin bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

Oxbridge bilgeliği aksanıyla çelişiyor gibi görünüyordu. Bunu düşündüğüm için bile utanıyordum aslında ama dürüst olmak gerekirse, aklımda beliren ilk düşünce bu olmuştu. Hastayla ilgili notlar elimdeydi. Anneyi, ev hayatını, üvey babayı ve üvey oğulları biliyordum. İntihar teşebbüslerinden, okuldaki zorbalıktan, çocukluğun cehenneminden haberdardım. Ve şimdi de ergenliğin cehennemi başlamıştı. Fakat tüm bunları bizzat ve kendi başıma öğrenmeliydim. "Okulda *Kayıp Cennet*'i okudun mu?"

"Kütüphanede buldum. Okul çok sıkıcı. Orada kimse bir şey öğrenmiyor."

"Kütüphaneye sık sık gider misin?"

"Arkadaşım beni götürüyor."

"Arkadaşın kim?"

"Bu çok varoluşsal bir konu. Yoksa ontolojik mi demeliyim? Hâlâ şiir bölümündeyim. Henüz felsefe bölümünden bir şey okumadım. Arkadaşım arkadaşım işte. Sadece arkadaşım."

Havalı görünmek ya da gösteriş yapmakla ilgili dürtüsel bir zorlantı mı? Yoksa bir tür savunma mekanizması mı? "Peki, bu arkadaşın seni ne zamandır bir yere götürüyor?"

"O olay olduğundan beri."

Ona ayak uydurmayı sürdürdüm. Bu arkadaşın gerçek mi, yoksa geniş ve rahatsız edici bir hayal dünyasının ürünü mü olduğundan emin değildim. Ama ben ikincisinden şüpheleniyordum. Bütün raporlar X'in yalnızlığına ve antisosyal davranışlarına dikkat çekiyordu. Bu arada ikimiz de "o olay" derken neyi kastettiğini biliyorduk. X'in kendini bir korku evinde kanlar içinde bulduğu o gece. X'i kütüphanenin sessiz bir köşesinde *Kayıp Cennet* kitabının resimli bir kopyası ve hayali arkadaşıyla hayal ettim. Kitaptaki görsellerin gerçek hayatta gerçeğe dönüştüğünü görmek çok garip bir deneyim olmalıydı.

"Annen seni hiç kütüphaneye götürdü mü?"

X gülümsedi. "Annem içer. Kütüphanede de alkol servisi yapılmıyor. Yani ikisi çok alakasız."

"Annen ne kadar içerdi?"

"Niçin ona sormuyorsun?"

"Sana soruyorum."

"Onu delirtmeye yetecek kadar, kastettiğin buysa eğer."

Sessiz kaldım. Tabii daha sonra bunu yaptığım için çok pişman olacaktım. Otorite sahibi taraf olarak bazı sınırları netleştirmeliydim. Ama X fena halde ilgimi çekmişti. Çoğu ergen dünyevi şeyleri taklit eder ama X'in herhangi bir şeyi taklit etmesine gerek yoktu, rol yapma ihtiyacı duymuyordu. Normalde bir sonraki sorumu tahmin ederek kendilerini iki adım önde görürlerdi.

"'Deli' kelimesi senin için ne anlam ifade ediyor?"

Sorum çok komikmiş gibi X yine gülümsedi. "Çoğu insanla aynı şeyi."

"Bir örnek verebilir misin?"

"Annem içki içtiğinde uyurgezer oluyor. Ne kadar çok içerse uykusunda o kadar çok yürüyor. Bu da onu deli, çılgın, kaçık, psikopat, üşütük birine dönüştürüyor. Dilediğini seç."

"O hep uyurgezer biri miydi?"

"Evet."

"Annen uyurgezer olduğunda tam olarak neler oluyor?"

"Normal görünüyor ama aslında orada değil. Bambaşka biri gibi. Az önce de söylediğim gibi deliriyor. Hiçbir şeye yanıt vermiyor."

"Yani sen onu uykusunda gezerken gördün?"

"Evet."

"Kaç kez?"

"Yeterince çok."

Genellikle birinci seansın tamamı ısınmadan ibarettir. Fakat bu şekilde X'ten daha fazlasını öğrenemezdim. Belirgin ayrıntılara ihtiyacım vardı. "Cinayetlerin işlendiği gece gördüğün şey de bu muydu?"

"Neden?"

"Merak ediyorum."

"Evet."

"Emin misin?"

"Kim olduğumu bilmiyordu. Işıklar açıktı ama evde kimse yoktu."

"Onu nerede buldun?"

"Yatak odasında."

"Ne yaptın?"

X iç çekti. "Bıçağı almaya çalıştım. Sonra o sürtük beni köşeye sıkıştırdı. Kaçtım ve o adamı aradım. Sonra da hepimiz sonsuza dek mutlu yaşadık."

"Annen seni aramaya mı geldi?"

"Hayır. O orada kaldı."

"Bu kısmın hiçbir aşamasında seni tanımadı mı?"

"Hayır."

"Annenin ikizlerden birini yatak odasında bıçakladığına tanık oldun mu?"

"Tam olarak değil."

"Peki, onun yaptığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Silah ondaydı, ayrıca üstü başı ketçapla kaplıydı. Bağlantıyı kurmak için Einstein olmaya gerek yoktu."

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Vakayı basitçe özetleyecektim. Çocuk X'le ilgili psikolojik bir değerlendirme yapacaktım, sosyal hizmetler de bu değerlendirmeye dayanarak çocuğun bakımının bir sonraki aşamasını belirleyecekti. Çocuk o gece şahit olduklarından sonra geri dönülemez biçimde zarar görmüş mü? Yıllarca süren zihinsel veya fiziksel istismara uğramışlar mı? Psikolojik veya psikiyatrik açıdan acil bir ihtiyaç söz konusu mu? Bakıma ve yeniden topluma kazandırılmaya uygunlar mı? Bir koruyucu aile, eğitim sistemi ve yeni bir kimlik gibi değişikliklerle baş edebilecek kadar güçlü ve dayanıklılar mı? Eski hayatlarını geride bırakmaya hazırlar mı?

X'e baktım ve ne denli büyük bir gücü elimde bulundurduğumu düşündüm. Buraya yazılacak bir not, şu kısma atılacak tek bir imzayla bambaşka bir gelecekleri olabilirdi. Profesyonel yaşantımda gereken mesafeyi koyamadığım ya da koruyamadığım nadir anlardan biriydi. Bazen küçük yaşta bu kadar çok şey yaşamanın bir çocuk için nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Böyle korkunç olaylara bu kadar yakın olmak, diğer bir deyişle bu tür olayların tam göbeğinde olmak nasıl bir deneyimdi? Onların yerinde olsam sanırım ben de hayali bir arkadaş icat ederdim. Bence hepimiz bu tür bir yola başvururduk.

"Sence uyumak annene ne yapıyor?" diye sordum. "Genelde nasıl biridir?"

X duvarlara bakmaya devam etti. "Sarhoş, sinirli, utanç verici. Bir orkun IQ'suna sahip. O bazı şeyleri benim gibi derinlemesine düşünemez."

Hemen cevap vermedim. X beni baştan çıkarmak için bir olta atıyor, bir cevap öneriyor ama sonra kendini çekiyordu. "Bunu zayıflık olarak mı görüyorsun?"

"Siz görmüyor musunuz?"

Kısa bir süre sonra şöyle dedim: "Peki, ya annen uykusunda gezerken? Onda ne gibi değişiklikler fark ettin?"

X duraksamamı taklit ederek beni daha da rahatsız etmeyi başardı. "Sanırım... O bir hayvan gibiydi. Öldürmek için harekete geçen bir hayvan. Bir kâbus gibi."

Mutlak bir sessizlik vardı. Çevresel hiçbir uyaranı fark edemeyecek kadar dalgındım: Zaman kavramı, dışarıdaki havanın aydınlık ya da karanlık oluşu, bir sonraki randevumun içeriği. O an sadece X vardı. Bakışlarıyla beni rahatsız eden ince yapılı, tuhaf genç.

İşte, bu en önemli soruydu. Bunu muhakkak cevaplamalıydım. Bu soru kapsamında koyacağım teşhis X'i ya özgürleştirecek ya da hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacaktı.

"Evet," dedim. "Neden bana kâbuslarından bahsetmiyorsun?"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

VAKA NOTU 2

HASTA X, REF: X389043BMH, DR. V. BLOOM

7 TEMMUZ 1999

İkinci seansımız daha kolay başladı. Giriş kısmını pas geçiyoruz. X her zamanki ihtiyatlı tavrıyla yerine oturdu. İlk otuz saniyenin sessizce geçmesine izin verdim.

Her zamanki sorumla söze başladım. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Mükemmel efendim."

"Uyuyor musun?"

"Kütük gibi."

"Böyle bir hastanede olmak seni korkutuyor mu?"

"Hayır," dedi X. Artık benimle dalga geçmiyordu ya da bunu açıkça yapmıyordu.

"Yakın zamanda arkadaşını gördün mü?"

"Evet."

"Arkadaşının bir adı var mı?"

"Evet."

X'in hayali arkadaşını düşünüyordum. Omuzdaki bir melek, psikolojik bir yastık. Acaba raporumda buna değinmeli miydim? Hayali bir arkadaş hem yardımcı olabilir hem de engel teşkil edebilirdi. Sosyal hizmetler bir karar vermem için bana baskı yapıyordu. X'in annesi sanık sandalyesinde olabilirdi ama X değildi. Acil bir durum için çağrılma olasılığıma karşın seanslarımızı Broadmoor'da yapıyorduk. Ancak diğerlerinden farklı olarak X burada gönüllü olarak bulunuyordu. Dilediği zaman gidebilirdi.

"Son görüşmemizde zaman zaman gördüğün kâbuslardan ya da kötü hayallerinden bahsetmiştin," dedim. "Bu konudan biraz daha bahsedelim."

X ilk karşılaşmamızdan sonra daha sessiz ve kurnaz görünüyordu. Birden ses tonuyla küçük bir hayvan yavrusunu andıran masum görünüşü arasındaki tezatlığı fark edip şaşırdım. Sanki yetişkinlere dair her konuda bilgi sahibiydi. X bugün sessizliğiyle her şeyi etkisiz hale getiriyordu. Çevresine uyum sağlıyor, beni alt etmenin bir yolunu arıyordu.

"Her insanın zaman zaman kötü düşünceleri olmaz mı?"

Başımı salladım. "Her insan bunu farklı şekilde deneyimler. Peki, sen nasıl deneyimliyorsun?"

"Bazen insanlara zarar vermeyi hayal ediyorum."

"Genel olarak insanlar mı, yoksa belirli kişiler mi?"

"Değişiyor," dedi X. Yüzüne kıyasla sesi hâlâ haddinden fazla bilgelik içeriyordu. "Çoğu zaman belirli kişiler. Beni inciten kişilerden intikam almak istiyorum. Nasıl bir his olduğunu anlamalarını istiyorum. Kısasa kısas. Aynı şekilde karşılık vermek. Kendi silahıyla vurmak."

Hemen not ettim. Sıradaki sorumu kurgulamam için bana bir süre kazandırdı. Yavaş da olsa bir yere varıyorduk.

"Seni inciten insanlar kimler?"

X omuz silkti. "Okuldaki diğer çocuklar. Öğretmenler. Genel olarak yetişkinler. Dünya bir sürü puştla dolu."

"Öğretmenler seni nasıl incitti?"

"Onlardan daha zeki olduğum gerçeğinden hoşlanmıyorlar."

"Seninle uğraşıyorlar mı?"

"Evet."

Çok açık bir şekilde deşmemeye karar verdim. Bu yöntem X'te geri tepebilirdi. "Diğer çocuklar ne yapıyor?"

"Onlar da onlardan daha zeki olmamdan hoşlanmıyor."

"Sözlü mü, yoksa fiziksel mi?"

X cevap vermedi. Sonra sol kolunu sıvadı. Öne doğru eğilince yanık izlerini gördüm. Ama belirgin bir tepki vermemeye çalıştım.

"Bunlar nasıl oldu?"

"İçlerinden biri beni tuttu. Diğerleri de üstümde sigara söndürdü. Aptal pislikler. Bunu komik buluyorlar. Öğretmenler de onları durdurmadı."

"Onlar bunu yaparken aklından ne geçti?"

X her zamanki gibi bu kısımda da duraksadı. Zaman kazanmaya çalışırlar. "Benim bir psikopat olup olmadığımı belirlemeye çalışıyorsun, değil mi?"

Hastaların açık sözlü olmasına alışkındım. Ama X'in sesindeki sakinlik dengemi bozuyordu. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü yaptığın şey bu."

"Öyle mi dersin?"

"Polis ve mahkemeler ve adalet sistemindeki insanlar kimse için bir tehlike oluşturmadığımı söylemeni istiyorlar. Ya da annem gibi aklımı kaçırmayacağımı."

"Bu konuda senin de bazı şüphelerin varmış gibi görünüyor."

"Ben onun kanındanım. Belki bu özelliğini bana da aktardı. Annesine bak, çocuğunu al."

Hemen cevap vermedim. X kendince benimle fikir alışverişi yapıyordu. Kitaba sadık kalacak ve prosedür ne diyorsa, onu yapacaktım. Yeterince bilgi sahibi değilmişim gibi yapıp aptalı oynamaya devam ettim. "Sence uyurgezerlik ya da akıl hastalıkları genetik olarak aktarılıyor mu?"

X gülümsedi. "Doktor olan sensin."

"Dosyanda, kütüphanede psikoloji kitapları okuduğun yazıyor. Ne düşündüğünü duymak istiyorum. Onları seçmene de arkadaşın mı yardımcı oluyor?"

"Bence delilik büyüklük gibi bir şey. Bazı insanlar deli doğar. Bazıları deli olmayı başarır ya da delilik aşamasına ulaşır. Diğerleri de zorla delilik dürtüsüne sahip olur ya da istemeseler de delirtilirler."

"Annen hangi kategoriye giriyor?"

X bekledi. Midemin kasıldığını hissedebiliyordum. "Herkes onun kötü biri olduğunu söylüyor. Muhtemelen bu şekilde dünyaya geldi. En başından beri 'yanlış' olanlardan denebilir."

"Okuldaki diğer çocuklar sana zorbalık yaptığında aklından neler geçiyor?"

X ne güldü ne de gülümsedi. "İntikam."

"Ne tür bir intikam?"

"Kendilerini güçsüz ve çaresiz hissetmelerini istiyorum. Aynı acıyı onlar da tatsın istiyorum."

Bu kez yeni bir not almadım. Bürokratik kontrol listelerindeki kutuları işaretleyen birinin en korktuğu şey budur. X gibi bireylerin ailevi geçmişini ön plana koyan öyle net bir madde vardır ki karar aniden kesinleşir. Güvende olmak sonradan üzülmekten daha iyidir. İhtimalin üzerine gitmek yerine riskten kaçınılır. Bunun sonucunda da gencecik bireyler burası gibi yerlerde düzenli tedavi görmeye başlar. Özetle insan doğası yetiştirilme tarzının çok ötesine geçer.

"Peki, hiç bu düşünceleri gerçekleştirmeye çalıştın mı?"

"Hayır," dedi X. Aniden beni şaşırtarak sözlerine devam etti. "Acı iyidir. Beynimin daha hızlı çalışmasını sağlıyor. İnsanlar acıyı daha çok hissetseydi eğer, belki de bu kadar aptal olmazlardı."

Bu sözleri neredeyse İncil ya da diğer kutsal kitaplardakine benzer bir otoriteyle söylemişti. Bu çocuğun acıyı ne kadar tanıdığını bir kez daha merak ettim. Peki, evlerinde başka ne tür sırlar vardı? Üst düzey yetkililerin sormamı istediği belirli sorular vardı. Kâtip kılıklı hukukçular hiçbir suçlamanın kendilerine geri dönmeyeceğinden ya da yenisinin yöneltilmeyeceğinden ancak o zaman emin olacaklardı.

Bu noktada dikkatli davrandım. Neticede ben şu an geçmişin yaralarını deşmeye çalışan bir terapist değildim. Ben her zaman öne, ileriye bakmaya inanırdım. Geçmiş; romancılar, tarihçiler ve şairler için verimli bir zemindi. En büyük kaygısı hayatına devam etmek olan insanlar için doğru bir yer değildi.

"Bu kötü düşünceleri sence neler tetikliyor? İnsanlara zarar vermekle ilgili hayallerini?"

X umursamaz görünüyordu. "İnsanların benim üzerimde güç sahibi olmasından hoşlanmıyorum."

"Öğretmenler için de aynı şey geçerli mi?"

"Muhtemelen."

"Peki, ya evde?"

Hatıralar tehlikeli şeylerdi. Yeterince alkol, uyuşturucu veya uyku temelli füj gibi etmenler olursa şayet, hatıralar eyleme dönüşebilirdi. Mesela arabanın geri tepmesine tanık olan eski bir asker savaş bölgesindeymiş gibi tepki verebilir. Büyük bir trajediye tanık olan bir çocuk günün birinde aynı eylemi tekrarlayabilir. Yani şiddet daha fazla şiddet doğurur.

"Bazen."

"O güç sözlü müydü, yoksa fiziksel mi?"

"Sözlü. İkizlerden daha büyüktüm. Onlar çok konuşkandı ama zayıflardı."

"Seninle annen üzerinde güç sahibi olduğu için üvey babana hiç sinirlendin mi?"

"Evet."

"Hiç üvey baban ya da ikizlerle ilgili kötü bir hayal kurdun mu ya da kötü bir rüya gördün mü?"

"Evet."

"Neden?"

"Tom evin büyük adamı olmayı severdi. Gücünü göstermeye de bayılırdı."

"Hiç Tom'a zarar vermeyi düşündün mü?"

Sinirli bir bakış fırlattı. "Hayır."

"Peki, annen, Tom'a zarar vermekten hiç söz etti mi?"

"Evet."

"Peki, ya ikizlere?"

X eski haline döndü. Az önceki rahatsızlık ve öfkenin yerini daha özgüvenli ve sakin bir ifade aldı. Şu an her şeye hazırdı sanki. "Ne kadar içtiğine bağlı."

X'in yüzünde küçücük bir gülümsemenin izini gördüm. Aslında ne kadar genç olduklarını, gözlerin aldatıcı olduğunu bir kez daha hatırladım. Ruh tıbbi değil, metafizik bir kavramdır. Yine de itiraf etmem gerekirdi ki X'in ruhu beni rahatsız ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

Bugünlük son bir soru kalmıştı. Bu soruyu mutlaka sormalıydım.

Boğazımı temizleyip hazırlandım.

Sonra da sordum: "Hiç birini öldürmeyi hayal ettin mi?"

VAKA NOTU 3

HASTA X, REF: X389043BMH, DR. V. BLOOM

12 TEMMUZ 1999

Üçüncü ve son seansımızdı. Gece boyunca dosyayı incelemiştim. Benim kararıma bağlı olarak X ya daha yakından izlenmek amacıyla güvenlikli bir hastanede gözetim altında tutulacak ya da koruma altındaki kişiler programına alınacaktı. Bu programdaki gençlere yeni bir isim, yeni bir pasaport, yeni yasal belgeler, yeni bir adres ve yeni bir koruyucu aile verilirdi. Eski kimliklerine dair bütün izler tamamen silinirdi. Eski benlikleri yok olurdu.

Tutuklamanın yapıldığı gün savcılık tarafından özel bir emir hazırlanıp basına verilmişti. Bu emir kapsamında mahkûmun biyolojik çocuğunun adını, yaşını veya cinsiyetini herhangi bir habere konu etmek yasaktı. X özel olarak ele alınmalıydı. Çünkü o masumdu, Broadmoor koridorlarında müebbet hapis cezasına çarptırılanlarla karıştırılmamalıydı. Met ve ceza adaleti sistemindeki üst düzey isimler dışında dosyayı tamamlayacak tek kişi bendim.

Soru listem elimdeydi. Bu haftanın sonuna dek kararımı vermeliydim. Bir insanın varlığı benim koyacağım tanıya ve atacağım imzaya bağlıydı. X'i geçmişinden kurtulmuş bir halde yeni ismiyle hayal ettim. Topluma hizmet eden, dünyada iyi işlere imza atan çok sayıda genç görmüştüm. Kurtarılma, rehabilitasyon ve yeniden hayata dönme. Bunun mümkün olduğuna inanıyordum. Şiddet döngüleri kırılabilirdi. Bu yüzden bu işi yapıyordum.

"Bugün farklı bir konudan söz etmek istiyorum," dedim. "Şimdi sana geleceğinle ilgili bazı sorular soracağım. Hızlı soru-cevap şeklinde ilerleyeceğiz. Aklına ilk gelen şeyi söylemen yeter."

X duraksadı. "Tamam."

X'in alaycı mı, yoksa samimi mi olduğundan asla emin olamadım. Bence bazen X bile bundan emin değildi. "Büyük ikramiyeyi kazansan neye harcarsın?"

"Ülkeyi terk ederim. Bir ev alırım. Altıma da bir Ferrari çekerim."

"'Aşk' sözcüğünü söylediğimde aklına ne geliyor?"

"Aşk-nefret, aşkın gözü kördür. Aşk Tanrısı Eros. Tek ihtiyacımız aşktır. Oklar. Sarılmalar. Öpücükler. Seks. Düğünler. Arkadaşım."

Araya girdim. "Arkadaşını seviyor musun?"

"Evet."

"Arkadaşın seni seviyor mu?"

"Evet."

Daha fazlasını da öğrenmek istiyordum. Ama ben X'in danışmanı değildim. Hayali bir arkadaş çoğunlukla kötüdür. Aşk, sevgi gibi şeyler ise iyidir. Belki de ikisi birbirini dengeliyor ve durumu nötr kılıyordu. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Sizin oturduğunuz yerde olmak istiyorum?"

"Güç sahibi biri mi?"

"Dünyanın efendisi."

"Neden?"

"Arkadaşım bunun eğlenceli olduğunu söylüyor. Diğer insanların üzerinde güç sahibi olmak falan. Tıp ya da hukuk alanında doktor olmak. Ya da akıl doktoru olmak."

"Arkadaşın tıp ya da hukukla ilgili mi?"

"Belki."

Son soruya geçmek için gereken zemini hazırlamıştım. Kararlı bir ifadeyle X'in gözlerinin içine baktım. "Annenin yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor musun?"

İşte, bu son engeldi. Neler olduğunu kabul etmeleri gerekiyordu. Kendi ahlaki değerlerini oluşturabileceklerini ve doğru

seçimleri yapabileceklerini göstermeleri gerekiyordu. Tarihin her zaman kafiyeli ilerlemediğini ispatlamaları lazımdı.

X tereddüt etti, kendi zihninin içinde bir yerde kaybolmuştu. "Neden?"

"Lütfen sadece sorumu cevapla."

Duruşma sona ermişti. Akıl hastalığı kaynaklı otomatizm gerekçesiyle suçlu değildir hükmü verilmişti. X'in annesi işte bu nedenle buradaydı. X'in de burada olma nedeni buydu.

Ama bilmek istiyordum. Bu gizem bana işkence ediyordu.

"Cinayetleri işlediği sırada annenin uyurgezer olduğuna inanıyor musun? Sence annen o iki kurbanı öldürme niyetinde miydi?"

X bana baktı. Verdiği cevap o gece ve daha sonra aklımdan çıkmadı, alaycılıkla samimiyet arasında garip bir dengede kaldı.

"Belki."

33

BEN

Abbey'deki ofisime döndüğümde vaka notlarını bir kez daha okudum. Önce gözden geçirdim, sonra da analiz ettim. İşim bittiğinde elimde tuttuğum sayfaların sırılsıklam olduğunu fark ettim. Bu sayfalara son dokunan kişi Bloom'du. Yerde yatan cansız bedenini düşündüm. Parmaklarını bu sayfalarda hayal ettim ve zaman perdesinin ortadan kalkarak parmaklarının sıcaklığının yankısını hisseder gibi oldum. Onun öldüğü gerçeği beni bir kez daha allak bullak etti. Bana bıraktığı tek şey bir tür kılavuzdu ama hangi yönü ya da neyi işaret ettiğini bile bilmiyordum.

Anna O. Medea. Sally Turner. Hasta X.

Vaka notları Temmuz 1999'daki çok kısa bir dönemi kapsıyordu. Broadmoor Hastanesi'nin Cranfield Koğuşu'nda yazılmışlardı. Bloom'un tedavi ettiği ve adı X olan bir hastayla ilgiliydiler. Belgedeki tarih, mekân ve üstü örtülü atıflar dikkate alındığında, Sally Turner'ın, namıdiğer Stockwell Canavarı'nın, 1999 yılının Ağustos hayatında ölen meşhur suçlunun ergenlik çağındaki biyolojik çocuğuna ait gibi görünüyordu. Anna'nın *Elementary* dergisi için yaptığı araştırmayla arasında bariz bir bağlantı vardı. Ayrıca birçok kez "uyurgezerlik" teriminden bahsediliyordu.

Fakat elimdeki tek şey bunlardı, sonrası engin bir karanlıktı.

Bloom bana varış noktası belli olmayan bir yol işareti vermişti.

Ayağa kalkıp ofisimde volta attım. Beni uyanık tutsun diye sert bir kahve hazırladım. Sonra Abbey'nin içinde dolaştım.

Odalarında yatan uysal ve ölü gibi görünen hastalara baktım. En nihayetinde soluğu VIP kanadında alıp tedavi odasının münzevi sessizliğini içime çektim. Kapı sese karşı yalıtımlıydı. Bu ölülerin sakinliğiydi. Ellerimi güzelce yıkadım, eldiven ve maske taktım. Sonra da kutsal bir mekânı ziyaret edecek bir hacı gibi ara bölmeyi geçtim.

Anna'yla yalnız olmak diğer hastalara kıyasla çok farklı bir histi. Burada bir tür seremoni hissi vardı. Batı dünyasında yaşayan neredeyse herkesin adını iyi bildiği birinden sadece birkaç metre ötedeydim; Anna O.'nun ta kendisiyle aynı havayı soluyordum.

Odanın köşesindeki tabureyi aldım ve Anna'nın yatağının dibine koydum. Oturup onu izlemeye başladım. Dokunma mesafesindeydim, sıcacık nefesini ve zayıf nabzını bile duyabiliyordum. Anna'yla ilgili bugüne kadar hiçbir hasta hakkında okumadığım kadar çok şey okumuştum. Artık onu tanıyormuşum gibi hissediyordum. Aramızda çok sessiz bir bağ vardı.

Yatağın ayak ucunda duran hasta dosyasını aldım. Harriet'ın düzgün el yazısı her sayfaya nakış gibi işlenmişti. Anna'nın şu ana dek gördüğü tedavinin ayrıntılarını içeren sıkıcı bir belgeydi. Zaten çoğu da temel bakım faaliyetlerinden oluşuyordu: Beslenmesi için nazogastrik tüp takılması, eklemlerinin kaskatı kesilmesini önlemek için düzenli olarak yapılan egzersiz programı, yatak yaraları ve kaşıntı gibi irritasyonu engellemek adına cildinin günde iki kez yıkanması, cildinin nemlendirilmesi ve nemli kalmasının sağlanması, hastayı hareket ettirerek ve fiziksel hareket yanılsaması sağlayarak ülser gibi rahatsızlıkların önüne geçilmesi, bir kateter vasıtasıyla temel ihtiyaçlarını karşılamak, son olarak da diş temizliği ve ağız gargarasıyla insani temel benlik saygısının korunması. Anna olur da bir gün uyanırsa, her insan gibi tertemiz bir ağzı, sağlıklı diş etlerini ve inci gibi dişleri hak ediyordu.

Bir sonraki sayfayı çevirip diğer tedavilere baktım. İşte, burada prosedürler katılığını nispeten kaybediyor, hatta öznel bir hale geliyordu. Uzun süreli uyku hastalığından mustarip hasta sayısı çok az olduğu için bu alandaki en iyi klinik uygulamalar,

komadaki hastalara veya "minimal bilinç durumundaki" (kısaca MBD) vakalara dayanmaktaydı.

Benim yöntemlerim de bu temele dayanıyordu. Birkbeck'teki öğrencilerime de sıklıkla söylediğim gibi, hiçbir tedavi tamamen bir devrim niteliğinde değildi. Bir tıp doktoru ve bilim insanı olan Galen, Freud'dan iki bin yıl önce bilinçdışını tartışıyordu. Aristoteles'in rüyaların anlamı üzerine çalışmaları vardı. *Gılgamış Destanı* da aynı şekilde rüya temasına yer vermişti. *Yaratılış*'ta Yusuf hem rüya gören hem de rüyaları tabir eden kişiydi. Öyle ki rüya analizlerinin çok ilahi olduğunu, "yorumların Tanrı'ya ait olduğunu" iddia ediyordu.

Rüyaların ve uykunun çok tehlikeli olabileceğinden İncil'de bile bahsediliyordu.

Anna'nın tedavisinin ana odağı duyusal uyarımdı. O gece çiftlikte yaşadığı bir şeyden ötürü bir tür reddetme durumu yaşıyordu. Duyuları kısır, boş, biçimsiz ve güçsüzdü. Onları tekrar uyandırmam gerekiyordu.

Ağustos 2019'a dair anıları canlandırmalıydım. Indira ve Douglas'la arasında gerçekte neler olduğunu, Anna'nın o aşamaya nasıl geldiğini, yıllar önce kırmızı kulübedeki eylemlerini açığa kavuşturacak türden anıları uyarmalıydım. Ona umut, hatta kurtuluş vadetmeliydim.

Bloom'un ölümünden sonra tuhaf bir biçimde kendimi Anna'ya daha yakın hissediyordum. Biz yaşamla olduğu kadar ölümle de bağlanmıştık. Bloom'un son dileğini yerine getirebilir, Anna'nın uyanmasına yardımcı olabilir, hastalığının gizemini çözebilirdim. İşte, artık benim motivasyonum buydu.

Ayrıca bunun için de o gece çiftlikte gerçekten neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

34

LOLA

Yalanlar peşini bırakmıyordu.

Uyku ve rüyaların sorunu buydu işte. Bilinç başa çıkabileceği bir şeydi. Sorunlara yol açan esas bilinçaltıydı. O uykudayken zihni bir sürü olayı birbirine karıştırıyor ve her birine ölümcül bir tutarlılık atfediyordu. Ta ki o nemli çarşafların üstünde, tepeden tırnağa sırılsıklam olmuş vaziyette uyanıp gecenin ağır ve yoğun havasını ciğerlerine çekene dek.

Belki de buna sebep olan vicdan azabıydı.

Lola her gece aynı rüyayı görüyordu, tekrar tekrar.

Çiftlik. Yıl 2019, ağustos ayının sonu.

Zengin çevresi üstünden geçinen aristokrat Melanie Fox bir an aile mücevherleriyle gösteriş yaparken, bir başka an yoksulluk iddiasında bulunuyordu. Çiftlikle ilgili fikri almış yürümüştü. Artık gözü pound işaretleri, kâr marjları ve bankadaki nakdinden başka bir şey görmüyordu. Elektronik banka transferleri yerine buruşuk banknotları, e-postalar yerine de reddedilebilir çağrıları tercih ediyordu. Lola işte bu sayede ona erişebilmişti. Melanie Fox sağlık ve güvenlik danışmanı olarak çalışacak birine ihtiyaç duyuyor ama karşılığında büyük paralar ödemekten kaçınıyordu. Bir kartvizit, kahverengi bir zarf ve sessizce gösterilen bir anlayış yetmişti de artmıştı. Her şey kusursuz gitmişti, tıpkı Lola'nın istediği gibi.

Çiftlik Orta Çağ'dan kalma bir yere benziyordu. Lola toprağı işleyen bir köylü gibi olmayı, harabelerde devriye gezmeyi, cadıları ve hortlaklarıyla ormanda dolaşmayı hayal ediyordu ki

bu gece, evet, bu gece ikisine de doyacaktı. Ogilvy ailesi arabalarından inip Toprak Ana'nın küçük bir numunesi için ödeme yapmış ama hemen sonrasında da kendilerini Londra'nın lezzetlerini barındıran klimalı, camsı alana atmışlardı. Lola bunu görünce gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Melanie Fox biraz heyecanlı görünüyor, bahçıvan Owen ise her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu. Lola kontrol listeleri doğrultusunda paintball silahlarını ve diğer şeyleri kontrol etmişti. Sonra... Yani sonunda vakit gelmişti. Çiftlik deneyiminin en önemli parçası, aktivitelerin doruk noktası.

Avcılar Survivor'lara karşı.

İki takımın rasgele seçildiği söyleniyordu. Ama kimse buna inanmıyordu. Çiftlik kameraların olmadığı bir realite şovdu. Her bir sahne ve olay örgüsü şeytani yapımcılar tarafından senaryolaştırılmıştı. Melanie Fox her bir hayatta kalma oyununu maksimum gerilim sağlayacak şekilde tasarlamıştı. Anna öz ailesine karşı gişe rekorları kıracaktı.

Geri kalan kısmı Lola kurnazca halletti. Daha sonra olanlar için ormanın kendi mitolojisini devreye sokması hayati öneme sahipti. Blog yazarları, troller ve alıntı yapmayı seven tiplerin hakkında atıp tutacağı ya da kendi monologlarını oluşturabileceği şeylere ihtiyacı vardı. Hayır, hayır. Anna, Indira ve Douglas'ın aynı takımda olması hayati önem taşıyordu. Tıpkı ormandan sonra gerçekleşen diğer her şey gibi.

Survivor'lar koşarak start aldı. Sağlık ve güvenlik danışmanı olarak Lola da aşağıdaki oyunu rahatça izleyebileceği küçük bir gözetleme noktasında nöbetçi pozisyonuna geçti. Dürbünü olduğu için boşluklardan her katılımcıyı rahatça takip edebilirdi. Oyun ancak ciddi bir yaralanma riski varsa durdurulabilirdi. Lola'nın yanında bir de Owen'ı ve stajyeri uyarmak için kullanabileceği bir klakson vardı. Böylelikle ormana girecekler ve katılımcıları bulacaklardı. Fakat bu protokol şu ana dek hiç uygulanmamıştı. Çiftliğin ve ormanın asıl amacı, misafirleri vahşi doğayla buluşturmaktı. Buradaki şey diş ve pençenin kullanıldığı, en güçlünün hayatta kalacağı Darwinci bir kan dökme oyunuydu.

Lola gece görüş dürbünüyle sürekli etrafı taradı ve ağaçların arasından fırlayan küçük, yeşilimsi figürleri gördü. Bu arada katılımcıların her birine bir ısı izleyici verilirdi. Lola ve ekibin kalanı bu sayede her bir konuğun tam konumunu küçük bir dizüstü bilgisayarın ekranından izleyebilirdi. Birkaç saat sonra ilk sorun baş gösterdi. Isı haritasındaki renkler birden karışmaya başladı. Ormanın kuzeyinde bir avcı ve Survivor hizalanmıştı. İlk bakışta klasik bir taktiksel manevra gibi görünüyordu: Avcı, survivor'a doğru sürünerek ilerler, izler ve bekler, sonra survivor'ı aniden karanlıkta işaretler ve boya mermisinin kırbacı şaklar.

İki nokta üst üste bindi. Dahası saniyelerce, hatta dakikalarca öyle kaldılar. Ne biri kaçtı ne de ayrıldılar. Lola onlara doğru yaklaşan üçüncü noktayı da izledi. Başka bir avcı. Üçüncü nokta ilk ikisinin biraz gerisinde kalıp izledi ve üçü de öylece kaldı. Lola gece görüş dürbünüyle tam yerlerini bulmaya çalıştı. Ama orman çok geniş ve sıktı. Muhtemelen ağaçlar tarafından kamufle edildikleri için onları göremiyordu. Bekledi. Dizüstü bilgisayarının ekranı yeniden yüklendi. Fakat noktalar öylece yerinde kaldı.

Üçüncü nokta dakikalarca orada bekledi ve izledi. Diğer iki noktanın ayrılmasına kadar geçen süre ise on dakikayı aşmıştı. Fakat tüm bu süreçte hiç ateş edilmemişti. Oysa oyun böyle oynanmıyordu. Üç katılımcı, yani av kadrosunun yarısı oyunun dışına çıkıyordu. Lola dürbünüyle ormanın kuzeyine bakarak herhangi bir şekil seçmeye çalıştı. Sonunda yeşil bir figür görebildi, üçüncü avcıya ait bir nokta orman boyunca kaçıyordu. Kadın, genç. Ya Anna ya da Indira olmalıydı. İkisi de daha sonra başrol olacaktı. Ama şimdilik daha fazla komplikasyona gerek yoktu.

Lola sonrasında çok daha dikkatliydi. Bir sonraki bölümün kronolojisinde hataya yer yoktu. Harabelerde yenen yemek duraksamalar ve sessizlikle geçti. Ardından katılımcıların hepsi birer birer kulübesine çekildi. Boşa harcanacak bir saniye bile yoktu. Çünkü hiçbirinin fark etmediği bir şey vardı. Ne Anna ne Emily ne Richard ne Theo ne Indira ne de Douglas...

Bu gecenin gerçekte neye gebe olduğunu bilmiyorlardı.

Oyun korkunç derecede gerçek olmak üzereydi.

Birdenbire hepsi son buldu. Lola artık uyanmıştı. Yatağında doğruldu. Terli cildi çiy düşmüş toprak gibiydi. Nefes aldı, gerinerek kendine geldi, şehrin karanlığına ve perdelerden sızan sokak lambasının ışığına yeniden uyum sağladı. Bu geceki çok ama çok gerçekçiydi, hatta canlı gibiydi. Orman, çiftlik, ısı haritası, konuklar, sonra ne olacağına dair beklenti.

Ayağa kalkıp alt kata indi. Duvarları kaplayan panoların önüne oturup her şeyin simetrik yansımasına baktı. Sonra Anna'nın defterini eline aldı. Mavi kulübede bu defteri ilk kez gördüğü olaydan sonraki o gergin anı hatırladı.

Hiçbiri bir oyunun piyonu olduğunu anlamamıştı ya da her hamlenin oraya varmalarından bir gece önce ustalıkla yazıldığını.

İlk bölüm harika geçmişti.

Şimdi sıra son hesaplaşmadaydı.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

3 Mart

Londra Kütüphanesi. Eski kitaplar, çatlak ve çiziklerle dolu masalar, vasat kahve. Indira ve Doug üzerime çok geldiğinde St. James Meydanı'ndaki mutlu köşeme çekiliyorum. Duvarlardaki tüm o mavi plaketlere baktıkça fraklı devlet adamlarının at arabaları ve Edward dönemine özgü ihtişamlarıyla şatafatlı akşam yemeklerine geldiklerini görür gibi oluyorum. Kendimi tarihin koridorlarında dolaşırken hayal ediyorum.

Burası benim salonum, benim atölyem, benim stüdyom. Okuma odalarından birine geçip ünlülerin sıkça kullandığı yerlerden birine oturdum. Geçmişi kazmaya devam edeceğim. Şubat 1999. Bundan yirmi yıl öncesi. British Library arşivindeki bütün gazete kupürlerini aldım. Profesör V. Bloom'un *The British Journal of Psychiatry, The Lancet Psychiatry, Psychotherapy and Psychosomatics, World Psychiatry and Psychological Medicine* gibi değerli akademik dergilerde yayımlanan bütün makalelerini de okudum.

Stockwell Canavarı davasına konsantre olmalıydım. Fakat bu zaten şu an üzerinde çalıştığım projeydi. Yani ben de tıpkı çoğu yazar gibi kolayca konudan sapabiliyordum.

Kendi durumum konusunda yavaş yavaş uzmanlaşıyordum. *Neuroethics* dergisinde, "Uyurgezerken: Uyku Bozukluklarının Bilimi ve Nörobiyolojisi&Parasomni Sırasında Uygulanan Şiddetle İlgili Yasal Sorumluluk Muamması" şeklindeki beceriksizce

kaleme alınmış başlığına rağmen dikkatimi çeken bir yazıya rastladım. 1987'deki Kenneth Parks vakası hakkındaydı. Bay Parks kayınvalide ve kayınpederinin evine gitmek için arabasıyla yirmi üç kilometrelik bir yolculuk yapmış, kayınvalidesini öldürmüş, kayınpederini de öldürmeye çalışmıştı. Olaydan sonra Parks polise "birini öldürmüş olabileceğini düşündüğünü" söylemişti. Avukatları, Parks'ın olay esnasında uyurgezer olduğunu iddia etmişti, jüri de ona inanmıştı. En nihayetinde de Parks cinayet ve cinayete teşebbüs suçundan beraat etmişti.

Yazarlar *actus reus* (suçun kendisi) ile *mens rea* (suç kastı) arasındaki farkı tartışıyordu. Birini mahkûm etmek için ikisi de gerekliydi. Uyurgezerlik savunmasını kullanan bir şüpheliyi beraat ettirmenin en yaygın nedeni *mens rea*'nın olmamasıydı.

Makalede araştırmamın bir sonraki aşaması için bana ipucu veren bir bölüm daha vardı. Yazarlar uyurgezer şüpheliyle kurbanı arasındaki ilişkiden bahsediyordu:

> Bu bizi rahatsız edici bir başka istisnaya götürüyor... Netice itibarıyla bu bireyler uyurgezer şüpheliye yakın olan kişiler. Yani uyurgezer kişi genellikle onları çok iyi tanıdığı için altta yatan bir niyetten şüphelenilebilir. Böyle durumlarda uyurgezerle kurbanı arasındaki ilişki kapsamlı olarak araştırılmalıdır.

Tıpkı Sally Turner ve iki üvey oğlu gibi.

Bu makale benim amiral gemim olacaktı.

Doug'ın, Indira'nın ve devralma işinin canı cehenneme.

Şimdi Stockwell Canavarı hakkında daha fazla bilgi edinme vakti.

11 Mart

Westminster Sarayı'ndaki Pugin Odası. Annem karmaşık ve kötü ruh hallerinden birindeydi. Bir sonraki kabine değişikliğinde gölge kabineden atılacağını düşünüyordu. Halkın hizmetkârı rolünü iyi oynuyordu. Ama ben altta yatan gerçeği biliyordum.

Downing Caddesi 10 Numara'yı, Dünyanın Kralı statüsünü istiyordu. Ne de olsa muhalefet kaybedenler içindi.

Stratejik bir bilgilendirme için beni her zamanki gibi uyuz asistanlarından biri aracılığıyla, yani resmi olarak çağırdı. Sarayda olmam konusunda ısrar etmesinin iki nedeni vardı. Birincisi, beni gazeteciliği bırakıp ücretli bir politikacı ve parti sözcüsü olmaya ikna etmek için sürdürdüğü pek de gizli olmayan bir tür siyasi hazırlık kampanyası. İkincisi, beni etrafına gösterebilmek, gelecekteki bir siyasi hanedanlığın anaerkil lideri olarak kendini konumlandırabilmek. Bu tür çabalar imajını yumuşatmaya yardımcı oluyordu. Şefkatli anne. İncili pirana algısını yok etmek için en ideal yol.

Ona GVM devralma ihanetini ve Stockwell Canavarı davasıyla ilgili araştırmamı anlatmak istiyordum. Fakat bazı politikacılar gibi annem de dünyayı kendisinin bir uzantısı olarak görüyordu. Ben sadece Noel kartları ve kampanya etkinlikleri için bir destekçiydim.

O sormadı. Ben de söylemedim. Zaten burada olma nedenim bu değildi.

Aileler garip kurumlardı. Sally Turner, Stockwell'de gizli bir alkol bağımlılığı ve önceki ilişkisinden ergenlik çağında bir çocuğu olan eğitimli bir hemşireydi. 1998 baharında yerel bir iş insanı olan Tom Cornwell'le tanışmıştı. Sonbaharda karma bir aile olarak birlikte yaşıyorlardı. Sally, Sally'nin biyolojik çocuğu, Tom ve Tom'un iki oğlu. Tom daha önce dolandırıcılıktan mahkûm olmuş karanlık bir tipti.

Üvey oğullarından hiçbiri Sally'yi sevmiyordu ve çifti ayırmaya çalışıyorlardı. Sally'nin kendisi de parçalanmış bir aileden geliyordu. İlerleyen zamanlarda düzenlenen mahkeme raporlarına göre, Sally "mükemmel aile" kavramına karşı "takıntılı bir arzu" duyuyordu. Fakat bu mükemmel aile hayalinde üvey oğullarına yer yoktu. Tom'un kendisinden ayrılmasından ve karısı yerine oğullarını seçmesinden çok korkan Sally bir plan yapmıştı. Tom'un bir iş gezisine çıkmasını beklemiş, ardından hesaplı ve kan dondurucu bir saldırıda bulunmuştu. İki üvey oğlunu da yatakta bıçaklayarak öldürmüştü. Olaydan sonra, o esnada

uyurgezer olduğunu ve işlediği suçu hatırlamadığını iddia etmişti.

Savunma makamına göre ise durum çok farklıydı: Sally Turner kısa sürede hayalindeki ilişkinin aslında en büyük kâbusu olduğunu fark etmişti. Tom Cornwell yasal işlerle uğraşan bir iş insanı değil, bir uyuşturucu satıcısıydı. Kendince asıl işini maskeliyor, bir tür kukla operasyonu yürütüyordu. Mesela kirli iş anlaşmalarını yapmak için temiz bir mekân olan evini kullanıyordu. Tanık ifadelerinde, Tom'un iki oğlunu kurye olarak kullandığı bile öne sürülmüştü. Oğullar hem sözlü hem de fiziksel olarak Sally'ye acımasızca zorbalık ediyorlardı. Tom müdahale etmemiş ya da buna gerek duymamıştı. Şartlar böyleyken Sally kendisini içkiye vermişti. Yüksek alkol tüketimi parasomni ataklarını arttırmıştı. Saldırı gecesi Sally üvey oğulları tarafından vahşice saldırıya uğradığına inanıyordu. Kötü bir uyurgezerlik atağının ortasındayken kendini savunduğunu iddia etmişti.

Bu, Ogilvy klanının neredeyse uyumlu görünmesini sağlıyordu.

Yirmi dakika kadar idare ettikten sonra annem resmi bir görev için Lordlar Kamarası'na götürüldü. Gazeteciler bizi birlikte gördü. Annemin olduğu yöne doğru biraz gençlik yıldızı tozu serptim, yani gülücük saçıp şans diledim. Artık buradaki işim bitmişti. Annem yanağımdan öptü ve veda sözleri mırıldandı. Aile üyelerine verilen türden bir güvenlik kartım olduğu için yolumu rahatça bulabilirdim.

Sonrasında Piccadilly'deki Hatchards Kitapçısı'nı gezdim ve makalem için yaptığım araştırmama devam ettim. Abbey Uyku Kliniği'ne ilişkin başka bir bağlantı buldum. Dr. Benedict Prince tarafından yazılan ve Cambridge University Press tarafından yayımlanan kitabın adı *Ölüm Uykusu: Uyku Bozuklukları ve Rüya Analizinin Adli İncelemesine Giriş*'ti.

Yazarın kapaktaki biyografisini okudum:

> Dr. Prince, Harley Caddesi'ndeki dünyaca ünlü Abbey Uyku Kliniği'nde kıdemli ortak ve psikologdur. Kliniğin adli psikoloji alanındaki çalışmalarına liderlik etmektedir.

Dr. Prince çeşitli güvenli psikiyatri hastanelerinde kısa bir süre bakım görevlisi asistanı olarak görev yaptıktan sonra, Open Üniversitesi'nde uyku bozuklukları ve rüya analizi konusunda uzmanlaşmış bir adli psikolog olarak yeniden eğitim almıştır. Dünyanın dört bir yanında dersler veren Dr. Prince şu anda Londra'daki Birkbeck Üniversitesi'nde eğitmenlik yapmaktadır. Bu, kendisinin ilk kitabıdır.

Başlıktaki Shakespearevari alıntıyı tanıyordum. Ama dikkatimi çeken başka bir şey daha vardı. Güvenli psikiyatri hastaneleri. Mesleki anlamda Profesör Bloom ile aynı geçmişe sahipti. Stockwell Canavarı ile ortak payda, her ne kadar Prince bakım görevlisi asistanı olsa da. Tıbbi ekipte değildi. Belki Broadmoor'da bile değildi.

Bütün bir öğleden sonra okuduktan sonra garip bir şekilde Dr. Prince'e hayran kaldım. Daha fazla araştırma yaptım. Dağınık hali, özgün yakışıklılığı, insan zihninin karanlık girintilerine olan düşkünlüğü... Konuşmaları, dersleri, kitapları ve podcast'leri... Podcast yayınlarını indirip sesini tekrar tekrar dinledim.

Daireye döndüğümde, annemle birlikte olmanın verdiği yakıcı acıyı hissediyordum. Nöbete benzer o tuhaf anların nasıl başladığını hatırlıyordum. Yavaş yavaş ve dikkatlice. Sonra da BOM! Büyük patlama.

Bedenim uykuyu özlüyor, zihnim ise bundan çok korkuyordu.

Uyku cadı saatidir. Karanlık gölgeler. İdin, yani ilkel ve hayvani yanın ortaya çıkması. Bilinçaltı âlemi. Kendi zihnim beni korkutuyordu.

Uykudan ölüyordum.

Keşke biraz uyuyabilseydim.

35

BEN

Gözler, kulaklar, burun... Görme, duyma ve koklama... Teorim doğruysa şayet, sadece işitsel tedavi yeterli olmayacaktı. Anna'nın gözleri kapalı olduğu için görsel uyaranları kullanmak mümkün değildi. Fakat burnu ve koku alma duyusu hâlâ işlevseldi.

Bugün tedavi odasına girdiğimde, yanımda test edeceğim iki obje vardı. Her ikisi de Emily Ogilvy tarafından Anna'nın çocukken sevdiği şarkılarla aynı amaçla başka bir e-postayla gönderilmişti. Yan tarafında Chanel logosu olan beyaz renkte karton bir kutu ve Kensington'daki Blue Florist adlı çiçekçiden alınmış, mor renginde bir aranjman. Her ikisi de Anna'nın çocukluğunun yankılarıydı. Çiçekleri bir vazoya, vazoyu da Anna'nın yatağına yakın bir noktaya koydum. Sonra yatağa doğru eğilip Chanel şişesini Anna'nın boynunun her iki tarafına iki kez fıslattım. Bu annesinin parfümüydü. Bazen de kendisi kullanıyordu.

Güçlü bir kokuydu. Gece dışarı çıkmak için hazırlanan Clara geldi gözümün önüne. Küçücük bir parfüm şişesinin baş döndürücü, baştan çıkarıcı vaadi. Komadaki hastalar için standart uygulama duyusal uyaranlarla bazı denemeler yapmaktı. Ama bence bu fazla aşamalı bir pratikti. Benim yöntemim duyusal yükleme kavramına, duyulara yönelik bir tür bombardımana, her bir duyuyu şoke edip hayata döndürerek uyku döngüsünü kırmaya dayanıyordu. Anna'nın duyularını bir motoru çalıştırırcasına sarsmak istiyordum.

Sonra sırt çantamdan Beats marka kablosuz kulaklığı çıkardım. Anna'nın ergenlik döneminin ilk yıllarında en sevdiği parçaların bir listesini almıştım. Bunları da kullanarak daha yoğun bir deneyim denemeye karar verdim. Beats kulaklığı iPhone'umla senkronize ettim, Spotify'ı açtım. Karışık çalma listesini tıklayıp çocukluk ve ergenliğin birleştiği dönemdeki nostaljik ama favori müzikleri kulaklıklara verdim.

Kulaklıkları Anna'nın kulaklarına yerleştirdim ve onu rahatsız etmeyecek şekilde ayarladım. Chanel'in kokusunu hâlâ alabiliyordum. Beyaz zambak, mor frezya, mavi veronika, mor lisyantus, okaliptüs ve fıstık olmak üzere çiçekler de artık odanın parfümü olmuştu.

Müzik, koku.

Şimdi sıra son duyuda, son uyarandaydı.

Kulaklıklardan gelen Taylor Swift şarkısındaki tiz gitar sesini duyabiliyordum. Tabureyi öne doğru ittim. Sol elimle sağ elimdeki eldiveni çıkardım. Tırnaklarımı kesmiş, elimi güzelce dezenfekte etmiştim. Harriet'ın rutin bakımları dışında Anna dört yıldır düzgün bir dokunuştan mahrumdu. Tenin tene temas etmesinin verdiği his. En temel insani ihtiyaç. Hiçbir primatın vazgeçemeyeceği tek şey.

Bir nefes aldım. Kafamdaki ödlek sesi susturdum. Sağ elimi uzatıp Anna'nın sol elini tuttum. Bir ürperti olmasını bekliyordum. Fakat Anna'nın eli tahmin ettiğimden daha sıcak ve canlıydı, tam olarak açıklayamadığım bir şekilde hâlâ oradaydı. Anna sahiden de oradaydı. Beyni aktifti, bedeni de öyle. Sadece beyniyle bedeni, zihniyle bedeninin kalan kısmı arasındaki bağlantıda bir sorun vardı. Yaşayan bir ölü gerçek bir ölüden çok daha kötüydü.

Elini tutmaya devam ettim. Parmaklarımı usulca hareket ettirdim. Böylece Anna'nın avucunda, parmaklarında, parmaklarının arasındaki boşluklardan kayarak tenini okşadılar. Dokunuşum önce yumuşaktı, sonra biraz sertleşti. Romantik veya vahşi hiçbir unsur yoktu. Hatta aksine, neredeyse ilkel hissettiriyordu. Bir doğa belgeselinde iki primatın birbirinin bedeninden pire

toplaması, ortak insanlığın temel bir ritüeli, diğer primatın varlığının haklı çıkarılması gibi bir sahneydi.

Birkaç dakika daha elini tuttum. Sonra son hamleme, en teatral olanına geçtim. Kahkahaları, alayları, olumsuz yorumları, hatta karşı tezleri duyabiliyordum. Ancak ortalama bir insan saatte yirmi üç kez yüzüne dokunurdu. Yani günde üç yüz altmış sekiz kez. Birkaç tüy seçtim ve onlarla Anna'nın yüzüne dokunmaya başladım. Önce hafifçe, sonra gıdıklayıcı ve şakacı bir şekilde. Sonra daha sert, daha kaşındırıcı bir şekilde. En çok da gözlerinin ve yanaklarının etrafına, uyanıp hemen savuşturması gereken tahriş edici bir madde gibi. Anna'nın yüzüne en son ne zaman işlevsel veya tıbbi olmayan bir şekilde dokunulduğunu merak ettim.

Anna'nın tepki verip vermeyeceğini görmek için orada oturup bekledim. Hastalık hem psikolojik hem de fizikseldi. Tedavi de öyle olmalıydı. Berggasse 19'daki küçük muayenehanesinde Freud'un ilk atılımlarını düşündüm, avucunu hastaların alnına koyup konuşma tedavisini geliştirmeye başladığı dönemi. Zihin ve madde, baş ve kalp, beyin ve beden.

Sonunda en cesur hamlemin zamanı gelmişti. Çok basit ve çok tuhaftı. Dokunma, ses, koku. Şimdi de konuşma zamanıydı. Anna ile sanki uyanıkmış gibi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi konuşmalıydım. MBD hastaları için hazırlanan yönergeleri tekrar prova ettim.

Önce kim olduğunuzu söyleyin.

İkinci olarak gününüzden bahsedin.

Üçüncüsü, hastanın her şeyi duyabileceğini aklınızdan hiç çıkarmayın.

Dördüncüsü ve en önemlisi, onlara sevginizi ve desteğinizi gösterin.

Böylece başladım. Anna'nın tekrar tam anlamıyla insan olabilmesi için ona bir hasta gibi davranmayı bırakmalıydım. O benim için bundan daha fazlası olmalıydı.

Tekrar o bağlantı titreşimini hissettim, sanki Anna ve ben Bloom'un arayışını sürdürebilecek tek ikimizmişiz gibi. Biz dünyaya karşı kurulmuş bir takımdık. Bu yöntemler de bizim küçük

sırrımızdı. Bloom'un geride bıraktığı o vaka notlarını, evinde yaşanan katliamı ve o dosyanın önümde uyuyan kadınla ne tür bir ilişkisi olabileceğini düşündüm.

Anna bu gizemi çözmek için tek umudumdu. O benim altın madenimdi.

Prens ve Uyuyan Güzel.

Boğazımı temizleyip, "Merhaba Anna, benim adım Dr. Benedict Prince," dedim.

36

CLARA

Yola geç çıkmışlardı. Ayrıca Ben'in dairesine gitmek tek kelimeyle kâbustu. Yolculuğun beşinci dakikasında Kitty en sevdiği oyuncağını evde unuttuğunu söylediği için geri dönmek zorunda kalmışlardı. Bu da her şeye yeniden başlamak ve daha fazla gecikmek demekti. Son zamanlarda yaşanan olaylar Clara'nın biyolojik saatini fena bozmuştu. Yorgundu ve kafası dağınıktı. Bir ara Karayolu Trafik Yasaları'nı tam kavrayamamış, e-scooter'lı iri bir adama çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu. Tam ön cama doğru öfkeyle bağırmak üzereydi ki aniden Kitty'nin yanında olduğunu hatırlamış ve sessizce bir küfür mırıldanmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

Son darbe Pimlico'da bir park yeri bulmaya çalışmak olmuştu. Ben'in dairesini bir hapishaneye benzetmek hapishaneye hakaretti. En azından hapishanelerin kolayca park etme imkânı olan adamakıllı bir otoparkları vardı. Oysa Cumberland Caddesi'nde durum hiç de öyle değildi. Üç kez turladıktan sonra Clara nihayet Ben'in dairesine beş dakika yürüme mesafesinde küçük ve boş bir alan bulabildi. Telefonuna bakınca Ben'in üç cevapsız çağrısını gördü. Bir de konferans düzenlemeleriyle ilgili ekibinden gelen çok sayıda e-posta vardı. Sekiz saat aralıksız uyuyabildiği o eski ve mutlu günlerini özlüyordu. Hatta bir zamanlar yatak keyfi yaptığı bile olmuştu.

Clara, Kitty'yi arabadan indirirken her şeyin yanında olup olmadığını kontrol etti. Ben'in dairesi Churchill Gardens sitesinin yakınındaki iç sıva kaplı bir binanın en üst katındaydı. Bir

arkadaşından kiralamıştı. Ancak binadaki asansör bozuktu, girişteki hol de rutubet kokuyordu. Dairenin kendisi ise küçük ve sıradandı, çoğunlukla yıpranmış IKEA mobilyalarıyla doluydu. Ne zaman dekorasyondan şikâyet edecek olsa Kitty çok heyecanlanıyordu. Fakat bu yerde Clara'nın hiç hazzetmediği boşanmış baba havası vardı. Akşamları genellikle boş olan orta yaşlı adamların kokusu.

En üst kata çıktılar. Velayet düzenlemesi açısından bugün istisnai bir gündü. Normalde Ben, Kitty'yi sadece hafta sonları alabiliyordu. Ama Clara'nın önümüzdeki iki gün boyunca bir konferansta olması gerekiyordu. Ayrıca Ben bir çocuk bakıcısından çok daha ucuz ve daha eğlenceliydi. Baba kızın neşeli gevezeliklerini daha şimdiden duyabiliyordu.

"Merhaba baba."

"Merhaba Kitty."

"Çayın yanında ne var?"

"Sürpriz."

"Nasıl bir sürpriz?"

"Söylersem sürpriz olmaz ki!"

"Cips de var mı?"

"Belki."

"Cipsi seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum."

Kitty içeri doğru koşarken Clara'nın aklı sadece kızarmış patatesi irdeleyen bir ebeveynlik dürtüsüyle meşguldü. Clara kızının eşyalarının olduğu çantayı merdivenlerden yukarı çıkarıp minnettar bir şekilde koridora bıraktı.

"Az önce neden 'cips' kelimesini yüksek bir sesle bağırarak söylediğini biliyorum?"

Ben çantayı alıp mutfağa koydu. "Alt kattaki komşulardan biri. Sanırım bu onun mantrası. Bir fincan çay?"

Sanki Ben normal davranmak için gereğinden fazla çabalıyordu. Ses tonu her zamankinden yüksekti, tavırları da abartılıydı. Clara çay hazırladığı sırada Ben'in elinin titrediğini fark etti. Dahası yüzü solgun, hatta gergindi. Clara bir şey söyleyip söylememekte kararsız kaldı ama kısa süre sonra söylememeye

karar verdi. Artık onun karısı değildi. Uzun zamandır duygusal açıdan birbirlerine karşı dürüst değillerdi. Her şeye tekrar başlamak artık çok zordu.

Isıtıcıdaki su kaynadı ve alçak homurtusuyla mutfağı doldurdu. Dolaptan iki kupa çıkarıldı ve içlerine birer poşet Yorkshire Gold çayı kondu. Clara, Ben'in iki çay demlediğini ve sallanan mutfak masasına bir sandalye çektiğini gördü.

Bunun üzerine Clara saatine bakıp, "Gerçekten dönmem gerek," dedi.

"Beş dakika. Benim için kalma. Bedava Hobnob kurabiyesi için kal."

Clara gülümseyip teklifi kabul etti. Bu onu ilk buluşmalarına götürmüştü. Ben zeki, sakar ve utangaç biriydi. Clara'ya hep mutluluğun ona çok yakıştığını söylerdi. Clara bazen merak etmeden duramıyordu. Acaba o geceki olaylar, Anna O. davasının ağır yükü olmasaydı evlilikleri daha farklı olur muydu? Her şey o zaman değişmişti. Kıdemli soruşturma görevlisi olmanın baskısı, Met'in efsanevi cinayet masasına transfer olmak, iş ve çocuk bakımı dışında hiçbir şeye zaman ayıramamak.

Clara sandalyeye oturup o gün boyunca ilk kez derin bir nefes aldı.

Ve kalmaya karar verdi.

37

BEN

İki kupa Yorkshire Gold çayı demledim, ikisine de biraz süt ekleyip güzelce karıştırdım. Bedenim titriyor, istemsizce kıpırdanıyordu. Sabit kalabilmek adına verdiğim onca çaba sonuçsuz kalıyordu. Kıpkırmızı kan, Bloom ve Anna'ya dair rahatsız edici düşünceler en beklemediğim anlarda karanlığın ortasından çıkıp geliyordu.

Nefes al. Dört saniye tut. Şimdi nefes ver. Dört saniye tut. Buna kutu nefes egzersizi deniyordu. Söylenene göre, donanmada görevli özel harekât timleri savaştan önce bu tekniği uyguluyormuş. İşe yaradı ve kalp atışlarım yavaşladı.

Bu ziyaret aylardır gündemdeydi. Haftanın belirli bir kısmında KitKat'la baş başa vakit geçirebildiğim ender zamanlardan biriydi. Clara'nın, Brighton'da toplumsal katılım ve çete şiddetiyle ilgili çok sayıda asık suratlı insanın da yer aldığı bir konferansı vardı. Ben de o yokken sorumlu ebeveyn rolünü oynayacaktım. Daire güzelce temizlenmiş, buzdolabı tıka basa doldurulmuştu. Apple HomePod'umda da rahatlatıcı bir müzik çalıyordu. Clara'nın bu daireden nefret ettiğini biliyor ve bunun için onu suçlamıyordum. Ama ne olursa olsun iyi bir performans sergilemeliydim. En küçük ayrıntı bile önemliydi.

Bir paket Hobnob kurabiye çıkarıp, tabii ki çikolata kaplı olandan, daha azı düşünülemezdi bile, Clara'ya bir tane uzattım. Clara önce iki tane Hobnob kurabiye aldı, sonra da çayla dolu kupasını. Çay içme rutinini adım gibi biliyordum: Sol elle kulpundan tut, sağ elle kupanın sıcaklığını kontrol et, iki kez üfle,

sonra dili yakma pahasına iki yudum al, tıpkı büyük bir meydan okuma gibi. Carol Ann Duffy'nin karşılıklı çay içme keyfini paylaşmak ve çayı yudumlarken sevgilinin kupayı kavrayan elini düşünmekle ilgili bir şiiri vardı. Clara bir keresinde bana telefonundan okumuştu. O şiirin her satırını hâlâ hatırlıyordum.

Salonda oynayan KitKat'ın sesinin geldiği yöne doğru kafamı salladım. "Madamın ziyareti sırasında dikkat etmem gereken bir husus var mı?"

Clara kapıya baktı. "Hâlâ gecenin bir yarısı uyanıyor. Ayrıca okul ödevleri de ıstıraba dönüşmüş durumda."

"Onunla bir kez daha konuşurum."

"Son konuşman çok iyi gittiği için mi? Neden ona fotoğraftaki insanların rol yaptığını söyledin?"

"Aklıma sadece bu geldi." Clara'nın kaşlarını kaldırdığını ve Hobnob'dan bir ısırık daha aldığını gördüm. "Otopsiyle ilgili henüz bir haber yok mu?"

Sessizlik oldu. Kederin kalbimin orta yerinde yoğunlaştığını hissediyordum. Clara genellikle bana kendi işime bakmamı söylerdi. Ama bu sefer profesyonel konulara girdiğimiz için rahatlamış gibi bir hali vardı. Yine de dikkatle bana baktı. Birden onun gözünden nasıl göründüğümü merak ettim. Kahrolası elimin titremesi bir türlü geçmiyordu. Son olaylar beni tüketmişti. İnsani her hareket bana yabancıydı, sanki en temel insani etkileşimleri bile, sil baştan öğreniyordum.

"Önemli bir gelişme yok," dedi Clara. "On bıçak yarası olduğu teyit edildi. Bıçak izleri ve yara profili diğerleriyle tutarlı."

Onun söylemediği şeyi ben söyledim. "O halde çiftlikteki cinayetlerin bir kopyası." Sonra duraksayıp doğru sözcüğü bulmaya çalıştım. "Yani Bloom, Indira Sharma ve Douglas Bute ile aynı şekilde öldürüldü."

Belli ki Clara daha fazlasını açıklamak istemiyordu. "Merkezde o gri pijamalarla çılgınlar gibi eğlendiğini söylediler," diyerek az da olsa konuyu değiştirdi.

Her zamanki gibi, kara mizahın güçlü bir örneğini önüme koymuştu. Evliliğimizin ritmi buydu. "Bu, gerçek kıyafetlerimi geri alabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Onları bir daha rüyanda görürsün. Bir depoda saklanacaklar."

"Kendime not: Bir daha asla olası bir suç mahalline giderken en sevdiğin gömleğini giyme."

"Karayipler'e kaçmadığın sürece sorun olacağını sanmıyorum."

Gülümsedim. Bu da evliyken yaptığımız şakalardan bir diğeriydi. Clara hep Cayman Adaları Üniversitesi'nden gelen misafir öğretim üyesi teklifi ve Karayipler'de uyku psikolojisi öğretmek konusunda benimle dalga geçerdi. O zamandan beri bu proje benim başucu fantezim gibi bir şey olmuştu. Cayman Adaları'na taşınacak, Seven Mile Plajı'nın en güzel yerinde kendi *Büyük Tasarımlar* projemi gerçekleştirecektim. Ev beş katlı, kendi kendine yeten, çok uygun maliyetli bir yapı olacaktı. Ben kendi romumu yapacaktım, Clara da Cayman Adaları Polisi'ne danışmanlık yapacaktı. KitKat sabahtan akşama kadar kumsalda çılgınlar gibi koşup oynayacaktı. Ben ayrıca yarı zamanlı eğitmenlik yapacak ve kitaplarımı yazacaktım.

Orada yaşlanacak, torunlarımızın denize ilk adımlarını atmasına yardımcı olacak, kumdan kaleler yapacak ve ömrümüzün son günlerinde bile mutlu yaşayacaktık. Evin yanına küçük bir kriket sahası bile inşa edecektim. Artık bakınca çok imkânsız bir hayal gibi görünse de bu hayalden tamamen vazgeçtiğim söylenemezdi. Benim için çok şey ifade ediyordu. Grand Cayman Adası hayali hâlâ umutlu bir insan olabilmemin ana nedenlerinden biriydi.

Sohbeti ilerleterek, "Bloom sana Broadmoor'daki işiyle ilgili herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordum Clara'ya. Sesimde ufak bir titreme vardı. Seven Mile Plajı'ndaki mutlu aile hayatına dair bu eski anılar bazen içimi sızlatıyordu. Böyle anlarda ayrılık dünyadaki en büyük başarısızlıkmış gibi geliyordu.

"Broadmoor mu? Hayır, neden?"

"Bazı eski evrakları temizliyordum da... Neyse, boş ver." Yüz ifademi topladım. İkna edici yalanlar söylemek için fazla yaşlıydım.

"Hâlâ onu uyandıramadın mı?"

Aklım Bloom'un dosyasına o kadar takılıydı ki Clara'nın, Anna'dan söz ettiğini hemen anlayamadım. Sesindeki alaycı tonu

duymazdan geldim. "Teorim doğruysa şayet, geçmişiyle ilintili anılara ve hislere maruz kalmak onu geri getirecektir. Kitaplar, filmler, müzik, kokular, dokunuşlar. Fakat bu hemen olacak bir şey değil. Donnelly'ye aylar süreceğini söyledim."

Clara ikinci Hobnob kurabiyesini yemeye başladı. "Umarım farkındasındır, senin işin onu uyandırmak, kurtarmak değil. Uyuyan Güzel hakkında atıp tutan tüm o sapık erkek köşe yazarları yeterince kötü zaten. Bir de ona hayat öpücüğü vermek için parlak zırhıyla gelen Dr. Prince'e lüzum yok."

"Prince'de de eski prensliğinden eser yok. Sicili bozuldu."

"Ben ciddiyim."

"Ben de. Kendisi şu an ülkedeki bütün prensesler için tehlike arz ediyor. İyi ki kurtulmuşsun ondan. Pis herif, ne olacak!"

"Bazen sadece günlük işlerini yapman yeterli Ben."

Clara haklıydı. Aslına bakılırsa bunu ben de biliyordum. Yine de gizem pençelerini üstüme öyle bir geçirmişti ki kendimi çekip çıkaramıyordum.

"Yaşayanlara odaklan, ölüleri unut." Clara kurabiyesini bitirip mutfak masasından kalktı.

"Peki, ya biri aynı anda hem canlı hem de ölüyse?"

Clara destekleyici bir tavırla elini omzuma koydu. "Kızını unutma sakın. Bu arada kurabiyeler için teşekkürler."

Clara'nın gidişini izledim. KitKat huzursuzlanıp cips diye tutturana kadar birlikte televizyon seyrettik. Baba kız Five Guys adlı fast food restoranına gitmek gibi bir suça imza attık. Bir hamburgeri paylaştık, patates kızartması yedik ve muzlu milkshake içtik. Sonra yatma saatine ilişkin alışılmış pazarlık süreci başladı. KitKat üçüncü ricamda yatağa girmeyi ancak kabul etti. O yattıktan sonra televizyonun karşısına kuruldum ve misafir yatak odasından duyulmasın diye televizyonun sesini olabildiğince kıstım.

Bu geceki filmin adı *Şüphenin Gölgesi*'ydi. Savaş yıllarında çekilen ve nispeten çok daha az bilinen bir film olsa da Hitchcock kendisinin en beğendiği yapıtı olduğunu belirtmişti. Hikâye Teresa Wright karakterinin Joseph Cotton tarafından canlandırılan karizmatik amcası tarafından ziyaret edilmesi etrafında

dönüyordu. Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen bir seri katil vardı ve Teresa yavaş yavaş amcası Joseph'in bir canavar olduğunu anlıyordu.

Film beni sakinleştirmedi. Hatta bana Bloom'un kurban gittiği cinayeti daha çok hatırlattı. Dışarıda serbestçe dolaşan, aramızda saklanan bir katil. Biri Bloom'un evine gizlice girmiş ve onu bıçaklayarak öldürmüştü. Bloom'un dosyasındaki hastayla ve doksanlı yılların sonunda Broadmoor'da yaşanan psikolojik vahşetle bir tür bağlantısı olan biri.

Keşke daha moral verici bir şey izleseydim.

Uyumadım, daha doğrusu uyuyamadım. KitKat'ın odasına yaklaşan ayak seslerini, mutfak zeminindeki kan lekelerini hayal ettikçe bu daha da imkânsızlaşıyordu. Ne zaman dalacak olsam uğursuz tehditlerle dolu abuk subuk rüyalar görüyordum. Tren raylarına atılan cesetlerden tutun da gizlenen ölümcül sırlara kadar her şey vardı.

Üç buçuk civarı uyandım. Dışarıdan gelen bir ses duydum. Ama bu ses bir insana mı, yoksa rüzgâra mı aitti, emin olamadım. Gözlerim yavaş yavaş karanlık ortama alıştı. Gölgeler duvarlara yayıldı. An itibarıyla kendimi çok daha huzursuz hissediyordum. Geçmek bir yana, elimdeki titreme hâlâ şiddetini koruyordu. Bunun için bir şey almalıydım. Ayağa kalkıp parmak uçlarımda yürüdüm, zemindeki eğri ve oynak tahtalara basmamaya özen gösterdim. KitKat'ın odasının kapısına vardım.

Bu bir alışkanlık haline geliyordu. Ne zaman çok korkunç kâbuslar görsem, bir tür teselli arıyordum.

İşte, yine o geçmişe dönüşler: Bloom'un evi, ön kapı, bir şeye dair garip his, yerde yatan ceset ve kan gölü. Zihnim aniden şimdiki zamanla geçmiş zaman arasında bir ayrım yapamamaya başladı ve o kapıyı KitKat'ın kapısıyla karıştırdı. Hayvani bir panik ve nefes nefese tehlike belirtileri arayan gözlerle odaya daldım.

Hiç... Hiçbir şey yoktu.

Tekrar şimdiki zamana döndüm. Gözlerimi kırparak ovuşturdum ve zihnimi sıfırladım.

KitKat uyuyordu. Nefes alırken minik burnunun ucunun hafifçe oynadığını gördüm. Sonra yorganın altında bacağıyla is-

temsizce bir tekmeleme hareketi yaptı. Kızım hayattaydı ve odasındaki varlığımdan habersizdi. Huzurluydu. Bir müddet onu izledim, sonra onu uyandırmamaya çalışarak sessizce odadan çıktım.

Kendimi gülünç ve kontrolden çıkmış hissediyordum. Tabii bir de bencil ve utançtan yerin dibine girmek isteyen biri gibi. Her zamanki gibi rutinlerime başvurup bir şeylerle oyalanmalıydım. Esnedim, sert bir kahve yaptım, mutfak tezgâhını bir daha sildim, yerdeki kırıntıları süpürdüm, elektrik süpürgesini çalıştırma arzuma zor da olsa direndim. Küçük kahvaltı masasına oturdum. KitKat'ı rahatça görebileyim diye kapıyı açık bıraktım.

Bütün gece nöbet tutacaktım.

Birdenbire bu vakanın beni ne kadar derinden etkilediğini fark ettim. Zihnimle oyun oynuyordu.

Mutfak dolabını açıp çikolatalı Hobnobs paketini çıkardım. Kahvemden büyük yudumlar aldım. Az uyku başka bir enerji kaynağına daha ihtiyaç duyduğum anlamına geliyordu. Ya da kendi kendime öyle olduğunu söylüyordum. Kafein, şeker. Şafağın sökmesini bekledim. Tabii bu süreçte duyduğum her seste irkilmiştim, en ufak bir tıkırtı sıçramama yetiyordu. İşte, korku böyle bir histi.

Keza delilik.

Ama en çok yatak odasının kapısına baktım. Bloom'un evini, mabedini işgal eden katili düşündüm. Dışarıda her kim olursa olsun ya da ne tür bir tehlike arz ederse etsin, hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamazdı. Bu hayatta tek bir ciddi sorumluluğum vardı. Uğruna seve seve canımı vereceğim tek bir şey.

Benim için gelebilirlerdi. Ama sadece beni alabilirlerdi. Başka kimseye dokunamazlardı.

Ne olursa olsun kızımı korumalıydım.

38

BEN

Başka bir gün, başka bir seans.

Saat erkendi. KitKat'ın ziyareti sona ermişti. O an kızımla değil, Anna'yla baş başaydım. Artık o da neredeyse günlük rutinimin bir parçası olmuştu.

"Günaydın Anna," diye söze başladım. Yavaş yavaş buna alışıyordum, her seferinde duyduğum utanç da azalıyordu. Ses tonumu yüksek, net, anlaşılır ve otoriter tutuyordum. "Şu an Londra'nın merkezinde, bir odada yatıyorsun. Çok güzel bir sabah. Nemli, soğuk, hafif buzlu. Bir fincan sütlü çay, yanında da sıcacık bir dilim tereyağıyla tatlandırılmış bir tosta yakışır türden bir sabah."

Harley Caddesi'ne bakan pencerelerden birinin yanındaydım. Mahremiyetimizi korumak için vual bir kumaş vardı. Anna çok ufak, çok ölü görünüyordu. Ama kesinlikle düşünmemem gereken şey tam da buydu işte. Onunla bir insan gibi konuşmalıydım. Yaşayan, nefes alan, duyarlı bir insani etkileşimden mahrum bırakılmış bir insan. Zihni tarafından tuzağa düşürülmüş, bedeni tarafından korunan biri gibi.

Sessiz bir odada konuştuğumun farkında olarak, "Kızım KitKat bana gelmişti," dedim. "Geçen gün onu burger ve patates kızartması yemeye götürdüm. Milkshake bile içtik. Acayip bir şeker yüklemesi oldu. İlerleyen yıllarda beslenme bozukluğuyla ilgili herhangi bir sorun yaşarsa, sorunun temel kaynağı ben olacağım kuşkusuz."

Konuşmak ama karşılığında hiçbir yanıt alamamak hâlâ çok garip geliyordu. Zaten bu yüzden burada tek başıma olmak istiyordum. Zaten bu yüzden sabah ilk, akşam da son işim buraya gelip, yatağının yanında oturup onunla konuşmak oluyordu. Üçüncü bir kişi atmosferi tamamen değiştirebilirdi. Burada, yani Anna'nın yanındayken kıdemli personel, yas tutan meslektaş, yaralı koca veya telaşlı baba değildim. Nihayet kendim olabiliyordum. Öte yandan izlendiğim hissi beni tamamen terk etmiş değildi. Bazen Harriet'ın camın arkasından beni takip ettiğini, röntgenciliğe özgü bir heves ve mutlak sessizlikle gizli sırlarımı gözlemlediğini hayal ediyordum. Bu hayal beni eşit oranda hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyordu.

"Senin de bildiğin üzere bazı temel duyusal uyarım tekniklerini deniyoruz. Televizyon, müzik, dokunma hissini arttırma, geçmişine ait bazı kokuları yeniden çağrıştırma... Tüm bunlar bir şeyleri açıklığa kavuşturmaya yardımcı olabilir."

Yatağa doğru döndüm. Psikanalizin ilk zamanlarında analist görüş alanının dışında otururdu. En iyi analistler çok az şey söyleyenlerdi. Konuşmanın büyük bölümünü hasta yapardı. Buradayken, sanki yer değiştirmişiz gibi hissediyordum. Ben serbest çağrışımla dilediğini söyleyen, düşüncelerini tedavi odasının güvenli kollarına bırakan kişiydim. Anna da benim sessiz analistim.

Tabureyi biraz daha yaklaştırdım. Bir terapist gibi konuşmamaya çalışıyordum. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum Anna. Bu yüzden diğer tedavi seçeneklerinden de ana hatlarıyla bahsedeceğim. Beni duyabildiğine ve tedavilere onay verebileceğine inanıyorum. Sana bunu yapma şansı vermek istiyorum."

Şüpheciler korosunu duyabiliyordum. Buna psikoloji diyorlardı. Bir terapist ciddi ciddi yanıt bekleyerek uyuyan bir kadınla konuşuyordu. Çünkü onların gözünde bir hasta her zaman hastaydı. Bir hasta ameliyat masasındaki etten ve kemikten yapılmış dışsal bir varlık, tamamen soyutlanabilen bir şeydi. Halbuki bir psikolog için bir hasta spesifik ve incelikli bir varlıktı. Ufacık bir mimik veya küçük bir tuhaflık bir psikolog için her şeydi.

"Duyusal uyarım egzersizlerine ve konuşma terapisine devam edeceğiz. Ayrıca bu tedaviye ilacı da dahil etmeyi düşünebiliriz. Dünya çapında çok az sayıda vazgeçme sendromu vakasına rastlanıldığı için maalesef literatür bu konuda pek yardımcı olmuyor. Ama bu da bir seçenek tabii."

Rahatsız hissediyordum. Ona karşı dürüst olmalıydım. Dürüst olmak da Stephen Donnelly'den, Adalet Bakanlığı'ndan, Uluslararası Af Örgütü'nün başvurusundan ve Anna'yı iki yakın dostunun cinayetinden yargılamak için tabiri caizse can atan Whitehall'dan bahsetmek demekti. Af Örgütü'nün AİHM'ye sunduğu önerinin tarihi giderek yaklaşıyor, Adalet Bakanlığı sonuçların o zamana kadar elinde olmasını talep ediyordu.

Saatime baktım. Harriet gelene kadar beş dakikam daha vardı. Emily'nin verdiği kitabı elime aldım ve siyah kapaktaki "*Medea ve Diğer Oyunlar,* yazar Euripides" başlığına baktım. Bunu söylediğimde Bloom'un verdiği ilk tepkiyi ve sonrasındaki davranışlarını düşündüm.

Bu kitapta bir şey vardı.

Giriş bölümünü açtım. Anna'nın soluk renkli bir kalemle altını çizdiği pasajı gördüm. Hatırlayacağı bir bölüm olsun istiyordum. Onun için anlamlı bir kısım ki burası da gayet iyi görünüyordu.

Sözcüklere göz gezdirdim:

> Maraton ve Salamis, barbar bir dünyada uygar değerlerin tesis edilip geliştirilmesinin Helen kültürünün liderleri olarak, sadece kendi ellerinde olduğu konusunda net bir şekilde Atinalıları bilinçlendirmişti.

Altı çizili tek kelime Maraton'du. Bu bana tuhaf geldi. Aslında... belki de rasgeleydi. Metin M.Ö. 490 yılında Atinalılarla Persler arasında gerçekleşen Maraton Muharebesi'ne atıfta bulunuyordu. Euripides'in doğmasından bile on yıl önce yapılan bir savaş.

Bir metne, bir Anna'ya baktım. Birden eski kuşkularımın hepsi tekrar başıma üşüştü. Acaba boşa mı çabalıyordum, Uyuyan

Güzel grubu haklı olabilir miydi? Anna'nın gözlerini açtığını, en yakın iki arkadaşının kanlar içinde yatan cesedine baktığını, sonra da avucunda tuttuğu cinayet silahını gördüğünü hayal ettim. Kasıt olsa da olmasa da Anna ikisini de öldürmüştü. Hiçbir bağlam –uyurgezerlik, uyuşturucu, alkol– suçu ortadan kaldırmazdı. O minik ve yumuşak eller çok masum görünebilirdi ama onlar bir katilin elleriydi.

Bir ses yardı dalıp gittiğim sessizliği. İş telefonumun takvim uygulamasından gelen bir uyarı sesi. Ekrana bakınca o sabahki ikinci randevumun ayrıntılarını gördüm.

Anna'nın babasıyla tanışma vakti gelmişti.

Ayışığı Kitaplığı

ANNA'NIN DEFTERİ

2019

18 Mart

Soğuk. Karanlık. Boş.

Uyandım. Sadece dairenin dışında değil, binanın da dışında.

Kaldırımlı sokaklar. Düzensiz, çöplerin kirlettiği. Üstümde sadece pijama vardı ve daha mart ayındaydık. Hava kötüydü.

Rüya görüyordum kesin. Ama öyle olmadığını da biliyordum.

Eski uyku sersemliği beni tekrar ele geçirdi. Gözlerimi kırpıştırdım, yutkundum, öksürdüm, tekrar gözlerimi kırpıştırdım. Yorgundum. Indira'yı, Doug'ı, GVM'i, devralma meselesini, annemi, babamı, Stockwell Canavarı'nı, Broadmoor'u, Dr. Prince'i, Profesör V. Bloom'u düşünüyordum.

Sokaktaydım ve anahtar yanımda değildi. İşte, bu gerçek bir kâbustu. Aile tatilleri, okul yurtları, aynı ürperti ve titreme. Ortada inkâr edemeyeceğim bir şey vardı. Binanın dışında kalmıştım. Ne telefonum vardı ne ev arkadaşım. Üstelik hava sıcaklığı sıfırın altındaydı.

Uyurgezerlik esnasında bu duruma düşmüştüm.

Şu an önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Alt ve üst katımızda başka daireler vardı. Komşulardan birinin ziline basmayı ve beni içeri almasını rica etmeyi düşündüm. Fakat dairenin kapısı da kilitliydi. Gazete manşetlerini görür gibiydim. BARONES'İN KIZI YARI ÇIPLAK HALDE LONDRA SOKAKLARINDA BULUNDU. Annem öfkeden deliye dönecek, Theo

gülmekten ölecekti. Indira ve Doug da beni dergiden şutlamak ve GVM'yle devralma işini nihayete erdirmek için bunu koz olarak kullanacaktı.

İki sokak ötede 7/24 açık, küçük bir kafe vardı. Mesaisi sabah erkenden başlayan insanların uğrak yeriydi. Oraya attım kendimi. Durumum hakkında yalan söyleyip oradan bedava kahve aldım. Kendimi çok gülünç hissederek pencerenin yanına oturdum ve gece yatarken giydiğim giysiye yöneltilen yadırgayan bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Kafenin telefonundan acil durumlara bakan bir çilingiri aradım ve ödemeyi ancak evime girince yapabileceğimi belirttim.

Saat sekiz buçukta o çilingire tam üç yüz sterlin bayıldım. Alt kattaki komşu beni gördü ama hiç yorum yapmadı. Yatak odamın güvenli sınırlarına girdim. Yatılı okuldaki porselen bebek kılıklı prenseslerin benimle alay eden seslerini bir kez daha duydum. Talihe bakın ki şeytani eğilimler sadece geceleri yüzeye çıkıyordu. Başka biri olma yolundaydım. Yeni yeni icatlar çıkarmanın eşiğindeydim.

Ama şimdi eski benliğime geri dönmüştüm.

Kurt Adam. *The Walker*.

Öfkemi geceye haykırıyordum.

25 Mart

Londra Kütüphanesi. O olayın üstünden bir hafta geçti. Buna rağmen Google Haber uyarısında hiç bildirim olmadı. Twitter veya Insta'da da herhangi bir bahis yoktu. Ne utanç verici bir yazı ne de Marks and Spencer marka pijamamla sokakta gizlice çekilmiş, kalabalıkların ağzının suyunu akıtan türden bir resim.

Sally Turner/Stockwell Canavarı araştırmama biraz ara verdim. Bugünkü dedektiflik işim profesyonel olmaktan ziyade kişiseldi. Öğrenci moduma dönüp raflara göz attım. Uyurgezerlik hakkında yazılmış çok sayıda kitap ve *Histeri Üzerine Çalışmalar*'ın iyi bir kopyasını buldum. Eski bir arkadaşla yeniden buluşmak gibi bir histi.

Freud ve Breuer'ın önsözündeki şu yazı hep aklımda kalmıştı:

> ... yıllardır histerinin çeşitli biçimlerini ve semptomlarını inceliyor; tüm bunların arasında histeriye yol açan ana unsuru, tetikleyici nedeni –genellikle yıllar önce yaşanan, söz konusu olguya ilk kez yol açan olayı– arıyoruz.

İleri atladım, sayfaları hızla tarayarak en sevdiğim bir diğer bölümü buldum. Freud "hastanın rahatsızlığının hikâyesi ile hastalığının semptomları arasındaki yakın ilişkiden, diğer psikozların biyografilerinde hâlâ umutsuzca aradığı bir ilişkiden" söz ediyordu.

Psikozların biyografisi. Kendi durumuma da bu açıdan yaklaşmalıydım. İlk olaya, ilk nöbete ya da epizoda geri dönmeli, tetikleyici nedeni bulmalıydım. Çocukken yattığım yerden farklı bir yerde gözümü açtığım o ilk hadise, o sarsıcı an. Annem yaramazlık yapmamamı söylüyor, babam ise bana inanmayı reddediyordu. Retorik ve deneyimin uyuşmaması.

Terli pijamalar içindeki o küçük kıza acıyordum. Zamanın ötesine uzanmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim. Yanılmadığını, gözlerini sahiden de yatakta kapattığını, alt katta açtığını ama oraya nasıl gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını.

Kontrol edemediği bir zihnin kapanına kısıldığını.

Ama aradan yirmi yıl geçmişti. Dahası nöbetler geri dönmüştü.

Geceleri kim olacağımdan ve yapabileceklerimden korkuyordum.

Varlığımın bir kuytusunda, içimde saklı, uyuyan, karanlık düşüncelerden korkuyordum.

39

BEN

Belgravia'nın bu bölümündeki evler birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Bir evi diğeriyle karıştırmak çok kolaydı. Chester Meydanı'ndan aşağı doğru devam ettim ve doğru ev numarasını buldum. Bekleyebileceğiniz tüm unsurlar burada görülebiliyordu: Alçı beyazı ön cephe, gösterişli sütunlar, göz kamaştırıcı gümüş tokmağı olan siyah bir kapıya çıkan küçük bir merdiven ve capcanlı bir bahçe. Sanki her şey streç filmle sarılmış ve asla kullanılmayacakmış gibiydi.

İspanyol aksanıyla konuşan bir hizmetçi beni iç tasarımı çok şık olan bir oturma odasına götürdü. İhtişamlı mobilyaları ve kullanışsız perdeleriyle yaşanacak bir iç mekân olmaktan ziyade hayranlık duyulacak türden bir yerdi. Zemin halı kaplıydı. Ortadaki kapaklı sehpanın üstü ciltli kitaplarla doluydu, muhtemelen kütüphane tasarımcılığı yapan o akıllı Mayfair kitapçılarından birinin fikriydi.

Picasso hakkında bir kitap gözüme ilişti. Sonra New York'un turistik yerlerini anlatan bir kitap gördüm. Sonra da Verbier hakkında yazılmış bir başka kitap. Telaşlı kitapçının müşterisine temel bilgileri sıraladığını görür gibiydim. Şüphesiz ki Richard Ogilvy, New York'ta çok zaman geçiriyor, Verbier'de tatil yapıyordu. Ayrıca bir zamanlar, belki de hâlâ orijinal bir Picasso'ya sahipti. Ya da... Belki de bu kitaplar daha sıradan bir gerçekliğe ihtişam katmak için vardı. Ayakta bekledim. Kapı gıcırdayarak açıldı ve dönüp baktım.

Politikacı yerine finansçı olmasına rağmen Richard Ogilvy eski karısından daha edimseldi. Emily trajediyle boğuşan bir anne gibi görünüyordu. Oysa Richard'ın bukalemun gibi bir yüzü vardı. Kar grisi saçlarında ve bronz teninde aktörlere özgü bir hava bulunuyordu. Gömleği özenli bir terzinin elinden çıkmıştı, ayakkabıları da makosendi. Stil konusunda ondan birkaç ipucu almalıydım.

"Richard Ogilvy," dedi elimi sıkarken. "Siz de uyku doktoru olmalısınız. Gelmenize sevindim. Lütfen, lütfen oturun."

"Teşekkür ederim."

"Emily onu ziyaret ettiğinizi ve Tanrı hakkında oldukça talihsiz bir yorum yaptığınızı söyledi. Bunu söyleyip de hayatta kalmanıza hayli şaşırdım."

Krem ve altın rengi bir koltuğa oturdum. Richard da karşıma oturdu. "Sanırım Tanrı benim yorumlarımla başa çıkabilecek kadar büyük, haksız mıyım?"

Richard buna gülümsedi. "Uzun bir evliliğin yaşattığı şoklardan biri," dedi. "Yirmi, hatta otuz yıl sonra uyanıyorsunuz ve diğer yarınızın bir yabancı olduğunu fark ediyorsunuz. Bana Emily'nin bir köpek tasması takıp sabah ayinlerine katılacağını söyleseydiniz, eh... sanırım bu bir Sherlock Holmes repliği."

"Evet." Benim de favorilerimden biriydi. "İmkânsızı elediğinizde, geriye kalan ne kadar olasılıksız görünürse görünsün, gerçek olmalıdır."

Gülümseyerek başını salladı. Gözlerinde çocuksu bir parıltı vardı. Dört yıl boyunca kızının yasını tutmuş gibi görünmüyordu. Fazla güçlü tavrı beni rahatsız etmişti.

"Emily'yle ilk tanıştığımda günde otuz tane sigara tüttürüyor, sünger gibi içki içiyordu. Politikaya ilgisi sıfırdı ve Germaine Greer'ın neredeyse püriten olduğunu düşünüyordu. Sonuçta seksenli yıllardaydık. Bu arada ben de kapitalizmin ortadan kaldırılması ve Kızıl Ordu'nun Buckingham Sarayı'nı işgal etmesi gerektiğini düşünüyordum. Üç yıl sonra ticari bankacı oldum. Aceleyle evlendim, aklım başıma gelince de pişman oldum. Evli misiniz, Doktor. . ."

"Prince," dedim. "Benedict Prince. Ve hayır. Eşimle boşandık."

"O halde ne demek istediğimi iyi biliyorsun."

Bu bir soru değil, yorum talep etmeyen bir ifadeydi. Richard'ın benimle oynadığının farkındaydım. Bu görüşme benden çok onundu sanki. Sanırım başkalarına hükmetmeye çok alışıktı; müşteriler, çalışma arkadaşları, çocuklar. Yüzünde bir kazananın sırıtışı vardı.

"Neyse," diye devam etti Richard, "Emily bana denediğiniz yeni teknik hakkında her şeyi anlattı. Duyularını aşırı yüklemekle ilgili bir şeyler. Sen tüm o ünlülerin gittiği Harley Caddesi'ndeki klinikte çalışıyorsun, değil mi? Neydi adı?"

"Abbey."

"Aynen. Peki, bu yeni çılgın yöntem?"

"Yöntem, *Journal of Forensic Psychology* için fonksiyonel nörolojik bozuklukların tedavisi üzerine yazdığım bir makaleye dayanıyor. Bizim jargonla FNB'ler."

Richard başını salladı, hâlâ pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Evet, yazılarınızı okudum. O halde psikosomatik. Sizce hepsi onun kafasında mı?"

İrkildim. "Gerçek şu ki vazgeçme sendromu bizim için bir gizem. Tıpkı multipl skleroz, Alzheimer ve motor nöron hastalığı ve hatta Parkinson gibi. Nörologlar bu rahatsızlıkların hiçbirinin nedenini gerçekten bilmiyorlar. Tam olarak açıklanamaz veya tedavi edilemezler. Vazgeçme sendromu da farklı değil."

"İşe yarama şansı nedir? Yüzdeleri sevdiğimi unutmayın. Lütfen, bana biraz daha sayısal veri verin."

"Kızınızın hayatında umut duygusu yeniden yeşerene kadar uyanmayacağından eminim," dedim. Sesim sabit, müdanasız bir tondaydı. Ben zayıf görünürsem argümanım daha da zayıf görünecekti. "Anna'nın tekrar uyanmasına yardım etmek adına ona yaşamak için bir sebep vermeliyim. Onu Abbey'ye götürmek olumlu bir adımdı. Müzik, filmler, dokunma, kokular, sohbet gibi eski hayatına dair unsurları yeniden tanıtmak da bir diğer olumlu gelişme diyebiliriz. Eski eşiniz bana Anna'nın uyurgezerliğinden bahsetti zaten. Fakat onun ruh hali, davranışları hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Korkarım ki yüzdeler

şu an çok belirsiz. Tedavi sadece birkaç haftadır devam ediyor. Yakın vadede sonuçları görmeye başlayacağımızdan eminim. Muhtemelen çok yakında."

"Eski karım uyurgezerliğin her şeyi açıkladığını düşünüyor."

"Uyurgezerlik cinayetleri açıklayabilir. Fakat vazgeçme sendromunu mutlak surette açıklamayabilir. Tabii... yani bir oranda Anna yaptıklarının farkında değilse."

Richard bana yeni yeni uyanan bir saygıyla bakıyordu. "Ah, evet. Kısır döngü ya da paradoks. Eğer bilinci yerinde değilse, neden uyuyakaldı? Eğer bilinci yerindeyse, onları öldürdüğünde uyuyor olamazdı. Her iki cevap da onu suçlu kılıyor."

"Öyle." Richard öz çocuğundan bir nesne gibi bahsediyordu. Anna'yla ne kadar çok vakit geçirirsem, ona karşı o kadar koruyucu hissediyordum. Dünya itibarını yerle bir etmişti. Ailesi olayın etkisini hâlâ atlatamamış, darmadağındı. Harriet ve benden başka kimsesi kalmamış gibiydi. Ben Anna ile dünya arasındaki bir bekçiydim. Ben masaldaki prenstim, onu korumaya ve özgürleştirmeye yemin etmiştim. Her ne kadar bu kavram modern duyarlılıklar açısından nefret uyandırıcı olsa da.

"Douglas Bute ve Indira Sharma'yı ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sordum.

Richard bu noktada yüzünü buruşturdu. Beden dili gerginleşti. "Muhtemelen onları ara sıra evin etrafında görüyordum... Yani sanırım. Neden sordunuz?"

"Onlar hakkında ne düşünüyordunuz?"

"Douglas iyi bir adam gibi görünüyordu. Korkarım ki Indira hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç kelime etmek dışında bir sohbetimiz olduğunu söyleyemem."

Anna'nın arkadaşları, özellikle de Indira hakkında konuşurken hassas görünüyordu. Belki de yasal bir tuzaktan çekiniyordu. Indira'nın onu nasıl rahatsız ettiğini merak ettim. Telefonumu çıkarıp doğru videoyu buldum. Bu bir riskti ama bu riskin alınması gerekiyordu. Teorimi açıklamanın tek yolu buydu.

"Hemşirelerden biri 'Yesterday' şarkısı çaldığında Anna'nın tepki verdiğini fark etti. Eski eşiniz çocukken Anna'nın bunu piyanoda çaldığını doğruladı. Kederli sözlerine rağmen bu

şarkının Anna'nın zihninde subliminal bir anlam taşıdığına inanıyorum. Güvenlik ve iyimserlik veriyor. Başka bir deyişle umut. Anna'yı aşırı duyusal uyaran programından geçiriyoruz. Kolektif güç onu yavaş yavaş tekrar yüzeye çıkarmalı. Ama büyük ihtimalle onu sonunda uçurumdan aşağı atacak olan şey, küçük bir olay –bir tetikleyici– olacak." Telefonu uzattım. Video oynamaya başladı: Şarkı, monitörler, Anna'nın yüzündeki aktiviteyi gösteren titreme.

Bir an bekledikten sonra devam ettim. "Herkes cinayetlerin olduğu geceki çiftliğe veya ormandan önceki saatlere odaklandı. Ama bunun daha derin, daha köklü bir şey olduğuna inanıyorum. Çiftliğe gitmenizden önceki aylarda, şiddetli bir uyurgezerliği tetikleyen ve o geceki olaylarla birlikte uzun süreli bir vazgeçme sendromuna yol açan bir şey oldu. Bir şey Anna'nın bütün umutlarını söndürdü. Eğer bu sebebi bulamazsam, kızınız muhtemelen bir daha asla uyanmayacak."

Richard'ın yüzü şimdi ifadesizdi, az önce gördüğü sahneyi sindirmeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Yarı şaşkın bir halde iPhone'u bana geri verdi. Anna'nın videosu onun kendini beğenmişlik zırhını deldi. Yenilmiş, kendi çocuğunun acısıyla karşı karşıya kalan çaresiz bir baba gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra kendini topladı ve "Tam olarak neyi bilmeniz gerekiyor?" diye sordu.

40

BEN

Görüşme bittikten sonra Pimlico'ya dönmek istemedim. Chester Meydanı'ndan ayrılıp Harley Sokağı'na doğru yürüdüm. Richard Ogilvy'nin bana söylediği her şeyi düşünmeye başladım. Babaları ve kızları düşündüm; Kitty'nin geçen hafta sonu dairemden ayrılırken omzunun üzerinden attığı son bakışı geldi gözümün önüne.

Abbey'nin arka kapısından girdim. İçeri adım attığım an zaman durdu sanki. Evliliğimin en kötü dönemlerinde bu duvarların arasında kış uykusuna yatar ve evdeki duygusal fırtınalar yokmuş gibi davranırdım. Clara'nın telefonunda o mesajları bulduğum hafta sonunu hâlâ hatırlıyordum. Numara, rehberinde "HASTANE" olarak kayıtlıydı. Aylarca o adamın kim olduğunu merak ederek kendime işkence etmiştim. Bir beyin cerrahı veya bir nörolog, uyku psikolojisini küçümseyen birini hayal etmiştim. Öfke ve ihanete uğramanın verdiği o yakıcı his beni hiç terk etmemişti.

Yarım saatliğine ofisimde inzivaya çekildim. Richard'la yaptığım görüşmenin raporunu yazmaya koyuldum. Ana noktaları özetledim:

- Richard, okuldan atılma olayı sırasında Emily kendisine söyleyene kadar Anna'nın uyurgezerliğinden haberdar olmadığını doğruladı.
- Richard tedavi yoluna başvurmanın siyasi bir skandala yol açacağını düşünen kişinin kendisi olduğunu iddia ediyor.

Anna'nın parasomnisi için en iyi şifanın zaman olduğuna inanıyor.

- Richard, Anna'nın Oxford'dan sonra *Elementary* dergisini kurması konusunda bazı şüpheleri olduğunu, ancak kızının girişimci ruhuna da hayran olduğunu belirtti.
- Richard kızıyla bağ kurmakta bazen zorlandığını itiraf etti. Fakat Anna'nın çocukluğundan beri bir gelenek haline gelen Manchester United futbol maçları sayesinde aralarında güçlü bir bağ mevcut.
- Richard, Anna'nın araştırma yapmak amacıyla Broadmoor'u birkaç kez ziyaret ettiğini iddia etti.
- Richard, Anna'nın Broadmoor hikâyesiyle ilgili bir kaynakla iletişim kurmak için kredi kartını kullandığını ve yeni bir dizüstü bilgisayar aldığını söyledi. 2019'daki o kader gecesinden sonra ne dizüstü bilgisayara ne de kaynağa rastlandı.
- Richard, Anna'nın yeni soruşturmasının Stockwell Canavarı'yla bir ilgisi olduğuna ve Anna'nın *Medea* oyununu okumaya takıntılı olduğuna dair ES'nin ifadesini doğruladı.
- Richard, o gece ormandaki olayların neden bir parasomni atağını tetiklediğini bilmediğini ifade etti.

Özeti kaydedip şifreledim. Sonra masamın çekmecesini açtım ve Anna'nın *Medea ve Diğer Oyunlar* kitabını çıkardım. Sayfaları tekrar karıştırdım. Sonlara doğru karşıma çıkan bir pasajda duraksadım.

Bundan sonra ne garip veya korkunç olabilir?
Ey, tutku ve acıyla dolu kadın yatağı,
Yeryüzünde ne çok kötülük, ne çok keder yarattın!

Bir fincan kahve daha demlerken bu kelimelerin üzerinde durdum.

Gece nöbetinde başka bir bakıcı hemşire vardı. Ama ben Harriet'ın çilli gülümsemesini ve onu Anna'yla gördüğüm anları

düşünüyordum. Uyku odaklı bir dünyada tuhaf bir yakınlık vardı. Düşüncelerimle baş başa kalmaktan çok yorulmuştum. Aniden her şeyi itiraf etme ve başka bir insana güvenme isteği duydum.

Anna'yı ayakta tutan kişi Harriet'tı. Çarşafları değiştiriyor, hastayı yıkayıp giydiriyor, mütevazı işleri yapıyordu. Yüksek güvenlikli psikiyatri hastanelerinin duvarları arasında yaşamış ve oraların havasını solumuştu. Bloom'un dosyasını basit terimlerle çevirebilir, ona bir renk ve bağlam kazandırabilirdi. Belki de elimdeki bilmeceyi o çözerdi.

Ofisteki sabit hattın çaldığını duydum. İsteksizce ahizeyi kaldırdım.

"Alo?"

Kupama süt döküp karıştırdım.

"Dr. Prince, ikinci kattaki VIP odasından arıyorum. Acilen buraya gelmeniz gerek."

41

BEN

Büyük bir sessizlik vardı. Abbey ve olağan karmaşası durmuştu sanki. Bu hem imkânsızdı hem de gayet mümkün.

Çağrı bakıcı hemşireden gelmişti.

Dr. Prince VIP odasından bekleniyorsunuz.

Olan bitene dışarıdan bakıyor, bedenimin dışında gerçekleşen bir deneyim yaşıyordum sanki.

Merdivenlerden koşarak inmek, alelacele yapılan antibakteriyel temizlik ritüeli, giriş. Bakıcı hemşire yatağın yanında duruyordu. Tedavi odası soğuk ve ürperticiydi. Üstüme sadece gömlek giydiğim için bir an pişman oldum. Belki de olası enfeksiyonlardan korunmak için buz gibi suyla kollarımı ovarak yıkadığım için bu denli üşümüştüm. Belki de ürpermemin başka bir nedeni vardı, dünyevi olmayan bir şey. Fakat odaya daha önce hiç hissetmediğim bir durgunluk hâkimdi.

"Ne zaman oldu?"

Hemşire gergin ve tedirgindi. Öksürüp anlatmaya başladı. "Özel bir görüşme yapmam gerekiyordu. İçeri döndüğümde bazı test sonuçlarını kontrol etmeye başladım ve birden monitörlerde gördüm."

"Ve eminsin, öyle mi? Yanlış anlamış falan olabilir misin?"

Hemşire en ufak bir tereddüt yaşamadı. Sesi güçlü ve netti. "Hayır."

"Ne kadar sürdü?"

"Yine de böyle bir şey söylemek ne kadar..."

Elimi sallayarak çekincesini bir kenara bırakmasını istedim. "İyi bir tahmin de işe yarar."

"Birkaç dakika. Sizi aradığımda durmuş gibi görünüyordu."

"Yalnız 'gibi görünüyordu' ifadesi kulağa pek de eminmişsin gibi gelmiyor."

"Kesinlikle durdu."

"Beni aradığın andan benim buraya gelmeme kadar olan süreçte tekrar olmadı mı?"

"Hayır."

"Normalden farklı bir şey mi yapıyordun?" diye sordum. "Küçücük ayrıntılar bile benim için çok önemli. Müzik, hareket, konuşma, dokunuş. Anna'nın tepki vermiş olabileceği herhangi bir şey?"

"Emin değilim."

"Düşün. Bir tetikleyici olmalı."

Hemşire içine dönüp sessizce düşündü. Onu dürtüp doğru yöne çekmek istiyordum. Fakat bu tür bir müdahale bu noktada tehlikeli olabilirdi. Olay anına kadar geçen dakikalarda tam olarak ne olduğunu öğrenmeliydim. Beni aramasından dakikalar önce acaba ne olmuştu?

Sonunda hemşire bir şey hatırladı. "Televizyonu açtım, sadece skora bakmak için."

Benim rolüm klinik bakış açımı ve mesafemi korumaktı. Duygularıma ihanet etmemeye çalıştım. Öte yandan özel görüşme, iş yerinde televizyon seyretmek gibi konular çok yakışıksızdı. Ama işin bu kısmıyla daha sonra alakadar olacaktım. "Hangi maç?"

Hemşire utanmıştı. "Çok saçma, biliyorum."

"Bana inan, hiçbir şey saçma değil. Sadece dürüst olmanı istiyorum."

Hemşire iç çekti. "Chelsea-Manchester United. United'ın galibiyetine biraz para yatırmıştım. Kazanıp kazanmadığımı kontrol etmek istedim."

Richard'ın Anna'yla birlikte Manchester United maçlarını izlediğini hatırladım. Babasının sadakatsizliklerinin, ebeveyninin zaaflarının farkına varmadan önce, küçükken. O maçlar

çocukluğun, heyecanın, geç yatmak için can attığı zamanların, kendisinden öte bir dünyanın işaretleriydi. Böyle bir şeyi kaçırdığım için kendime küfrettim.

"Televizyon sürekli açık mıydı?"

"Evet. Şeyden sonra kapattım."

Teorimin doğru olmasını istiyordum. Kitapları, müziği, filmleri, çiçekleri, parfümü, tüyleri ve konuşmayı denemiştim. Güzel bir maç bu terapötik yaklaşımın mantıksal bir uzantısıydı. Bu, haklı çıktığım anlamına geliyordu. Prens'in Tedavisi.

Ona ihtiyacım vardı, onun da bana ihtiyacı vardı. Bu eşsiz bağ bizi birleştiriyordu. Dünyada bir başına kalmış iki kişi gibiydik.

Öte yandan başka endişelerim de vardı. Acaba onu uyandırarak hücresinin kapısını ben mi kilitliyordum? İyileştirme ve yargılamamaya dair yeminime ihanet mi ediyordum? Devletin suç işlediğinden bile haberi olmayan birini hapse atmasına yardım mı ediyordum? Tarihin yanlış tarafında mı duruyordum?

Yatağın yanında durup Anna'ya baktım, hemşirenin telefonda söylediği şey tekrar çınladı kulaklarımda.

O sözcükler her şeyi değiştirmişti.

Hasta az önce gözlerini açtı.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

1 Nisan

Brasserie Zédel restoranı. Piccadily Meydanı. Indira'nın doğum günü! Kırmızı kabinlerden birinde oturduk. Haykırırcasına savaş zamanı Paris'i çağrıştırıyordu. Baker Caddesi'ndeki Özel Harekât Yönetimi'ne katılan, Vichy Fransası'na paraşütle atlayan kadınlarla ilgili tüm o hikâyeleri ve düşman hattının ardında ben nasıl başa çıkardım acaba diye düşündüm.

Bir grup çalıyor, âşık çiftler göz göze romantik anlar yaşıyordu. Kötü müzik ve ondan daha kötü arkadaşlarla dairemizde zorunlu bir kutlama daha yapacaktık. Ama bu gece sadece ikimizdik.

İçtik. Indira hediyemi açtı. İçten içe hâlâ GVM'le yaptıkları gizli toplantıları itiraf etmesini umuyordum. En yakın iki arkadaşımın bizzat kurduğum şirketi satmak için arkamdan gizlice iş çevirmesinin nedenini, böyle bir komployа neden ihtiyaç duyduklarını öğrenmek istiyordum. Indira beni dışlamanın tamamen Doug'ın fikri olduğunu söyleyecekti. Ben de önce şoke olmuş gibi rol yapacak, sonra da sempatik bir yaklaşımla durumu kabullenecektim. İkimiz kafa kafaya verecek ve dünyayı karşımıza alacaktık. Ben ona uyurgezerlik ataklarımdan ve tekrar aynı şeyi yaşamaya dair korkularımdan bahsedecektim. Indira korkularımı azaltacaktı. Sonra kahkahalarla gülecektik ve her şey eskiye dönecekti.

Ama Indira hiçbir şey söylemedi. Biz de konuşmak yerine sadece içtik. Ona Stockwell Canavarı hikâyesinden söz ettim.

Sally Turner davasını o da hatırlıyordu. Toplumun en büyük tabusunu yıkan bir kadına karşı duyulan o içgüdüsel öfke onun için de tanıdıktı. İki çocuğunu öldüren bir üvey anne. Doğanın yasalarını hiçe sayan bir dişi.

Sonrasında sarhoş bir halde sodyum buharlı lambalarla aydınlatılmış sokaklarda âdeta devriye gezdik. Akıcı bir şekilde yalan söyleyen tek kişi ben değildim. Indira bu süreçte beklediğim şeylerin hiçbirini söylemedi. Göz kırpma, ayağını sürüme, tökezleme gibi belirtilerin hiçbirini göstermedi. Daireye döndüğümüzde bile, beklemeye devam ettim. Ama tek yaptığımız kendimizi eve atmak, sarılmak ve iç çekerek farklı yönlere dağılmak oldu. Ne şafak vakti yapılan destansı bir hesaplaşma vardı ne de çekilip kılıfına geri sokulan silahlar.

İlk kez fark ettim ki ona artık güvenmiyordum. Hatta artık ondan hoşlanmıyordum bile. Canciğer ev arkadaşları böylelikle düşman olmuştu birbirine. Açık bir yüzleşme için fazla çekingendik, küçük darbeler ve rakibinin önüne geçerek ansızın hak iddia etmek için de fazla entrikacı.

Evet, belki de neden içkiydi. Ama birbirimize sarıldığımız o kısacık an ondan gerçekten nefret ettim. Yalanlar, yapmacık tavırlar... Klasik güzelliği ve heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen vücuduyla Indira beni alt edebileceğini, hatta beni ezebileceğini sanıyordu. Hiçbir şey yapmayacağıma inanıyor, bunlardan haberdar olamayacak kadar saf ve aptal olduğumu düşünüyordu.

Odama dönünce *Neuroethics* dergisinde yayımlanan o akademik makaleyi tekrar buldum ve beni rahatsız eden paragrafı okudum. Aristoteles'in *Ahlak* kitabından bir alıntıydı. Kriminal eylemlerden kimin sorumlu olduğuna değiniyordu.

Aristoteles burada bir sarhoş örneğini kullanıyordu:

> . . . sarhoş bir birey sarhoşken gönüllü olarak veya tam kapasiteyle hareket etmese de sarhoş olmayı seçtiğinde, gönüllü olarak ve zihinsel kapasiteyle hareket etmiştir. Bu nedenle yaptığı şey için sorumlu tutulmalıdır. Parasomni atakları aşırı alkol tüketimi veya kontrolü dahilindeki diğer faktörler

tarafından tetiklenen bir birey, bu duruma iyi bir örnek teşkil eder.

Antikten moderne... Sally Turner davasını düşündüm. Alkol onun parasomnisini körüklemişti. Cinayetlerden önce çok fazla içki içtiği için kendi delilik sürecini hızlandırmıştı.

Yeminimi bozdum ve bu gece normalden daha fazla içtim.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Yatağıma uzandım. Alkol uyurgezerliği tetikliyordu, uykusuzluk da aynı şekilde. Bu iblis yaşamama izin vermiyordu. Uyku ve aklıselimlik arasında sıkışıp kalmıştım; öyle de böyle de lanetliydim.

Tepeden tırnağa lanetlenmiştim.

8 Nisan

Bugün yine dairedeydim ve olayı deşmeye devam ediyordum.

Gerçek suç eserime geri dönmüştüm. Sally Turner'ın hayaleti.

Stockwell Canavarı vakasıyla ilgili yirmi yıl önceki gazete kupürlerine baktım. YENİ ANKET: KATILIMCILARIN %74'Ü "STOCKWELL CANAVARI'NI" ASIN DİYOR (*Sun*); "ÇOCUK KATİLİ" SANIK KOLTUĞUNDA (*Daily Express*); "CANAVAR ANNE" ADALETLE YÜZLEŞİYOR (*Daily Mail*); TURNER ÇİFTE CİNAYET İÇİN UYURGEZERLİK SAVUNMASINI KULLANIYOR (*The Times*).

Bilgi Edinme Özgürlüğü kapsamında İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Metropolitan Polisi, Batı Londra NHS Vakfı ve Sağlık Bakanlığı'ndan talepte bulundum. Daha fazla ipucu elde etmek için Twitter'da @AnnaO. kullanıcı adımla duyurular yaptım. Detayları belirtemesem de Broadmoor'daki kaynaklara da ulaşmaya çalıştım tabii.

DM kutum çok sayıda çılgın mesajla dolup taştı. Fakat içlerinden biri anında dikkatimi çekti. Mesaj silsilesindeki kullanıcı adını görünce gülümsemeden edemedim.

İlgi çekiciydi ama orijinal olduğu söylenemezdi.

İlk mesajı tıkladım.

@HastaX.

42

LOLA

Onu acayip meraklandırmıştı bu durum. Çevrimiçi bütün derslerini dinlemiş, hatta podcast yayınlarının bir kısmını indirmişti. Anna O.'nun gönüllü ve yılmaz savunucusu olan Lola'nın da onayını almış sayılırdı.

Çok sayıda yanlış başlangıçtan sonra Dr. Benedict Prince bu iş için en doğru insan olabilirdi.

Artık onu tanıyordu ya da tanıdığını sanıyordu. Stresli anlarda yüz hatlarının nasıl gerildiğini, yorgunken elmacık kemiklerindeki titremeyi görebiliyordu. Onu yakından ve kanlı canlı izlemek çok daha ilginçti.

Lola şu anda da Abbey'nin arka kapısına yakın bir noktadan onu izliyordu. Başka biriyle derin bir sohbete daldığı belliydi. "Sapıklık, taciz ya da gizlice takip etmek" gibi ifadeler bu durumu anlatmak için fazla çirkindi. Lola bunların yerine "araştırmak, soruşturmak" gibi sözcükleri tercih ediyordu. Polis memurlarının ve özel dedektiflerin hep yaptığı şey de bu değil miydi zaten? Gözetleme sanatının temeli tam da buydu. Garip bir şekilde Dr. Prince fotoğraftakinden daha yakışıklıydı. Hafif dağınık sarı-kahve saçlar, geleneksel bir şıklık algısı, kravatsız bir gömlek, gayet masum bir chino pantolon, daha günlük ve spor giysilere izin verilen cuma günleri ayağa geçirilen Chelsea botlar ve her daim cüretkâr bir gülümseme. Evet, kabul ediyordu. Bazıları bunu gece gündüz üzerinde çalıştığı diğer tüm işler gibi bir tür saplantı olarak görebilir ya da o gecenin travmasıyla sağlıklı bir şekilde başa çıkamamak olarak nitelendirebilirdi. Oysa

gerçekte sadece emin olması gerekiyordu. Anna O. soruşturması ta en başından beri ve bütünüyle berbat edilmişti. Medya sansasyonel saçmalıklarıyla Anna'yı bir insan olmaktan çıkarıp bir efsaneye dönüştürmüştü. Dr. Prince'in de o tarz biri olmadığından emin olmalıydı.

İşte, bu yüzden onu takip ediyordu. Bu yüzden bu soruşturmaya bu kadar yakındı.

Lola, Ben'in diğer kişiyle yaptığı konuşmayı bitirdiğini gördü. Konuştuğu kişi Abbey personeli olan bir kadındı. Görevine geç kalmış bir kapı görevlisine benziyordu. Bu dramadaki diğer temizlikçiler, resepsiyonistler, bilgi işlem teknikerleri, teslimat araçlarını kullanan şoförler gibi o da tipik bir yardımcı oyuncuydu. Fakat Dr. Prince geçici ve yardımcı personeli zorlamayı seviyordu. İkisi de ayrı yollara gitti. Yanında Hemşire Roberts olmadığı zaman doktor izole edilmiş, yarı trajik biri gibi bir imaj veriyordu. Hemşire ona hava katıyor, hatta bir ölçüde onu yaratıyordu. Yazık ki mütevazı bir hemşire asla hak ettiği itibarı görmezdi.

Lola dikkatle dinledi. Bu geceyi anlamlandırabilecek kadarını öğrenmişti, belki daha bile fazlasını. Anna'nın 7/24 izlenmesiyle ilgili bir karar ya da hamle olduğu ortadaydı. Gece nöbetindeki kapı görevlisi ekstra dikkatli olacağına dair söz verdi. Dr. Prince de içeri girdi. En üst katın ışıkları hâlâ yanıyordu.

Lola telefonunu çıkardı. Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra koleksiyonu için sessizce Dr. Prince'in bir fotoğrafını çekti.

O gece aslında neler olduğuna dair gerçeğin hâlâ ve mutlaka anlatılması gerekiyordu. Üstlendiği rolü tarihin sayfalarından silmelerine asla izin vermeyecekti.

Suçlular günahlarının bedelini ödemeliydi.

Yeni bir gönderinin vakti gelmişti.

43

BEN

Bu anı sadece hayal etmiştim aslında.

Yine de karşılaştığım sahne tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Anna'nın gözleri kapalıydı. Bedeni de yatağın üstünde donmuş gibi katıydı. Tüp ve kablo yumağı gereksiz uzuvlar gibi bedeninden dışarı çıkıyor ve dallanıp budaklanıyordu.

Yatağa doğru yürüyüp taburede her zamanki pozisyonumu aldım. Minimal bilinç durumundan çıkan hastalara uygulanacak testler gayet basitti.

Bir: Hasta basit bir komutu yerine getirebiliyor mu?

"Anna, ben Dr. Prince. Şimdi benim için sol elini hafifçe esnetmeni istiyorum. Dilediğin yöne hareket ettirebilirsin. Bunu benim için yapabilir misin Anna?"

Sesim bu kez çok daha otoriterdi çünkü bu kez bir izleyici kitlem vardı. Solo seanslarımızda Anna'yla kurduğum yakınlık bu noktada hiç profesyonelce olmayacaktı. Tekrar eski halime dönmeli; bir doktor, bir uzman, bir profesyonel olmalıydım. Ne de olsa Anna takımının pankart taşıyan bir taraftarı değildim.

"Ben..."

Harriet'ın sesiyle irkildim. Mesaisi saatler önce bitmişti. Bakıcı hemşirenin telefonundan sonra bilgilendirme amaçlı ona bir mesaj göndermiştim aslında. Fakat bu kadar çabuk gelmesini de beklemiyordum. Ellerini ve kollarını temizlediği için hâlâ ıslaktı.

"Cüzdanımı burada unutmuşum," dedi Harriet. "Mesajını aldığımda buraya geri dönüyordum."

"Mükemmel zamanlama."

Tekrar yatağa baktım. Anna'nın sol elinde belli belirsiz bir seğirme gördüm. Bekledim ve diğerlerinden hareket etmemelerini rica ettim.

Sonra.... ve sonunda... belirgin bir başka seğirmeye tanık oldum. Anna'nın sol eli kıpırdadı. Göz kapaklarının etrafında da küçük bir titreme fark ettim.

Şimdi sıra ikinci sorudaydı. Standart prosedürün bir diğer adımı.

"Anna, beni duyabildiğini biliyorum. Sana sormam gereken birkaç şey daha var. Benim için başını hafifçe sağa eğebilir misin?"

İsteyebileceğim en kolay hareket buydu. Çok uzun süredir yattığı için diğer uzuvları atrofi durumundaydı, diğer bir deyişle zayıflamıştı. Ama yastığın üzerindeki başını oynatabilirdi. Harriet'ın varlığını yanımda hissettim. Dış dünya tamamen sessizleşti.

"Anna, beni duyabiliyorsan şayet lütfen başını hafifçe yana yatır. Bunu yapabilirsin Anna."

Bir motivasyon koçu ya da okuldaki netbol hocası gibi konuştuğumun farkındaydım. Fakat araştırmalar "kimlikle ilgili tanımlamanın" kritik bir öneme sahip olduğunu göstermekteydi. Adının sürekli ve tekrar tekrar söylenmesi, yüreklendirici kelimeler, çocukluk dönemine, yani hastanın kendini gerçekten güvende hissettiği bir zaman dilimine ait düzen ve güvenceleri taklit etmek gibi şeyler çok yardımcı olabiliyordu.

"Bak..."

Harriet benim keşif birliğim, gözcüm ve teğmenim gibiydi. Savaş meydanındaki küçücük bir değişikliği bile fark edip üst komuta kademesine bildirmekte iyiydi. Tekrar Anna'ya odaklandım. Kendi düşüncelerim bile olsa, herhangi bir şeyin dikkatimi dağıtmasına müsaade etmeyecektim. Yakından bakınca Anna'nın başının çok hafif sağa eğildiğini gördüm. Belli belirsiz bir açı olduğu için hemen fark etmek güçtü. Ama evet, gözlerim beni yanıltmıyordu, bir hareket vardı.

"Aferin Anna. Çok güzel. Burada, yani Abbey Uyku Kliniği'nde güvendesin."

Yapılması gereken başka testler de vardı. Bir sonraki aşama Anna'nın bir nesneye uzanıp uzanamayacağını ya da bağımsız herhangi bir eylemi gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini görmekti. Zihin ve beden arasındaki bağlantının normale döndüğünü teyit etmek önemliydi. Yani düşüncenin eyleme geçirilebileceğini. Tüm bunlar Anna'nın gözlerini yeniden açabileceği noktaya hizmet ediyordu; bir kez, ikinci kez, komutla. Onunla iletişimi sürdürmeliydim.

"Anna çok iyi gidiyorsun. Başardık sayılır. Sadece birkaç sorum daha var..."

Prosedürün kalan kısmını uyguladım. Bu anı o kadar çok hayal etmiştim ki soruları otomatik pilottaymış gibi yöneltiyordum. Anna'dan yüzüne dokunmasını istedim. Bekledim, tekrar sordum. Sonra da büyülenmiş gözlerle sağ eliyle üst bedeninin ana hatlarını bulmaya çalışmasını izledim. Gözleri hâlâ kapalıydı. Uyanık olduğuna dair hiçbir dışsal belirti göstermiyordu. Ama beyni hâlâ çalışıyordu. O oradaydı, içeride bir yerde.

Sonra Harriet'tan MR makinesinin bulunduğu üçüncü kata götürmek üzere Anna'yı hazırlamasını istedim. Fonksiyonel MR kalıcı beyin fonksiyonlarını test etmek için kullanılan bir görüntüleme tekniğiydi. Anna'nın sonuçlarını minimal bilinç durumundan çıkan diğer hastalar ve vazgeçme sendromundan mustarip kişilerin kayıt altına alınmış değerleriyle karşılaştırabilirdim.

Harriet'ın ve bakıcı hemşirenin Anna'yı hazırlamasını bekledim. Sesime Radyo 4 yumuşaklığını vermeye devam ettim. Tüm bu olanların Anna'yı korkutmadığından emin olmalıydım. Zihni savaş ya da kaç moduna geçtiği an onu uyandırma şansını kaybedebilirdik.

"Anna, ben Dr. Prince. Çok iyi bir iş çıkardın. Şimdi seni fonksiyonel MR çekmek için gereken ekipmanların olduğu üçüncü kattaki bir odaya taşıyoruz. Bu sayede beyin aktivitelerini ölçeceğiz ve tedavinin nasıl ilerlediğine dair net bir bakış açısı kazanacağım. Sana birkaç soru daha soracağım. Çok yakında bunların hepsi bitecek. Harika gidiyorsun Anna. Çok az bir işimiz kaldı. Lütfen benimle kal Anna."

Acaba bizzat Emily'yi mi, yoksa Richard Ogilvy'yi mi aramalıydım? Kısa süreli bir tereddüdün ardından kararımı verdim; hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir umut ışığı sessizlikten çok daha acı vericiydi. Şimdilik en doğrusu beklemekti.

İlgili kata ulaştık. Harriet, bakıcı hemşire ve bir teknisyen MR ekipmanlarını hazırladı. Ben de monitörlerin karşısındaki yerimi aldım. Anna nazikçe cihazın içine yerleştirildi. Aslına bakılırsa MR testleri nörologların işiydi. Yani buraya izinsiz girmekle yetkimi aşmıştım.

Ama vakamın elimden alınmasına veya kayıp gitmesine izin verecek de değildim. Protokollerin canı cehennemeydi!

Sesimi yumuşak ve güven verici bir tona ayarladım. Mikrofona doğru eğildim.

"Anna, bu sorular biraz daha farklı. Bu bölümde senden çeşitli şeyleri hayal etmeni isteyeceğim. Sadece zihninin çalışmasına izin ver. Bir şey hayal edemezsen ya da aklında herhangi bir düşünce belirmezse, sakın endişelenme. Muhteşem gidiyorsun Anna." Mikrofonu elimle kapatıp bir yudum su içtim. "Tamam... Şimdi en sevdiğin sporu yaptığını hayal etmeni istiyorum. Henüz çocuksun, tam bahçede pratik yaptığın sırada çay içmek için içeri çağrılıyorsun."

İki dakika boyunca bekledim. İzledim. Bazı notlar aldım.

"Şimdi Anna, çocukluğunun geçtiği evde dolaştığını hayal etmeni istiyorum. Hampstead'deki ev. Evin bütün bölümleri: Mutfak, salon, yatak odan, banyo, dolaplar... Elini yüzeylerde gezdir. Sesleri ve gürültüleri duy."

Aynı prosedür: Bekleme, izleme, not alma.

"Anna, şimdi benim için başka bir şeyi hayal etmeni istiyorum. Yazmanın nasıl bir his olduğunu hayal et. Çok özel bir yeteneği kullanmanın nasıl bir şey olduğunu düşün. Sayfaların üstüne yavaşça işlenen kelimeleri. Kendi hayal gücünün sonsuz potansiyelini. Yazmanın sende ne tür duygular uyandırdığını. Sana nasıl bir mutluluk verdiğini."

Bu sefer Harriet'ın yönlendirmelerine ihtiyacım yoktu. Sonuçları monitörlerde bizzat görebiliyordum. Tıpkı dakikalar önce gözlemlenen hareketler gibi, bu sonuçlar da vazgeçme

sendromunun tedavisinde bir dönüm noktası olacaktı. Ufukta bir devam kitabı olacaktı. Belgeseller, Reith Konferansları... Sonsuza kadar bu büyük başarımın ekmeğini yiyecektim.

"Son olarak Anna, şimdi senden annenin, babanın ve kardeşinin isimlerini söylediğini hayal etmeni istiyorum. İlk adları, soyadları, aile içinde onlara seslenirken kullandığın isimler. Dördünüz bir aradayken birbirinize nasıl hitap ettiğinizi düşün. Tüm o isimlerin beyninin içinde dolaşmasına izin ver. Dilinde fiziksel bir tat bırakana kadar o isimlerin tadına var."

Nörologlarla "gerçek" doktorların yine güldüğünü hissedebiliyordum. Ama umurumda bile değildi. Onlar materyalist, etten ve kemikten ibaret bir tıp anlayışına sıkışıp kalmıştı. Favorileri gibi, hastalara karşı tutumları da Viktorya dönemi kasaplarından halliceydi. Fonksiyonel hastalıkları büyücülerin işi, rahiplerle şarlatanların oyun alanı olarak görüyorlardı.

Harriet'a baktım. İhtiyaç duyduğum her şeye sahiptim. Ben soruları sordukça Anna'nın beyin aktivasyon düzeyinin önemli oranda arttığını sıradan bir insan bile görebilirdi. Anna hayata geri dönüyordu.

Harriet MR cihazına baktı. "Onu geri taşımaya hazır mıyız?"

"Nazikçe yapın."

"Amber protokolüne mi geçiyoruz?"

Hemen cevap vermedim. Amber protokolü uyanış sürecinin kısaltmasıydı. Diğer her şeyi tetiklerdi; en yakın akraba, Adalet Bakanlığı, basın duyurusu vs. Yani kelimenin tam anlamıyla her şeyi.

Yapılması gereken sismik bir çağrıydı.

Bir nefes aldım. Birkbeck'te verdiğim derste anlattığım iki vaka çalışması vardı. Birinci vakada Munira Abdulla adlı bir kadın bir araba kazasının ardından yirmi yedi yıl komada kalmıştı. Dört yaşındaki oğlunun zarar görmesini engellemeye çalışırken minimal bilinç durumuna girmişti. Neredeyse otuz yıl sonra Bavyera'daki özel bir klinikte uyanmıştı. Uyanma sebebi son derece basitti aslında: Hastane odasında bir kargaşa yaşanmış ve oğlunun yine tehlikede olduğunu hissetmişti. Dudaklarından dökülen ilk kelime oğlunun adı, yani "Omar"

olmuştu. Oğlunu en son dört yaşındayken görmüştü ama şimdi oğlu otuz iki yaşındaydı. O vahşi annelik güdüsü, akla hayale gelmeyecek en derin ve yaklaşık otuz yıl süren bir uykunun duvarlarını yıkıp geçmişti. O güçlü güdü sayesinde yeniden hayata dönmüştü.

İkinci vaka çalışması da Arkansas'ta yaşayan Terry Wallis adındaki Amerikalı bir hastayı konu alıyordu. 1984 yılında kamyonu bir köprüden düşmüş, on dokuz yıl minimal bilinç durumunda kalmış, 2003 yılında da tekrar uyanmıştı. Uyandığında kendisinin hâlâ genç olduğunu düşünüyordu. Annesini ve bir kutu Pepsi istemişti. Cornell Üniversitesi'nden bir ekibin vakayla ilgili makalesi *Journal of Clinical Investigation* adlı bir dergide yayımlanmıştı. Bay Wallis'in kısa süreli hafızası ciddi şekilde hasar görmüştü. On dokuz yıllık zaman farkına rağmen hâlâ 1984 yılında olduğuna ikna olmuştu.

O andan itibaren zamanın içinde sıkışıp kalmıştı.

Aniden bir kalem ve kâğıt almak istedim. Küçük ayrıntılar aklımdan uçup gitmeden önce tüm bu olanları kaydetmeliydim. Teorim işe yaramıştı. Rampton'daki açıklanamayan olay tekrarlanmıştı. O dergi makalesinde taslağını çizdiğim hipotez ilk ve en muhteşem vaka çalışmasını ortaya çıkarmıştı. Bir hastayı bugüne geri döndürebilmek için geçmişteki detaylardan yararlanmıştım.

Harriet kontrollerini tamamladı. "Eee," dedi. "Bir karar verdiniz mi?"

Görevli hemşire dışarı çıktı. Steril ortamı korumak adına kapılar usulca kapandı. Hâlâ soğuktu. MR cihazından çıkarılıp tekrar sedyeye alınan Anna'ya baktım. Beyni uyanıklıkla boğuşuyordu.

"Ben... Amber protokolüne mi geçiyoruz?"

Aklımda beliren bir sonraki düşünceyi dile getirmek istemedim. Çünkü her şeyi daha uğursuz hale getirme riski taşıyordu. Bunun yerine orada öylece dikildim. Anna'ya odaklandım. Gözlerinin etrafındaki harekete, göz kapaklarının yavaş ve acı verici şekilde açılmaya başlamasına, gözlerinin beyazının keskin ve yoğun bir parlaklıkla ortaya çıkmasına baktım.

Sessiz bir his doldurdu odayı. Sanki az önce tanık olduğumuz tıbbi mucizenin manevi bir boyutu da varmış gibi. Sanki böyle bir yaşam gücünü ilk kez görüyormuşuz gibi.

Şimdi yatağın ayakucundaydım. Bedenimi Anna'nınkiyle hizaladım. Sonrasında da kendimi Anna Ogilvy'nin açık gözlerine bakarken buldum.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

15 Nisan

Londra Kütüphanesi. Gazetecilik temelinde kaynaklarla ilgiliydi ve ben bir tane yakalamıştım.

Hasta X.

Evet, çıkmaz bir sokak olabilirdi. "Hasta" sözcüğü sorunları çağrıştırıyordu. Ama söylediklerinin en azından kısmen güvenilir olduğuna ikna olmamı sağlayacak kadar yazışmıştık. Yine de bu... her şeyin paramparça olabileceği andı. Broadmoor büyük bir kurumdu. Yüzlerce hasta, yaklaşık bin kişilik personel kadrosu.

Ama başka seçeneğim yoktu. Kartları açık oynamak zorundaydım.

Son taslağımı bir kez daha gözden geçirdim:

> Makalem için 1999 yılındaki Sally Turner davasıyla ilgili bir araştırma yapıyorum. Haziran 1999'da Old Bailey'de akıl hastalığı kaynaklı otomatizm gerekçesiyle suçlu olmadığına hükmedildi ve Broadmoor'da süresiz olarak gözetim altına alındı. Ama Ağustos 1999'da hücresinde ölü bulundu. Tabi olduğu sıkı güvenlik protokolleri göz önünde bulundurulduğunda, bileklerini kesmek için kullandığı plastik bıçağı nasıl ve nereden temin ettiğini öğrenmek istiyorum. Sally Turner intihar mı etti, yoksa

Broadmoor'daki personelin yardımı veya ihmali sonucu mu öldürüldü? Broadmoor'da ona nasıl bakılıyordu? Neden pek çok diğer davanın aksine, özellikle bu dava medyanın ilgi odağı haline geldi? İçeriden alınan herhangi bir bilgi veya olayın içyüzüne dair bir ayrıntı bana inanılmaz yardımcı olur.

Mesajı son bir kez okudum. Biraz acemiceydi, biraz da çaresizlik barındırıyordu. Ama dişe dokunur bir bilgiye çok ihtiyacım vardı. Yüksek güvenlikli adli psikiyatri hastanelerinin içinden bilgi almak deveye hendek atlatmaktan farksızdı. Ama bana bir ipucu lazımdı.

Bir nefes aldım.

Gönder tuşuna bastım.

22 Nisan

Bu yeniydi. Halihazırda var olan bir hikâyeyi yeniden düzenliyor gibiydim. Örümcek ağlarını süpürüp aldım, yüzeyi temizledim. Michelangelo'nun meşhur sözü geldi hatırıma:

Her mermer bloğun içinde bir heykel saklıdır.

Heykeltıraşın işi de yaratmak değil, keşfetmektir.

İnternet sitesini kontrol ettim. Profesör V. Bloom'un profil sayfasını okudum. Bir kaynağım daha vardı. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Abbey Uyku Kliniği tam önümdeydi. Harley Caddesi de iki yanı boyunca uzanıyordu. Yolun karşısına geçmem, zili çalmam ve resepsiyonda beklemem gerekiyordu. Onlara bir uyurgezer olarak kendi hikâyemi anlatacak, hayallerimden bahsedecektim. Sonra da Sally Turner'la ilgili soru bombardımanına tutacaktım:

Yıllar önce Turner'ı kim tedavi etmişti?

Profesör Bloom niçin Old Bailey'de kürsüye çıkmıştı?

Yirmi yıl önce Broadmoor'daki Cranfield Koğuşu'nda tam olarak ne olmuştu?

Tüm önlemlere ve güvenlik tedbirlerine rağmen Sally Turner nasıl odasına bıçak sokmuştu?

Yağmur başladı. Hastalar ve personel yeni boyanmış kapılardan geçerek kâh içeri giriyor kâh dışarı çıkıyordu. Bildiği gibi akan bir insan ve araç trafiği. Şiddet içeren düşüncelerimi itiraf ettiğim takdirde beni şikâyet edip etmeyeceklerini merak ettim. Durumum sahiden Profesör Bloom'un kapısına dayanacak denli kötü müydü, yoksa sadece giderek artan bir çaresizliğin pençesinde miydim?

Orada dakikalarca, hatta saatlerce dikildim. Yağmur dindi. Yeni bir mesaj resmen hayatımı kurtardı: @HastaX'ten gelen bir cevap. Akıcı ve ikna ediciydi. Bana söylediklerine inanıyordum. Ya da inanmak istiyordum ki bu çok daha tehlikeliydi.

Cevabı okudum:

> Selam, Cranfield'da değildim. Ama 1999 yılı boyunca ve Sally Turner'ın olduğu dönemde Broadmoor'daydım. Cranfield'da sadece on bir yatak vardı. Hastanedeki en küçük koğuştu. Fakat davanın kamuya mal olması göz önünde bulundurularak Turner için özel bir bölüm ayrıldığına dair bazı söylentiler duydum. Terapi ekibinin talimatları doğrultusunda özel bir kafes yaptırıldığını söyleyenler bile vardı. Ama kimse ayrıntıları bilmiyordu, hiçbir zaman da öğrenilmedi. Ancak bazı hemşireler biraz kulak misafiri olmuş. Turner'ın Broadmoor'da yürütülen bir tür psikiyatrik "deneye" konu olduğunu duymuşlar. Doğru olup olmadığını hiç öğrenemedim. Duyduğum tek şey deneye verdikleri isimdi. O zamanlar ne tür bir referans olduğunu tam anlayamamıştım. Ama dışarı çıkınca araştırdım. Adı "MEDEA"ydı.

29 Nisan

Şimdi gözlerimi açtım. Ama salonda değil, koridordaydım.

Şafağın ışığına yavaşça alıştım.

Tam karşımda bir kapı vardı. Doug uyuyor, acınası bir şekilde salyası yastığına akıyordu. Alkol ve ot karışımının kükürtlü dumanını duyabiliyordum âdeta. Anlamam biraz zaman aldı. Gözlerimi kırpıştırarak tamamen uyanmak. Uykudan yüzeye çıkmak ve sağ elimle kavradığım nesneyi hissetmek.

Doug'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Neler olmuş olabileceğini nihayet anladım.

Kendimi yataktan kalkıp yatak odasının kilidini açarken hayal ettim. Mutfaktan malum objeyi alıp koridorda sessizce yürürken.

Doğru anı beklediğimi. Bir yandan da ne yapacağıma dair kendi içimde savaştığımı.

Bu gerçek olamazdı. Ama artık rüya görmüyordum.

Bu bir tür gece terörü değildi. Başka bir ataktı.

Hatta eskisinden bile kötü, katbekat beter.

Sağ elimde bir bıçak vardı.

Ayışığı Kitaplığı

44

EMILY

Bir duanın kabul olması gibiydi. İşin ironik yanı da buydu zaten. Normalde sabah vaazlarında cep telefonu kullanılmasına kesinlikle izin verilmezdi. Ama Emily hiçbir zaman kendi telefonunu kapatmamıştı. Çünkü her an bir haber gelme ihtimali vardı. Ayrıca telefonunu kapatmak yenilgiyi kabul etmek demekti.

Telefonun zil sesini duyan, yirmili yaşlarında olan papaz saniyesinde ters bir bakış fırlattı. Emily telefonu sessize alıp ibadete kaldığı yerden devam edebilirdi aslında ya da en doğrusunun böyle yapmak olduğunun bilincindeydi. Fakat arayanın kim olduğunu görünce ki ilk görüşmelerinden hemen sonra ismini kaydetmişti, bunu yapamadı.

DR. PRINCE (THE ABBEY)

Papazın ve diğer katılımcıların abartılı ifadelerine rağmen, "Affedersiniz," diyerek duayı yarıda kesti. Sözleri manevi büyüyü bozmuştu. Kilisenin kapısından telaşla çıkarken papazın aynı ambiyansı yakalamak adına yeniden dua etmeye başladığını işitti.

Zaman tuhaf bir canavardı. Birden her şeyi kontrol etmeyi başarmıştı. Neleri mi hatırlıyordu? Başparmağını ekranın üstünde kaydırdığını, kilisedeki ofisinde serili halının yeni ve temiz oluşunu. Sonra... Ondan sonrası vızıldayan bir arı gibi son sürat gelişen olaylar zinciriydi. Buğulu bir sis perdesinin içinden geçmek gibiydi. Bir taksi bulmak için ne kadar beklediğini, St. Margaret's Kilisesi'nden Abbey'ye ne kadar sürede gittiğini ke-

sinlikle hatırlamıyordu. Galiba bir ara rehberinde kayıtlı "RICHARD" ismine bakmış ve onu araması gerektiğini düşünmüştü. Bilmediği şey ise bunu nasıl yapacağıydı. Kulaklarında çınlayan tek şey Benedict Prince'in melodik sesiydi, zihninde tekrar tekrar onun sesi dönüyordu.

Bence olabildiğince çabuk Abbey'ye gelmelisiniz. Konu Anna...

Bir taksi vardı. Londra'nın merkezi... Şehrin simge yapıları, turistler ve trafik gözlerinin önünde girift bir şekilde bulanıklaşıyordu. Çantasını karıştırıp taksiciye temassız ödeme yaptı. Sonra Harley Caddesi'nde tökezleyerek ilerledi. Kan şekerinin düştüğünü, uzuvlarında hiç derman kalmadığını hissediyordu. Dahası da vardı elbette: Dr. Prince onu zemin katta bekliyordu, birlikte üçüncü kata çıktılar, oysa normalde hep ikinci kata çıkarlardı, fonksiyonel MR testiyle ilgili bazı açıklamalar, olur da gözleri tekrar kapanırsa diye Anna'yı hareket ettirmekten çekinmeleri, hatta batıl inanç temelli bir gönülsüzlük durumu.

Kısacası çok şey anlatmışlardı ama Emily sadece bir kısmını duyabilmiş, daha da azını idrak edebilmişti. Varlığını çepeçevre saran tek şey gerginlikti. Anna'yı son gördüğünde Emily bambaşka bir insandı. 2019 yılındaki Emily Ogilvy hayatının en ihtişamlı dönemini yaşıyordu. Gölge kabinenin bir üyesi, muhalefet içinde ağırlığı en fazla olan isimlerden biri, büyük bir hükümet ofisinin eşiğinde duran bir namzetti. Personeli, seçkin bir çevresi, yol arkadaşları, yandaşları, destekçileri, hatta hayranları vardı. O Emily bir kocaya ve iki mükemmel çocuğa sahipti. Oysa bugün, daha birkaç saat önce sabah vaazında kendisinden yirmi yaş küçük bir adam tarafından azarlanmıştı. Artık bekârdı. Oğlu dünyanın bir ucuna gitmişti. Emily artık Anna'nın bir zamanlar tanıdığı kadın değildi.

Onu geren başka endişeleri de vardı tabii. Hiç konuşulmayan bir şey. Sadece Anna uyurken değil, uyanıkken de. Uyanık Anna'nın hatırlayabileceği her şey.

Yine de... Yani her şeye rağmen Anna oradaydı işte. Ya da Anna gibi görünen kişi. Hasta Anna. Şimdi sadece kızını düşünmeliydi. Gücü tükenmiş uzuvlar, keçeleşmiş saçlar, iskeleti andıran bir beden ve çürümeye yüz tutmuşluk. Hasta Anna,

hâlâ çok genç olduğu halde onlarca yıl yaşlanmış kızı. Ama artık tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Kaygılar, medya, sorular, suçluluk... Hepsi geçici bir durgunluk dönemine girmişti. Emily dört yıldır ilk kez çocuğunu yatakta gözleri açık yatarken görüyordu. Hatıralar birer birer üşüştü belleğine; yatma saatinden önce okunan masallar, birbirlerine sarılıp yattıkları tatiller, okul zamanı yaşanan tartışmalar, Noel sabahları, doğum günü sürprizleri, kadın kadına sohbetler, kaş düzeltmeler... Sıkıcı ve mutlu çok sayıda etkileşimin sonsuz döngüsü. Rutinlerin tanıdık ve güvenli mutluluğu.

Emily gözyaşlarının Anna'nın yüzüne düştüğünü gördü. Hemen sildi kızının yanaklarını. Sonra eli orada öylece kaldı. Kızının yanaklarını okşamaya başladı. Anna da tepkisini bakışlarıyla gösteriyordu.

Anna'nın kişiliği yavaş yavaş her şeyi ele geçidi. Yüzüne kan can geldi, ruhu yeniden bedeniyle bütünleşti sanki. Hayatın en büyük mucizelerinden biri anne kızın gözlerinin önünde gerçekleşiyordu.

"Merhaba hayatım," dedi Emily. "Tekrar hoş geldin."

45

EMILY

Emily, Anna'nın elini tuttu.

Uzun zamandır bu ânı bekliyordu. Anne kızın yeniden bir araya gelmesi. Başını kaldırıp bakınca Dr. Prince ve hemşire Harriet'ın tedavi odasına girdiğini gördü. Doğru kelimeleri bulamayarak, "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Dr. Prince gülümsedi. "Hiçbir şey söylemene gerek yok."

"Size bir özür borçluyum. Yönteminizin işe yarayacağını gerçekten düşünmemiştim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de tam olarak emin değildim," dedi. "Ama hâlâ iyileşmenin erken aşamalarındayız. Nihai hedefimiz Anna'nın tam olarak bilincine kavuşması ve uyanık kalması. Bu yönde ilerlemesini izlemeye devam etmemiz gerekecek."

Emily'nin hiç sormak istemediği bir soru vardı ama kendine engel olamadı. "Peki, şimdi ne olacak? Yani davayla ilgili?"

Dr. Prince hemşireye baktı. İkisi de rahatsız görünüyordu. "Korkarım ki bu tam anlamıyla bizim elimizde değil," dedi. "Bizim görevimiz hastamızın sağlığıyla ilgilenmek. Ama bütün tıbbi unsurlar çözüme kavuşturulana dek hiçbir şey olmayacağına dair size güvence verebilirim."

"Anlıyorum." Daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Ama siyasi zorunlulukların diğerlerine nasıl zorbalık ettiğini ve her şeyi alt ettiğini de iyi biliyordu. Adalet Bakanlığı Anna'yı sanık sandalyesine oturtmak istiyordu. Büyük olasılıkla bunu yapacaklardı da.

Emily'nin umutsuzluğunu fark eden Harriet bu kez söze girdi. "Anna ile biraz baş başa zaman geçirmenize izin vereceğiz," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize haber verin."

Emily kafasını kaldırıp baktı ve nerede olduğunu hatırladı. "Teşekkür ederim," dedi, artık bu cümle sadece nezaketen söylenmiş bir şeyden ibaret değildi. "Her şey için teşekkür ederim."

Dr. Prince ve Harriet tedavi odasından çıktı. Kapının kilitlendiğini duydu ama gözlerini kızından alamadığı için o yöne bakamadı. Birden Anna doğmadan önce öğrendiği garip gerçeklerden birini hatırladı: Etrafındaki her şey büyüyüp geliştiği halde insanın göz küresi doğumdan itibaren büyük ölçüde değişmeden kalıyordu. Duyduğu en tuhaf ama en güzel gerçeklerden biriydi. Bebekler yavaş yavaş orantılı hale gelen yuvarlak gözlere sahip oluyordu. Hastanenin doğumhanesinde gözlerinin ilk kez Anna'nınkilerle buluştuğu o müthiş ânı hatırladı. O basit etkileşimin sihrini. Anna'nın gözleri yorulana kadar biricik kızının bakışlarında kayboldu. Çok uzun süredir uyuduğu için göz kapakları ağırlaşmıştı. Emily, Anna'nın uyanık kalma çabasını ve bu mücadeleyi verirken gözlerini kırpıştırmasını izledi.

Uyku hali artık neredeyse bulaşıcıydı. Emily steril tedavi odasına bakındı ama ikisini de yutan gece karanlığından başka bir şey göremedi. Bunun tek seferlik bir şey olmamasını ve Anna'nın tekrar uykuya dalmamasını diledi. Daha önce her zaman ılımlı bir iyimserdi ama artık her yeni andan ve hayatın getireceği yeni zulümlerden korkan birine dönüşmüştü. Anna'nın uyanıp eski durumuna döndüğünü görmek hiç uyanmamasından daha kötü olurdu.

Arkasına yaslandı. İlk coşku yavaşça kayboldu.

Onun yerini yine geçmiş aldı. Uyku hem çok tehlikeli hem de davetkâr görünüyordu. Emily kendini şimdiki zamanla rüyalar diyarı arasında sıkışmış hissediyordu.

Gömmeye çalıştığı tüm o anılar.

Artık gözlerini açık tutamıyordu. Bu ânın gelmesini dileyerek o kadar çok enerji harcamıştı ki artık duygu yoğunluğunu kaldıramıyordu.

Bir şekilde yuvarlanıyor ve en başa geri döner gibi oluyordu. Ve korktuğu şey oldu.

Çiftlik. Evet, tabii ya.

Geçmişe doğru sarmal bir döngü.

Çiftlik onun fikriydi. Trajik ironi de buydu. Orman da öyleydi.

Bir aile olmalarını istemişti. Orada, kırsal alandaki çamurda. Gülmek, aptalca davranmak, yetişkin hayatına kısa süreli bir mola vermek ve çocukça bir neşeye kavuşma şansını tekrar yakalamak.

Ormanın gerçekliği daha sıkıcıydı. Theo ve Anna'ya yatmadan önce okuduğu iki favori kitap olan *Kırlangıçlar ve Amazonlar* veya *Stig of the Dump*'taki gibi olmadığı kesindi. Takımlara ayrılma kısmı da biraz talihsizdi. Emily, Anna'nın ailenin bir parçası olmasını özlüyordu. Ancak Survivor'lar avantajlarını kullanıp erkenden başlamıştı bile. Kırsalın rüzgârlı havası işe yarıyor gibi görünüyordu. Richard aylar sonra ilk kez eski haline dönmüştü. Artık bir telefona veya iPad'e bağımlı değildi, piyasalardaki her bir sarsıntıyı izleme hastalığından kurtulmuştu.

Ormanın geri kalanına zamanın lekesi bulaşmıştı. Richard'ın o garip bakışını, ikinci bir kişinin varlığını ve kendisini rahatsız eden düşünceleri hatırladı. Boşanma ve eskisini yenisiyle değiştirme tehlikesiyle temellenen eski bir saplantı. Ancak evet, bunu hatırlıyordu. Aksi takdirde film daha sonraya atlardı. Telefonunun eşek arısını andıran titreşimi ve yeni WhatsApp mesajı. Teknik olarak iki telefon ve iki titreşim vardı. Emily'nin uykusu kocasına kıyasla daha hafifti. Uyandı, el yordamıyla telefonunu aradı ve mesajı okudu. Sabahın o saatinde pek de bir anlam ifade etmeyen o kelimeler. Ekrandaki küçük harfler, kendi başlarına çok zararsız ama birlikteyken fazlasıyla ölümcül.

Üzgünüm. Sanırım onları öldürdüm.

Emily gerisini gayet net hatırlıyordu. Önce yaralayıcı bir kaygı. Kalıtsal bir miras olarak annelere has o yoğun koruma içgüdüsü. O an için bunu tarif etmek imkânsızdı, hatta şimdi bile öyleydi. Ama ömründe tattığı en boğucu histi, sanki biri

boğazından başlayıp başıyla bacaklarına kadar her noktayı ölümüne sıkıyordu. Anna veya Theo süpermarkette dolaşırken ya da elinden kurtulmayı başarıp kendilerini yola attıkları zaman hissettiğine benziyordu, hatta birebir aynı panikti.

Hiçbir şey –evlilik, siyaset, din– bununla boy ölçüşemezdi. Hayatın yüzeyindeki o afili örtü kalkar, yerini ham ve mutlak bir gerçeklik algısı alırdı. Pamuk ipliğine bağlı olma hissi, her şeyin elinden alınabileceği bilgisi. Tıpkı yakın zamanda yapılan bir taramayla ilgili doktor randevusuna gitmek veya yakın bir akrabayla ilgili aniden polisten bir telefon almak gibi. Evrenin insani iddialara güldüğü hissi, kontrol yanılsaması.

Richard'ı uyandırdı. Richard inleyerek yan tarafına döndü. Emily ona telefonu gösterdi. Richard gözlüklerini taktı ve mesajı birlikte okudular. İçgüdüleri kafa kafaya çarpıştı. Ayağa fırladılar. Önceki gün giydikleri kıyafetleri ve montları buldular. Sonrasında sendeleyerek turuncu kulübeden dışarı çıkıp karanlığın göbeğine telaşlı adımlar attılar. Aralarında herhangi bir konuşma olmamıştı, en azından hatırladığı kadarıyla öyleydi. Çok uzun süredir evliydiler, birlikte çok fazla şey görmüşlerdi. Çamurlu çimenlerin oradaydılar. Theo'nun kulübesi –galiba yeşildi ya da sarı veya başka bir şey– soldaydı. Indira ve Douglas'ın kaldığı kırmızı kulübenin hemen yanında olan Anna'nın kulübesi de tam karşıdaydı.

Yine de... o diğer saplantı. Emily şimdi daha net hatırlıyordu masumiyetin o son saniyelerini. Richard'a baktı. O çok farklıydı, kalın zırhından sıyrılmış gibiydi. Armani takım elbiseleri veya kataloglardaki kadar kusursuz ev kıyafetleri yoktu. Fon yöneticisi olarak geçirdiği ışıltılı hayatından –süs, şoför veya konfeti– eser yoktu ya da sonradan edindiği o züppe kişiliğinden.

Bu onun evlendiği adamdı. Her şey hakkında bir fikri ve gözlerinde bir İyor kırılganlığı olan, biraz küstah, biraz da dağınık ekonomist. Güzel kadınların yanındayken yanakları kızaran ve katıksız bir tutkuyla öpüşen öğrenci. Emily romantik açıdan daha deneyimli olandı. Gelecekte ihanete uğramış, defalarca aldatılan bir eş olacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Eski

Richard, onun Richard'ı asla o tarzda biri değildi. Ama başarı bunu bile değiştirmişti.

Mavi kulübeye yaklaştıkları sırada son düşünceleri bunlardı işte: O küçük, vasat kıskançlıklar.

Richard mavi kulübenin kapısına vardıklarında ancak konuşabilmişti. Kapıya sertçe vurup bağırıyordu. "Anna! Ben baban. Anna, lütfen kapıyı aç."

Hiç ses yoktu.

"Anna! Annen ve ben mesajını aldık. Hiç komik değil, Anna. Kapıyı aç ki iyi olduğunu görelim. Kızmayacağız. Sadece güvende olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Yine çıt çıkmadı.

Richard kapıyı şöyle bir süzdü. Emily başıyla onayladı. Artık tek yol buydu. Anna içeride uyuşturulmuş halde yatıyor, kendi kusmuğunda boğuluyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü, uyurgezer bir halde başka bir felakete doğru gidiyor olabilirdi. Tıpkı köpek, okul veya tatil olayında olduğu gibi.

"Anna, içeri giriyorum."

Richard kolu tutup iterek açtı. Kol sandığından daha kolay açıldı, aşırı güç yüzünden neredeyse küçük kulübenin ortasına düşüyordu. Emily, Anna'yı yatakta veya yerde bulmayı bekliyordu. Fakat mavi kulübe boştu. Üzerine özensizce atılmış giysilerin olduğu küçük bir sandalye vardı sadece. Burada kimse yoktu.

Kulübe boştu.

Richard yine de kulübenin içini aradı. Emily telefonunu çıkarıp Anna'yı aramaya çalıştı. Bir ses vardı ama ses seviyesi yanlıştı sanki. Richard da duydu. Emily sesin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Biraz daha aradılar. Emily çaldırmaya devam etti ama ses bu kulübenin içinden gelmiyordu. Sonra... cırtlak zil sesi ve WhatsApp mesajındaki kelimeler mantıklı hale geldi.

İkisi de bunu dillendirmedi. Düşüncesi –gerçek ve ham düşünce... bulanık, koruyucu ebeveyn versiyonu değil– çok soğuk ve korkunçtu.

Üzgünüm. Sanırım onları öldürdüm.

Bunun yerine koştular. Eski hayatları elden gidiyormuşçasına koştular. Önlerinde bir şans varmış da onu yakalamaya çalışıyormuşçasına koştular.

Kırmızı kulübeye vardıklarında uyarı veya bağrışlara gerek yoktu. Richard sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra kapı kolunu usulca çevirdi ve gerçeği gördüler, eski hayatlarının sona erdiğini bildikleri kadar kesin bir şekilde. Yeterince hızlı değillerdi. Daha önce olan her şey –tanışma, evlilik, çocuklar, baş döndürücü yükselişler ve korkunç düşüşler– sadece bir tanıtımdı. Dünyada geçirdikleri zaman artık bununla hatırlanacaktı. Yargılanacakları şey bu olacaktı.

Gördükleri ilk şey cesetlerdi. İnsanlar sürekli kandan bahsediyordu ama o kısım daha sonra geldi. Hava hâlâ karanlıktı, o korkunç sahneyi sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Ama kulübe o kadar küçüktü ki üç hareketsiz beden ortama hükmediyordu. Emily bir an için onların uyuduğunu düşündü. Indira ve Douglas hâlâ kendi yataklarındaydı. İkisi de yüzüstü yatıyor, sırtlarındaki kambur gibi çıkıntı görünüyordu. Douglas'ın belden yukarısı çıplaktı. Indira pijama giymişti. Anna ikisinin arasında, yerde yatıyordu. Emily'ye, Anna'nın arkadaşlarının misafir odasında kaldığı pijama partilerini hatırlatmıştı. Anna gece yarısı gizlice onların yanına giderdi. Emily de ertesi sabah eşyaları ve çocukları birbirine karışmış halde bulurdu: Yarısı yenmiş Twix çikolata ambalajları, uyku tulumları ve gece boyunca umutsuzca birbirine karışan yastıklar.

"Ems."

Richard'ın sesi. Emily'nin sanrıları dağılmıştı. O tonu tanıyordu. Başını kaldırıp baktı. Richard'ın yatakların yanında durduğunu ve önlerindeki şeyin ne olduğunu anlamanın verdiği dehşetle sızlandığını gördü. Sahnenin tuhaf, çizgili doğası –daha doğrusu parçalar– tutarlı bir şeye dönüştü. Bu çizgiler tesadüf değildi. Uyku ve ölümü birbirinden ayırmak çok zordu. Emily temel seviye Yunanca dersinde öğrendiklerini anımsadı: Hypnos, uyku Tanrısı... İkiz kardeşi Thanatos, ölüm Tanrısı. İkisi de güneşten mahrum yeraltı dünyasında yaşıyordu.

O çizgiler kandı.

"Anna! Anna!"

Burası yeraltı dünyası olmalıydı. Cehennem başka neye benzeyebilirdi ki? Richard'ın eğildiğini, kızlarının nabzını hissetmeye ve nefes alma belirtilerini duymaya çalıştığını gördü.

"Yaşıyor! Ems, o yaşıyor!"

Bunu umutla söylemişti. Yine de Emily için umutsuzluk hissi derinleşiyordu. Oraya Richard'dan daha önce varmıştı. Cesetleri, Anna'nın elindeki bıçağı ve kana boyanmış kulübeyi görmüştü. Tüm bunlar onu, hatta her bir parçasını Cornwall'daki o olaya, tatil evindeki o geceye kadar takip etmişti. Kızının yardıma ihtiyacı vardı. Ama Emily durumu örtbas etmeyi seçmişti.

Akıp giden filmde bir başka sahne atlaması. Daha sonrası. Çiftlik polis arabalarıyla, yanıp sönen mavi ışıklarla doldu. O ve Richard kendi kıyafetlerini çıkarmışlardı. Üniformaya benzer gri bir kıyafetle oturmuşlar, paramediklerin kontrolünden geçiyorlardı. Bir kadın geldi. Orta yaşlıydı ama yaşına göre genç görünüyordu. Yeni doğum yaptığı için vücudu hâlâ dolgundu, uykusuz geceler yüzünden de gözlerinde yorgun bir bakış vardı. Kimliğini gösterdi ve kendini Thames Valley Polisi'nden Dedektif Clara Fennel olarak tanıttı. Ardından Emily'den neler olduğunu anlatmasını istedi.

O zamana kadar hikâyeleri kafalarında oturmuştu. Ya da hemen hemen oturmuştu. Evet, her şey şöyle olmuştu: Anna'dan bir WhatsApp mesajı aldılar. Onu mavi kulübede uyurken buldular, yanında bir bıçak vardı. Saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Ona yardım etmeye çalıştılar, bu yüzden giysilerinde kan ve lif vardı. Anna belli ki hayattaydı ama bir türlü uyanmıyordu. O zaman ambulans çağırdılar.

"Peki, ya diğer kulübe?" dedi Dedektif Fennel. "Orada ne olduğunu ilk ne zaman fark ettiniz?"

"Daha sonra," dedi Emily. "Çok daha sonra."

"Zaten polisi de o zaman aradık."

46

EMILY

Sonrasında... orada tam olarak ne kadar oturduğunu hatırlamıyordu. Yarı uykulu, yarı uyanıktı. Geçmişte kaybolmuştu.

Ama şimdi yeniden yüzeye çıkmış, içinde bulunduğu âna dönmüştü. Esnedi. Hatırladı. Bu ânı anlatacak bir sözcük yoktu ya da o bulacak durumda değildi.

Acı da vardı tabii. Harcanmış tüm o zamanlar. Küçük endişeler, birden patlak veren tartışmalar, aralarında var olan ufak çaplı sürtüşmeler, çok benzer ve çok farklı olma hissi. Biri ona bunları yaşayacağını önceden anlatsaydı şayet ölmeyi yeğlerdi. Ama şimdi... Bir şekilde yaşamaya devam ediyordu. Anna hâlâ buradaydı. Emily hâlâ mücadele ediyordu. Kader ailelerini tamamen parçalayamamıştı.

Zaman kavramını yitirmişti. Belki dakikalar, belki de saatler sonra Dr. Prince elini omzuna koydu ve dışarıda konuşmakla ilgili bir şeyler söyledi. Hemşire Harriet da elinde bir tepsi tutuyordu. Sıcak çay, bisküvi ve mendil dolu bir tepsi. Sonra karşılıklı oturdular. Tedavi odasındaki Anna'dan sadece birkaç metre uzaklıktaydılar. Sessizlik yankılanıyordu.

Sonunda Dr. Prince konuşmaya başladı. "Ele almamız gereken bazı temel konular var."

Emily adamın ses tonunu duyunca irkildi. Kullandığı sözcükler kuru ve yavandı. Hissettikleriyle ciddi oranda çelişiyordu. Bu bir mucize, ilahi içgörülere neden olan bir hadise, insan yaşamını kökünden değiştirecek türden bir coşkuydu. Emily çayını

yudumladı. Çikolatalı bisküviden bir ısırık aldı. Kendini toplayıp tekrar yeryüzüne inmeliydi.

"Elbette," dedi Emily. Tüm bunlar beden dışı bir deneyimmiş gibi geliyordu. Uyanacak ve gözlerini bir başka sıradan geceye açacaktı.

Dr. Prince açıklamaya devam etti. "Bildiğiniz üzere Abbey'nin, Adalet Bakanlığı'yla irtibata geçmek gibi bir yükümlülüğü var. Bunun zamanlaması bir noktaya kadar bizim tasarrufumuzda. Fakat Anna teknik olarak Kraliyet Hükümeti'nin gözetimi altında. Onları bilgilendirme hususunu fazla geciktiremeyiz."

Emily tekrar başını salladı. Dr. Prince'de bir tür şefkat vardı. Artık bunu daha iyi görebiliyordu. Belli ki doktor onların yanındaydı. Anna'nın tarafındaydı ve bunu insani bir kaygıyla yapacaktı. "Evet."

"Anna'nın uyanıklık durumunun ne kadar süreceğinden ya da minimal bilinç durumuna tekrar girip girmeyeceğinden emin olamayız. Uyanıklık hali sürerse Adalet Bakanlığı'na haber vermem gerekecek. İşlerin bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceğine de onlar karar verecek."

Emily bazen bir zamanlar kendisinin de bir politikacı olduğunu, Tanrı rolüne bürünüp diğer insanların hayatıyla oynadığını unutuyordu neredeyse. Sıcacık ofislerinde oturan kravatsız bürokratların bir fare tıklaması veya bir e-posta tınısıyla kızının kaderini belirlediğini görür gibi oldu. Bakan olarak karar verdiği davaları, sessizce kararını bekleyen sıradan insanları düşündü. Mesleğini yaparken gösterdiği kayıtsızlıktan artık utanıyordu.

Emily çayından bir yudum daha aldı. "Tıbbi öngörünüz nedir?" diye sordu. "Anna'nın minimal bilinç durumuna tekrar geri dönme olasılığı nedir?"

Dr. Prince sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Veriler hâlâ çok yetersiz. Bu tür bir fonksiyonel nörolojik bozukluk (FNB) hakkında prognoz tahmininde bulunmamız için yeterince büyük bir örneklem mevcut değil. Kayıtlı vazgeçme sendromu vakaları çok az ve bu konu özelinde yeterli çalışma yok. Öte

yandan dikkatli izleme ve devam eden terapi sayesinde Anna'nın uyanık kalabileceğine inanıyorum."

Adamın ses tonunda bir şey vardı. Emily insanların ne zaman tereddüt ettiğini ya da kaçamak cevaplar verdiğini anlardı. "Emin değilsiniz yani?"

"Uyanış hikâyeleri harika olsa da tıbbi gerçeklikler genellikle çok farklıdır. Lazarus tarzı uyanış gerçek olmaktan ziyade bilimkurgudur. Anna dört yıldan uzun bir süredir uyuyor. Bu durumun gerek fiziksel gerek ruhsal sağlığı açısından çok derin sonuçlar doğurması muhtemel."

Emily konuyla ilgili bütün kitapları ve blogları okumuş, bütün podcast yayınlarını izlemişti. Neredeyse bütün vakaları biliyordu. "Tam olarak ne gibi?"

"Posttravmatik amnezi (PTA) hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?"

Emily iç çekti. Travma sonrası amnezi. Üç korkunç kelime. "Biraz bilgim var."

"Çok uzun süre uyuduktan sonra uyanan bir hastayla ilgili neredeyse belgelenmiş bütün vakalarda hastalar bir çeşit PTA'den mustarip oluyor. Bazı hastalarda çabucak geçiyor. Bazılarında da haftalar, aylar, hatta yıllar sürebiliyor. Bazı vakalarda kısa süreli hafızadaki hasar o kadar derin oluyor ki PTA kalıcı hale geliyor."

"Seksenli yıllardaki o Amerikalı kamyon şoförü gibi mi?"

"Terry Wallis, evet. Kazaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu ve hâlâ 1984 yılında yaşadığına inanıyordu. Oysa uyandığında 2003 yılıydı."

"Yani size göre Anna bu kadar uzun süre uyuduğunun farkında olmayacak mı?"

"Anna'nın durumu travmatik beyin hasarından ziyade fonksiyonel nörolojik bozukluk. Organ veya vücut parçasının yapısında fiziksel değişikliğe neden olmayan hastalıklarda bunu bilmek ya da tahmin etmek hayli zordur. Ama bence kendinizi bu ihtimale de hazırlamalısınız ki tabii eski eşiniz de. Bazen uyanma süreci uykuya dalma hadisesinden çok daha travmatik olabilir."

Emily dudağının kenarını kaşıdı. "Kendimizi tam olarak neye hazırlayalım?"

Dr. Prince nazikçe baktı. "Anna'nın zihninde son dört yılın hiç yaşanmamış olma ihtimali çok yüksek. Ona göre hâlâ 2019 yılında olabiliriz."

Emily bekledi, düşüncesi bile korkunçtu.

"Indira ve Douglas'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor olabilir."

47

BEN

Önümüzdeki on iki saat her şeyi belirleyecekti. Kariyerimde ilerlemeye, finansal kurtuluşa, KitKat ve Clara'nın saygısını kazanmaya, vazgeçme sendromuna dair teorilerimin ders kitaplarına girmesine dair umutlarım... Hepsi Anna'nın gözlerinin açık kalmasına bağlıydı. Tüm bunların tam önümde asılı durduğunu görebiliyordum, şu an sahip olduğumdan çok daha iyi bir yaşam mümkündü ve çok yakınımdaydı. Belki de sadece tüm o eski hırslar gerçekleşebilirdi.

Monitörleri izliyor, ofisimde volta atıyordum. Adalet Bakanlığı'na ne zaman haber vereceğimi kendi içimde tartışıyordum. Gözler açık, gözler kapalı. Ama ne kadar bir süre için.

Her şey bu basit hesaplamaya bağlıydı.

Yine de... birden diğer korkularım beni yakaladı. Anna hâlâ bir katildi. En yakın iki arkadaşını soğukkanlılıkla katleden biri. İki kişinin canını almaktan sorumlu bir insana duygusal olarak bağlanmıştım. Kendi kendimi Anna takımının bir üyesi ilan etmiştim. O uyurken durum başkaydı, çözülmesi gereken tıbbi bir muamma söz konusuydu. Ama artık o uyanmıştı, yani başımızda duran yasal bir bombadan farksızdı. Uyanma anında göz aklarını gördüğümü hatırladım, büyü sonunda bozulmuştu. Dikkatli olmalıydım.

On iki saat dolunca Harriet, Anna'nın gözlerinin hâlâ açık olduğunu teyit etti. Öncesinde yaptığım testler bile artık riskliydi. Ofisimden çıktım, ellerimi dezenfekte ettim ve tedavi odasına girdim. İçeri girince Anna'nın gözlerinin kapalı

olduğunu fark ettim. Büyük bir panik göğsümün orta yerine çöreklendi.

"Ara ara dalıyor," dedi Harriet. "Adını söylemeyi denemelisiniz."

Bir nefes aldım. Yatağa yaklaşarak, "Anna," dedim. "Ben Abbey Uyku Kliniği'nden Dr. Prince. Anna, şimdi nasıl hissediyorsun?"

Gözlerinin akının, zümrüt yeşili halkaların ve simsiyah göz bebeklerinin yavaşça genişlediğini gördüm. Cildi kâğıt gibi ve alacalıydı. Henüz sesi çıkmıyordu. Uzun zamandır kullanılmadığı için boğazı kupkuruydu ve ağrıyordu. Gözlerini beni bulana dek kırpıştırıp durdu. Küçücük, titreşime benzer bir yüz hareketi saptadım. Burnunun alt kısmıyla çatlamış üst dudağının arasında bir tırtıl sürünüyormuş ya da kaşınması gereken bir yarası varmış gibi.

"Şu ana dek çok iyi bir iş çıkardın Anna. Şimdi sana birkaç soru daha soracağım ve bugünlük işimiz bitmiş olacak. Kulağa nasıl geliyor?"

Yeni uyanan hastalara yaygın olarak uygulanan en ünlü test Glasgow Koma Skalası'dır. GKS temel olarak üç ayrı fonksiyonu değerlendirir: Göz hareketleri, konuşma yetisi ve bedenini hareket ettirme becerisi. Her sonuca bir sayı atanır. Düşük bir sayı belirgin bir sonuç tespit edilmediğini, yüksek bir sayı da ciddi bir ilerlemeyi temsil eder. Harriet skorları not etmek için yanımda durdu. İlk fonksiyon zaten test edilmişti.

"Gözlerini açma hareketin gerçekten iyiydi Anna," dedim. "Onları gayet normal bir şekilde açabildin. Bu da dört GKS skoru anlamına geliyor."

Harriet not aldı. İkinci teste geçtim; herhangi bir komuta verilen sözlü yanıt.

"Tamam Anna, bu biraz zor olacak. Şimdi sesini tekrar kullanıp kullanamadığını görmek istiyorum. Ben üçe kadar saydıktan sonra 'Anna' demeni, en azından denemeni istiyorum."

Gerginlik had safhadaydı. Anna dört yılı aşkın süredir ses tellerini kullanmamıştı. Medyada yazıları ve fotoğrafları sıkça yer almıştı. Ama çok az sayıda video ve ses kaydı vardı. Herkes

yüzünü tanıyordu. Ama nasıl bir sesi olduğunu bilen yoktu neredeyse.

"Bir, iki, üç..."

Olur da Anna ihtiyaç duyarsa diye Harriet elinde bir bardak suyla bekliyordu.

Anna'yı koruyucu kabuğunun içine geri döndürme riskini alamazdım. Sorumu tekrarlamakla testin bu kısmını daha sonraya ertelemek arasında kararsız kaldım.

Ama sonra Anna'nın dudakları yavaşça aralandı. Dilinin ucunu ve ağzının tükürüklü griliğini gördüm. Yaklaşıp eğildim. Onu korkutmamaya dikkat ederek herhangi bir ses duymaya çalıştım.

Duydum.

Belli belirsiz, titrek bir hırıltı, akciğerleriyle ağzından çıkan küçük bir hava akımı. Kulaklarım beni yanıltmıyorsa bir "A" sesi duydum, kreşlerde çocuklara yaptırılan egzersizlerdeki gibi bir şeydi.

Harriet'a üç olarak işaretlemesini söyledim. Bir (cevap yok) ile beş (gayet net cevaplıyor) arasında bir yerdeydi. Komadaki hastaların puanı genellikle sekiz veya daha düşük bir rakam olurdu. Anna şu ana dek yedi puan almıştı. Bir puan daha alırsa Adalet Bakanlığı'nı arayıp Glasgow Koma Skalası'na göre Anna'nın artık minimal bilinç durumunda olmadığını söyleyebilirdim.

Üçüncü fonksiyon testinde, daha önce yaptırdığım egzersizin daha detaylı bir versiyonunu denedim. Anna'dan sağ kolunu kaldırmasını istedim. Gözleri tekrar kapandı. Adıyla seslenip komutu tekrarladım. İstemli bir hareketi yapıp yapamayacağını görmek için bekledim. Bir müddet sonra Anna'nın kolunun yataktan havaya kalkmasına ve gerisin geri düşmesine tanık oldum.

"Buna da dört yazalım," dedim Harriet'a. Hareket fonksiyonunda altı puan komutun tam anlamıyla yerine getirildiği, bir puan ise hiçbir hareket gözlemlenmediği anlamına geliyordu.

Harriet puanları topladı. "Toplam skor on bir."

GKS'de on bir puan almak, artık herhangi bir mazeretim kalmadığı anlamına geliyordu. Halihazırda Kraliyet Hükümeti'nin

gözetimi altında olan Anna Ogilvy'nin bilincinin açık olduğunu Adalet Bakanlığı'na bildirmekle yükümlüydüm. Emily'yle yaptığım konuşmayı düşündüm. Harriet'ın elinde tuttuğu bir bardak suya baktım. Stephen Donnelly'yle tanıştığım günü ve ilk yaptığımız konuşmayı anımsadım. Merak ettim. Anna'yı sırf mahkûm ettirmek için mi iyileştirmiştim?

"Tamam mı?" diye sordu Harriet. Gerginliğimi o da hissetmişti.

"Henüz değil. Biraz su vermeyi dene. Ses tellerini ıslatmamız lazım."

"Emin misiniz?"

"Evet."

Harriet yataktaki Anna'ya su içirmeyi denerken bekledim. Notlarımı çıkarıp posttravmatik amneziyle ilgili bölümü açtım. Öntanı için sorulması gereken temel soruların listesini okudum. Zaman, yer ve kişi başlıkları altında gruplandırılmışlardı.

Adınız ne?

Haftanın hangi günündeyiz?

Hangi yıldayız?

Bundan sonra daha kişisel sorular geliyordu.

Kazadan öncesine dair hatırladığınız son şey nedir?

Buraya gelmenize neden olan olay neydi?

Posttravmatik amneziden mustarip bir hasta cevap veremezdi. PTA etkisi azaldıkça hastanın cevapları yavaş yavaş daha doğru hale gelirdi. Öte yandan PTA uzun vadede devam ederse, anılar sonsuza dek kaybolurdu.

GKS'den iyi puan alan bir hasta duruşmaya çıkmaya uygun olabilirdi. Ama PTA'den mustarip biri kesinlikle uygun olmazdı.

Bunun çıkış biletim, geçici kurtuluşum olduğuna karar verdim. Anna'yı yetkililerin eline teslim edip ömrünü parmaklıkların ardında geçirmesine izin vermeyecektim. Yani en azından şimdilik.

Harriet'ın suyu içirmeyi bitirmesini bekledim. Ardından yatağın yanında tekrar pozisyon aldım.

"Anna, yine ben. Dr. Prince. Bir sorum daha var." Duraksadım. Boğazımı temizleyip başladım. "Bana tam adını söyleyebilir misin?"

48

BEN

Ertesi sabah Adalet Bakanlığı'ndan Stephen Donnelly'yi aradım. Gece hiç uyumamıştım. Sabah olunca da kendimi duşa atıp suyun bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Sonrasında banyo aynasında kendime baktım ve göz altlarımdaki morluklarla yüzleştim. Son zamanlarda çok az yemek yiyordum. Cildim de kupkuruydu. Kahveye, şekere, o günü geçirmeme yardımcı olabilecek her türlü takviyeye ihtiyacım vardı.

Karanlık takıntılar yine atağa geçmişti: Dün gece eve dönerken üzerimdeki gözleri hissedebiliyordum. Belki bir sapık, belki de medyaya saplantılı tiplerden biri. Metrodan çıkıp Pimlico'daki apartman daireme giderken farklı bir yolu tercih ettim. Benimkilerle senkronize şekilde hareket eden ayak seslerini duyabiliyordum. Ağrımı dindirmek için bir ilaç aldım.

Bloom'un ölmeden önceki son saatlerinin nasıl olduğunu hayal ettim. Acaba o da benzer şeyler mi yaşamıştı? Onun için de her şey böyle mi başlamıştı? Metroda izleyen gözler, peşi sıra ilerleyen adımlar. Sonra evin ön kapısının açılması, gizlice içeri giren bir yabancı, keskin bıçağın parıltısı... Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Anna gözlerini açtığından beri her şey değişmişti. Ölü genç kadın hayata dönmüştü. Bir hayalet yeniden ete kemiğe bürünmüştü. Riskler artmıştı. Artık çözülmesi daha zor bir bulmaca vardı.

Geçmiş şimdiki zaman olmuştu.

John Lewis kafede oturup bekledim. Stephen Donnelly her zamanki rutiniyle geldi: Hükümet aracı, sessiz giriş, huzursuz

kıpırdanmalar, mutlak sükûnet. Donnelly son görüşmemizdekine kıyasla daha küçük ve gergin görünüyordu. Yağmurluğu resmen onu boğuyor, şemsiyesi başının büyük kısmını kaplıyordu. Çay ya da kahve içmek istemedi. Hatta bu kez bisküvi dolu tabağa dokunmamıştı bile.

"Bana her şeyi anlatın," dedi.

Hiçbir ayrıntıyı saklamamakla beraber kronolojiyi birazcık çarpıttım.

"Aile üyelerinden herhangi biri onu ziyaret etti mi?"

"Evet. En yakın akrabası olarak Emily Ogilvy'ye bilgi verildi."

Donnelly öfkesini yutkunarak bastırmaya çalıştı. Çok sinirli görünüyordu. "Önce bize haber vermeliydiniz. Aksi yöndeki her davranış güvenlik protokolünün ihlalidir. Şu ana kadar aldığınız riskler hakkında en ufak bir fikriniz yok sanırım."

En korktuğum soru kapıdaydı. Ama görmezden gelmek gibi bir seçenek de söz konusu değildi. Kızının yatağının başında bekleyen Emily Ogilvy de bu soruyu sormuştu. Şimdi sorma sırası bendeydi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Size bu davayla ilgilenmeyi teklif ettiğim zaman söz verdiğim şey. Siz işin medikal kısmını halledin, biz de adalet tarafıyla ilgilenelim. Bir duruşma tarihi belirlenecek ve Af Örgütü onu sonsuza dek serbest bırakmadan önce mahkemeler son sözünü söyleyecek."

"Bir şey hariç," diye belirttim. Beklediğim an gelmişti, şimdi sıra bendeydi. Anna'yı Abbey'de tutmanın, sonsuza dek kalacağı bir taş hücreye çabucak postalanmasını engellemenin tek yolu buydu. Bir doktor, bir şifacı olarak ettiğim yemine sadık kalmamın tek yolu. Doğaçlama yapıyordum ama işe yarama ihtimali vardı. "Posttravmatik amneziden mustarip birini yargılayamazsınız."

Donnelly sersemlemiş görünüyordu. "PTA'den mustarip olduğunu kim söylüyor?"

"Ben. Uzun yıllar uyuduktan sonra bu beklenilen bir durum."

"Böyle bir teşhis koymaya yetkili misiniz?"

"Fazlasıyla diyebilirim."

İşte, bu en zor kısımdı. Posttravmatik amneziyi tanımlamak oldukça güçtü. Kısa süreli hafıza kaybından uzun süreli boşluklara kadar geniş bir yelpazede yer alabilirdi. Anna dört yıllık bir uykudan daha yeni uyanmıştı. Sadece bu değişiklik bile beynin allak bullak olmasına yeterdi. Geri çekilip hapishane sisteminin onu yutmasına izin verecek değildim. Elimde sadece PTA kartı kalmıştı. Belki bana biraz zaman kazandırırdı. Ondan sonra da... Onu da sonra düşünecektim.

"İyileşmesi ne kadar sürecek?"

"Bu soruyu cevaplamak şu aşamada imkânsız. Duruma bağlı."

"Anlıyorum." Donnelly bana sert bir bakış attı ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Madem öyle... Sanırım risk tamamen sizin ve ailenizin üzerinde."

Donnelly'nin de amaçladığı gibi, ailemden söz edilmesi beni epey sarsmıştı. "Nasıl yani?"

"Anna'yla ne kadar zaman geçirirseniz, özellikle de artık uyanık olduğu düşünülürse, o kadar tehlikedesiniz demektir. Bunun gayet bariz olduğunu sanıyorum. Ekibim davayla ilgili bütün çevrimiçi sohbetleri izliyor. Anna O.'nun bildiğimiz anlamda fanları yok. Onun takıntılı bir hayran kitlesi var. Deliler, psikopatlar, marjinaller. Ama tehlikeli tipler. Hem de çok tehlikeli. Anna'nın uyuşturulduğunu ve burada, yani Abbey'de iradesi dışında tutulduğunu düşünen komplo teorisyenleri. Şu ana dek sadece yorum yaptılar. Ama çok yakında eyleme de geçeceklerdir."

Dün gece metro çıkışı beni takip eden adımları düşündüm. Sürekli izleniyor olma hissi. Donnelly beni korkutmaya çalışıyordu, bu çok açıktı. Ama uyarılarındaki gerçeklik payı da azımsanamazdı. "Sizce Abbey bir hedef olabilir mi?"

Donnelly burnunu çekti. "Bloom zaten öldürüldü. Cinayetin ona yakın biri tarafından işlendiğine inanıyoruz. Tanıdığı bir sima. Ayrıca bazı insanların da Anna'yı zorla tutan kişileri öldürmek istediğini biliyoruz. Anna uyanır uyanmaz Adalet Bakanlığı'nı aramanızı söylememin bir nedeni vardı. Bunu yapmayarak sadece kendi hayatınızı değil, ailenizinkini de

riske atmış oldunuz. Ceza Adalet Sistemi'ne geri döndürüldüğünde dikenli teller ve silahlı muhafızlar devreye girecek. Ama Abbey'de ne kadar kalırsa o kadar savunmasız olacaksınız."

"Peki, ya ailem?"

Donnelly bana dikkatle baktı. "Dışarıda hâlâ bir katil var Dr. Prince. Hiçbirimiz güvende değiliz. Buna siz ve aileniz de dahilsiniz."

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

6 Mayıs

Ogilvy Kuleleri. Hampstead. Olaydan bu yana bir hafta geçti.

Uyurgezerlik. Elimdeki bıçak. Doug'ın yatak odasına yaklaşmam. Eylemlerimin altında yatan ürkütücü mantık. Kıl payı kurtuluş. Hayatı kökünden değiştiren ve geri döndürülemez bir noktaya ramak kalması.

Onu uyurken öldürecek miydim?

Gerçekten böyle bir eylemde bulunabilir miydim?

Bilinçaltı arzuların gerçekleşmesi.

Olay. Evet, artık ona böyle diyordum. Annem gölge kabinedeki göreviyle ilgili bir iş gezisindeydi. Babam da mea culpa rutinlerinden birini gerçekleştirip aile evine geri dönmüş, çalışma odasında takılıyordu. Bu arada ben bu seferki diğer kadının kim olduğunu hâlâ çok merak ediyordum. Son seferki diğer kadın mıydı? Yoksa bu seferki yeni biri miydi? Beynimin içinde bir oda dolusu diğer kadın vardı.

Çocukluk yatak odama çekilip kapıyı kilitledim.

İki sandalye. Yere konulmuş bir dizi keskin obje. Burada daha az tehlikeliydim.

Doug bana sürekli WhatsApp'tan mesaj gönderiyordu. Indira da ya arıyor ya da endişeli sesli mesajlar bırakıp duruyordu. *Elementary*'nin yaz baskısının reklamları tamamdı ama ortada henüz bir içerik yoktu. Son teslim tarihleri artık kritik öneme sahipti. İçerikler, tablolar, mizanpajlar... Hepsi benim uzun ve

kapsamlı çalışmama bağlıydı. Ama ben daha tek kelime bile yazmamıştım.

Boş ekran. Beyaz sayfa. Yanıp sönen imleç.

Bunun yerine uykuyla ilgili uygulamalar indirdim: Uyku Uzmanı, Beyaz Gürültü Makinesi, Sibirya Nefesi, Yağmur Yağdır. Sonra Yürüyen Uyku adında başka bir uygulama buldum. Sizi uyandırmak için adımlarınızı ve konumunuzu izliyor, bunu da basit bir alarm ve telefon titreşimiyle yapıyordu. Böylelikle hem kendinizin hem de çevrenizdeki kişilerin güvenliğinden emin olabiliyordunuz.

Kaderi tayin eden sözcüklere bakarken düşündüm. "Adımlarınız ve konumunuz izleniyor." Uygulamayı silip kahve içtim. Kendimi bir geceyi daha sağ atlatabilmek için ardı arkası kesilmeyen hikâyelere başvuran *Binbir Gece Masalları*'ndaki Şehrazat gibi hissediyordum.

Ulusal Sağlık Servisi'nin internet sayfasına girip uyurgezerliği tetikleyen her şeyi okudum. Stres, kaygı, alkol, sakinleştiriciler. Uyurgezerlik her yaşta başlayabilen ama çocuklarda daha yaygın olan bir durumdu. Her beş çocuktan biri hayatında en az bir kez uyurgezerliği deneyimliyordu. Büyük bölümü ergenlikte bu bozukluktan kurtuluyordu. Ancak bazen yetişkinlik döneminde bile devam edebiliyordu. Ben yine o çocuk olmuştum. Şaşkın, kafası karışık, terli, pijamalı küçük kız.

Kişisel sorunlarımı şimdilik bir kenara koyup yirmi yıl önce Broadmoor'daki Cranfield Koğuşu'nda tecrit edilen Sally Turner vakasına döndüm ve fısıldanan o şifreli sözcüğü anımsadım: MEDEA. Öz oğullarını öldüren Yunan tanrıçası.

Güvenilir kaynağım Wikipedia'ya dönüp ilgili sayfayı açtım:

> Euripides'in M.Ö. 5. yüzyılda kaleme aldığı bir Yunan trajedisidir. On yıl süren evliliklerinden sonra, İason ile birlikteliğinin sona ermesini, İason'un onu terk edip Kral Creon'un kızı Creusa ile evlenmesini tasvir eder. Medea ve –İason'dan olan– oğulları Korint'ten sürgün edilir. Medea intikam almak için Creusa'yı zehirli hediyelerle öldürür. Hemen ardından İason'dan olan kendi oğullarını öldürüp Atina'ya kaçar.

İki kadın, iki cinayet. İason başka bir kadın için Medea'yı terk etmiş ve ailesini sürgüne göndermişti. Tom Cornwell de Sally Turner'ı kullanmış ve oğullarının onu dehşete düşürmesine izin vermişti.

İki kadının da Freudyen bir gerekçesi, *tetikleyici nedeni* vardı. Durumlarını körükleyen kışkırtıcı bir olay. Duygusal bir tetikleyici. Limbik sistemi hızla etkinleştiren bir trajedi.

Savaş ya da kaç. Uyurgezerliğin motoru olan korku.

Acaba ben de mi böyleydim? Ben de böyle şeyler yapabilecek potansiyelde miydim?

Soru basitti.

En korktuğum şey neydi?

16 Mayıs

Yatak odamın kapısı tıklatıldı.

Yazıyordum. Keşiş modu. Kulakta kulaklık, kapı kapalı, dış dünya tamamen dışarıda.

Broadmoor hakkında daha fazla araştırma yaptım. Ne kadar duş alırsam alayım kendimi bir türlü temiz hissedemiyordum. Hikâyeler üstüme yapışıp kalıyordu âdeta. Ahlaki değerlerin ve geleneklerin dışında bir dünyaya giriyordum.

Bir tıklama daha. Annem bu kez kapıyı açtı.

Zamanda yolculuk yapıp 2009 yılına geri dönmüştük.

Annem ev ödevlerimi kontrol ediyordu. Gölge kabinenin bakanından ziyade annelik rolüne geçmişti. Kot pantolon ve gömleğiyle spor bir şıklıktaydı. Yüzünde de iç açıcı bir neşe vardı.

Yatağımın ucuna oturdu.

İyi görünmüyorsun hayatım.

Evet, tabii ya. İşte, yine o konuşmalardan biri.

Geri kalan kısmı dinlemiş gibi yaptım sadece. Annem bir tür tatil kazanmıştı. Bütün ailenin katılacağı bir hafta sonu kaçamağı, ödüllü bir davet.

Eskiden olduğu gibi birlikte kaliteli zaman geçirmek için bir şans. İş görüşmeleri, son teslim tarihleri veya stres olmadan. Muhtemelen ağustos ayında, yazın sonuna doğru.

Temiz hava, harika bir ortam.

Görünüşe göre bir internet sitesi yoktu, sadece bir broşür.

Annem ayağa kalktı. Hatta alnıma bir öpücük kondurdu ve olur da acıkırsam diye fırında biraz turta olduğunu bile söyledi.

Belli ki bugün anneliğe dair hiçbir klişeyi pas geçmeyecektik.

Sonra odamdan çıkıp eskiden yaptığı gibi kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Broşürü elime aldım.

Hiç fotoğraf yoktu, sadece siyah bir fon ve beyaz bir metin. Hayli minimalist, hafif avangart.

Aktivitelerin listesi. Bu, bir ayrıcalık diye haykıran pazarlama stratejisiydi. En az davetiyenin kendisi kadar gizemliydi.

Tekrar ön kapağa ve adının sadeliğine baktım.

Çiftliğe Hoş Geldiniz...

49

BEN

Çiftliği ziyaret etme fikrini ilk kimin önerdiğinden hâlâ emin değildim.

Ama Anna Ogilvy'nin hikâyesinde ve o gece olanlarda büyük paya sahip olduğu kesindi. Göz ardı etmesi imkânsız bir faktördü.

Ne Harriet ne de ben oraya daha önce gittik. Öte yandan Anna'nın durumunu daha net anlamak ve onu tedavinin bir sonraki aşamasına taşımak adına bu yolculuğa çıkmak zorundaydık. Bu ziyaretin, Anna'nın tedavi planının bir parçası olduğunu ve tamamen profesyonel bir ilgiden kaynakladığını iddia edebilirdim. Ama gerçeğin bu olmadığını biliyordum.

İçimde daha derin, daha kişisel bir sızı vardı. Artık Anna'ya çok yakındım. O gece olan olayları anlamam gerekiyordu. Dahası, bir polis memuru ya da olay yeri inceleme uzmanı olmasam da bunu çok istiyordum. Teknik olarak ben hâlâ sivil bir danışmandım. Ama aynı zamanda bir zihin dedektifi sayılırdım. Zihinsel ipuçlarının materyalist manzaralarda, uzay ve zamana saçılmış izlerde bulunabileceğine inanıyordum.

Bu benim alanımın bir parçasıydı.

Bilmeceyi çöz. Esrar perdesini arala.

Olay mahallini tatmak, hissetmek ve orada yürümek istiyordum. Fiziksel mekândaki son ipuçlarından bir şey elde edip edemeyeceğimi görmek istiyordum. O ana kadar benim için durup dinlenmek gibi bir şey söz konusu olamazdı.

Ayrıldığımızdan beri metro, otobüs ve kiralık araç kullanıyordum. Kitty gibi, Eski Ford Mondeo'muz da hâlâ Clara'daydı. Harriet ise hemşire maaşının benzin fiyatlarıyla baş edebilecek düzeyde olmadığını iddia ediyordu. O da sıklıkla tren, metro, otobüs kullanıyor veya yürüyordu.

Hertz'den bir araba kiraladık. Ertesi cumartesi sözleştiğimiz saatte bir kafede buluşup kahve ve plastik tabaklarda servis edilen kahvaltılık ürünlerle midemizi doldurduk. Yollar bomboş ve huzurluydu. Batı Londra'dan çıktıktan sonra Cotswolds'a doğru ilerledik. Şehrin koyu rengini ardımızda bırakıp sararmış tohumlarla dolu tarlalardan, yaprakları ve dalları güçlü rüzgârların hışmına uğrayan ağaçların yanından geçtik.

Abbey bir oranda samimiyet sağlıyordu. Onun duvarlarının dışında yeniden iki yabancı olup çıkmıştık. Ortama ısınıp her zamanki akıcılıkta konuşmamız Harriet ve benim yarım saatimizi almıştı. Çoğunlukla Abbey'nin dışındaki hayattan söz ettik. Anna'nın adını bile anmadık, en azından o ana kadar. Ben KitKat'la ilgili anılarımı anlatmaya doyamıyordum. Harriet da Netflix'teki gerçek suç belgesellerinin tutkunu olduğunu itiraf etmişti. Bir izleyici olarak ne kadar kötü o kadar iyi tarzında bir bakış açısına sahipti. Güvenlikli hastanelerdeki deneyimlerinden yola çıkarak bir suç romanı yazdığını, en azından bir taslak üzerinde çalıştığını üçüncü soruşumda ancak söylemişti. Bundan utanmış gibi görünüyordu. Oysa ben çok etkilenmiştim. Bir ara bana doğru dönüp Clara'yı ve neden artık birlikte olmadığımızı sordu. Ufak tefek düzeltmelerle hikâyeyi ona anlattım.

Navigasyon cihazı sonunda bizi ana yoldan çıkarıp ormanlık patikalara yönlendirdi ve nihayet vardığımızı söyledi.

Medyanın neden bu kadar merak ettiğini ve olayın üstüne bu kadar gittiğini daha şimdiden görebiliyordum. Burayla ilgili sayısız fotoğraf görmüştüm elbette. Fakat röprodüksiyonların hiçbiri gotik kasveti layığıyla yansıtmıyordu. Çiftlik uzun, dar ve toprak bir yolun aşağısında kalıyordu. Aslına bakılırsa buraya yol demeye şahit gerekirdi.

Kiralık araba engebeli arazide ya tekliyor ya da geriye doğru zıplıyordu. Aslında bir arazi aracı kiralamamız gerekirdi ki

Harriet da bu konuda aynı fikirdeydi. Tekerlerin balçığın içinde çılgınca boşa döndüğünü görür gibiydim. Zorlamanın manası yoktu. Kiralık arabayı kenara çekip motoru kapattım. Filmi yüzyıllarca geriye sarmalıydık. Motorlar ve lastikler şu noktada işlevsizdi. Artık tek çözüm kalın paltolar ve çizmelerdi. Ayak tabanlarımızdan başka güvenecek bir şeyimiz yoktu.

"Hayal ettiğimden daha vahşi," dedi Harriet. "Ve daha az manzaralı. Brideshead'den çok Orta Dünya'ya benziyor."

Nemli çorapların içindeki ayaklarıma çizme geçirip paltomun fermuarını çektim. Sonra çamurlu yola ve ilerideki terk edilmiş alana baktım. "Görünüşe göre Fox ailesi cinayetten sonra burayı terk etmek zorunda kalmış," dedim. "Gerçek suç bağımlıları için Mekke gibi bir yer haline gelmiş olmalı."

Her yer ve her şey çamurluydu. Saf çamur ve kompost karışımı kırsal alan.

"Pek de bakımlı bir Mekke olmadığı kesin."

"Öyle."

"Gidelim mi?"

Yürüyüş boyunca ikimiz de sessizdik. Ayaklarımızdan Kit-Kat'ın plastik pipetle milkshake içerken çıkardığına benzer şapırtı sesleri geliyordu. Telefonumu çıkardım. Sinyal zayıftı ama polis dosyalarında yer alan 30 Ağustos 2019 sabahı çiftliğin düzenini gösteren PDF haritasını açmaya yetti.

Sağa baktım. Haritadaki çizimi ıssız gerçeklikle karşılaştırdım. "Arkadaki ağaçlar ormanın başladığı yeri işaret ediyor," dedim. "Solda da harabeler ya da dört yıl önce harabeler olarak adlandırılan, konukların yemek yediği yer var. Tam burada, ormandan hemen önce de kulübeler yer alıyor. Anna'nın uyuduğu mavi kulübe, Indira ve Douglas'ın kaldığı kırmızı kulübe, Theo Ogilvy'nin yeşil kulübesi, Emily ve Richard Ogilvy'nin konakladığı turuncu kulübe."

Ana girişi patikadan ayıran eğreti bir bant vardı. Polislerin olay yerine çektiklerine pek benzemiyordu ama amatör işi olmadığı da belliydi. Tüm bunların sembolü gibiydi. Dört yıl bu yerin büyük oranda çürümesi için yeterince uzun, tamamen kaybolması için ise kısa bir süreydi. Arazinin ve üstündeki yapıların

düzeni hâlâ belirgindi. Bir zamanlar August dönemine ait büyük bir kır evinin parçası olan taşlı harabeler hâlâ ayaktaydı, neredeyse cinayet gecesi olduğu gibi duruyordu. Kabuğa benzeyen kulübeler de aynı şekilde sağlamdı, çimenlerin üstüne inşa edilmiş bir yuva gibi görünüyorlardı. Ucuz malzemeyle yapılmış çatının yerinden oynadığı dış kısımlarda büyük ve çirkin boşluklar göze çarpıyordu. Öte yandan iç kısımlar yaşanabilir durumdaydı. Bu arada orman kutsal bir kalıntı gibi öylece duruyordu.

Birdenbire kendimi küçücük bir karınca gibi hissettim. Ormanın girişini koruyan ağaçlar antik muhafızlar gibi tepeden bakıyor ve yükseklerde salınıyordu. O kadar yaşlıydılar ki insanı İngiltere'nin derin ve köklü geçmişine götürüyorlardı. Kim bilir bu ağaçlar neler görüp geçirmişti? Bizim bildiğimiz ya da bilemediğimiz nelere şahit olmuşlardı? Wikipedia sayfası Fox ailesinin iç savaş sırasında yaşadığı tehlikelerden, on sekizinci yüzyılın başlarında ticari kurnazlıkla mülkü kurtaran ve Paledyen ihtişama sahip bir ev inşa eden aile üyesinden, bu büyük serveti kumarla heba eden Viktorya dönemi Fox üyelerinden, yavaş yavaş orta sınıfa gerileyen takım elbiseli ve sıkıcı Foxlardan, geçici zaferlerin ve nihai çöküşlerin yaşandığı bu toprakların tarihinden bahsediyordu.

Harriet'la birlikte dikilip her şeye dikkatle baktık. An itibarıyla buradaki tek insan bizdik, başka hiçbir şey yoktu. Hikâyenin başladığı yer burasıydı. Bu toprak parçası her şeyi değiştirmişti. Sadece burada bulunmak bile beni duygulandırmaya yetmişti. Hem lanet ediyor hem de gözlerimi ondan alamıyordum.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Harriet.

Gün ışığını kontrol edip araziye baktım.

"Beni takip et," dedim.

50

BEN

Başlayabileceğimiz tek yer burasıydı. Arkeoloji dedektifleri gibi, psikoloji dedektifleri de sadece semptomları değil, asıl sebebi de teşhis etmelidir. Kırmızı kulübe ve mavi kulübe semptomlardı. Ormanın karanlık dünyası da öyle olabilirdi. Ama biz buradan başlayıp ilerlemeliydik.

Çok geniş ve hayli ıssız bir alandı. Ağaçlar o kadar sıktı ki neredeyse birbirine değiyordu. Dallar bir tür çatı oluşturuyordu. Eski meşe ağaçlarının gövdeleri yarı insan formuna bürünene kadar eğilip kıvrılıyordu. Ayaklarımın altındaki zemin çamur, çakıl ve yaprakların bir karışımıydı. İçeri girmeden önce neredeyse istavroz çıkarmak veya sessizce dua etmek istedim. Arkaya bakınca kiralık arabanın hâlâ yolda, çamura saplanmış halde olduğunu gördüm. Ceplerimi kontrol ettim. Ama zaten ormanın içinde hiç işaret olmayacaktı. İçeri girdiğimizi ve bir daha asla dışarı çıkamadığımızı, balinanın karnındaki Yunus peygamber gibi karanlık tarafından yutulduğumuzu hayal ettim. Nefes aldım, gözlerimi kapattım, sonra yavaşça bir ayağımı diğerinin önüne attım.

"İnsanlar bunu yapmak için gerçekten para mı ödedi yani?"

Harriet artık bana yetişmişti. Çizmeleri çamura yapışıp duruyordu. Daha şimdiden bir kez düşmüştü bile, kahverengimsi balçık dizlerinin etrafında ve kot pantolonunun üstünde katılaşıyordu. O da ormana dehşetle bakıyordu. Burası onun konfor alanının dışındaydı. Bu manzaranın unutmayı tercih ettiği çok sayıda anıyı geri getirdiğini gözlerindeki isteksiz bakıştan

anlayabiliyordum: Okul koşuları, ailece çıkılan berbat kamp gezileri, çok fazla çamur ve çok az tuvaletin olduğu pişmanlık dolu müzik festivalleri. Gençliğin ışığı sadece uzaktan parlıyordu.

Durdu, biraz nefes nefeseydi ve karanlığa alışmaya çalışıyordu. "Birkaç yüz sterlini çöpe atmanın daha iyi yolları da var bence."

Gülümsedim. "Daha çok birkaç bin gibi."

"Meşhur orman burası demek."

"Evet."

"Tuhaf bir şekilde perili hissettiriyor. Zamanda yolculuk yapıp geçmişe dönmek gibi."

"Savaş ya da kaç. İnsanın avcı kimliği. Uzay çağını yaşayan bir dünyada Taş Devri beyinleri."

O eski paranoyanın göğsümü sıkıştırdığını hissettim. Vahşi doğada dalların ve ayakkabı derisinin alçak sesli çıtırtısını duyuyordum. Sadece emin olmak için arkama bakmak istedim ama kendime engel olmayı başardım. Korku önce kafada başlar, sonra da vücudu enfekte ederdi. Zihinle ilgili pek çok rahatsızlığın kökeni ilkel doğaya, balta girmemiş ormana kadar dayanıyordu. Bu yüzden peri masallarında ve mitlerde eşsiz bir semboldü. Evden ayrılıp ormana adım atmak çocukluğun konforuyla travmalarını bırakıp yetişkinliğin vahşi doğasına girmeyi sembolize eden bir metafordu.

Fakat doğru araçlar veya gereken hazırlık olmadan, o eşiği geçmek psişik kırılma ve parçalanmayla sonuçlanırdı. Zihin ya tehlikenin gerçek boyutunu tam olarak fark edemez ya da tehlikeyi fark etmekte tamamen yetersiz kalırdı. Türümüz nasıl hayatta kalacağını bu tür yerlerde öğrenmişti. Modern endüstriyel toplumların en büyük zaafı olan kaygı, temel hayatta kalma modu ile yirmi birinci yüzyıl yaşamının stresleri arasındaki sancılı geçiş sürecinde ortaya çıkıyordu. Avlandığımızı hissediyorduk.

"Hâlâ mantıklı gelmiyor," dedim.

"Hangi kısmı?"

Ormana doğru yürümeye devam ettik. Karanlık koyulaştı. Işık ağaçların arasından sızıyordu. Sesler bizi kışkırtıyordu.

"Koltuk dedektiflerinin teorisi," dedim. "Anna'nın kısa süre sonra çifte cinayet işlemesine neden olan şeyin ormanda gerçekleşmiş olması gerektiği. Orman olmasaydı bunların hiçbirinin yaşanmayacağı."

"Sen aynı fikirde değil misin?"

"Kronolojik olarak mümkün elbette. Sadece psikolojik açıdan mümkün olup olmadığını sorguluyorum."

"Korkunç bir şey olur ve bu şey Anna'nın çıldırmasına neden olur. Güvenlikli hastanelerde benzer hikâyeleri olan çok sayıda hasta gördüm."

"Peki, o hastaların kaçına öncesinde akıl hastalığı teşhisi konmuştu?"

Harriet şakacı bir tavır takınıp saflığımla dalga geçti. "Güvenlikli hastanelerde olmaları gerçeği birazcık ipucu veriyor sanırım."

"Evet. Anna hariç. Onun teşhis edilmiş bir akıl hastalığı yoktu. Mantıklı olmayan şey de bu. Sıradan insanlar bir gecede canavara dönüşmez. Ya da birkaç saat içinde. Tedavi edilmemiş bir uyurgezerlik geçmişi olsa bile."

"Yani Anna Ogilvy'nin hep normal biri olduğunu varsayıyoruz. Sıradan görünmek zihnin sıradan bir şekilde çalıştığı anlamına gelmez. Shipman'a bakın."

Herkesin her zaman referans verdiği tek İngiliz seri katilden söz ediyordu. Sadık bir hasta listesine sahip, aynı zamanda İngiltere'nin en kötü seri katili olan sağlam, sıkıcı taşra doktoru. Suçlarının tam listesi asla doğrulanmadı. Sıradan görünümlü biriydi ama olağanüstü bir beyne sahipti.

"Paralojizm," dedim. "Aristoteles bundan çok bahsetti. Hatalı akıl yürütmeyle ulaşılan yanlış bir sonuç. A, B'den önce oluyor, bu yüzden A, B'ye neden olmuş olmalı. Avcılar ve Survivor'lar oyunu çifte cinayetten önceydi. Bu nedenle ormandaki bir şey çifte cinayete neden olmuş olmalı. Kulağa ikna edici geliyor ama mantıksal olarak tam bir saçmalık."

Harriet kod temelli felsefi anlatımımdan pek etkilenmedi. Sürekli bilgiçlik taslamamdan bıkmış gibi görünüyordu. "Madem öyle dâhi bey, sizin alternatif teoriniz nedir?"

Gülümsedim. Bu yanını daha önce hiç görmemiştim. Daha net ve hafif alaycıydı. Artık hemşirelik rolü oynamıyor ve hasta bakımıyla ilgili basmakalıp ifadeler kullanmak için kendini zorlamıyordu. "Bir teorim olduğunu söylemedim ki!"

"Anna orman yüzünden aniden çıldırmadıysa eğer, o zaman bunu planlamış olmalı. Bu da suçu bilinçli olarak, yani kasten ve tasarlayarak işlediği anlamına geliyor."

Tekrar durdum. Hepsinin burada, ormanda olduğunu hayal ettim: Emily, Richard, Theo, Anna, Indira, Douglas. Onları paintball silahlarıyla türlü türlü hokkabazlık yaparken ve karanlıkta gözlerini kısıp etrafa bakarken görebiliyordum. Oyunun kurallarına göre, survivor'lar önceden başlamıştı. Kazanmak için her bir avcı her bir survivor'ı vurmalıydı. Şans survivor'lardan yanaydı. Her şey avcılara ve taktiklerine bağlıydı. Birlikte mi kalacaklardı, yoksa dağılıp avlarını ayrı ayrı mı kovalayacaklardı? Takım çalışması mı, yoksa bireysel özgüven mi kazanacaktı? Ne zaman bir takımın faydaları bir sosyal grubun hantal doğasından daha ağır basardı?

Ağaçlara baktım. Keşke böyle sırları ifşa edebilseydiler. Anna O. efsanesi tozlanıp unutulduğunda bile, onlar hâlâ burada olacaktı. O kadim gövdelerde çok fazla tarih saklıydı.

Sadece esinti, hışırtı ve başı sonu belli olmayan tuhaf sesler vardı. Çocukluğumdan beri ilk kez soğuk bir dehşetin beni ele geçirdiğini hissediyordum.

Döndüm, artık buradan çıkmak için can atıyordum. Böyle bir tekinsizlikten kaçıp kurtulmak için her şeyimi verirdim.

"Şimdiden kaçıyor musunuz?" dedi Harriet gülümseyerek. Yine o ton, neredeyse kardeşçe. Ailece yenen akşam yemeklerini, iğneleyici şakaları ve son dilim cheesecake için edilen kavgaları hayal ettim.

Bir kez daha derin bir nefes aldım. Yolun nereye gittiğini görmeye çalıştım. "On dakika daha," dedim. "Ondan sonra devam edeceğiz."

51

BEN

Kırmızı kulübe.

Bir isimde çok fazla şey gizliydi. Anna O. hikâyesi bu açıdan turnayı gözünden vurmuştu. Ben "Kırmızı Kulübe" adını hep Edgar Allan Poe'nun kısa bir hikâyesi veya Henry James'in *Yürek Burgusu* gibi başarılı kitaplarından sonra kaleme aldığı bir eser olarak düşünürdüm. İki basit kelime böylesine büyük bir gizemi çağrıştırıyordu. Hayaletli ve davetkâr.

Gerçek ise tahmin edilebileceği gibi, ikisi de değildi. Ormandaki işimizi bitirdik, vahşi güzelliği bizi epey tedirgin etti diyebilirdim. Çıkış yolunu bulmamız biraz zaman aldı, sonra çiftliğin ana bölümüne geri döndük. Kulübelere kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Telefonuma baktım ve bir kez daha sinyal olmadığını gördüm. Daha önce de suç mahallerine gitmiştim. Ölüm her zaman bir yeri lekeler, onu yasak bölge olarak işaretlerdi. Ortamda hep güçlü bir fanilik kokusu ve alttan alta kendini hissettiren bir kötülük duygusu olurdu.

Burada fazladan bir saniye bile kalmak istemiyordum.

Kulübelerin hepsi şimdi delik deşik ve ıssızdı. Çevredeki çamura yavaşça gömülen terk edilmiş ahşap yapılardı. Kulübelerin her cephesinde grafitiler vardı. Sağda #Annaiçinadalet, diğer tarafta da #Onuhapsedin yazan gerçek suç meraklısı turistlerin izleri hemen göze çarpıyordu. İlk polis soruşturmasından kalan bazı enkazlar, yıpranmış polis bantları ve plastik adli tıp örtüleri de dahil olmak üzere hepsi günümüze kadar ulaşmıştı.

Harriet ve ben hangi kulübenin kırmızı, mavi, yeşil veya turuncu olduğunu belirlemek için telefonumdaki PDF haritayı incelemeye başladık. Buradaki hac yolculuğumuzun son kısmı 30 Ağustos sabahında olan olayları yeniden canlandırmaktı.

"Hangimiz Anna'yı oynuyoruz?" diye sordu Harriet. Sesi hem iğrenmiş gibi hem de yarı komikti, karanlık bir haz alıyormuş gibi çıkıyordu. Beklediğimden daha az ürkekti. Sonra onun bir hemşire olduğunu hatırladım. İnsana dair benim gördüğümden ya da görebileceğimden çok daha fazla şey görmüştü. Mizah hayatta kalmanın bir yoluydu. Karındeşen Jack gezi turlarından birindeymiş gibi hissediyorduk ama katil ve kurbanlar çok daha canlı ve gerçekti.

Anna'nın kafasının içine girmek, onun izinden gitmek istiyordum. Hem gerçek hem de psikolojik anlamda. "Ben Anna olacağım," dedim. "Sen de anne ve babasının birleşimi."

Harriet kaşlarını kaldırdı. "Sanırım biri yaş konusunda yanlış hesap yapıyor. Peki, ya iki kurban?"

"Korkarım ki ölümde olduğu gibi yaşamda da unutuldular. Hazır mısın?"

Yerlerimizi aldık. Mavi kulübeye doğru yürüyüp içini inceledim. Kırmızı kulübeden biraz daha sağlamdı ama grafitiler ve ürkütücü mesajlarla benzer şekilde tahrip edilmişti. Bazı turistler isimlerini Anna'nınkinin üstüne yazmıştı. Diğerleri Anna'nın cehennemde yanmasını, zehirli iğneyle idam edilmesini, işlediği suçlar için kızartılmasını istiyordu. Sosyal medyanın benzer versiyonu gibiydi, kadın düşmanlığı ve istismardan oluşan bir tür tekrar.

Vakit gelene kadar bekledim. Kuralına göre oynayıp mavi kulübenin ahşap kapısını omzumla iterek kapattım. Anna'nın uyanık olduğu son anları olabildiğince yaşamak istiyordum. Anna'nın hikâyesinin filme konu olacağına dair söylentileri hatırladım ve Hollywood aktörlerini burada araştırma yaparken hayal ettim.

Telefonumdaki polis dosyalarından bir fotoğraf açtım. Anna'nın bulunduğu sabahki mavi kulübeyi gösteriyordu. Anna yatakta uyuyordu. Sağ elinde mürekkep izleri vardı. Ama ne

defter ne de kalem bulunmuştu. Yatak da diğer mobilyalar gibi gitmiş, duruşma öncesinde bir delil dolabına kaldırılmıştı. Yine de bazı dekoratif dokunuşlar hâlâ buradaydı; orijinal renklerini yitirmiş, hayalet formunda var olmaya mahkûm duvar halıları gibi.

Belirlediğimiz saatin geldiğini gördüm. Sonra işe koyuldum. Hayal gücümü kullanmak zorundaydım. 29 Ağustos'un son saniyelerinde hava zifiri karanlıktı. Anna ve diğerleri ormandaki çileli yolculuklarından dönmüş, harabelerde birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Sonra herkes kendi kulübesine çekilmişti. Cinayetlerin kesin zamanlaması hiç tespit edilememişti. Elimizdeki tek şey tahminlerdi. Mavi kulübenin şişmiş ahşap kapısından içeri girdim. Artık Anna'ydım. Her adımda çamur ve çim sesleri yükseliyordu. Orman uğulduyordu. Dört yıl önce çiftlik harabelerle diğer kulübelerden gelen mum ışıklarıyla benekli bir aydınlık içindeydi.

Önümdeki kırmızı kulübeyi görebiliyordum. Acaba Anna şu anda ne hissediyordu?

Sonra aklıma geldi. Kırmızı kulübeye odaklandım. Bir ayağımı diğerinin önüne attım, koydum ve çektim, sonra tekrar ve tekrar. Titriyordum. Gösterdiğim çaba ciğerlerimi yakıyordu. Çünkü bu bir çabaydı, bilinçli bir çaba. Kırmızı kulübe ilk bakışta göründüğünden daha uzaktaydı. Zemin esnek ve canlıydı, ayak parmaklarımı birbirine doluyor ve ayaklarımı bırakmamakta inat ediyordu. Artık daha yakındım. Ama hâlâ mesafe vardı. Kalp atışlarım hızlandı.

Kendimi gitmek için zorladım, hafifçe öne attım.

Saatim tik tak çalışmaya devam ediyordu.

Sonunda kırmızı kulübeye yaklaştım. Şimdi karanlık olmalıydı, hatırlamam gereken şey buydu. Soluk, tozlu ışık da siyah olmalıydı. Kulübenin kapısı da kapalı olacağından kapıyı açmak daha tehlikeliydi. Gürültü çıkaracağı için duyulma ihtimali yüksekti. Kapıyı kavrayıp kas gücüyle açtım ve bir an için girişte durdum. O gece iki yatağın nerede olduğunu hayal ettim. Kapının odanın geri kalanına ne kadar yakın olduğunu hissettim.

Gerçekten bu şekilde uyumaya devam etmiş olabilirler miydi? Hiçbiri kapı gıcırtısından rahatsız olmamış mıydı? Anna içeri gizlice girmek adına akşam yemeğinde onlara bir şey mi vermişti?

Saati kontrol ettim. Arkama baktım ve Harriet'ın yeşil kulübede sabırla beklediğini gördüm. Issız bir arazinin ortasında korkunç bir cinayeti canlandıran iki kişiydik. Bu zevksiz, ikinci sınıf bir komediydi. Ama şimdi, o kapıdan içeri bakarken daha çok o sapkın ve bol kanlı korku filmlerinden birinde olduğumuzu hissediyordum. Ucuz ve sıradan başlayıp sonra tamamen rahatsız edici bir şeye dönüşen, ana akımdan kaçıp kült haline gelmeyi başaran.

O his beni yine uyardı. Ormandakiyle aynıydı. Bu... hiç doğru değildi. Burada hastalıklı bir karmik enerji vardı, hayatlarının kalan kısmından mahrum bırakılmanın eşiğindeki iki genç insanın kanlı cinayetini yeniden canlandırmaya çalışarak geçirdiğim her saniyenin ezici ağırlığı. Bu dava bir salon oyununa dönüşmüştü. Ardı arkası kesilmeyen haberler gerçek etkileri gölgede bırakmıştı. Ama tam o noktada durduğum sırada bütün bahaneler kayboldu. Bir adım daha atıp sağ elimle hayali bir bıçağın kabzasını kavradım. İlk darbenin geliş açısını hayal ettim, sonra bir sonrakini, yirmi darbe vurulana kadar senfonik bir şekilde ilerledim. Eylem nihayet gerçekleşmiş, olan olmuştu.

Peki, şimdi ne olacaktı? İşte, bu en beklenmedik soruydu. Cinayetin planlı ya da içgüdüsel olması katilin bir sonraki adımda ne yapacağını bilip bilmediğini belirliyordu. Ama ben donup kaldım. Hayali bıçak hâlâ avucumdaydı. Cesetler arkamda yeni ve oluk oluk kan akıtır haldeydi. Kıyafetlerime bakınca kan damlalarının bembeyaz gömleğimi boyadığını, ceketimin astarına sıçradığını ve sivilce gibi yanaklarıma yapıştığını hayal ettim. Bir kez sildim ve bingo!

Döndüm. Sendeledim. Dışarısı daha soğuktu. Mavi kulübe suç eyleminin gerçekleştiği andan itibaren daha da uzak görünüyordu. Artık iki yetişkin insan soğukkanlılıkla öldürülmüştü. Aptalca olduğunu biliyordum ama suçluluk duygusu adımlarımı daha da ağırlaştırmıştı. O yıkılmaz tabuyu ilk kez yıkmanın

yarattığı etki. Katiller hakkında okuduğum onca şeye dayanarak şu kadarını söyleyebilirdim; ilk sefer diğerlerinden katbekat daha kötü olurdu. Öldürme eylemi başka; bir katil, dışlanmış biri, bir köle olmak başkaydı. Bu sadece bir kez olur ve ruhu derinden yaralardı.

Saatime bakmayı hatırladım. Bir sonraki adımı yanlış hesapladığım için az kalsın yüzüstü çamurun içine düşüyordum. Çabam artık bilinçli değil, varoluşsaldı. Bir insanın böyle bir anda nasıl uyanamadığını merak ediyordum. Ya da alternatif olarak uykunun travmayı nasıl uyuşturduğunu. Evet, belki de.

Mavi kulübenin kapısını yoklayıp içeri girdim. Sahne benim için o kadar gerçekçi hale gelmişti ki bu dönüş anında korkunç bir psişik rahatsızlık yaşadım. Sanki tamamen insan olarak ayrılmış ve içimdeki şeytanla geri dönmüştüm. Anna tüm bunları kolayca atlatmıştı muhtemelen. Yine de derinlerde bir yerde zihin bir seviyede çalışıyor olmalıydı. Bir kalıntı bırakmalıydı.

Nefes aldım. Kendimi topladım. Bu bir oyundu. Ben bir suç işlememiştim, en azından bugün. Önümdeki yatağı ve Anna'nın onun üzerine yığıldığını hayal ettim. Tabii son bir şey hariç. Herkesin unuttuğu kısım. WhatsApp'tan ailesine gönderdiği, o can alıcı sözleri içeren mesaj: *Özür dilerim. Sanırım onları öldürdüm.*

Telefonumu çıkardım. Harriet ile WhatsApp sohbetine girdim. Kelimeleri yazdım. Gönder tuşuna bastığım an midemin bulandığını hissettim. Tüm o varsayımlar şimdi temelden sarsılıyordu. Anna gerçekten de uykudayken böyle bir mesaj göndermiş olabilir miydi? Mekanik açıdan olasıydı. Vaka çalışmaları hastaların uykudayken araba kullandığını, hatta karmaşık navigasyonları takip ettiğini gösteriyordu. Ama bu kelimelerin içinde bilinçli bir niyet vardı. Özür, farkındalık. Suçluluk duygusu bilinçli olma anlamına geliyordu. Eğer o zaman uyanıksa, belki öncesinde de uyanıktı. Belki de tam olarak ne yaptığını biliyordu.

İki tik işaretini gördüm. Telefonu cebime koydum. Yatağın olduğu yere doğru ilerledim. Sonra bekledim ve Harriet'ın çamurlarda vıcık vıcık ses çıkararak yaklaştığını duydum. Emily ve Richard Ogilvy'nin o gece o şifreli mesajı aldıktan sonra

yaptıklarının aynısıydı. Gecikme tahmin ettiğimden daha uzundu. Şimdi o iki ebeveyni görebiliyordum. Saçlar dağınık, gözler uyku mahmuru. Son yirmi beş yılda pek çok yanlış alarma tanık olmuşlardı: Kazalar, ramak kala atlatılan tehlikeler, uyuşturucu, alkol, büyümeden kaynaklanan sancılar ve çıkmaz sokaklar. Felaketlerin sık sık anekdotlara dönüşmesi. Gülüp geçilen şeylere sürekli bir yenisini eklemek.

Bu tür pek çok cümle kurulabilirdi. *Üzgünüm, sanırım aşırı doz aldım.* Ya da "*Üzgünüm, sanırım arabanın pert olmasına sebep oldum.*" Ya da "*Üzgünüm, sanırım hamileyim.*"

Bunların hepsi atlatılabilirdi. Kâbustan farksız olurdu elbette ama yine de baş edilebilir şeylerdi.

Ama bu öyle değildi. Asla ama asla onlar gibi olamazdı.

Herkes hep şunu soruyordu: Suçlu muydu? Şimdi ve burada cevabın açıkça kesinlikle evet olduğunu anlıyordum. Yasal olarak suçlu olup olmaması farklı bir konuydu. Ama bu terimin en temel anlamıyla o sahiden suçluydu. Hançeri o saplamıştı. Eylemleri iki insanın ölümüne neden olmuştu. Her zaman bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Suçluluk onun kalıcı bir parçası olacaktı. Anna'yı geride bıraktığından daha farklı bir dünyaya uyandırmıştım.

"On dakikadan az," diyen Harriet'ın sesiyle irkildim. Yürüdüğü için yanakları kızarmıştı ama bunun dışında sorun yok gibi görünüyordu. Abbey'deki çekingenliği ve sosyal beceriksizliği artık yoktu. Burada, vahşi doğada doktorlara, psikiyatristlere ve nörologlara saygı göstermek zorunda değildi. Ben bu Harriet'ı daha çok seviyordum. Üniformalı versiyonundan ziyade ofis dışındaki versiyonunu. "Turuncudan maviye teknik olarak bir dakikanın altında. Zeminin bataklık olmadığını varsayarsak. Ve yürüme hızını da hesaba katarsak."

Gözlerimi kapattım. Düşünceleri durdurdum. Zihnimin tavan arasındaki bir sandığına kaldırıldılar, sandığın kapağı da güzelce kapatıldı. Gerçeğe döndüm.

Şimdiki zamana. Buraya. Şu âna.

"Ee?" dedi Harriet. "Baklayı ağzından çıkarma zamanı. Hiç şimşek çaktı mı? O küçük gri hücreler vızır vızır çalışıyor mu?"

Burada çok uzun zaman geçirmiştim. Yine o dehşeti hissediyordum, sanki bir ölüyü diriltmeye çalışmışım ya da ruhlar dünyasını rahatsız etmişim gibi. Bu bir hataydı. Dışarıdaki gün ışığı iyiden iyiye azalıyordu. Bu duvarların, bu ormanın içinde, bu topraklarda yaşanan korkunç olaylarla kirlenmiş derin bir kötülük duygusu gizleniyordu.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi Harriet. Sesi şimdi endişeliydi. Şefkatin o tanıdık notası geri dönmüş, hortlak meraklısı turist ve gezgin rolünün yerini yine hemşire kimliği almıştı.

Gülümsedim. Bu şey bütün gücümü tüketmişti. Saati tekrar kontrol ettim.

"Evet," dedim. "Belki de öyledir."

52

BEN

Kilise doluydu. Dini şarkılar söylendi. Tabut dikkatleri üzerine çekiyordu, kaçınılmaz bir kehanet alameti gibi oraya tünemişti. Tuhaf bir şekilde onun için çok küçük görünüyordu. Bloom'un aniden uyanmasını, bize son bir eşek şakası yapmasını bekliyordum. Ama kapak sıkıca kapalıydı. Otopsi tamamlanmış, adli tabip cesedin yakınlarına teslim edilmesini onaylamıştı.

Virginia Bloom sonunda dinlenebilecekti.

Tekrar notlarıma odaklandım. Kürsü soğuk ve dokunulamayacak kadar pürüzlüydü. Boğazımı temizledim, sesin eski taş duvarlarda yankılandığını duydum.

"Profesör Bloom tipik bir Hristiyan değildi," dedim. Anma konuşmamın son bölümüne gelmiş ve biraz olsun rahatlamıştım. "Ama insanlara gerçekten inanırdı. Her şeyden önemlisi de kurtuluşa, herkesin kurtulabileceğine inanırdı. Bugün burada bulunan birçoğunuz Virginia'nın mesleki başarılarını biliyorsunuz: Uyku psikolojisiyle ilgili öncü çalışmalarını, gözlerini kapatıp uykuya dalamayan ya da uyanıp gözlerini tekrar açamayan, bu nedenle de çok zor bir yaşam süren insanlarla Abbey'de yürüttüğü hayat değiştiren çalışmaları."

Duraksadım ve pazar kıyafetlerini giymiş Abbey çalışanlarına baktım. Clara ve KitKat da oradaydı. Kendimi topladım. Bloom tek çocuktu ve hiç çocuğu olmamıştı. Bunun yerine arkadaşlar, meslektaşlar ve tanıdıklar biriktirmişti. "Ama eğer uyku bizim ikinci hayatımızsa, Virginia'nın da ikinci bir varlığı vardı. O bir kilise bekçisi, bir gönüllü, yerel topluluğun temel direğiydi. Her

ne kadar alışılmadık bir giyim tarzı olsa da. Onunki incelikli ama derin bir inançtı. Konuşmak yerine eyleme geçmeyi seçti. Kendisinin de unutulmaz bir şekilde ifade ettiği gibi, hepimizin neşelenmesini istemeseydi eğer, Tanrı neden eğlenceyi yaratsın ki?"

Topluluktan alçak sesli bir kıkırdama yükseldi ve bu kıkırdama kiliseyi doldurdu.

"Hepsinden önemlisi insanlardan asla vazgeçmedi. Hem bir profesyonel hem de bir arkadaş olarak kutsal görevinin düşmüş ve hasta olanı iyileştirmek ve kırılmış olanı kurtarmak olduğuna inanıyordu. Bu onun inancıydı. Pek çoğumuz için de günlük ilham kaynağıydı."

Kiliseye tekrar baktım. Evet, buranın cazibesini şimdi daha iyi anlıyordum. Umudun ya da merhametin olmadığı çiftliğin tanrı tanımazlığının tam tersiydi. Sessizlik, hoş geldin denmesini bekleyen bir misafir gibi aramızda dolaşıyordu. Notlarımı topladım ve kürsüyü gıcırdatarak aşağı indim. Ayakkabının tahtayla her teması bir öncekinden daha yüksek ses çıkarıyordu.

Ön sıraya döndüm ve Abbey'deki diğer kıdemli personelin yanına oturdum. Saat beşte içtiği martininin yanında her zaman ruhani bir boyuta da sahip olan bir kadına, belki de aykırı bir tipe övgüler düzme sırası şimdi papazdaydı. Bloom böyle ikircikli biriydi işte. Kategorilerden ve başkalarını kutulara koymaktan nefret ederdi. Çelişkiye bayılırdı.

Papazın fısıltı halindeki sesini yarım yamalak dinledim. Daha ziyade Bloom'un evinde yattığını görüyor, telefonda dosyayla ilgili söylediği çılgınca sözleri duyuyordum. Hasta X'i tarif edişini ve Anna O. vakasıyla bağlantılarını düşünüyordum. Tören bitip de aile, iş arkadaşları ve dostlardan oluşan topluluk kâğıt tabaklarda servis edilen soğuk kabak ezmesi ve sandviçler için salona dağıldığında bile, kafam hâlâ bunlarla meşguldü. Organizatöre talimatlar mırıldanıyor ve yabancı birinin içeri alınmadığından emin oluyordum. Bu tamamen özel bir yas etkinliğiydi. Blog yazarları ve gazeteciler hoş karşılanmazdı.

Cenaze töreni bittikten sonra Clara, KitKat ve ben yerel parka gittik. Üçümüz artık hiç baş başa kalmıyorduk. Ama şimdi

doğru bir an gibi geliyordu. KitKat tırmanma iskelesinde oynuyordu. Clara ve ben de elimizde birer kahveyle bir bankta oturmuş, onu izliyorduk. Clara'ya son seyahatimden bahsettim. Sıfır noktasını, her şeyin başladığı yeri gördüğümü anlattım.

"Çiftliğin bugünlerde terk edilmiş olduğunu duydum."

"Gün ışığında bile yeterince korkutucuydu," dedim kahvemden bir yudum alarak. "Karanlıkta nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Herhangi bir aydınlanma yaşadın mı?"

"Anna'nın rolünü oynamaya ve iki kulübe arasında zaman geçirmeye çalıştım. Öncelikle mavi kulübeye geri döndüğünü sanmıyorum ya da bunu yardım almadan yaptığına kesinlikle inanmıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Emin değilim. Bu sadece bir önsezi, bilgiye dayalı bir tahmin. Böyle bir eylemi gerçekleştirdikten sonra kırmızı kulübeden mavi kulübeye dönmek ciddi bir çaba gerektirir."

"Ki bu da bunu yaparken bilinçli olabileceğini gösteriyor."

"Ya da onu taşıyan başka insanların da var olduğunu."

Tam o anda KitKat ikimizi de şaşırttı. Bu onun en yeni parti numarasıydı. Bize gizlice yaklaşmayı ve en beklemediğimiz anda ortaya çıkmayı seviyordu.

"Kimi taşıyorlar baba?"

Clara'nın durumu onaylamayan bakışlarını gördüm. Fazla açık konuşuyorduk. "Kimseyi tatlım."

"Uyuyan kadından mı bahsediyorsun?"

Bu kez Clara'ya bakma sırası bendeydi. Bundan bahsetmemeye karar vermiştik. "Uyuyan kadın mı?"

KitKat dikkati dağılmış bir halde salıncaklara baktı. "Uyuyan kadın kötü."

"Bu kadar mı?"

KitKat kafası karışmış gibi görünüyordu ve bir şeyler tam olarak mantıklı gelmediğinde hep yaptığı gibi kazağını çekiştiriyordu. "Annem senin kötü kadını iyileştireceğini söylüyor."

Salıncaklara ilgisini kaybetti, onun yerine kum havuzuna doğru koşturdu. Ben ise az önce duyduklarımı anlamaya çalışıyordum.

"Neden Anna Ogilvy hakkında konuşuyor?"

Clara gerçekten sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi ters ters bana baktı. "Günaydın, uyan Ben," dedi. "İnsanlar internete girebiliyor. Senin adını veren komplo bloğunu gördüler. Çocuklar bile bu konu hakkında konuşuyor. Bunun bir bedeli var. Hem senin hem de onun için."

Kum havuzunda oynayan KitKat'a baktım. Bloom'un cenaze törenini ve Anna'ya karşı giderek artan saplantımı düşündüm. İnternetteki tehditlerin korkunç bir şekilde gerçeğe dönüştüğünü hayal ettim. Çiftliğin kokusu hâlâ burnumdaydı. Tüm bu olanlar arzu ettiğimin tam tersinin gerçekleşmesini sağlamıştı. Clara bana her zamankinden daha uzaktı.

Kendime ve aileme bunu neden yapıyordum?

Dahası buna bir son vermek neden bu denli zor, hatta imkânsız geliyordu?

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

3 Haziran

Camden dairesi. @HastaX'ten bir hafta daha mesaj geldi. Zamanlama GMT saatine uygundu. Dilbilgisi eğitimli, rehabilite edilmiş, yeni bir hayata başlamak için dünyaya salınmış biri gibi olduğunu gösteriyordu. Mesajlar şifreliydi.

Son mesaj zincirini tekrar okudum:

@HastaX: Benden sana küçük bir dost tavsiyesi. Kamuya açık kaynaklarda hiçbir şey bulamayacaksın. FOI'lerle zaman harcama.

@ElementaryMag: FOI taleplerimi nereden biliyorsun? Devlette mi çalışıyorsun?

@HastaX: Sana nereye odaklanacağını söyledim. Cranfield Koğuşu. Onaylı ziyaretçi listesine bak.

@ElementaryMag: Ona nasıl ulaşabilirim?

@HastaX: Daha çok çabala Anna. Bir yolunu bul.

@ElementaryMag: Bunun hikâyeye nasıl bir yardımı olacak? Orada benim için ne var?

Elimde bir giriş vardı. Bazı sonuç paragraflarım da hazır sayılırdı. İhtiyacım olan şey sandviçin içini dolduracak şeydi. Yani kalın bir dilim et.

Seçeneklerimi değerlendirdim. Hâlâ @HastaX ile yüz yüze görüşmem gerekiyordu. Patronluk taslayan ukala üslubu umurumda değildi. Ya da FOI taleplerimin gözetlenmesi fikri. Ama şimdilik ona ihtiyacım vardı. Broadmoor'u, annemi, Sally Turner'ı, Dr. Bloom'u düşündüm. Babamı ve onun gizemli "diğer kadınını" da tabii.

Daha çok çalış. Düşün.

@HastaX'ten gelen mesajların sonuncusunu tekrar okudum.

@HastaX: Tüm bunların arkasında biri var Anna. Uyan artık. Sally Turner'ın bir çocuğu var. Şüpheliyi bul, hikâyeyi öğren. Av zamanı.

10 Haziran

Broadmoor Hastanesi, Berkshire.

Londra'nın kırk mil dışındaydı. Tarihçesini okumuştum. Tökezleyerek ışığa doğru ilerleyen gargoylelerin hikâyesiydi: 1863'te suçlu deliler için bir akıl hastanesi olarak kurulmuş, 1949'a kadar İçişleri Bakanlığı tarafından yönetilmiş, daha sonra Broadmoor Enstitüsü resmi adını almış, 1960'ta Sağlık Bakanlığı tarafından devralınmış ve ismi Broadmoor Hastanesi olarak değiştirilmişti. Şimdi de adı bile kulağa sıkıcı gelen Batı Londra NHS Vakfı tarafından yönetiliyordu. Tüyler ürpertici dehşetten daha esnek bir bürokrasiye geçmek 156 yıl sürmüştü.

Broadmoor Hastanesi fotoğraflardakinden daha büyük ve daha iğrenç görünen, Viktorya dönemine ait kırmızı tuğlalardan yapılmış geniş bir kampüstü. Renkli NHS tabelalarının olduğu yere ulaştım ve her iki tarafta yüksek duvarlarla sıkı güvenlik önlemleri olduğunu gördüm. Burası hakkında çok şey duymuştum. Dünyanın en kötü şöhretli suç tımarhanesiydi. Bilinen en kötü seri katillere ev sahipliği yapmıştı. Toplumun en sapkın

zihinlerinin psikolojisi üzerine yaptığı öncü çalışmalarla gerçek suç tarihinde ölümsüzleşmişti.

Şüpheli. Komplo teorilerinin çoğuna alerjim vardı. Suç soruşturmaları nadiren düzgün bir şekilde birbirine bağlanabilirdi. Ama @HastaX'in son mesajını düşünmeden de edemiyordum.

Sally Turner'ın bir çocuğu vardı. Ölümüyle ilgili yapbozu tamamlayan bir parça. Mantıken bu, Sally Turner'ın kendi çocuğu tarafından öldürüldüğü anlamına mı geliyordu? Ya da Sally'nin kendi hayatına son vermek için kullandığı plastik bıçağın içeri sokulmasına yardım ettiğini mi düşünmeliydim?

Şüpheliyi bul. Hikâyeyi öğren.

Bu iki cümle çok şey ifade edebilirdi.

Bu hikâyeyle bağlantılı bütün isimleri araştırıyordum ve şimdi görmezden gelemeyeceğim bir şüphelim vardı. Sally Turner'ın biyolojik çocuğu olabilecek bir aday. Tabii ki doğum adı değiştirilmiş ve Sally ile olan tüm bağları yeryüzünden silinmişti. Pasaport, ehliyet, ulusal sigorta numarası. Ama bu gencin Sally Turner'ı içeride ziyaret etmesinin nasıl bir şey olduğunu şimdiden hayal etmeye başlamıştım bile. Şüphelinin, şüphelimin diyelim, Broadmoor ve şeytanları hakkında hâlâ kâbuslar görüp görmediğini merak ediyordum. Şüphelimin Stockwell Canavarı kadar kötü şöhretli bir anneye sahip olma gerçeğiyle nasıl başa çıktığını da.

Araştırmamı yaptım. Sağlık Bakanlığı'na bağlı çoğu kurum gibi, Broadmoor'un da kayıtları dijital ortamda tutma yöntemini çok geç benimsediğini biliyordum. Doksanlı yılların sonlarından kalma hantal hasta dosyaları Berkshire Kayıt Ofisi tarafından işletilen bir arşiv merkezinde saklanıyordu. Tarihçiler, kriminoloji uzmanları ve psikologlar da dahil olmak üzere arşive gelen bütün ziyaretçiler ana girişte kayıt yaptırıyordu. Ziyaretçilerin bir yüksek öğrenim kurumu tarafından tanınması ya da arşivle direkt bağlantılı eski bir personelden özel izin almış olması gerekiyordu.

Beklerken lamine filmle kaplanmış giriş kurallarına göz attım:

Broadmoor Hastanesi'nin (eski adıyla Broadmoor Klinik Akıl Hastanesi) klinik ve klinik olmayan kayıtları araştırmalarda kullanılmak üzere 1958 tarihli Kamu Kayıtları Yasası uyarınca BRO tarafından muhafaza edilmektedir. İlgili kayıtlara erişim 2000 tarihli *Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası* ve Sağlık Bakanlığı'nın *Sağlık Kayıtlarına Erişim Talepleri Kılavuzu* (2010) kapsamında sağlanacaktır.

Sıranın en sonundaydım. Sıkılgan görünümlü personel adımı ve hangi araştırma kurumuna bağlı olduğumu sordu.

"Barones Ogilvy adına buradayım," deyip bir izin mektubu uzattım.

Annemin Lordlar Kamarası antetli kâğıdına daktilo edilmişti. En alttaki imzasını da taklit etmiştim. Mektupta 1997-2005 yılları arasında Sağlık Bakanlığı'nda bakan olarak görev yaptığı yazıyordu. Görev geçmişinde ruh sağlığı hizmetleri ve Broadmoor, Rampton ve Ashworth gibi yüksek güvenlikli hastanelerin denetimi vardı. Yakında yayımlanacak olan biyografisi için resmi kayıtlara başvurmak istiyordu. Ben onun araştırmacısıydım ve onun adına arşive başvurma izni istiyordum. Bu da başka bir yalandı. Ama en iyi yalanlarımdan biri olduğu kesindi.

Personel notu yavaşça okudu. Dakikalar sonra gözlüklerini indirdi. Alaycı ve züppe bir edayla hafifçe somurttu. Beni içeri aldı. Diğer dört araştırmacıya katıldım. Geniş bir avludan geçip Broadmoor kampüsünün batı tarafına doğru ilerledik. Ancak o zaman rahat bir nefes alabildim.

BRO Arşiv Merkezi devasa bir alandı ve aşırı sıcaktı. Bana, bıyıklarıyla gösteriş yapan ve hastaların kafataslarının boyutlarını ölçen adamların bulunduğu büyük bir on dokuzuncu yüzyıl kütüphanesini hatırlatmıştı. Ürpertici, kokuşmuş bir havası vardı. Biz başlarken güvenlik görevlilerinden biri nöbet tutuyordu. Sağ tarafta küçük bir harita odası vardı, ilk iş ona baktım. Aramamı önce döneme, sonra da konuma göre daralttım. 1990'ların sonundaki Cranfield Koğuşu hakkındaki bilgileri bulmaya odaklandım.

"MEDEA" kelimesinin geçtiği yeri bulabilmek için sayısız klasörü elden geçirdim. Hiçbir şey bulamadım. Ardından "BLOOM" kelimesini denedim ve Dr. V. Bloom'un Broadmoor'da danışman klinik psikolog olarak çalıştığı döneme dair yüzlerce hastanın adının geçtiği bir yığın belge ve yazışma buldum. Son olarak "TURNER" olarak aradım. Bu da beni 27 numaralı kutuya götürdü. Kutunun nemli bir köşesine sıkışmış kâğıtta aradığım bilgiye ulaştım. Danışman Klinik Psikolog Dr. V. Bloom'dan Özel ve Adli Hizmetler Direktörü'ne hitaben daktilo edilmiş bir not vardı. Notta şöyle yazıyordu:

GÖNDEREN: BLOOM, DR. V.
KİME: DSFS (SHU)
KONU: HASTA 8637892CRAN
TARİH: 02.06.99

Departmanla ilgili son yönetim kurulu toplantısında ana hatlarıyla belirtilen arttırılmış güvenlik gerekliliklerıyle ilgili olarak söz konusu özel proje için yüzde beşlik bir bütçe artışı talep ediyorum. Kamuoyunun ve basının bu hastaya olan olağanüstü ilgisi göz önünde bulundurulduğunda, özel projenin gizli bir şekilde yürütülmesi ve dağıtım listesinin kurum içinde asgari düzeyde tutulması (davanın devamı halinde) tavsiye edilir. Sadece iki hemşire asistanından oluşan küçük bir ekibe ihtiyacım olduğunu belirtmekte yarar görüyorum. Proje hakkında sadece DSFS ve CD'nin bilgilendirilmesini talep ediyorum. Bu not kapsamındaki gelişmelerin bizzat takipçisi olacağım. VB

2 Haziran 1999. Bu not Sally Turner hâlâ Old Bailey'de yargılanırken gönderilmişti. "DSFS" Özel ve Adli Hizmetler Direktörü anlamına geliyordu. "CD" de Klinik Direktörü. Henüz bir isim verilmemiş olmasına rağmen "özel proje" olarak bahsedilen şey de MEDEA olmalıydı. Klinik direktörünün ismini

bulabilmek için diğer belgeleri araştırdım. Ancak Adli Hizmetler Direktörü'nün adı sadece bütçeyle ilgili başka bir mektubun sonunda yer alıyordu. Mektup "Stephen Donnelly" adında bir adam tarafından imzalanmıştı.

Belgelerin arşiv odasının dışına çıkarılmasına izin verilmiyordu. Belgeyi ezberledim. Diğer dosyalara baktım. Her birinin içinde bir fiş vardı: "Bölüm 41 muafiyet."

Bize tanınan süre dolunca binadan çıkarıldık ve giriş masasına geri götürüldük. Telefonumu aldım ve iPhone'umun notlar uygulamasına hatırlayabildiğim kadarını hızlıca yazdım. Google'da 2000 tarihli Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'nın 41. Bölüm muafiyetini arattığımda şununla karşılaştım:

> **Bölüm 41 muafiyeti:** Bilginin ifşasına yönelik kanuni bir engel varsa (tıbbi veya klinik bilgiler gibi) ve dava edilebilir bir güven ihlaline konu olacaksa şayet, söz konusu bilgi Bilgi Edinme Özgürlüğü taleplerinden muaftır.

Sekmeyi kapattım. Yeni bir mesaj gelmişti. Mesaj yine @HastaX'ten, yani benim altın kaynağımdan, gizli hazinemden geliyordu. Daha önceki önerilerimden birine yanıt vermişti.

Mesaj her zamankinden daha kısaydı. Sadece şunu yazmıştı:

Ayın 17'si. SABAH 10.

İsteğim kabul edildi.
Nihayet yüz yüze bir görüşme ayarladım.

53

BEN

Abbey, Harley Caddesi.

Cenazeden sonra hayat devam ediyordu. Korkum ve paranoyam hâlâ olduğu yerde duruyordu. Ama bir şekilde hafiflemiş, günlük hayatın zorlukları altında kaybolmuştu.

Atılımın gerçekleşmesi için birkaç seans daha gerekiyordu. Anna'nın hafıza kaybı, ister tam bir PTA olsun isterse uzun süre uyuduktan sonra hayata kısa süreli bir yeniden uyumlanma süreci olsun, eski anıların yüzeye çıkmasının zaman alacağı anlamına geliyordu. Fakat rüya dünyası çok daha erişilebilir ve canlı hale gelecekti. Son dört yıldır içinde yaşadığı dünya buydu. Çiftlikteki o geceden beri zihinsel bir rüya âleminde yaşıyordu. Rüyalar hafızaya bir kapı açabilirdi.

Ben de işe oradan başlayacaktım.

İyileşmesi kademeli gerçekleşiyordu: Ses telleri yıpranmış, enerji seviyesi düşmüştü. Diyeti günbegün değişiyordu. Başta sadece birkaç dakika boyunca uyanık kalırken zamanla bu süre bir saate çıktı. Bölük pörçük cümleleri aşamalı olarak daha karmaşık cümlelere dönüştü. Kelime dağarcığı yavaş yavaş yeniden inşa ediliyordu.

Onun iyileşmesini izliyor, yine de kendimi parçalanmış hissediyordum. Profesyonel görevim Anna'yı mahkemeye çıkabilecek duruma getirmekti. Ama ahlaki görevim Anna'yı burada, Abbey'de tutabildiğim kadar uzun tutmaktı. Donnelly bana ve aileme yönelik tehditlerle beni korkutmaya çalışmıştı. Ama bazı açılardan tam tersi doğruydu. Anna, Abbey'de olduğu

müddetçe polis koruması ve tam güvenlik vaadiyle kuşatılmış durumdaydık. Adalet Bakanlığı en yüksek profilli cinayet zanlısına bir şey olmasına izin vermeyecekti. Ancak Anna yargılanmayı beklemek üzere hapishane sistemine girdiği andan itibaren yetkililer Abbey'den ve benden sonsuza dek ellerini çekeceklerdi.

Donnelly farklı bir teşhis koymayı deneyebilirdi. Pek çok şeyin farkındaydım elbette. Öncelikle PTA teşhisi Anna'yı sonsuza kadar burada tutamayacaktı. Saf değildim. Ama en azından bana noktaları birleştirmek için zaman veriyordu. Ölümünden hemen önce Bloom'un ne keşfettiğini öğrenmem için buna çok ihtiyacım vardı.

Birkaç hafta daha zamanım olması bana umut veriyordu ki umut, insanlığın keşfettiği üzere gerçekten güçlü bir şeydi.

Birkaç hafta sonra ilk düzgün analiz seansımız için tedavi odasına girdim. Harriet, Anna'yı yastıkların üzerine yatırıp odadan çıktı. Anna hâlâ hayalet gibi görünüyordu. Güneş ışığına fena halde ihtiyacı vardı. Şimdi birbirimize bakıyorduk ve ben onun gözlerindeki ifadeyi okumaya çalışıyordum. Ama yüzünde tuhaf bir şekilde gizemli bir şey vardı. Anna'nın yüzü hareketsizdi, hatta bu durağanlık neredeyse rahatsız edici boyuttaydı. Otokontrolü had safhada olan bir aktör gibiydi. Ya da bir ressamın stüdyosunda oturan bir model. Gözleri hariç tabii. Gözleri kendinden emin, fazla bilinçli görünüyordu. Sanki bu durağanlığı önceden hesaplamış, hatta prova etmiş gibiydi.

Kapının kapanmasını bekledim. Bloom'un cenazesinden beri bazı şeyler değişmişti. Artık burada yetki bendeydi. Anna'nın davasına olan takıntımı özgürce sergileyebilirdim. O hem katildi hem de tıbbi bir gizem. Bu işi yapmamın nedeni zaten bu çarpık ikilem, böylesi bir anomaliydi.

Her zamanki giriş konuşmamı yapıp rutin tanıtıcı bilgileri verdim: Adım, Abbey, günlük sağlık kontrolü. Bu şimdiye kadar hazırlandığım en zor hasta seansıydı. Ona bütün gerçeği söylersem zihni yine kış uykusuna yatardı. Emily ve diğer ziyaretçilere, sadece geçmişteki belirsiz bir kazadan bahsetmeleri konusunda kesin talimatlar verilmişti.

Ben de nazikçe bu çerçevede ilerledim: Ben Harley Caddesi'ndeki Abbey Uyku Kliniği'nin bir çalışanıyım. Oxfordshire'da geçirdiğin bir kazanın ardından uzun süredir bizim hastamızsın Anna. O zamandan beri derin bir uykudasın. Görevimiz iyileşmene yardımcı olmak. Bu seans da bunun bir parçası. Aklında bir sürü soru olacak. Ama yavaştan alarak başlayalım.

Ofisimde dünyanın en popüler rüyalarını listeleyen bir duvar tablosu vardı: Dişlerin dökülmesi, biri tarafından kovalanmak, çaresiz kalmak ve tuvalet bulamamak, toplum içinde çıplak görünmek, bir sınava hazırlıksız yakalanmak, bir yere uçmak, güvenlik ağı olmadan düşmek, kontrolden çıkmış bir araçta sıkışıp kalmak, kullanılmayan boş bir odaya rastlamak ve bir şeye ya da bir yere geç kalmak.

Rüyalar en karanlık sırlarımıza giden bir otoyoldu. Hatta muhtemelen en karanlık anılarımıza da. Anna'nın rüyaları her şeyin kilidini açabilirdi.

Oyunu oynarken sabırlıydım. Dört yıllık uyku süreci için daha azı yeterli olmazdı zaten. Ama bugün sesi artık daha güçlü çıktığı için riske girdim ve dedim ki "Bana rüyalarını anlat Anna. Ne tür rüyalar görüyorsun?"

Anna'nın sesi hâlâ boğuktu ve titriyordu, tıpkı konuşmayı yeni öğrenen bir çocuk gibiydi. "Bir ormanda başlıyor."

"Ormanda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Karanlık. Her yerde ağaçlar var."

"Rüyanda hep aynı ormanı mı görüyorsun?"

"Evet."

Rüyadaki orman. Çifte cinayetin işlendiği gece çiftlikteki orman. Onu tekrar dikkatle izledim. "Ne giyiyorsun?"

"Dış mekân kıyafetleri. Kırmızı sanırım. Ve mavi."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki şeytan içimde nefes alıp veriyor."

"Peki, bu ormanda ne oluyor?"

Anna şimdi gözlerini kapattı. "Bir şey taşıyorum."

Durdum, nefes alıp bekledim.

"Bir bıçak."

Ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. En ufak bir beklenti belirtisi bile göstermemek kritikti. "Sonra ne oluyor?"

Anna anlatmaya devam etti. "Ellerimin kanla kaplı olduğunu görüyorum. Ama bir yara göremiyorum. Ormanın derinliklerine doğru koşuyorum."

"Ormanın ötesinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Maraton adında bir kasaba."

"Ondan sonra ne oluyor?"

"Ormanın derinliklerinde bir ışık görüyorum. Sonra rüya bitiyor."

Bir not daha aldım. Sonra durdum. Anna'nın tekrar yüzeye çıkmasına izin verdim. Şimdi gözlerini açtı ve odanın ışığına alışmaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Rüya her seferinde aynı kalıbı mı izliyor?" diye sordum.

"Evet."

Orman. Bıçak. Kan. Özgürlüğe koşmak.

"Şimdi biraz serbest çağrışım denemek istiyorum," dedim. "Ben bir kelime söyleyeceğim, sen de aklına gelen ilk cevabı vereceksin."

Anna yorgun bir ifadeyle başını salladı.

Notlarıma baktım. Her sembol bir madde işaretiyle belirtilmişti. "Orman. Bu kelimeyi söylediğimde aklına otomatik olarak ne geliyor?"

Anna iç çekti. "Tehlike."

"Bıçak?"

"Kan."

"Maraton?"

"Gerçek."

Başka insanların bu seansın deşifre edilmiş halini okuduğunu ve rüyaların çifte cinayetle ne ilgisi olabileceğini sorduğunu hayal ettim. Ama onun zihniyle uyumlu çalışmalıydım. Sembolik gerçek asıl gerçeğe açılan kapının bekçisiydi.

Anna esnedi. Gözlerine uykunun ağırlığı çöktü. Sonra alçak bir sesle, "Tanıdık geliyorsun," dedi.

Gülümsedim. "Minimal bilinç durumunda çoğu hasta akut travma sonrası amnezi ve paranoya yaşar. Bu çok yaygın bir

durumdur. Son birkaç aydır seni tedavi ediyorum. Ama daha önce bu kliniğin dışında hiç karşılaşmadık. Ben burada, yani Abbey'de kıdemli ortağım."

Bugünlük bu kadar yeterdi. Cama doğru hareketlendim. Bizi camın ardından izleyen Harriet saniyeler sonra geldi. Ne kadarını duyduğunu merak ettim ve bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini.

Harriet sakinleştirici vererek Anna'yı sakinleştirdi. Monitörler Anna'nın durumunun stabil olduğunu gösterene kadar bekledim. Sonra odadan çıkıp ofisime döndüm.

Aklım hâlâ Anna'nın rüyasındaydı.

Ayışığı Kitaplığı

54

CLARA

Bu beklediği mesaj değildi. Ya da en azından böyle bir mesaj beklemiyordu. Stephen Donnelly Adalet Bakanlığı'nda hukuk direktör yardımcısıydı. Programı aylar, bazen yıllar öncesinden planlanıyordu. Kıdemli soruşturma görevlilerini bırakın, emniyet müdürüne bile mesaj atmazdı. Ama e-posta açıkça onun adresinden gönderilmişti. E-postada zaman ve yer belirtilmiş; konuşma gerçekleşene kadar kimseye toplantıdan bahsetmemesi istenmişti.

Clara olağan bütün kontrolleri yaptı ve mesajın gerçek olduğuna ikna oldu.

Adalet Bakanlığı'nın 102 Petty France adresindeki merkezinin doğu yönündeki girişine vardı ve kıdemsiz bir memur tarafından karşılandı. Telefonu alındı ve üstü arandı. Boynuna bir ziyaretçi kartı takılıp dördüncü kattaki güvenli odalardan birine yönlendirildi.

Donnelly halihazırda içeride oturuyordu. Ne el sıkışıldı ne de kahve içildi. Anna O. davası Whitehall'da hâlâ sadece "Downton Projesi" olarak anılıyordu, Abbey'yle ilgili bir oyun gibi. Clara toplantının ne hakkında olabileceğini düşündü. Birisi Abbey'nin güvenliğini ihlal edip Anna'ya saldırmaya mı çalışmıştı? Bir gazeteci Anna'nın uyandığını mı haber almıştı? Ya da varlığının her parçasını hasta eden o en korkunç senaryo mu gerçekleşmişti? Kitty hakkında bir cümle, okulda bir olay vs.

Donnelly, "Bu gizem için özür dilerim," diye söze başladı. "Ama korkarım bir gelişme oldu. Oldukça ciddi bir gelişme. Lütfen oturun."

Donnelly masanın üzerindeki dosyadan bazı sayfalar çıkardı. Bir tanesini Clara'ya uzattı.

"Eski kocanızın rüya analizi üzerine yaptığı çalışmalar hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Clara yanlış duyup duymadığından emin olmaya çalıştı. Donnelly'nin ciddi olduğunu gördü. "Sanırım eskiden bu konuda bir kitap yazmıştı," dedi. "Aynı zamanda Birkbeck'te ders verdiği konulardan biri."

"Anlıyorum."

"Neden?"

"Anna ile yaptığı analiz seanslarını izliyoruz. Mahkûm 'şeytanın içinde nefes alıp verdiğini' hissettiğini belirterek tekrar tekrar aynı rüyayı gördüğünü iddia ediyor. Normalde tabii ki dikkate almazdık." Donnelly dosyadan başka bir kâğıt daha çıkardı. "Ama ne yazık ki bu vaka hiç de normal değil."

Clara ikinci kâğıda baktı. Savunma Bakanlığı'nın resmi adını ve amblemini gördü. Altında Porton Down'daki Savunma Bilimi ve Teknoloji Laboratuvarı'nın logosu vardı.

"Salisbury'deki zehirlenme olayından beri," diye başladı Donnelly. "Porton Down, sokak uyuşturucusu olarak da bilinen skopolamini yakından takip ediyor."

"Tecavüz hapı mı?"

"Kullanım şekillerinden biri de bu maalesef. Skopolamin beyindeki sinir hücrelerini bloke ederek kurbanın kısa süreli hafızasını devre dışı bırakıyor. En kötüsü de skopolamin saatler içinde kan dolaşımında kayboluyor. Bu da onu tespit etmeyi çok zorlaştırıyor."

"Diğer kullanım alanları neler?"

"Skopolamin bitki bazlı psikoaktif bir alkaloiddir. Borrachero ağacının tohumlarından elde edilir. Beyaz bir toz gibi görünür ve kokaine benzer. Ayrıca tamamen kokusuz ve tatsızdır. Alkolle birleştiğinde çok daha zararlıdır. Parkinson, Alzheimer, araba tutması ve ameliyat sonrası mide bulantısı gibi yaygın görülen rahatsızlıklarda çok küçük dozajlarda kullanılır. Ama bir gramı bile koca bir grubu öldürebilir. Kurbanları hipnotik bir duruma sokar: Zombi gibi davranışlar sergileme, özgür iradenin yok

olması, telkin edilmeye elverişli hale gelme. Dahası çoğunlukla felç, halüsinasyon ve kalp krizine yol açar. Soygun ve adam kaçırma olaylarında zihin kontrol ilacı olarak kullanılır. Kurbanlar olaydan sonra hafıza kaybına uğrar ve hiçbir şey hatırlamazlar."

"Anna Ogilvy'ye skopolamin verilmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Anahtar kelime alarmı 'şeytan' ve 'nefes alma' kelimeleri nedeniyle tetiklendi. Bildiğiniz üzere skopolaminin sokaklarda yaygın olarak kullanılan başka bir adı daha var."

Clara şimdi anlıyordu. "Şeytanın Nefesi."

"Evet." Donnelly dosyasından bir kâğıt daha çıkarıp uzattı. "Bu, Virginia Bloom'un evindeki suç mahallinden gelen son adli tıp raporu. Çalışma odasındaki kasada düşük miktarda skopolamin izine rastlandı. Adli tıp ayrıca Bloom'un çalışma odasındaki kasanın yanında bulunanla Dr. Prince'e ait olan küçük bir saç teli arasında bir eşleşme tespit etti."

Clara konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Cesedi bulan kişi Ben'di. Bu pek de şaşırtıcı sayılmaz."

Donnelly dosyasına tekrar baktı. "İfadesi alınırken Dr. Prince'e defalarca evin içinde koridor ve oturma odası dışında başka bir yere gidip gitmediği soruldu. Üç sorgusunda da bunu yaptığını reddetti. Ayrıca Dr. Prince'in bıçağı eline aldığına dair itirafı da mevcut."

"Ben'in Bloom'un cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Benim işim, yegâne işim gelecekteki bir davanın bütünlüğünü korumak. Anna'ya ilaç verildiğine ya da eski kocanızın polise yalan söylediğine dair ortaya atılacak herhangi bir iddia her şeyi tehlikeye atar."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü şu anda," dedi Donnelly, "tüm bu olayda güvenebileceğim tek kişinin siz olduğunuzu düşünüyorum. Ayrıca kocanızın davaya dahil olduğunu ilk kez ortaya çıkaran blog ile Abbey'de çalışan başka bir görevli arasında bağlantı olduğunu tespit eden başka siber-operasyon kanıtları da bulduk. Kullanıcı @Supheli8 adını kullanıyor."

"O da kim?"

"@Supheli8 bloğunun bağlı olduğu sunucuyu bir kripto iziyle eşleştirdik. Bu kripto izi Melanie Fox'un işe aldığı ve cinayet gecesi çiftlikte bulunan sahte sağlık ve güvenlik danışmanıyla da bağlantılı. Kendisini 'Lola Ridgeway' olarak tanıtan kişi ile @Supheli8'in aynı kişi olduğunu düşünüyoruz. Üstelik böylesine gizli bir bilgiyi bloğunda paylaşabilmesi için mahkûmun Abbey'ye nakledildiğini bilen beş kişiden biri olması da gerekiyor."

Clara dikkatle dinlese de adamın ne demek istediğini tam olarak anlayamadı. "Kimler biliyordu?"

Donnelly sağ elinin parmaklarıyla saymaya başladı. "İkimiz. En yakın akrabası olarak Emily Ogilvy, şu anki adıyla Emily Shepherd." Duraksadı. "Eski kocanız. Ve ta en başından beri Anna'nın yanında olan tek kişi."

Clara ismin dudaklarından dökülmek üzere olduğunu hissetti.

O meleksi yardımcı görünmese de hep oradaydı.

Harriet.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

17 Haziran

Diana Anıt Çeşmesi. Hyde Park.

Erken geldim. Hafta içiydi. Gökyüzü kapalı ve yağmur yüklüydü. Hyde Park dolup taşmaktan ziyade yoğundu. Geçtiğimiz haftayı gizli görevdeki araştırmacı gazeteciler ve düşman hattının gerisindeki özel operasyonlar hakkında kaleme alınmış çeşitli yazılar okuyarak geçirmiştim. Acaba @HastaX kaydedilmemek için suya yakın bir yer mi seçmişti, tıpkı eski filmlerde casusların dinlenmemek için muslukları açması gibi.

Kontağım elinde bugünkü *Times*'ın bir kopyasıyla çeşmenin yanındaki bankta oturuyordu. Öncesinde bu şekilde anlaşmıştık. Beklediğimden daha genç görünüyordu. Neredeyse bütün soruşturmalar aynı temel kuralları izlerdi: Asla gerçek adınızı kullanmayın, temel görünümde ufak çaplı ama etkili değişiklikler (sarı saçlar bir şapkanın altına gizlenir ya da yün bir bere ile net olmayan bir görünüm sağlanır, kalın çerçeveli gözlükler eklenir, boy ölçüsü hakkında yanıltıcı bilgi vermek amacıyla topuklu ayakkabılar giyilir vs.) yapın, cep telefonunun bataryasını mutlaka çıkarın ve sadece kullan at telefon kullanın. Bunlar Londra'daki bütün gazetecilik okullarında öğretilen standart şeylerdi. Ama yine de...

Banka oturdum. Kontağım görüşmeyi kaydedip kaydetmediğimi sordu. İşte, bu bir kırılma ânıydı. Makalem, dergi, devralma sürecine dair umutlarım, geleceğe yönelik finansal

beklentilerim ve kariyer planlarım için yalan söylemeye karar verdim. İşte, o zaman ilk tuhaf şey oldu. Kontağım dediğim kişi başka bir cep telefonu çıkarıp bana uzattı. Sonra durumu açıklayarak gerçek kontağım olmadığını, sadece onun yerine geçen sahte biri olduğunu belirtti. Olduğum yerde kalıp yeni talimatları beklemem gerektiğini söyledi. Sonra da adam kalkıp gitti.

Bir an için tedirgin oldum. Bu hiç doğru gelmiyordu. Tam kalkıp gitmeye karar vermiştim ki adamın verdiği kullan at telefondan bip sesi geldi. Önceden yüklenmiş güvenli mesajlaşma uygulamasında yeni bir mesaj vardı. Mesajı okudum:

HASTAX: Dikkatsiz davrandın Anna.

Yine o ukala üslup. Bir yanım bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyordu. Boynumun etrafında korkunç, yapış yapış bir korku hissediyordum. Cevap yazarken avuçlarım buram buram terliyordu:

BEN: Yüz yüze görüşeceğimizi sanıyordum.

HASTAX: Sana güvenebileceğimden hâlâ emin değilim.

BEN: Neden?

HASTAX: Çünkü bir kuyruğun var. Erkek, bir seksen beş boylarında, doksan kilo civarı, bir çocuk arabasını itiyor. Bu arada mavi pardösün güzelmiş.

Dönüp çevredeki diğer turistlere baktım. İnternetteki makalelerde söylenen her şeyi yapmıştım oysa: Vitrinlerdeki yansımaları kontrol edin, ara ara durup ayakkabı bağcıklarınızı bağlayın, dolambaçlı yollardan gidin, ters yönde ilerleyin. Ama belli ki boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Birini gözden kaçırmış olma ihtimalim vardı, hatta kesindi. Sonra tam arkamda 1.85 boyunda, yaklaşık 90 kilo ağırlığında, küçük bir bebeğin içinde

bulunduğu bir bebek arabasının başında bekleyen bir adam olduğunu fark ettim. Bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan telefonunu karıştırıyordu. Yakınlarda potansiyel bir eş veya sevgili de görünmüyordu.

Mavi pardösün güzelmiş...

Yani Hasta X beni görebiliyordu. Demek ki yakınlardaydı. Ya da belki de beni daireden çıkarken görmüş ve buraya kadar izlemişti. Her iki şekilde de... Neyse, sonuçta bu şey, hasta bir insanın hastalıklı bir şakası olabilirdi ve ben de buna kanacak kadar aptaldım. Ama artık çok geçti. Artık bu işin içindeydim. Doug'la Indy'yi yenme ve GVM'nin dergiyi, *benim* dergimi ele geçirmesini durdurma planım bu makaleyi yayımlamama ve editoryal kontrolü tamamen ele geçirmeme bağlıydı.

Pozisyonumu korumaya karar verdim. Gerekirse ben de sert oynayacaktım.

BEN: Blöf yapıyorsun. Kuyruğumu kontrol ettim. Ben temizim. Yüz yüze görüşeceğimiz ve daha fazla bilgi vereceğin konusunda bana söz vermiştin. Sözünü tutmadın. Önümüzdeki on saniye içinde ya bana somut bir şey verirsin ya da bu iş burada biter.

Bekledim. Eğer kaynağım öylece çekip giderse, o zaman elimde boş FOI taleplerinden ve çürümekte olan bir dosyadan aldığım eski bir nottan başka bir şey kalmayacaktı. Kafamın içinde beşe kadar saydım. Tam o esnada uygulamanın üst kısmında beliren "yazıyor" yazısını gördüm.

HASTAX: Konuştuğumuz şeyi arşivde bulabildin mi?

BEN: Ziyaretçi kaydı yok. Ama Bloom tarafından Özel ve Adli Hizmetler Direktörü'ne hitaben yazılmış bir not buldum. Tarih uyuyor. Broadmoor'da yürütülen özel bir projeden bahsediyor. O şey MEDEA mı?

HASTAX: Evet.

BEN: Bloom neden bütçede yüzde beşlik bir artış talep etti?

HASTAX: MEDEA deneyinin yürütülmesi pahalıydı. Kendi bütçesine ihtiyacı vardı. Normal devlet finansmanından ayrı bir tutar. Gizlenebilir ve gerektiğinde inkâr edilebilir bir şey.

BEN: Neden?

HASTAX: Sence neden?

BEN: MEDEA deneyi neleri kapsıyordu?

HASTAX: Bloom'un akademik çalışmalarını okudun mu?

BEN: Bir kısmını. Anlayabildiğim kadarını.

HASTAX: "Medea Yöntemi: Kişilik ve Parasomni" başlıklı makaleyi bul. Bu, onun ilk çalışmalarından biriydi. Dijital ortama hiç aktarılmadı.

BEN: Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Kimsin sen?

HASTAX: SIM kartını çıkar, eve giderken de telefondan kurtul. Yapmazsan mutlaka haberim olur. Bir dahaki sefere misafir getirme. Hoşça kal Anna.

Sohbet sona erdi. İzlendiğime dair içgüdüsel bir his vardı içimde. Sanki bu telaşın içinde bir yerlerde bir çift göz bana kilitlenmişti. Acaba elimden geleni yapıp her şeyi ortaya çıkarsam mı ya da şu ana dek bulduklarımı paylaşsam mı diye düşünü-

yordum. Ama kendimi tuttum. Korku yine bir sıçan gibi tenimi kemiriyordu.

Bir kahve aldım, içindekini döktüm. Sonra telefonu boş kahve bardağına koydum. Eve yürürken kahve bardağını bir çöp kutusuna attım. Etrafımı kontrol edip duruyor ve sürekli düşünüyordum. Broadmoor'daki kötücül Viktorya dönemi binalarını, notta yazan yavan kelimeleri, FOI taleplerim hakkında kaynağımın nasıl bilgi sahibi olduğunu düşünüp durdum.

İlk kez normal sınırlarımın çok ötesinde, tam olarak anlayamadığım bir şeyin sınırındaydım. Deliliğin ve kötülüğün hüküm sürdüğü bir dünya. Her karşılaşmada tehlikenin kol gezdiği bir yer.

Daireye geri dönmedim. Metroyla Hampstead'e gittim. Bu gece güvenliğe ihtiyacım vardı. Ev konforuna. Annemi mutfak masasında otururken gördüm. Güvenli kollara koşan bir çocuk gibi ona sıkıca sarılmak istiyordum. Bir yandan da onun için üzülüyordum. Babamdan, diğer kadından, tüm bu aşağılayıcı maskaralıklardan daha fazlasını hak ediyordu.

Bana bakıp gülümsedi. "Bu ne güzel bir sürpriz."

Onunla birlikte mutfakta oturdum, sadece ona yakın olmak istiyordum. İçten içe de keşke o gün hiç bitmese diye düşünüyordum.

Bu gece yalnız kalmamalıydım.

Beni çağıran iblisleri duyabiliyordum.

55

BEN

Beni almaya geldiklerinde Anna'nın yanındaydım.
Sanırım benim durumum için "sonun başlangıcı" yerinde bir ifade olurdu.

Tedavi odasında yalnızdım. Anna uyuyordu. Artık onunla konuşmuyor, sadece oturup onu izliyordum. Bu benim sessiz nöbetimdi.

Kendimi her zaman daha aklı başında olan bir Hitchcock kahramanı olarak hayal etmiştim, böyle bir şey varsa tabii. Ben *Aşktan da Üstün* veya *Gizli Teşkilat* filmindeki Cary Grant'tim ya da *Kelepçeli Âşık*'ta Grace Kelly ile aşk yaşıyordum. Oysa şimdi, ruhumun en karanlık gecelerinde, ta en başından beri her şeyi yanlış anlayıp anlamadığımı sorguluyordum.

Ben istediği kızı her zaman elde eden, smokinli, tepeden tırnağa kusursuz görünen, Rat Pack grubuna mensup kahramanlardan biri değildim. Hayır, hayır. Ben daha ziyade *Ölüm Korkusu* filmindeki James Stewart'tım. Ben yaralı ve hasarlı eski bir polis dedektifi, Kim Novak'ı bir hayale dönüştürmek uğruna çarpık planlarla yaralarını saran Scottie'ydim. Orada yatan Anna'ya bakıyor ve tüm benliğimin dağılıp etrafımdaki halıya saçıldığını hissediyordum.

Çıldırmanın eşiğindeydim. Bu davaya yönelik her geçen gün büyüyen takıntımın mantıklı bir açıklaması yoktu. Etik sınırların bu denli bulanıklaşması hiçbir şekilde açıklanamazdı. Ama Anna ile burada oturmak beni kaçmak istediğim pek çok düşünceden uzak tutuyordu. Onun yanındayken Bloom'un cesedini,

elimdeki bıçağı, kanı ve o birkaç saatin travmasını düşünmüyordum. Üstelik hepsi bu kadar da değildi. O gece gerçekten ne yaptığım, atmam gereken adımlar. Masum rolü oynamak.

Harriet bu sabah nöbetine gelmemişti ki böyle bir şey nadiren olurdu. Bir fincan sütlü İngiliz çayıyla oturdum ve Harley Caddesi'ndeki trafiğin belirsiz uğultusunu dinledim. Bugün KitKat'ı okulda hayal ediyor ve Clara'nın gelecek hafta sonumla ilgili son WhatsApp mesajıma niçin cevap vermediğini düşünüyordum.

Tam o sırada duydum.

Bir sarsıntı sesi gibi başladı. Lastiklerin ve frenlerin tam binanın dışında durması. Birden fazla araç var gibiydi. Belki bir dizi taksi. Ya da birinci sınıf bir müşterinin arka girişi kullanarak ve olası dalkavuk sayısını en aza indirmeye yönelik talimatları görmezden gelmesi durumu söz konusuydu. Dışarıdaki arabaların kapılarının gürültülü bir şekilde çarptığını duydum. Ayak sesleri hızla yaklaşan bir ordudan farksızdı. Rap rap rap...

Pencerelere doğru ilerledim. An itibarıyla meraklı komşu rolündeydim ama gün ışığını cömertçe içeri davet edip Anna'yı uyandırmamaya da dikkat ediyordum. Abbey'nin girişine bakınca dışarıya park edilmiş iki polis aracı gördüm. Onlar gibi polis logosu olmayan üçüncü bir araba da hemen arkalarındaydı. Suç Soruşturma Dairesi, yani CID'den olduklarını hemen anladım. Jargona göre çeşitli adları vardı. Üniformalılar ve rozetli siviller. Süvariler ve keskin nişancılar.

İşte, panik tam bu noktada başladı. İçgüdüsel, hayvani yoğun bir panik.

Adım gibi emindim ki benim için gelmişlerdi.

İpi kemiren bir fare gibiydim, kesinlikle alınmak istemiyordum.

Beni gören olmamıştı. Dün gece burada uyumuştum, yani giriş veya çıkış yaptığıma dair ortada hiçbir kayıt yoktu. Binanın kat planlarını ve acil durum yangın çıkışlarını ezbere biliyordum. Ama polis de biliyordu. Kaçarsam beni yakalamak için aportta bekleyen daha fazla üniformalıyla muhatap olacağımdan emindim.

Panik işe yaramaz bir sürü düşünceyi harekete geçirdi. Abbey'de saklanabileceğim bir yer bulabilir ve gece boyunca kaçıp Londra'nın yeraltı dünyasına inebilirdim. Neticede ben bir adli psikologdum. Uzmanlığımı kullanarak polisi kandırabilir, insan zihninin kusurları ve zayıflıkları üzerine manipülatif oyunlar kurabilirdim. Sinsice havalandırma deliklerine girdiğimi, asansör boşluklarında asılı kaldığımı, çocukken tekrar tekrar izlediğim tüm o saçmalıkları yaptığımı hayal ettim.

Fakat Anna O. davası çok iyi biliniyordu. Kaçma çabalarım boşa gidecekti. Clara ve KitKat benim yüzümden zarar görecekti. Hepsi bir yana, kaçmak suçlu olduğum anlamına geliyordu.

Daha fazla ayak sesi. Giderek yükselen sesler.

Kaderin ağları yavaş yavaş benim için örülüyordu.

Kapı kibarca tıklatılmadı. Sadece kısacık bir bekleme. Anna'ya son bir kez bakma, kendi yıkımımın sahnesini gözlemlemek için küçük bir fırsat. Sonra kapı açıldı ve tedavi odasıyla ilgili bütün protokoller ihlal edildi. Buruşuk takım elbiseler ve yumurta lekeli kravatlar gördüm. Plastik kaplı pis arama emirleri. Sıkıcı, soluğu kahve kokan sivil giyimli bir dedektifin tanıdık replikleri okuması: Virginia Bloom cinayeti şüphesiyle adaletin seyrini saptırmaya yönelik komplo kurma suçu ve Resmi Sırlar Yasası'nı ihlal şüphesiyle beni tutukladıklarının ilanı.

Aşağı indirildim. Hastane personeli dalga dalga üşüşüyordu. Şaşkınlıkla kalkan kaşlar, utanç dolu bakışlar. Onların gözünde acınacak veya görmezden gelinecek bir şeydim. Birdenbire statüm değişmişti. Geçici olarak kabileden kovulmuş, kendi halkımın düşmanlığını kazanmıştım.

Zemin kata ve resepsiyon alanına ulaştık. Danışma masasında oturan birkaç personel durumun gerçekliğine inanmakta zorluk çekiyor ve yaşlı gözlerle olan biteni izliyordu. Clara'nın WhatsApp mesajlarıma cevap vermemesini ve KitKat'ın bunu okulda duymasını düşündüm.

Şu ana kadar sadece... *babaydım.* Eğlenceli, kucaklanası, okuldan ya da evden almaya geç kalan, makarnayı fazla pişiren veya tostu yakan. Ama şimdi onun için farklı biri olacaktım. Defolu ve kusurlarla dolu yetişkin bir adam, artık güvenilir

olmayan biri. Ebeveynlik konusunda yanılmazlık iddiamı kaybetmiştim.

Hemen şimdi uyanmak istiyordum ve bu kâbusu beynimin en izbe köşelerine itmek.

Ama dışarıda bekleyen polis arabasına doğru yürüdüğümüz sırada, yakınlarda bekleyen bir kameralı telefonun flaşına yakalandım. Belli ki gazeteci ordusunun tutuklamadan haberi vardı. Meraklı turistler ön sıralardan bu büyük sahneyi izliyordu. Başrolünde benim olduğum sirk gösterisi herkes için ilgi çekiciydi.

O güne dek yaşadığım, bildiğim hayat artık sona ermişti.

56

BEN

Her bir medya organının ön sayfasını süsleyen fotoğraf buydu işte. Kaçamadığım. Acımasız finali simgeleyen.

Sosyal medyanın büyüsüyle yüzüm saniyeler içinde dünyanın dört bir yanına taşınmıştı. Harriet da Virginia Bloom cinayeti şüphesiyle ve adaletin seyrini saptırmak amacıyla komplo kurma suçundan evinde tutuklanmıştı. İkimiz de koordineli ve eşzamanlı bir operasyonla ele geçirilmiştik ve benzer bir kaderi yaşıyorduk. Manşetler sosyal medyada anında viral oldu. Tam sayfa haberler, tabloidler, dergiler, YouTuber'lar, sosyal medya yıldızları... Medya çetesinde her kafadan aynı ses çıkıyor, sansasyonel bir uğultu zihinlerde yankılanıyordu.

Daha sonra o günlerde çıkan ateşli haberlere tekrar dönüp bakmıştım. Karşılıklı yıkımımızın zaman çizelgesini daha net görüyordum: Yarım saat içinde *MailOnline*'da ilk profiller yayımlanmış, *News at Ten* tutuklama hadisesini son dakika gelişmesi olarak vermiş, ertesi sabahki gazeteler boy boy fotoğrafları koymuş, internet âlemi koltuk kriminologlarıyla dolup taşmıştı.

Biz artık toplumun gözünde yeni Bonnie ve Clyde'dık. Âşıklar, komplocular, şüphenin gölgesiyle bulanıklaşmış ve kirlenmiş şeytani bir çift.

Anna Ogilvy.

Benedict Prince.

Harriet Roberts.

Çevrimiçi tarihe kazınmış üç isim.

Putney Polis Merkezi'ndeki sorgu odası hazır kahve ve duşa hasret ten kokan gri bir ayakkabı kutusuna benziyordu. Son birkaç saat henüz tam anlamıyla gerçek olmamıştı. İçinde yaşadığımız şüphe, iptal ve silme çağıydı. Suçlamalar asla ölmezdi. İnternet tarafından fosilleştirilerek yaşamaya devam eder ve her yeni nesil tarafından keşfedilmeyi beklerlerdi. Günahlarım hiçbir zaman kanıtlanmayabilirdi. Ama suçluluk varsayılan ayardı. Masumiyet daha ziyade yirminci yüzyıla ait bir kavramdı.

Sorgumda iki polis dedektifi vardı. Birincisi konuşkandı ve arsız bir sırıtışa sahipti. Resmen bir şovmendi. Her ifşa, retorik bir ateş patlaması gibi sert bir şekilde düşüyor ve atom bombası etkisi yaratıyordu. Diğeri sessizce oturuyor, ara ara bir şeyler karalıyor ve saati kontrol ediyordu. O da sessiz bir cellattı. Hükümet tarafından atanan, okul çocuğu takım elbisesi ve nikotin bağımlılığı olan bir avukat da yanımda oturuyordu.

İlk dedektif, "Harriet Roberts ile ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Şimdi yapabileceğim tek bir şey vardı. Verdiğim ya da vermediğim her cevap iki yönlü aynanın diğer tarafında yankılanacaktı. "Yorum yok."

"Harriet Roberts'ın @Supheli8 bloğunu yönetmesine yardım ettiniz mi?"

"Yorum yok."

"Adınızı duyurup ünlenmek için davadaki dahlinizin kamuya sızdırılmasına yardım ettiniz mi?"

"Yorum yok."

"Harriet Roberts'ın 29 Ağustos 2019'da Melanie Fox tarafından 'Lola Ridgeway' adıyla sağlık ve güvenlik danışmanı olarak işe alınmasına yardım ettiniz mi?"

"Yorum yok."

"Anna Ogilvy 2019'da hastaneye yatırıldığında, Harriet Roberts'ın Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'nde işe girmesine yardım ettiniz mi?"

"Yorum yok."

"Harriet Roberts'la kariyerinizin başında çeşitli yüksek güvenlikli hastanelerde görev yaptığınız sırada mı tanıştınız? Veya

Bayan Roberts'ın 1999 yılında Broadmoor'da stajyer hemşire olarak çalıştığı süreçte?"

Harriet, Broadmoor'daydı. Sene 1999. Sally Turner. Bu haberi sindirmeye çalıştım. "Yorum yok."

"Anna Ogilvy neden sizinle daha önce tanıştığını iddia etti?"

Tam bu noktada duraksadım. Bu sahiden kötüydü. Hayır, bu kötüden bile daha beterdi. Seansların transkriptleri ellerindeydi. O gerçekler beni suçlu göstermelerine yeter de artardı. Bloom'un talimatlarını; gizli dosya, çalışma odası ve hareketlerim hakkında söylediğim onlarca yalanı düşündüm.

"Dr. Prince?"

Söylemek istediğim çok şey vardı. Anna Ogilvy'nin "aktarım" olarak bilinen olgudan dolayı daha önce benimle tanıştığını iddia etmesi mesela. Hastanın duyguları psikoloğa aktarılıyordu. Ailesine, arkadaşlarına, sevgililerine duyduğu öfke vs. Bunların hepsi geçici olarak analiste yüklenirdi. Anna gördüğü rüyayı benim odadaki varlığımla karıştırıyordu.

Ama tüm bunları söylemek yerine sadece "Yorum yok," dedim.

Dedektifin sırıttığını gördüm. Sorgu odasının mavi gri duvarlarına baktım.

"Davranış bilimi danışmanı olarak görev yaptığınız süre boyunca skopolamin ilacıyla hiç karşılaştınız mı?"

Nereye varmak istediklerini biliyordum. Anna'nın içinde şeytanın nefes alıp verdiğini söylemesi, o hayati cümle. Skopolaminin sokak adı Şeytanın Nefesi'ydi. Seansı dinlemiş olmalılardı. Tuzağa düşmüştüm. "Yorum yok."

"Virginia Bloom'u öldürmeden önce uyuşturmak için skopolamin mi kullandınız?"

"Yorum yok."

"Bu yüzden mi çalışma odasındaki kasanın yanında, sizin DNA'nızın olduğu bir lif yığınının yanı sıra skopolamin izleri bulundu?"

Birden kendimi gördüm. Çömelmiş vaziyette kasayı açıyor ve içindeki dosyayı çıkarıyordum. Bloom'un talimatlarına uyuyordum. Dikkatliydim. "Yorum yok."

Beni tuzağa düşürmüşlerdi. Kaçınılmaz tek gerçek ve sonuç buydu. Büyük bir düşüş beni bekliyordu. Kendi kâbusumun içinde kilitli kalmıştım. Birisi son birkaç ayda olan her şeyi öyle iyi organize etmişti ki... Sanki bütün parçalar beni sonsuza dek lanetlemek için özel olarak ayarlanmıştı.

"Anna Ogilvy'yi 30 Ağustos'ta Oxfordshire, Burford'daki çiftlikteki saldırıyı gerçekleştirmeye ikna etmek için skopolamin mi kullandınız?"

"Yorum yok."

"Siz ve Harriet Roberts, Anna Ogilvy'nin tedavisinde başrol oynayarak adaletin seyrini saptırmaya yönelik komplo kurdunuz mu?"

"Yorum yok."

"Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'ndeki görevi ve Abbey'ye nakledilmesi için Harriet Roberts'ı tavsiye eden e-postalar gönderdiniz mi?"

E-postalar. Birisinin bu tür e-postaları bilgisayarıma yerleştirdiğini düşündüm. Muhtemelen gerçekten varlardı. Bu şey düşündüğümden bile daha iyi hesaplanmıştı. "Yorum yok."

Sonra son dokunuş ya da son vuruş geldi. Kâbusun doruk noktası. Maksimum tehdit anı.

"Neden dairenizde sizi @HastaX kullanıcı adını kullanan anonim bir sosyal medya hesabına bağlayan bir kanıt bulundu?"

Broadmoor. Medea. Hasta X. Bloom'un dosyasında okuduğum her şey.

Evet, hepsi oradaydı.

"Yorum yok."

Bir ağın ortasındaydım. Theseus gibi labirentten çıkmanın yolunu arıyordum.

"Neden cinayet gecesi çiftlikte yüz yüze görüşmeyi kabul ederek ve @HastaX kullanıcı adını kullanarak Anna Ogilvy'ye mesaj gönderdiniz?"

Kırmızı kulübenin kapısında durduğumu düşünüp orada yatan cesetleri hayal ettim. Kelimeler çok zayıf, çok cılız geliyordu. Ama sahip olduğum tek şey onlardı. Konuştuğumun bilincinde olmasam da onları duyuyordum.

"Yorum yok."

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

21 Haziran

Ogilvy Kuleleri Bölüm II. Annem döndü. Ama bu kez de babam gitti. Çocukluk yatak odamın içinde barikat kurmuştum. Geniş kapsamlı güvenlik önlemleri devam ediyordu. Uyuduğum sırada yatak odamın kapısı mutlaka kilitli oluyordu. Ayak parmaklarımı çarpma olasılığı taşıyan iki sandalye çıkışı engellemek konusunda iyi iş çıkarıyordu. Yatak ile kapı arasındaki yola kitap, ayakkabı gibi bulabildiğim her şeyi yerleştiriyordum. Bu odadan çıkmak büyük acı çekmeyi gerektirecekti ve bu çok iyiydi.

Acı beni uyandıracaktı. Fiziki acı ruhumu rahatlatacak ve beni günahtan kurtaracaktı. Her şey çok Katolikti. Uyurgezerlerin Opus Dei'siydim. Bu arada annem çok endişeliydi. Sonunda bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmişti. Theo ara sıra uğrayıp keşiş gibi davranışlarımla dalga geçiyordu. Indira'yla Doug'ın şifreli e-postalarını ve mesajlarını uzaktan takip ediyor ve GVM anlaşmasının yaklaştığını biliyordum. Yokluğum onların lehine işliyordu. Öfkemin hızla arttığını hissediyordum. İkisine karşı büyük ve gittikçe artmaya devam eden bir nefret duyuyordum.

Yatak odamda oturuyordum. Perdeler kapalıydı. Hâlâ makalenin tek bir kelimesini bile yazmamıştım. Yapabileceklerimden çok korkuyordum. Uykusunda gezerken ellerini kanla yıkayan Lady Macbeth'i düşündüm:

DOKTOR: Baksanıza, gözleri açık.
HİZMETÇİ: Evet ama içeriden kapalı...
DOKTOR: Tabiatta büyük bir bozulma. Uykunun faydalarını ve izlemenin etkilerini aynı anda yaşamak!
LADY MACBETH: Yat, yat; kapı vuruluyor. Gel, gel, gel, gel, bana elini ver. Olan oldu. Yapılan şey geri alınamaz.

Daha fazla Bilgi Edinme Talebi. İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, NHS İngiltere, Majestelerinin Hapishane Hizmetleri. Nereye bakarsam bakayım "MEDEA" anahtar kelimesiyle ilgili hiçbir eşleşme bulamıyordum. Bu da demek oluyordu ki ya bu sözcüğe dair hiçbir resmi belge yoktu ya da anahtar kelime Bilgi Edinme Özgürlüğü kuralları kapsamına dahil edilemeyecek kadar hassastı.

Biraz eski usul gazetecilik yapmayı ve Abbey'nin dışında daha çok nöbet tutmayı düşünüyordum. Bloom'un kapısına dayanıp sorularımı doğrudan ona sormalıydım. Korkaklığın lüzumu yoktu. Doksanların sonlarında Broadmoor'daki Cranfield Koğuşu'nda çalışan başka görevliler hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştım. Ancak çok az kişi orada çalıştığını kamuoyuna açıkça itiraf ediyordu. O yerin baskın bir özelliği vardı ve burnuma garip kokular geliyordu.

Fakat bunların yerine Bloom'un eski akademik makalelerini okuyup kafasının içine girmeye çalıştım. Sally Turner gibi kötü şöhretli bir hastaya, yani Stockwell Canavarı'na ne tür psikolojik deneylerin veya teknik tabirle "müdahalelerin" yapılmış olabileceğini anlamalıydım. Ve tabii @HastaX'in "özel proje" ifadesiyle tam olarak neyi kastettiğini.

Ayrıca sürekli Sally Turner'ın olası biyolojik çocuğuna dönüyordum. Sally'nin doğurduğu bilinen ama adı asla dillendirilmeyen çocuk. @HastaX'in iddiasına göre tüm bunların arkasında olan kişi. Netice itibarıyla meselenin özü buydu. Bana kalırsa her şey o kişinin kimliğine bağlıydı. Bunu anlarsam gerisi de gelirdi.

İsim yüksek sesle söylenemeyecek kadar hassas veya aşağılayıcıydı. Şüpheli listesini daraltma yöntemlerim tamamen yasal

sayılmazdı. Ancak yakın zamanda çıkan bir yıllık farklı bir düşünce zincirini harekete geçirmişti. O zamandan beri bunu takip ediyordum. Tamamen yanılıyor olabilirdim. Ya da... belki de yanılmıyordum. Kanıta muhtaç ama güçlü bir sezgi.

Şimdilik, daha fazla kanıt bulana kadar ona kendi tasarladığım bir kod adıyla hitap edecektim. Hem gerçekçi hem de maskelenmiş bir seçim yaptım: MARATON.

İki saat daha okudum. Sandalyeler, ayakkabılar, vb. olmak üzere her şeyi yerli yerine koyduktan sonra yatağa uzanıp gözlerimin kapanmasına izin verdim. Mutlu düşünceleri çağırmaya çalıştım. Kan yok, ceset yok. Bıçak yok. Medea veya Lady Macbeth de yok. Sanki yeniden çocuktum, cehalet ve bilgi arasında kalmıştım. Babamla United maçını izliyordum. Ya da annemin piyano çalışını dinliyordum. Mutluydum, kaygısızdım, özgürdüm.

Zamanı geri alacak ve kendimi bundan kurtaracaktım. Kendimi iyileştirebilirdim.

Yapılan şey geri alınamaz.

24 Haziran

Camden dairesi. Daha iyi hissediyordum. Bu yerin şeytanlarıyla yüzleşmek de yardımcı oluyordu. Mutfak bıçağının yine yerinde olduğunu gördüm. Daire temizlenmişti. Indira ve Doug dizüstü bilgisayarlarıyla mutfak masasında oturmuş, *Elementary*'nin yaz sayısıyla ilgili verileri inceliyorlardı. Son abonelik kampanyamız iyi sonuçlar vermiş, reklam geliri büyük oranda artmıştı. Gazete bayilerindeki satışlar biraz daha yüksekti. Abonelik iptalleri %4'ün altına düşmüştü. Okur memnuniyeti zirveye ulaşıyordu. Dahası tüm bunlar kreatif direktör ve içerik sorumlusunun, yani benim kaygı ve agorafobi belirtileri göstermeme rağmen gerçekleşmişti.

Bana gribim hakkında soru sorup duruyorlardı. İyi yalan söylüyordum. Kendime ne Doug'ın ne de Indy'nin "olaydan" haberdar olmadığını hatırlatıyordum. Sadece ben biliyordum. Yirmi santimlik mutfak bıçağını bir insanın etine saplamaya ne

kadar yaklaştığımı. Gizli komploları için gecikmiş bir intikam. Bir cinayet davasında kanlı bir detay.

Eşyalarımı yerleştirdim. Yine mutlu ev arkadaşlarıymışım gibi rol yapıyordum. Indira her zamanki gibi görkemli ve dingindi. Doug ise telefon görüşmeleriyle meşguldü. Müşteriler, bayiler... Acaba artık devralma konusunda onlarla yüzleşmeli miyim diye düşündüm. Ama yapmadım. Yedim. Güldüm. İçtim. Birlikteler mi acaba diye merak ettim. Sayılarla arası iyi olan Roma tanrıçası Indira yakışıklı ve pazarlamacı Doug'a âşık olmuş olabilir miydi?

Bir parçam hayatın tekrar normale dönmesini umuyordu. Keşke arkadaşlarım yine, hâlâ arkadaşlarım olsaydı. Olay sadece bir uyanma çağrısıydı (buradaki kelime oyunu bilerek yapılmış bir şey değil). Uyku tehlike arz eden bir şey olmak yerine eskiden olduğu gibi sıkıcı ve rahatlatıcı olabilirdi.

Ama delilik hissinin arttığını hissediyordum. Cadıların haykırışını duyar gibiydim:

İyi kötüdür ve kötü iyidir.
Sisli ve pis havada süzül.

27 Haziran

Londra Kütüphanesi. Yazmaya başladım. Yaz sayısının basım tarihi ertelendi. Indira ve Douglas tahmin edilebileceği gibi hayli öfkeliler. Doug sarhoştu, uyuşturucu etkisinde saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Indy ise çok daha sinsiydi. Bakış ve jestlerinde kınama ve hoşnutsuzluk vardı. Ama karşılıklı tek söz edilmedi. Indira'dan sessizce saçılan binlerce öfke zerresinin ağırlığını hissedebiliyordum. Acıtıyordu.

Sözümona iptal edilen aboneliklerden korkuyorlardı. Ama gerçekte GV Media'nın korkup Elementary Media Ltd.'yi satın almaktan vazgeçeceğinden endişe ediyorlardı. Vah vah... İçerik kraldır. Ben *Elementary* markasının ta kendisiydim. Ben olmadan hiçbir şeyleri yoktu. Bu onların hatasıydı. Onlar sadece

saray mensubuydu, hükümdar falan değillerdi ve bir darbe planlıyorlardı. Oysa benim parmaklarım hâlâ tahttaydı.

Word belgesini açtım. Hepsini seçip yazı tipini değiştirdim, Times New Roman'dan Garamond'a ve giriş kısmını tekrar okudum:

> Manşetten verilen gerçek suç vakaları genellikle iki şeyi içerir: Melek gibi bir kız ve canavar bir adam. Soham'ı, Milly Dowler'ı, Madeleine McCann'i düşünün. Liste uzar gider. Ancak *Elementary*'nin bu sayısı, tüm bunlardan önce yaşanan gerçek bir suç hikâyesini ele alıyor. Bu, Bulger davasının şoku ile Shipman mahkûmiyetinin akıl almaz kötülüğü arasında sıkışmış orijinal bir magazin suçuydu. O dönem Netflix belgeselleri veya BBC Storyville filmleri yoktu. Ancak bu durum çok yakında değişmek üzere olabilir. Yirminci yüzyılın sonunu getiren bir davaydı. İnsanlık tarihinin en kanlı yüzyılı. O geçiş sürecinin çoğunu ve değişimin son anını kapsıyordu: Basılı gazetelerin, beş kanalın ve kapaklı telefonların son coşkusu. Tek bir hikâyenin bütün ulusun dikkatini çekebileceği analog bir dünyaydı. Bu makale gerçek suç tarihinde Stockwell Canavarı olarak bilinen Sally Turner'ın davasıyla ilgilidir. Kendisi 1999 yılı içinde tutuklanmış, mahkûm edilmiş, akıl hastanesine kapatılmış ve ölmüştür.
>
> Ancak yaz sayımıza özel olarak hazırlanmış bu uzun yazı, kan ve vahşetten daha fazlasını ele almaktadır. Şiddet suçunun geride bıraktığı upuzun etkiye odaklanmaktadır. Sonuçta Turner cinayetlerine yol açan gerçekler herkesçe iyi bilinmektedir: Sally Turner'ın yeni ilişkisi, evlilik oyunu, uyuşturucu kaçakçılığı, şiddet içinde yetişen iki üvey oğlun annelerine yaptığı zorbalık, Sally'nin "mükemmel bir aile" kurmaya yönelik trajik dileği, kanlı final, uyurgezerlik savunması ve Old Bailey'deki "akıl hastalığı kaynaklı otomatizm" kararı.
>
> Daha az bilinen şey ise, Sally'nin Broadmoor Hastanesi'nde süresiz olarak tutulmasına dair verilen karar sonrası geçen aylardır. Turner, Broadmoor'un en hassas koğuşu olan

Cranfield'da tutulmuştur. Tecrit edilmiş ve MEDEA kod adlı psikolojik bir müdahale için bir denek olarak kullanılmıştır. Bu müdahale, parasomni konusunda uzmanlaşmış ve Turner'ın Old Bailey'de görülen duruşmasında ifade veren danışman klinik psikolog Dr. Virginia Bloom'un klinik gözetimi altında gerçekleştirilmiştir. Deneyin başlamasından sadece aylar sonra Sally Turner odasında ölü bulunmuştur.

Ama Sally gerçekten kendini mi öldürmüştü, yoksa bu olayın çok daha uğursuz bir açıklaması mı var? Bu sayının beşinci sayfasına giderek yazının tamamını okuyun ve bu kışkırtıcı sorunun cevabını ve çok daha fazlasını bizzat öğrenin...

Kendi kendime mırıldanıyordum. Son kısmı tekrar tekrar okudum. Acaba beni bu hikâyeye çeken şey bu muydu? Sally Turner'ı bir avatar olarak kullanıyordum. Ne kadar korkunç olursa olsun Sally Turner'ın eylemlerini anlayabiliyorsam eğer... belki kendiminkileri de anlayabilirdim.

Şüpheli MARATON'umu, Sally Turner'ın biyolojik çocuğu ve aynı zamanda potansiyel katili ve yaşadıkları hayatı düşündüm. Böyle bir ismi yeterli kanıt olmadan yayımlamak dergiyi iflas ettirebilirdi. Açılacak bir iftira davası beni kesin mahvederdi. MARATON şimdilik benim sırrımdı. Doug veya Indy'nin bu dergileri karıştırmasını ve haberlerimi çalmasını istemiyordum. Gerçek isim sadece kafamın içindeydi. Yeterli kanıta sahip olana kadar da orada kalacaktı. Bir tahminden yola çıkarak her şeyi kaybedemezdim.

Word belgesini kaydettim. Başka bir güvenli mesajın geldiğini gördüm. Bir haftalık sessizlikten sonra kontağım geri dönmüştü.

Gerçeğe yaklaşıyordum.

@HastaX'ten gelen son mesajı açtım.

57

BEN

Polis sorgusuna ara verildi.

Kaset durduruldu ve beni nezarethaneye geri götürdüler.

Hücre kapısı kapandığı sırada ellerim hâlâ titriyordu.

Bloom'un cesedini tekrar yerde gördüm ve durumun tuhaflığı ancak şimdi mantıklı geliyordu. Bir mücadele belirtisi yoktu. Her şey tertemizdi ve hiçbir şey bozulmamıştı.

Şimdiki zamana döndüm. Polisin listelediği kanıtları kafamda sıraladım: Bloom'un kasasının yakınında bulunan skopolamin izleri, Harriet Roberts'ı Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'nde bir işe öneren e-postalar, beni @HastaX kullanıcı adını kullanan bir sosyal medya hesabına bağlayan dijital bir iz.

Polis için yeterliydi. Kraliyet Savcılık Servisi için de yeterliydi. Hatta beni üç ayrı suçlamadan mahkûm edecek jüri için de yeterliydi: Virginia Bloom'un cinayeti, adaletin seyrini saptırmaya yönelik komplo kurmak ve Resmi Sırlar Yasası'nı ihlal etmek. Birincisi, müebbet hapis yatmak demekti. Birinciye, ikinci ve üçüncü suçlamayı da eklersek şartlı tahliye olmaksızın müebbet kesin sayılırdı.

Çok fazla düşünce... Tekrar Harriet'ı düşündüm. O, tüm bunların merkezindeydi. Anna'nın tedavisi boyunca orada olan tek kişi, yatağının yanında her zaman hazır bekleyen melek. Onun tutuklanması, polisin elinde sağlam bir şey olduğu anlamına geliyordu. Tüm davanın bir tel gibi gerildiğini ve tersine dönerek artık kavrayamayacağım bir hale geldiğini hissediyordum.

Harriet, sen ne yaptın?

Ben de Şeytanın Nefesi'ni düşünmeye başladım. Kriminoloji dergilerinde skopolamin hakkında çok sayıda hikâye vardı. Zihin kontrolü için kullanılan çok kötü bir uyuşturucuydu. En korkunç hikâyelerin çoğu en korkunç gerçeklere dayanırdı. Uyuşturucunun etkisi altındayken kendi bebeklerini yabancılara veren anneler. İç organları çıkarılan insanlar. Meksika'daki yüzlerce ABD'li turistin uyuşturulması, sonrasında da tecavüzle soyguna maruz kalması. Belki de Bloom'a en yakın olanı, Güney Amerika'daki kabilelerle ilgili çok eski bir mitti. Rivayete göre, dulların zihnini kontrol etmek için skopolamin kullanıyorlar ve onları ölü kocalarıyla birlikte diri diri gömülmeye ikna ediyorlardı. Burada amaç karı kocanın hiç ayrılmaması, öbür dünyaya ortak bir hac yolculuğu yapmasıydı.

Skopolamin neredeyse her şeyi yapabilir, daha doğrusu yaptırabilirdi.

Özenliden sansasyonele kadar değişen profilleri hayal edebiliyordum. Birkbeck'teki YouTube derslerimden yayımlanmış çalışmalarıma kadar olası bütün kaynakları araştıracaklardı. Kayıt dışı polis kaynaklarının yardımıyla merakla izledikleri sahnenin kanlı ayrıntılarına ulaşacaklardı. Parmak izlerim cinayet silahında bulunmuştu. Anna'yı Abbey'ye nakletmek konusunda Adalet Bakanlığı'nı kandırarak kendimi soruşturmaya dahil etmek de işin tuzu biberiydi. Onların gözünde bir röntgenci ve bir katildim.

Daha fazlası da gelecekti elbette. Birleşik Krallık Adalet Seçim Komitesi'nin Adalet Bakanlığı ve Anna'nın nakledilme süreci hakkında kapsamlı bir soruşturma başlatması. İçişleri Bakanlığı'nın Met'e davranış bilimi danışmanı olarak görüş bildirdiğim her davayı incelemesini emretmesi. Eski öğrenciler, hiç tanımadığım insanlar, orta düzey tanıdıklar... Herkese her şey sorulacak, öğrenilen her bir bilgi kırıntısı el ilanını andıran küçük yayınlardan en bilinen gazetelere kadar her yerde haber olacaktı.

Öylece oturamıyordum. Hücremin içinde volta atmaya başlamıştım. Yakamı çekiştiriyor, cildimdeki yağı ve teri

hissediyordum. Su ve yemek istiyordum. Midem bulanıyor, kasılıyordu. Buradan derhal çıkmak istiyordum. Ama bugün hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

En büyük korkularımın hepsi aynı potadaydı işte: Evliliğim, bir baba olarak kızımın hayatındaki rolüm, geleceğe dair hayallerim, ortak velayet umudum. Hepsi Abbey'nin dışında çekilen o fotoğrafla yok olmuştu.

Ne olursa olsun, artık ben de itham edilenlerden biriydim. Suçun adı bile çok ağırdı.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra bana tek bir çağrı hakkı tanındı. Nezarethane memurlarından biri beni koridordaki sabit telefona götürdü. Konuşmak istediğim tek bir kişi vardı. Her şeye rağmen benim yanımda olacağını bildiğim biri, tıpkı her koşulda benim de onun yanında olacağım gibi.

"Ben?"

Sesini duyduğum an gözyaşlarımın tehdidini hissettim. Son birkaç gün duygusal açıdan çok yoğun ve bunaltıcıydı. Orada durup hazırlık sınıfındaki küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Aile sıcaklığından cehennemden farksız bir vahşete sürgün edilmek alışılması mümkün olan bir şey değildi.

"Evet," dedim. "Evet, benim. Çağrıyı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Nasıl dayanıyorsun?"

Tutuklanmamdan önce Clara'nın bilgilendirildiğini biliyordum. Bu yüzden WhatsApp mesajıma cevap vermemişti. Acaba aleyhimdeki kanıtları o da görmüş müydü? Bloom'u öldürebileceğime, skopolamin lekesi dışında her açıdan kusursuz bir cinayet işleyeceğime gerçekten inanıyor muydu? Tek bir hata...

"İyiyim, iyiyim," dedim, bu kez yalan söylüyordum. "Nezarethane o kadar da kötü değil. Asıl büyük endişe tutuklama kararı olacak. Umarım bu olmadan önce akıllarını başlarına alırlar."

"Öyle olacağından eminim."

Bu cevabı kafamda yorumladım. Güven verme biçimindeydi. Sadece beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi değildi. "Biliyorsun, tüm bunlar saçmalık," dedim. "İkiyle ikiyi toplayıp beş buldular."

"Biliyorum. Ben, elbette biliyorum."

Yine o gözyaşlarının baskısı. Keşke Clara şimdi yanımda olsaydı. Keşke hiç ayrılmasaydık. Clara'nın o gece çiftliğe gitmediği ve Anna Ogilvy ile karanlık ailesinin hayatımıza hiç girmediği karşıt gerçekliği öyle özlüyordum ki!

"KitKat orada mı?"

Bir duraksama. "Evet, burada. Ben..."

İtirazları beklemedim. "Telefonu ona verir misin? Çabucak konuşacağım. Söz veriyorum. Onun sesini duymak istiyorum."

"Bilemiyorum..."

Bir itişme sesi geldi. Birkaç saniye sonra da hattın diğer ucundan, ahizeyi almaya çalıştığı belli olan uzaktan bir ses yükseldi. "Baba!"

Çabalarım artık işe yaramıyordu. Gözyaşları zincirinden boşanmış gibiydi. Sıcak, tuzlu yaşların dudaklarıma damlamasına izin verdim. Sanki hayata tutunmamı sağlayan şey kayboluyor, elim kayıyordu. Parçalanıyordum. Gözü yaşlı, kafası karışık, orta yaşlı bir karmaşa; yeni bir enkaz. Eskiden dünyayı anlıyordum. Ama artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Varlığımın her bir parçası kırılıp dökülmüş, tuzla buz olmuştu.

Gözlerimi kapattım ve bir nefes aldım. "Merhaba tatlım."

Belli ki Clara pes etmiş ve ahizeyi KitKat'a uzatmıştı. Kızımın sesi artık daha yüksek ve daha netti. "Ne zaman döneceksin baba?"

Yokluğumu açıklamak için Clara'nın nasıl bir hikâye uydurmuş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. "Yakında, tatlım. Çok yakında. Baban seni çok özlüyor."

"Ben de seni özlüyorum baba."

"Okul nasıl gidiyor hayatım?"

"Ben..."

KitKat'ın ses tonu tiz ve neşeliydi. Ama birden hat kesildi. Nezarethane memuru süreyi bildirmek için telefon kulübesinin kenarına vurdu. Bu o kadar sıradan, kalpsiz bir şiddet eylemiydi ki az kalsın kendimi kaybediyordum. Kişiliğimin bütün izleri silinene kadar gardiyanı dövmek istiyordum. Hiç bu kadar öfkeli ve umutsuz hissetmemiştim.

İşlerin bundan sonra böyle olacağının farkındaydım. Beni tutukladıkları andan itibaren Abbey'deki onurum ve her türlü saygınlığım geride kalmıştı. Temel insani haklarım askıya alınmıştı.

Dünyanın gözünde ben çoktan suçlu bir adama dönüşmüştüm bile.

58

LOLA

İşte, bu kadar. Buraya kadardı.

Acının çoktan bittiğini hissediyordu. En kötüsü olmuştu. Yakında hiçbir şey hissetmeyecekti. Sağ eli gevşiyordu. Makasın yere çarptığını duydu.

Bir şekilde sonsuza kadar süreceğini düşünmüştü. Tüm o rolleri oynamak heyecan vericiydi.

Gündüzleri melek hemşire Harriet.

Geceleri koltuk dedektifi Lola.

Çevrimiçi dünyada @Supheli8.

Hayatına anlam, haftalarına tat katmıştı. Sonuçta Anna Ogilvy neden davanın bütün şöhretini elde eden tek kişi olacaktı ki?

Adil değildi. Ama yine de... hayatın kendisi adil değildi. Okuldaki bütün öğretmenlerini, ebeveynlerini veya alaycı ve kıskanç sınıf arkadaşlarını hâlâ duyabiliyordu.

Bazı insanlar güzellik ve yıldız tozuyla doğardı. Anna Ogilvy'nin hiçbir zaman özel bir çaba sarf etmesi gerekmemişti. Şık politikacı annesi ve kravatsız finansçı babası olan bir nepo bebek. Liberal, sanatsal, Bedales tarzı bir yatılı okul. Oxford'un kutsal avluları. Sonrasında küçük bir dergiyi finanse etmeye ve bir medya girişimcisi gibi davranmaya yetecek bir başlangıç sermayesi.

Lola ya da zaman zaman kendini düşündüğü kişi olarak Harriet hiç pişman değildi. Yaptığı hiçbir şeyden. Bir an bile düşünmeden hepsini tekrar yapardı.

Sert, taştan farksız yatağa oturdu. Televizyon belgesellerinde hücreler görmüş ve gazetelerde nezarethanelere dair çok şey okumuştu. Ama gerçeği daha kötü ve daha pisti. Duvarlar, zemin, havanın kendisi... her şey lekeli ve kirliydi. Sanki doğaya geri dönmek gibiydi. Burası beton bir vahşilik, taştan bir ormandı. Medeniyetin kuralları burada işlemiyordu. Burası kanunsuzluğun göbeğiydi.

Bir an için tutuklanma haberini hayal etti. Polis sorgusunu zihninde tekrar oynattı. Şimdi bunun bir önemi yoktu. Aslında artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gerisi ta en başından beri belliydi.

Son mesajını kelimesi kelimesine okuyabilirdi. Önceden yüklenmişti, hemen şimdi indirilmeye hazırdı. Pek yakında gerçek suç tarihinde ölümsüzleşecek o ilk satır:

Adım Harriet Lola Roberts. Bu benim itirafımdır. . .

Evet, adı her zaman orada olacaktı. Kimse adını ondan alamazdı. Bundan yıllar önce Broadmoor'daki hemşireydi. O gece çiftlikteki sağlık ve güvenlik danışmanıydı. Başka hiç kimsenin tedavi etmeyeceği bir hastaya bakan, hatta kötü şöhretli Anna O.'yu Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'nden Abbey'ye kadar takip edecek kadar özverili sağlık çalışanıydı.

Dünya onu hafife almıştı.

Zaten herkes hep öyle yapmıştı.

Bir kişi hariç. Uğruna tüm bunları yaptığı kişi.

Lola son bir kez hücresine baktı. Daha şimdiden baygınlık geçirmek üzereydi. Arkasına yaslandı, zorlanarak da olsa ayaklarını yatağa uzattı ve uzanıp tavana baktı. Kan şiltenin yüzeyine damlıyor, diğer lekelerin arasına katılıyordu.

Sally Turner'ı Broadmoor'daki odasında hayal etti.

Indira ve Douglas'ı kırmızı kulübede, uykularında ölmüş halde.

Gözleri kapandı. Notunun çevrimiçi ortamda yayınlanması an meselesiydi.

Başarmıştı. Tıpkı anlaştıkları gibi. Acı neredeyse geçiyordu. Yaşamanın acısı.

Uyku onu çağırıyordu.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

24 Ağustos

Brasserie Zédel, Piccadilly. Bu günlüğe son yazışımdan bu yana haftalar geçti.

Bugün savaş zamanına, bodrum şıklığındaki göz alıcı ambiyans illüzyonuna ve yaklaşan hava bombardımanı hissine geri dönmüştük. Bu sefer iki değil, üç kişiydik. Doug öneride bulunmuş, Indy de onu desteklemişti ki ben "buraya kadar" olduğunu, bir tür eşiğin geçileceğini biliyordum. Büyük duyuru...

E-postalarını hâlâ karıştırıyordum. GVM'nin, Elementary Media Ltd. için resmi bir teklif sunduğundan haberim vardı. Greek Caddesi'nde ofisi olan kot pantolonlu, fikri mülkiyet konusunda uzman avukatlar çoktan görevlendirilmişti bile. Muhasebeci kılığındaki WeWork internet gezginleri bu davayla yakından ilgileniyordu. Bu durumda da geriye sadece ben kalıyordum. Kurucu ortak. Kreatif direktör. Köle ya da köpek gibi çalışan baş içerik sorumlusu. Indy ve Dougie yeni reklam anlaşması yapmak amacıyla şık akşam yemeklerine çıkıp Shoreditch'te şarkılar söylerken, yalnız bırakıldığı için basit bir özürle geçiştirilen ve ruh hali nasıl olursa olsun her gün dizüstü bilgisayarının başına sürüklenen kişi.

Şampanya sipariş edildi. Doug ve Indira rahat koltukta yan yana oturuyordu. Benim payıma da karşıdaki sert sandalyede mahsur kalmak düşmüştü. Grup çalmaya başladı. Normal şartlarda hakkında hiçbir şey bilmemem gereken ama gerçekte çok

şey bildiğim bir teklifi duymak üzereymişim gibi hissediyordum. Çok şaşırmış gibi yapmalı, hatta o şoke olmuş ifadeyi bir şekilde takınmalıydım.

Indira söze başladı. Grubun diplomatı. Kendini kutsal sanan bir ses tonu. "*Elementary* markası için bir teklif aldık," diye anlatmaya başladı. Dergiyi, ticari markayı ve tescilli abone verilerimizin hepsini kapsıyordu. Talibimiz Seattle merkezli yeni bir medya şirketi olan GVM'di. Sosyal ve dijital pazarlama, podcasting gibi alanlarda büyük başarı elde etmişlerdi. Fakat şimdi portföylerine farklı bir şey eklemek istiyorlardı. Teklif makuldü. Sonunda start-up şirket olmaktan çıkıp Soho'daki düzgün bir ofiste onlara katılabilirdik. Evden çalışma ortamından ve bu işi kısıtlı bir bütçeyle yapmaktan kurtulacaktık. Artık iş ve özel yaşam çatışması yaşamayacak, günlük hayatımızdaki profesyonel telaşlardan arınacaktık. Düzgün ve prestijli bir medya şirketine dönüşmek tamamen bizim elimizdeydi.

Douglas da an itibarıyla kötü polisi oynuyordu. Indira dengeli bir pazarlama elçisiyse eğer, Doug da ısrarcı satıcı, halkla ilişkiler görevlisi, içkici ve kavgacı bir beyaz yakalı, agresif satışın usta ismiydi. "Makul" gerekçelerini ve süreçle ilgili "mantığa oturttukları" bilgi ve görüşlerini saydıkça saydılar. Beni bunlarla rahatsız etmek istememişlerdi. Zaten çok fazla işim vardı. Onlar da en az benim kadar şaşkındı. Kesin teklif. Nakit anlaşma. Markanın bağımsızlığı korunacak ancak bütün arka büro işleri paylaşılacaktı. İkisi de GVM'ye "yönetici" olarak katılacaktı. Ben de kreatif direktör ünvanımı koruyabilir ve yalnızca içerik tarafında çalışabilirdim. Kazan-kazan durumu. Yaşasın!

Sonrasında bekledim. Şampanya geldi. Doug ve Indira kadeh kaldırdı. Dergi işine ev arkadaşı olarak başlamıştık. Vergi mükellefiyeti alt sınırına ulaştığımızda Indira ve Doug, Companies House ile irtibat kurup limited şirket statüsüne geçmemizi sağlamıştı. İşin en sıkıcı yanını, yani finansla ilgili bütün işleri onlar halletmişti. İçerik kısmıyla o kadar meşguldüm ki dağ gibi evrakları dolduran yönetici olacak vaktim ya da isteğim yoktu.

Biraz daha bekledim. Dakikalar geçiyor ve ben hâlâ bekliyordum...

Birdenbire hatamın ezici, tam ve gerçek boyutunu anladım. Yetişkin yaşamınızda sizi çarmıha geren geç ergenlik hatasıydı. Formaliteden ve resmi belgelerden ziyade dostluğa güvenmiştim. Öyle olur diye iyiyi varsaymış, umut etmiş ve inanmıştım. Deliveroo'dan yemek siparişi vermek gibi bir şey olduğuna, her şeyin eşit olarak paylaşılacağına, olur da başarılı olursak "bir sonraki aşamanın" ayrıntılarını kendi aramızda uzlaşma yöntemiyle çözeceğimize dair yaptığımız onca sohbete inanmıştım.

Fark ettim ki bana herhangi bir şey sormuyorlar, sadece beni bilgilendiriyorlardı. Çünkü bu zaten bitmiş bir işti.

Yasal olarak satın alma bedelinin üçte birini almaya hakkım yoktu. Fikrimi almış, işimi çalmışlardı. Şimdi de onu satıyorlar ve aslan payını kendileri alıyorlardı. Beni dışlamışlardı. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Aptal, genç, saf ve dikkatsizdim.

Hep ihanete uğramaktan korkmuştum.

Ama bu çok... çok daha kötüydü.

59

BEN

Koyun sayma yöntemini denemiştim ama o bile işe yaramamıştı. Hâlâ uyanıktım.

Okuyacak veya izleyecek hiçbir şeyim olmadığı için bir hatırayı kafamın içinde yeniden canlandırmaya çalıştım. Clara'nın her zaman şaka yaptığı bir an. Şimdi gözümün önüne net olarak getirebiliyordum; gelen kutumdaki e-posta adresini, konu başlığını ve başka bir hayat vadeden o kelimeleri... Gidilmemiş bir yola göz ucuyla bakışı:

Sevgili Dr. Prince,

Yakın zamanda gizemli hastalıklar hakkındaki kitabınızı ve rüya analizi konulu akademik makalenizi bitirdim. UCCI'da, Cayman Adaları Üniversitesi bünyesindeki Sosyal Bilimler Fakültesi'nde sorumlu rektör yardımcısı olarak görev yapıyorum. UCCI'da bir uyku psikolojisi semineri düzenlemek istiyorum. Bu bağlamda kitap projeleri veya genel araştırmalar yapmak için bir yıllık ücretli uzun süreli izin temelinde hizmet veren misafir öğretim üyesi programımız hakkında sizinle iletişime geçmek istedim. Bu heyecan verici fırsatı sizinle birlikte değerlendirmekten mutluluk duyarız. Grand Cayman'da misafir öğretim üyesi olmakla ilgili her türlü bilgi talebinizi ve olası sorularınızı lütfen bana bildirin.

Saygılarımla,
Emmanuel

Profesör Emmanuel Ferguson
Rektör Yardımcısı (Sosyal Bilimler)
Cayman Adaları Üniversitesi (UCCI)

Kimyasal tuvaletlerin ve nemli duvarların kokusunu içime çektim ve bir yemin ettim. Eğer bu hücreden çıkarsam teklifi kabul edecektim. Cayman Adaları'na kaçacak ve akıl sağlığımı yavaş yavaş yeniden kazanacaktım. Mantığım ve sağduyum geri gelene kadar güneşin altında yatıp denizde yüzecektim. Dünyayı ve nasıl işlediğini anlayana kadar. Bu çılgınlık bitene kadar.

Yeniden başlamam gerekiyordu.

Dışsal bir uyarana, kendimi disipline etmemi sağlayacak bir bulmacaya odaklanmaya çalıştım. Duygusal kazılar yapmak çok acı vericiydi. Bu şekilde devam edersem daha fazla hayatta kalamazdım.

Bu nedenle davayla ilgili sorulara yöneldim. Metodik olmaya çalıştım ve her birini maddeler halinde sıraladım. Bu süreci böyle atlatacaktım. Yaptığı her şey için Harriet'a lanet ediyordum.

O @Supheli8'di.

O Lola Ridgeway'di.

Cinayet gecesi çiftlikteydi.

Ayrıca Hasta X miydi? Son takma adı da bu muydu?

Douglas ve Indira'yı öldürüp Anna'yı mı suçlamıştı? Bu yüzden mi Rampton ve Abbey'ye sızarak Anna'yı ve davayı kontrol altında tutmuştu?

Yoksa bunu bizzat yapması için bir yolunu bulup Anna'yı ikna mı etmişti?

Öyleyse eğer, bunu tam olarak nasıl becermişti?

O yapmacıklıktan uzak çilli gülümsemeye aldandığım için kendime de küfrettim. Sırf onun yüzünden buradaydım. Harriet'ı benimle birlikte çiftlikte, kulübelerde, ormanda yürürken görüyordum. Bir hemşireden asla şüphelenmeyeceğim gerçeğine güvenerek her adımda bana oyun oynamıştı. Anna'ya bu kadar nazik ve şefkatli davrandığını görünce hiçbir şeyden işkillenmeyeceğimi düşünmüş, bir azize gibi görünerek günahını saklamayı başarmıştı.

Harriet Roberts hepimizi aptal yerine koymuştu.

Birden kendime engel oldum. Bunları düşünmenin kimseye bir faydası olmayacağı bilinciyle ilk prensiplere geri döndüm. Gizemin cevabı Sally Turner davasında yatıyordu. Bun-

dan emindim. Tarihlerin simetrisi kaçınılmazdı. Her zaman öyle olmuştu. Sally Turner 30 Ağustos 1999'da Broadmoor'daki odasında ölü bulunmuştu. Anna Ogilvy ise 30 Ağustos 2019'da çiftlikteki mavi kulübede bulunmuştu.

Tam da yıl dönümünde.

Harriet 1999'da Broadmoor'da hemşire olarak çalışmıştı. Broadmoor bir hastanın kızını işe almazdı. Bloom ayrıca dosyada Hasta X'in reşit olmadığını açıkça belirtmişti. Oysa Harriet 1999 yılında on sekiz yaşından büyüktü. Bu, Harriet'ın Hasta X olma olasılığını ortadan kaldırıyordu.

Ya Harriet, Hasta X ile önce Broadmoor'da çalıştıysa ve sonra da buna devam ettiyse? Ya buna bakmanın ve gerçekleri görmenin en doğru yolu buysa?

Artık zihnimde daha fazla soru dönüp duruyordu.

Harriet neden Anna Ogilvy'yi hedef alsındı ki? Eğer Harriet, Hasta X'e yardım ediyorsa, cevap gayet açıktı. Anna *Elementary* dergisi için Sally Turner davasını araştırıyordu. Sally Turner'ın biyolojik çocuğunun gerçek kimliğini ve Harriet'ın henüz bilinmeyen nedenlerle Hasta X ile olan iş birliğini ortaya çıkarabilirdi. Peki, neden sadece Profesör Bloom'u öldürmekle yetinmediler? Çünkü o hâlâ bir şekilde işe yarıyordu. Bu yüzden onu hayatta tutuyorlardı. Sally Turner ve Medea'dan bahsedilmesi Bloom'un ofisinde bir tür aydınlanma ânını tetiklemişti. Belki de Bloom sonunda Harriet'ı yıllar öncesinden tanıdığını fark etmişti. Belki de Hasta X'le bağlantısını çözmüştü. O zaman da Bloom'un ortadan kaldırılması gerekmişti.

Peki, neden beni suçlamaya çalışıyorlardı? Bloom'a yakındım. Makul bir şüpheliydim. Harriet ofisime kolayca erişebilirdi. Bu sayede de elektronik cihazlarıma Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi, @HastaX hesabı ve @Supheli8 bloğu hakkında bazı şeyler yerleştirebilirdi.

Harriet ve Hasta X, Anna'nın vazgeçme sendromunu planlamışlar mıydı? Hayır, bu imkânsızdı. Vazgeçme sendromu her şeyi karmaşıklaştırıyordu. Bu yüzden Harriet, Anna'yı izlemek

için Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi'nde işe girmek zorundaydı. Asıl plan Anna'nın suç üstü yakalanması ve mahkûm edilmesiydi. Gerisi doğaçlama olacaktı.

Ve son bir soru. Neden Douglas ve Indira'yı öldürüp de Anna'yı öldürmemişlerdi? Buna hâlâ bir cevabım yoktu. Bu kısımla ilgili bilmece beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Hücre kapısı açıldığında zaman kavramımı çoktan yitirmiştim. Aydınlık mıydı, karanlık mıydı? Uykuda mıydım, bilinçli durumda mıydım? Ölü müydüm, yoksa diri mi? Sadece kirli duvarları, hiç yıkanmamış gibi görünen döşemesi ve kanlı bir şiltesi olan küçük bir hücre. Burada zaman algısı diye bir şey yoktu.

Hücre kapısının açılması bir geminin limandan ayrılması gibiydi, metalik inlemeler ve sızlanmalardan oluşan bir karmaşa. Nezarethane görevlilerinden biri başını sallayarak onu takip etmemi işaret etti. Yirmi dört saat dolmuştu. Nihai karar kapıdaydı.

Şimdi her şeyi daha berrak görebiliyordum: Ön tarafa doğru ciddi yürüyüş, gözetim çavuşunun resmi suçlamayı okuması, sıradan bir vatandaşın şüpheliye dönüştüğü an, bir mahkûm olmaya bir adım daha yaklaşmak, özgürlüğün kademeli olarak çalınması.

Koridorda beni sorgulayan dedektiflerden birini veya üstlerini görmeyi bekliyordum. Gözaltı masasının yanında küçük bir kalabalık görmeyi hayal ediyordum. Ama koridor boştu. Masaya ulaştığımda kadın bir gözaltı görevlisi içinde giysilerimle telefonumun olduğu plastik bir torbayı bana uzattı. Takip eden soruşturma, pasaportlar, ülkeden ayrılmamak gibi çeşitli senaryolara değinen sözler duyuyordum. Ama içlerinde suçlamayla ilgili bir şey yoktu. Başka soru sorulmadı. Ortada yönetimsel bir hata, bir tür ofis karışıklığı varmış gibi geliyordu.

Anlamıyordum. Anlayamıyordum.

Gri gözaltı pijamaları çok büyüktü ve tam soytarı işiydi. Kendi giysilerimi, telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı teslim almak için belgeleri imzaladım. Gözaltı görevlisi beni polis merkezinin arka kapısına yönlendirdi, otoparka ve sabahın ilk ışığına

ulaşana kadar da bana eşlik etti. Az kalsın dışarı çıkmak için bile izin isteyecektim. Ama sonra anladım.

Özgür bir adamdım.

Medyanın durumdan haberdar olup olmadığını merak ettim. Hatta bir yanım bir muhabir ordusu görmeyi bekliyordu. Ama otopark ıssızdı. Kötü bir gün, karla karışık bir hava. Havada yağmur kokusu vardı. Çok susamış ve yorgundum.

Taksi çağırmak için telefonumu kullanmak üzereyken önümde birini gördüm. Elleri ceplerinde, beni kendine has bir şekilde süzüyordu.

Diğer herkes beni reddetmişti.

Ama bir şekilde... bir kişi hâlâ umursuyordu.

Clara.

60

BEN

Clara'yı arabasına kadar takip ettim. Ben emniyet kemerimi takıp o ise yavaşça oradan uzaklaşırken aç mısın türünden formaliteden sohbet ettik. Böylelikle ben de yarı normal hayatıma geri dönmüştüm. Yaklaşık on dakika sonra Costa'daki bir arabaya servis noktasına ulaştık. Siparişimizi ezbere söyledim. Clara yol kenarında boş bir yer buldu. Burada dünya bizden habersizdi. Önce arka koltukta duran saatime, cüzdanıma ve telefonuma baktım. Sonra da Clara'ya. Bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan da pastırmalı soğuk sandviçi çiğniyordum.

"Ne oldu?" dedim, sesim hâlâ titrekti. Ama demek istediğim bu değildi aslında. Ne olduğunu biliyordum zaten. Sadece bunun nasıl olduğunu anlamak istiyordum.

Clara cevap vermedi. Sadece bana baktı. Boşanmamıza rağmen hâlâ her zerresini biliyordum. Gözleri, beden dili, hatta nefesi... Hepsi bir anlam yüklüydü.

"Harriet?" dedim sonunda. Clara ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Parmağını yukarı kaydırdı, yüz tanıma onayını bekledi ve fotoğraflarına göz atmaya başladı.

Ekrana baktım. Lola Ridgeway/@Supheli8 bloğunun bir fotoğrafıydı. Bir mesaj hariç her şey silinmişti. Bir bildiriye benziyordu. Ya da daha korkunç bir şekilde bir intihar notuna. Dün saat 23:29'da "Harriet Roberts" tarafından imzalanmıştı.

Okumak için kendimi hazırladım:

Adım Harriet Lola Roberts. Bu benim itirafımdır: Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi ve Abbey Uyku Kliniği'nde Anna Ogilvy'nin hemşiresiyim. Aynı zamanda @Supheli8 olarak bilinen kullanıcıyım. Lola Ridgeway adıyla 30 Ağustos 2019'da çiftlikteydim. O zamandan beri Anna'nın yanındayım. 1999 yılında Sally Turner, namı diğer Stockwell Canavarı Dr. Virginia Bloom tarafından yürütülen MEDEA kod adlı psikolojik bir deneyin ardından odasında ölü bulunduğunda, Broadmoor Hastanesi'nin Cranfield Koğuşu'nda çalışıyordum. Eylemlerim için özür dilemiyorum. Ben sadece adalet arıyordum. Profesör Bloom gereken bedeli ödedi. Bunu okuyorsanız eğer ya tüm hedeflerime ulaşmışımdır ya da sistem tarafından susturulmuşumdur. Her iki durumda da artık adalet meşalesini başkalarının taşıma zamanı gelmiş demektir.

Okumayı bitirdim.

"İntihar mı?"

Clara başını salladı. "Harriet'ın içeri küçük bir tırnak makası soktuğunu ve makasın tırtıklı ucunu bileklerini kesmek için kullandığını düşünüyorlar. Hücresinin zemininde kan kaybederken bulunmuş. Onu Chelsea ve Westminster Hastanesi'ne götürdüler. Ama kurtaramadılar. Birkaç saat önce de resmen öldüğü açıklandı."

Harriet ölmüştü. Pek çok cevabı da beraberinde götürmüştü. Geride ise hâlâ bir sürü soru vardı. Harriet'ın notu şifreli ve gizemliydi, vadettiğinin aksine kapsamlı bir itiraf olmaktan çok uzaktı. Sanki gerçek tamamen bilinemeyecek kadar gizliymiş gibi insanı kışkırtıyor, hatta okuyanla alay ediyordu. Karanlık noktaları aydınlatmaktan ziyade zihni bulandırıyordu.

Harriet kimin intikamını almaya çalışıyordu? Sally Turner'ın mı? Hasta X'in mi?

Burada Profesör Bloom'u öldürdüğünü mü itiraf ediyordu?

Sally Turner'ın Broadmoor'daki ölümüyle Anna O.'nun çifte cinayeti arasında nasıl bir ilişki vardı? Sally'nin ölüm yıl dönümünü neden böyle anıyorlardı?

Belki de en önemlisi, Hasta X kimdi? Tüm bu gizemi çözmenin tek anahtarı hâlâ o muydu? Harriet, Hasta X miydi, yoksa sadece X'in suç ortağı mıydı?

Harriet ve Bloom'u düşündükçe midem bulanıyordu. Kafam daha da karışmıştı. Tam bir cevaba ulaşabilirim dediğim anda gizemler hızla büyüyen canlı bir organizma gibi daha da artıyordu. Yine de her bir varsayıma bel bağlamaktan, şöyle olsaydı ne olurdu diye düşünmekten ve bitmek bilmeyen olasılıkların peşine düşmekten kendimi alamıyordum.

Sonunda Clara, "Notu tutuklanmasından önce yazdığını ve otomatik gönderime hazır şekilde beklettiğini düşünüyorlar. Siber adli tıp bunu sadece birkaç saat önce fark etti. Tüm bunları çok uzun zamandır planlıyormuş. @Supheli8'in dünyaya son açıklaması," dedi.

Abbey'deki Anna Ogilvy'yi düşündüm. Harriet'ın 1999'da Broadmoor'daki eğitimini. Bloom'un kendi odasındaki halini. İnsan zihninin çarpık dehşetlerini.

Clara devam etti. "Polis dairesini aradı ve Anna O. davasıyla ilgili bloğunda kullandığı bir sürü materyal buldu. Belli ki bu davaya takıntılıydı. Duvarda asılı çizelgeler, şüpheli panoları, aklına ne gelirse. Sanki bu davayı kendisi yürütüyormuş gibi. En başından itibaren her şeyini riske atmış."

"Polis seni sorguladı mı?"

"Donnelly beni bilgilendirdi."

"Anna'nın davasıyla ilgili şimdi ne olacak?"

"Milyon dolarlık soru. Görünen o ki Harriet, Anna'nın davasına ilişkin bütün kanıt zincirini kirletmiş. Cinayetler işlendiğinde çiftlikteydi. Ayrıca Rampton ve Abbey'deki geçirdiği zaman boyunca yine orada, Anna'nın yatağının başındaydı. Anna'yı savunan ekip Harriet'ın delillere müdahale ettiğini veya onları bizzat yerleştirdiğini iddia edebilir ve savcılık aksini kanıtlayamaz. Bu da Anna'nın adil bir yargılama sürecinden geçmesini neredeyse imkânsız hale getiriyor. Dava hakkında yapılan önyargılı medya haberlerinden bahsetmiyorum bile. İddia makamı olan CPS kamunun parasını kullanıyor. Kamu davalarına bakan DPP ise yalnızca gerçekçi bir mahkûmiyet ihtimali varsa

kovuşturma yapmaya karar verecektir ki bu zaten başlı başına bir hayal. Harriet'ın intiharı her şeyi değiştirdi."

"Peki, ya ben?"

"Harriet intihar notunda teknik olarak Bloom'u öldürdüğünü itiraf etti sayılır. Ayrıca yine kirlenme sorununa dönüyoruz. Harriet bununla birlikte sana yönelik suçlamaları kanıtlamak için gereken her şeyi, kovuşturmada kullanılacak bütün olası delilleri de tehlikeye attı. O da Abbey'deydi ve senden daha çok Anna'nın yanında bulundu. İkinizin birlikte olduğu zamanlar da eklenince Anna'yı bir an olsun yalnız bırakmamış gibi bir tablo ortaya çıkıyor. Avukatlar tüm bunları onun organize ettiğini veya suçu senin üzerine atmaya çalıştığını iddia edebilecek durumda. Kanun suçlu ya da masum olup olmadığına karar vermez ama suçluluğunun makul şüphenin ötesinde olup olmadığına karar verir. Harriet'ın, Anna ile olan bütün etkileşimlerinde yanında olması ve cinayet gecesi çiftlikte bulunması o eşiğe gerçekçi bir şekilde ulaşılamayacağı anlamına gelir. Şimdi ortada eskisinden daha çok şüpheli nokta var. Yani yine aynı mantık geçerli."

"Anlıyorum."

Harriet'ın yaptıklarının boyutu beni bir kez daha şaşırttı. O hep her şeyin göbeğindeydi aslında ama kıyıda köşedeymiş gibi görünüyordu. Bu da onun en büyük numarasıydı. Bunca zamandır dibimdeydi ama gözlerimin önünde saklanmayı başarmıştı. Adil bir yargılama imkânsız olabilirdi ama bundan sonra hiçbir şey asla eskisi gibi olamazdı ki en değerli mücevheri olan Hasta X'in gerçek kimliğini bulmaya daha yaklaşmamıştık bile. Harriet hikâyenin hiçbir zaman gerçekten bitmemesini kendince garanti altına almıştı. Gerçekliğin kapısını herkesin suratına çarpmıştı. Harriet Roberts ya da Lola Ridgeway hâlâ hepimizi manipüle ediyordu.

Clara, "Kamu savcılığı müdürü senin veya Anna'nın adil bir yargılama sürecinden geçme olasılığınızın ne kadar makul olduğunu değerlendirecek ve yıllarca süren yasal çekişmelerin gerçekten kamu yararına olup olmadığına karar vermek zorunda kalacak. Zaten Downing Caddesi'nden büyük baskı görüyor. Polisin olan biten her şey için Harriet'ı suçlamasına izin vermek

çok daha kolay, özellikle de Harriet'ın artık öldüğü ve kendini savunamayacağı düşünülürse. Hem bu aynı zamanda umutsuz bir dava için milyonlarca dolar harcamaktan kurtulmak demek. Bu da seni ve Anna'yı serbest bırakacakları anlamına geliyor," dedi.

Anna'nın rüyasını tekrar düşündüm. Ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyordum: Orman, bıçak, kan. Yoksa başkalarının da dinleyebileceğini bildiği için benimle alay mı ediyordu? Şu an asıl mesele buydu. Harriet hep oradaydı. Hiçbir gerçek bozulmadan hayatta kalamazdı.

Sally Turner. Stockwell Canavarı. Anna Ogilvy. Indira Sharma. Douglas Bute. Profesör Bloom. Broadmoor.

1999. 2019.

İki önemli olay, yirmi yıl arayla.

Her şey birbirine uyuyordu. Yani ben uyması gerektiğini biliyordum. Bilmediğim bunun nasıl olduğuydu?

Harriet Roberts neden Hasta X'e yardım etsindi?

Neden Anna Ogilvy'yi hedef alsınlardı?

Planlarının nihai hedefi neydi?

Harriet bir şekilde Anna'yı o gece o iki cinayeti işlemeye mi zorlamıştı? Yoksa Harriet her iki kurbanı da öldürüp sonrasında Anna'yı mı suçlamıştı? Yoksa tam tersi miydi: Anna cinayetten paçayı sıyırmak için Harriet'ı mı kullanmıştı?

Çok fazla soru. Çok fazla olası cevap.

Son @Supheli8 gönderisini tekrar tekrar okudum. Çok uzun zamandır bu işin içindeydim ve türlü türlü insan görmüştüm. Fakat böylesine derin bir bilgi birikimine veya büyük bir oyunculuk yeteneğine sahip bir suçluyla nadiren karşılaşmıştım.

Kafamın içinde gerçeklerin âdeta davulu andıran sesi yankılanıyordu.

Harriet Roberts ölmüştü.

Profesör Bloom'u öldürdüğünü itiraf etmişti.

Serbest bırakılmıştım.

Savcılık bana karşı suçlamada bulunmanın kamu yararına olmadığına karar verebilirdi. Bu da benim özgür bir adam olduğum ve öyle kalacağım anlamına geliyordu.

Anna Ogilvy de aynı şekilde.

Harriet suçu üstlenmişti, akla gelebilecek her günahı emen bir sünger gibiydi. Anna kazanmış, Harriet kaybetmişti. Ben de ikisinin arasında bir yerdeydim.

Şimdi Anna'yı düşünüyordum. Abbey'den ayrılıp hayatının geri kalanına adım attığını hayal ettim. Ben bu hikâyede küçük, belki de biraz ilginç bir ayrıntıydım. Ama o, ana olaydı.

Her zaman öyleydi.

Diğer birçok kişi gibi ben de uzun süre Anna'nın beynine, güzelliğine, zarafetine kapılmıştım. Toplum güzelliğin kötü olabileceğine, sofistikeliğin vahşi olabileceğine inanmak istemiyordu. Bu yüzden kendimizi kandırıyorduk. Kendi yanlış anlamalarımızla yüzleşmek yerine, rahatsız edici olayları sindirmek için uyurgezerlik ya da vazgeçme sendromu yalanına kanıyorduk.

Ben her zaman Anna takımındaydım. Ama artık fikrimi değiştirmiştim. Onu cam bölmenin ötesinde yatan kadın, yan odadaki katil olarak düşünüyordum. Bu davanın geçmişini düşündüm ve Anna'nın on beş dakikalık şöhretini güvence altına almak konusundaki kararlılığıyla ilgili Emily'nin yaptığı uyarıyı bir kez daha dikkate aldım. Acaba ta en başından beri aldatılmış mıydım?

Ona inanmak gibi bir hata yapmıştım. Aptallardan oluşan uzun bir kuyruğun son sırasındaydım. Güzelliği ahlakla, gençliği masumiyetle, beyni bilgelikle karıştırmak gibi bir yanılgının içindeydim.

O an bir kez daha yemin ettim: Bir daha asla aynı hataya düşmeyecektim.

"Yani Harriet Roberts bütün suçu üstlenmiş oldu," dedim. "Harriet ölür ve Anna serbest kalır."

"Evet," dedi Clara kahvesini bitirip arabayı çalıştırarak. "Masal böyle bitiyor. Uyuyan Güzel uyanır ve sonsuza dek mutlu yaşar."

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

25 Ağustos

Camden dairesi. Yatak odamın kapısını kilitledim. Başka da hiçbir önlem almadım. Duvarların etrafımı bir hapishane gibi sardığını hissediyordum. Bu insanlar benim arkadaşlarım değildi. Hiçbir zaman olmamışlardı. Beni en çok inciten şey Indy'nin ihanetiydi. O tam bir Yahuda'ydı. Tüm o sohbetler, gece yarısı yürüyüşleri ve kanepede yaptığımız internet sörfleri, hepsi yalandı. Tek gerçek, resmi evrakları imzalatırken yaptığı el çabukluğuydu.

GVM'in teklif ettiği meblağ insanı emekli edecek türden bir para değildi. Hatta yakınından bile geçmezdi. Ama öğrenci borçlarını ödemeye, dairenin sabit giderlerini karşılamaya ve gelecek için plan yapmaya yeterdi. En azından son birkaç yıldaki kendi kendine yeten biri olma çabalarıma değsin isterdim. Tüm kurucuların yaptığı o büyük hatayı ben de yapmış ve parayla ilgili konuları bir başkasının halletmesine izin vermiştim. Onlar da resmen beni aptal yerine koymuştu.

Annemle babama anlatırken yaşayacağım aşağılanmayı düşündüm. Theo'nun bunu bir şakaya dönüştürüp benimle kafa bulmasını. Sanatçı ve yaratıcı Anna diğer insanlara inanmak gibi bir sanrının içinde. Babam bunu bir tür hayat dersi olarak görecek, en azından deneyim kazandığımı söyleyecekti. Annem ise zar zor fark edecekti. Bana katılmaları için diğerlerini davet eden bendim. Öğrencilikteki fikrime biraz ticari zekâ katma amacı güden, geç milenyum ve Z kuşağı odaklı, tüm basılı ve retro

şeyleri vintage dalgasında harmanlayan bir yayın. Mümkünse küçük bir dergi. Ulaşılması çok zor olan demografik markalarla bağlantı kurmanın yeni bir yolu.

Bu arada hainlerin bir isteği daha vardı. Yaz sayısı için yazımı tamamlamalıydım. İşin bu kısmını tehlikeye atarsam anlaşma yine bozulabilirdi. Gülümsedim, her zamanki gibi akıcı bir şekilde yalanımı söyledim ve bu kadar geç kaldığım için özür diledim. Sonrasında da onların timsah gülüşünü görme işkencesine katlandım.

Ama en kötüsü bu değildi.

Indy ve Doug'ın telefonlarını karıştırmaya devam ediyordum ve başka bir şey daha buldum. Röntgenciliğe özgü eylemlerimin başlarında tesadüfen rastladığım o mesajı düşündüm: *Özel e-posta en iyisi. RO vb. konuları konuşmak için ortak bir hesap açtım.* Aslında tüm bu konuların ardındaki esas bulmaca şuydu: Indy bu sürecin ta en başında GVM'nin ilgisini nasıl çekti? Devasa ve mali açıdan güçlü bir medya şirketinin önemli isimleriyle nasıl temas kurabildi? Neticede biz faaliyetlerini berbat bir kiralık daireden yürüten küçük, hayli mütevazı, bağımsız bir dergiydik.

Hayır, gerçekçi olmak gerekirse, en başından itibaren bu işe dahil olan başka biri veya birileri de vardı. Bu hikâyenin başka bir kritik parçası. Artık o kişinin kim olduğunu biliyordum. En küçük olay veya detay bile, aslında farklı bir şey ifade ediyordu. Hayatımdaki bütün parçalar bir araya oturdu. Indy'nin telefonunda son gördüğüm mesaj her şeye yeni bir ışık tuttu.

Bu ilk ihaneti değildi. Çok sayıda ihanetin sonuncusuydu. Çok ama çok aptaldım.

RO vb. konuları konuşmak için ortak bir hesap açtım.

RO, sandığımın aksine "rollover" anlamına gelmiyordu. Finansal bir terimin kısaltması falan değildi. Bir isimdi.

Onlara zarar vermek, hayatlarının şokunu yaşatmak istiyordum. Her şekilde bunun bedelini ödetmeliydim.

İntikam istiyordum.

Bana ihanet etmesi için Indy'ye kimin yardım ettiğini biliyordum. Onun cazibesine kimin kapıldığını. Diğer kadının yanındaki gizemli adamı.

RO.

Richard Ogilvy.

DÖRDÜNCÜ KISIM

61

BEN

Grand Cayman Adası

"Ortalama bir insan ömrünün otuz üç yılını uyuyarak geçirir."

Bana doğru eğildi, bu sayede pahalı parfümünün kokusu ılık bir meltem gibi burnuma çalındı. Genellikle bu aşamadan sonra işler ilginçleşiyordu. "İşin bu mu yani?"

"Evet."

"Uyku doktoru musun?"

"Uyurken suç işleyen insanlar üzerine çalışıyorum." Kartvizitimde, adımın hemen başında "Dr." diye yazıyordu. Dr. Benedict Prince, Abbey, Harley Caddesi. Uyku konusunda uzmandım. Fakat hiçbir platformda tıbbi olarak doktor olduğumu iddia etmedim.

Gayet ciddi olduğumu gördü. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Uykudayken neler yaptığını ya da yapmış olabileceğini hiç merak etmedin mi?"

Birçok insan bu noktada ister istemez rahatsız olur. Çoğu suç bir mesafe unsurunu barındırır. Tıpkı bizim gibi olan ama aynı zamanda bize hiç benzemeyen insanlara dair hikâyelerden keyif alırız. Ama uyku niteliksel manada bu tür bir kategorizasyon yapmamıza müsaade etmez.

Uyku özü itibarıyla evrenseldir, gece de gündüz kadar olağan ve sabittir.

"Ne tür suçlar?"

Konuyu değiştirmedi. Belli ki dikkati hâlâ bendeydi. "Her türden, akla gelebilecek en kötü suçlar dahil."

"Ama insanlar muhakkak uyanır, öyle değil mi?"

"Uyurgezerlerse hayır. Uykudayken kapıları kilitleyen, araba kullanan hastalar tanıyorum. Hatta bazıları cinayet işliyor."

"İnsan böyle bir şey yapsa kesin hatırlar, değil mi?"

"Gözlerinin etrafındaki çizgilere bakılırsa... Tahminime göre dün gece beş buçuk saat uyudun."

Kaşlarını çattı. "O kadar belli oluyor mu?"

"Peki, o beş buçuk saatlik süreçte neler yaşandığına dair bir bilgin, belirgin bir hatıran var mı?"

Duraksadı, çenesini sağ eline koyarak düşündü. "Galiba bir rüya gördüm."

"Nasıl bir rüya?"

"Hatırlamıyorum."

"İşte, tam da bundan bahsediyorum."

Gözlerindeki ifade aniden değişti. Artık bana daha farklı bakıyordu. Sesi canlanıp yükseldi, beden diline de bir dinamizm geldi. "Bir saniye, böyle bir dava vardı. Adı da..."

İşte, bu nihai noktaydı. Aslına bakılırsa çok az randevu bu aşamaya kadar gelirdi. Önce mesleki tanımımla onların canını sıkar, sonra uykudayken işlenen cinayetleri konu eden hikâyelerimle onları korkutup kaçırırdım. Bu da işe yaramazsa son bir detay daha vardı ki o yüzde yüz etkiliydi.

Sonuncu aşamaya gelen, yani gerçeği duyan kimse yanımda bir saniye daha kalmazdı.

Hiç kimse...

"Anna O.," dedim. Şarabımdan, ne yazık ki pahalı bir Merlot'tu, son bir yudum alıp ceketime uzandım.

"Sen o adamsın. Fotoğraftaki... O psikolog."

Hafifçe tebessüm edip saatime baktım. "Evet," dedim. "O bendim."

O büyük olaydan sonra bütün büyük gazetelerin birinci sayfasında yer alan fotoğraftan söz ediyordu: Tutuklanmam, rezil olmam. Trajedi sözcüğü o güne yapışmış gibiydi.

Ben artık farklı bir insandım. Bir yandan da ben hâlâ aynı insandım.

Her zaman sorulan o sorunun gelmesini bekledim. Olan biten onca şeye, Harriet'ın ölümü, uyanış, dairemde bulunan kanıtlara rağmen hâlâ varlığını koruyan bir gizemdi bu. Aralanmamış bir esrar perdesi. Aileleri, eşleri, hatta arkadaşları birbirinden ayıran bir sır. Kimsenin aklından çıkaramadığı ya da sormaktan vazgeçemediği tek soru. Bir kukla ustasına, ipleri sessizce elinde tutan bir Tanrı'ya duyulan tutku.

Hasta X. Anna Ogilvy.

"Suçlu muydu?" diye sordu randevuya çıktığım kadın ya da bir dakika öncesine kadar flörtüm olan ama şimdi eski flörtüm diyebileceğim kişi. "O iki kişiyi bıçaklayarak öldürdüğünde. Cinayetten paçayı sıyırdı mı gerçekten?"

62

BEN

Randevumdan döndüm. Bir refleks gibi telefonuma uzanıp hızlı arama tuşuna bastım.

Saat farkını göz önüne alarak her hafta bu aramayı yapıyordum. Artık resmiydi. Ama yine de gerekliydi. Ben hâlâ biricik kızının odasının kapısının önünde nöbet tutan o babaydım. Bazıları sürgünümü korkaklık, ailemi terk etmek olarak görüyordu. Oysa tam tersiydi. Ben orada olduğum sürece onlar Anna O. hikâyesinin bir parçası olacaktı.

Önce onlar gelmeliydi. Sürgünüm onları daha özgür kılıyordu. Ödenmeye değer bir bedeldi.

Ya da kendimi ikna etmek için ben böyle söylüyordum.

Her zamanki giriş faslını yerine getirdik; merhaba ve nasılsın. Sonra sıra benim o korkunç ama kaçınılmaz soruyu sormama geldi. "Başka bir sorun oldu mu?"

Clara inatçı, azimli ve yetenekliydi. "Geçen hafta sadece bir tane. Avrupalı bir haber dergisinden gelen bir gazeteci Kitty'nin okulunda takılıyordu. Polis onunla konuştu."

"Peki, ya okuldaki diğer çocuklar?"

"Çocukların nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, biliyordum. "Nasıl dayanıyor?"

"Bir şekilde dayanıyor işte. Bir de şu lanet paparazziler bizi biraz rahat bıraksa."

"Biliyorum."

"Ya daire?"

İç çekti. "Bazı komşular hâlâ turistlerin ziyaret etmeye çalışmasından şikâyet ediyor. Görünüşe göre adres geçen ay yine sızdırılmış."

"Kaldırttın mı?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Eğer bir şey varsa..."

"Bak, Kitty beni çağırıyor Ben. Kapatmalıyım."

Kapattı.

Suçlu hissediyordum ki öyle de olmalıydı. Onlar medyanın bitmek bilmeyen baskısıyla mücadele ederken ben tenha bir yerde yaşıyor ve insanların dikkatinden kaçıyordum. Ama ikimiz de bunun en iyisi olduğu konusunda hemfikirdik. Gazetelerin istediği kişi bendim. Evde olmam sadece durumumuzu daha sefil bir hale getirecekti. Onlar ara sıra medyatik çatışmaların ortasında kalıp çok fazla şeye katlanıyordu. Öte yandan eğer ben de hâlâ İngiltere'de olsaydım, ortalık tam bir savaş alanı olurdu.

KitKat'ın spor çantası ve keman kutusuyla okuldan çıktığını ve yoldaki bir yabancının onun fotoğrafını çekmeye çalıştığını hayal ediyordum. Böyle anlarda öfke ve üzüntüden delirecek gibi oluyordum. Şu âna dek hissettiğim en derin üzüntü buydu, sanki biri içimi oyup bütün organlarımı söküyordu. Duvarları yumruklamak, rüzgâra karşı avaz avaz bağırmak ve göz pınarlarım kuruyana kadar ağlamak istiyordum. Kızımı koruyamıyordum. Yetersizdim, işe yaramazın tekiydim ve bir baba olarak başarısızdım. Her akşamı onun için endişelenerek ve en kötü senaryolarla baş etmeye çalışarak geçiriyordum. Gazeteler artık şüphe çekmemek için kadın paparazziler gönderiyordu. Okul kapısında bir çocuğun annesiymiş gibi rol kesip poz veriyorlardı. Hepsi "rezil adli psikolog Dr. Benedict Prince'in" ailesiyle ilgili kısacık bir haber yapmak için.

Aşağılık herifler. Adiler. Kötü, kalpsiz piçler.

WhatsApp'ı açtım ve günlük rutinimin bir diğer parçası haline gelen yeni bir mesaj yazdım: Merhaba tatlım, ben baban. Umarım okulda harika bir gün geçirirsin. Sana kocaman sarılıyorum. Seni çok seviyorum. Baban.

WhatsApp mesajının KitKat'ın telefonuna ulaştığını gördüm. İki tik maviye döndü.

Cevap gelmedi. Zaten artık pek cevap gelmiyordu.

Ne de olsa okul günüydü ve kızım sadece Clara'nın, yani annesinin talimatlarıyla yaşıyordu.

Bu acı gerçek beni her seferinde mahvediyor, kalbimi paramparça ediyordu.

63

BEN

Anna O. davasının son perdesi aylarca manşetlerde yer aldı. Haber hikâyeleri kaçınılmaz olarak daha kanlı ayrıntılara odaklandı: Harriet'ın intiharı, Lola olarak geçirdiği hayatı ve geçmişi, Rampton Hastanesi ve Abbey'ye erişim imkânı, herkesi kandırmayı nasıl başardığı, @Supheli8 bloğu.

Londra'daki o birkaç aylık süreç büyük olay oldu ve koca bir medya döngüsü başladı. Abbey skandalı atlatamadı. #AnnaO etiketi beş ay boyunca trend topic oldu. Halkın ölüm, kan, trajedi ve travmaya olan iştahı hiç de azalacakmış gibi görünmüyordu.

Proje aşamasında olan uzun metrajlı bir film hakkında söylentiler ve Anna'nın anılarını kaleme alacağına dair merak uyandırıcı fısıltılar vardı. Harriet'ın dairesinde define niteliğinde bir sürü kanıt bulunmuştu. Profesör Bloom'un 1991 yılında *Psychiatry Today* dergisinde yayımlanan "Medea Yöntemi: Kişilik ve Parasomni" başlıklı makalesinin üstü ve altı bolca çizili bir kopyası bile vardı. Ayrıca sokaklarda Şeytanın Nefesi adıyla bilinen, genellikle randevulardaki tecavüz eylemlerinde kurbanı bayıltmak veya bir kişinin zihnini kontrol etmek amacıyla kullanılan ve beyindeki sinir hücrelerini bloke ederek kurbanın kısa süreli hafızasını devre dışı bırakmak için alkole karıştırılan bir uyuşturucu olan skopolamin stoğuna da rastlanmıştı.

Teoriler fırtına gibi ortalığı kasıp kavurmaya devam ediyordu: Polise göre, Harriet, Anna'yı çiftlikteki saldırıları fiziksel olarak gerçekleştirmesi için ikna ederken ve ayrıca

bıçaklamadan evvel Bloom'u etkisiz hale getirmek için skopolamin kullanmıştı. Diğerleri Harriet'ın çiftlikteki cinayetleri bizzat işlediğine ve suçu Anna'ya attığına inanıyordu. Çoğu kişi de tüm bunların arkasındaki gerçek beynin Anna olduğunu; Indira ve Douglas'ı öldürme suçundan yırtmak için Harriet'ın yardımıyla derin uyku taklidi yapmış olabileceğini iddia ediyordu. Özetle Anna O. ile Uyuyan Güzel arasındaki savaş son hızıyla devam ediyordu.

Bu arada gerçek Hasta X'in kimliği de hâlâ bilinmiyordu.

Clara'nın tahmin ettiği gibi, Harriet'ın Anna'ya yakınlığı ve cinayet gecesi çiftlikte bulunması CPS'nin Anna'ya yönelik suçlamaları resmen düşürmesi ve beni dava etmemeye karar vermesi anlamına geliyordu. Adalet Bakanlığı da gözaltındaki Anna'yı serbest bırakmayı kabul etti. Anna uyandığından beri travma sonrası amnezi yaşadığını, çiftlik veya işlediği suçlar hakkında hiçbir şey hatırlayamadığını iddia etmişti. Bazıları ona inanmış, bazıları ise hiç inanmamıştı.

Bir zamanlar ben de inanıyordum. Ama Anna takımından Uyuyan Güzel'e geçmiştim. Harriet'ın intiharından sonra ortada cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Bir zamanlar sırf onu mahkûm ettirmek üzere Anna'nın uyanmasına yardım ettiğim için yanlış tarafta olduğumdan endişeleniyordum. Şimdi ise Stephen Donnelly'nin ta en başından beri haklı olup olmadığını merak ediyordum.

Anna iyileşme sürecine İngiltere dışında devam etti. Tedavisindeki rolüm sona ermişti. Birkbeck'teki yarı zamanlı öğretmenlik görevim de aynı şekilde. Fotoğrafçılar dairemin dışında pusuya yatmaya devam ediyordu. KitKat okulda taciz ediliyordu. İngiltere'deki hiçbir klinik veya üniversite beni işe almıyordu. Davayla ilişkili olmam bile adımın lekelenmesine yetmişti.

Ama asıl dönüm noktası iki ay sonra yaşandı. Bir muhabir röportaj yapmak için KitKat'ın okul çantasının içine gizlice bir not koymuştu. İşte, o zaman Clara gitmemi söylemişti. Hemen o gece Grand Cayman'daki UCCI'ın lisansüstü eğitim programında misafir öğretim üyesi olmamla ilgili teklifine cevap verdim ve uçağa atlayıp ülkeyi terk ettim.

Sonra hayat devam etti. Medyadaki söylentilere göre, Anna görünüşünü değiştirmiş ve kendi isteğiyle sürgün hayatı yaşamaya başlamıştı. Clara, Met'ten ayrılıp Thames Valley Polis Teşkilatı'ndaki görevine geri dönmüştü. O ve KitKat göz önünde olmak istemedikleri için tekrar Oxfordshire'a taşınmıştı. Bloom'un Islington'daki evi satılmıştı. Çevrimiçi ortamdaki varlığımı silmek için pahalı avukatlar ve sosyal medya ekipleri tutmuştum.

Ama yine de kaşımaya devam ettiğim bir yaram vardı.

Hâlâ cevap bekleyen, daha doğrusu cevaplanması gereken tüm o sorular.

Davanın bir arşivini oluşturmaya başladım. Eski gazeteler, dergi makaleleri, elle yazılmış notlar. Olanları anlamlandırmaya, mantıklı kılmaya çalışmak kişisel terapimin bir parçası haline gelmişti.

Anna Ogilvy özgürdü. Ama ben sürgün hayatına mahkûm edilmiştim. Aile düzenim temelinden bozulmuştu. Harriet günah keçisiydi ama en önemli gizemler çözülmeden kalmıştı.

Bu kapanış yeterli değildi. Hem de hiç.

Gerçeği bulmalıydım.

Ölene dek onu aramalı veya onu ararken ölmeliydim.

64

BEN

Teoriler, teoriler.

Eski teorilerime geri döndüm. Bu benim yeni ritüelimdi.

Duvarda kendi panolarım vardı.

İlk pano Harriet Roberts ile başlıyordu. Sally Turner'ın kızı olduğunu doğrulayacak kesin bir kanıt tespit edilememişti. Öte yandan aksini iddia edecek bir kanıt da bulunamamıştı. Hasta X hâlâ bir hayalet, koca bir boşluk, bir hiçlikti. En nihayetinde geçmiş asla tam olarak bilinemezdi.

Hâlâ karşı argümanı destekliyordum. Tarihler uyuşmuyordu. Mantık da keza. Broadmoor bir hastanın çocuğunu hemşire olarak çalıştırmazdı.

Harriet başrol değil, yardımcı oyuncuydu. Bloom'un vaka notlarındaki ipuçlarını düşündüm. Hasta X'in efsanevi arkadaşının bilmecesi:

VB: Arkadaşını yakın zamanda gördün mü?
PX: Evet.
VB: Arkadaşının bir adı var mı?
PX: Evet.

Sonra Bloom'un gözlemleri "arkadaş" diye tabir edilen kişiyi psişik bir yanılsama olarak nitelendirip görmezden geliyordu:

> Ben hâlâ arkadaşın gerçek olmaktan ziyade uydurulmuş bir kişi olduğunu düşünüyorum. X'in omzunda bir şeytan.

Psikolojik bir tampon, psikolojik açıdan hasar görmüş çocuklarda yaygın görülen bir semptom.

Ya Bloom yanılıyorduysa ve arkadaş gerçekse? Ya Harriet, X değil de X'in arkadaşıysa? Vaka notlarında bahsi geçen sırdaş o ise. Ziyaretleri hayal ettikçe bir tür sempati geliştirmeye başladım. Genç bir erkek (Hasta X) genç bir kadını (Harriet) baştan çıkarıyor. Hasta X'in Harriet üzerindeki büyük etkisi bu olabilir miydi? Hemşire-ziyaretçi yol ayrımında filizlenen bir sevgi. Peki, Anna'nın rolü bu teoriye nasıl uyuyordu? Vakaya ilişkin herhangi bir teori bütün parçaları nasıl kapsayabilirdi?

Şimdi diğer panolara döndüm. Harriet'ın dairesinde bulunan notlar her şeye yeni bir ışık tutuyordu. Buna doksanların sonlarında Broadmoor'da Profesör V. Bloom önderliğinde yürütülen sözde Medea deneyinin varlığı da dahildi.

Harriet'ın notlarına göre, Sally Turner (Cranfield'daki bütün hastalar gibi) hücrede tutuluyordu. Ancak odası farklıydı. Olayın kötü şöhreti, yüksek intihar riski, diğer hastalara yönelik tehdit potansiyeli ve Medea deneyinin kolaylığı göz önüne alındığında, Sally Turner personel tarafından "kafes" olarak nitelendirilen özel yapım bir cam hücrede tutuluyordu. Bu sayede de 7/24 izlenebiliyordu. Yemekleri küçük bir bölmeden teslim ediliyordu. Turner'ın günlük egzersiz saati için altı kişilik bir kilit açma prosedürü gerekiyordu. Aslında Sally Turner'ın hücresi başka bir hücre emsal alınarak yapılmıştı: Tutuklu olarak Yorkshire'daki HMP Wakefield'da kalan seri katil ve eski Broadmoor sakini Robert Maudsley için özel olarak yapılmış bir odadan ilham alınmıştı. Onun cam hücresi de "kafes" olarak adlandırılıyordu, ayrıca *Kuzuların Sessizliği* filmindeki Hannibal Lecter'ın odasına da çok benziyordu.

Medea deneyinin kesin detayları hâlâ spekülasyona açıktı. Fakat Bloom'un eski makalesi basın tarafından resmen yağmalanmıştı. *Psychiatry Today*'in Kasım sayısındaki o yazıda listelenen yöntemler kutsal kitap olarak kabul ediliyordu: Uyku yoksunluğu, gelişmiş kısıtlama yöntemleri, duyusal aşırı yükleme. Psişik parçalanma.

Panolardan uzaklaştım. Tekrar dizüstü bilgisayarımın başına geçtim ve dün gece gelen e-postayı açtım:

KİME: benedictprince9@outlook.com
KİME: socialservices@lambeth.gov.uk
KONU: Sorgu #7HYU8902

Sayın Dr. Prince,

Lambeth Belediye Meclisi'nin Ocak-Aralık 1999 dönemiyle veya "Sally Turner" anahtar sözcükleriyle ilgili sosyal hizmetler ekibimizin çalışmalarına ilişkin arşivlenmiş kayıtları yayınlayamadığını bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Bu kararla ilgili bir şikâyette bulunmak isterseniz lütfen veri uzmanıyla iletişime geçin.

Saygılarımızla,
Sosyal Hizmetler Yönetim Ekibi
Lambeth Belediye Meclisi

Başka bir çıkmaz sokak.

E-postayı "Hasta X" başlıklı klasöre sürükledim. İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, Adalet Bakanlığı ve Kabine Ofisi'nden de nazik ama içi boş cevapların olduğu e-postalar almıştım. Sally Turner'ın tutuklandığı dönemdeki güncel raporlar, ergenlik çağında bir çocuğu olduğunu doğruluyordu. Yani çocuğun on sekiz yaşından küçük olduğu kesindi. Ama ismi hiçbir yerde geçirilmemişti. Malum o dönem Facebook ve Instagram gibi sosyal medya araçları bu denli yaygın değildi. Aile fotoğrafları falan yoktu. Olsaydı bile, söz konusu çocuk sosyal hizmetlerin koruması altına alınırdı ve Bloom'un dava dosyasındaki ipuçlarına göre, şu anda da NCA'nın Birleşik Krallık Korunan Kişiler Hizmeti bünyesindeki tanık koruma programında kayıtlı olurdu.

Hasta X'in gerçek kimliğine dair en ufak bir bilgi kırıntısı bile hızla elimden kayıp gidiyordu. Dosyalarımı silmeliydim. Albümleri yakmalıydım. Bloom'u, Harriet'ı, Broadmoor'u, Cranfield Koğuşu'nu ve Medea'yı sonsuza dek unutmalıydım. Ama bu artık benim için bir zorunluluk, hatta takıntıydı. Hâlâ kurtulamadığım

bir mecburiyetti. Hayatımın diğer kısımlarını ayakta tutmamı ya da genel olarak benim ayakta kalmamı sağlayan bir destek.

Şu anda uyku psikolojisi konulu özel bir akşam kursuyla birlikte Olympic Yolu'ndaki UCCI kampüsünde haftada iki gün ders veriyordum. Haftanın geri kalanında da hastaları kendi özel kliniğimde tedavi ediyordum. Genellikle bilişsel davranış terapisi ve anksiyete bozuklukları gibi konularda yardıma ihtiyaç duyan, bunun yanı sıra uyuma güçlüğü çeken hastalardan oluşan küçük ama istikrarlı bir danışan listem vardı. Artık polis davalarında danışmanlık yapmıyordum.

Sessiz sakin, neredeyse görünmez bir hayat yaşıyordum. Ama bunun sonsuza dek süremeyeceğini de biliyordum. Saçma sapan randevulara çıktığım oluyordu elbette ama ben özünde kişisel temas ve nitelikli sohbet özlemi çekiyordum. Er ya da geç günahlarım beni yakalayacaktı. Dairemden en hızlı şekilde kaçmak için hazır beklettiğim bir çantam bile vardı. Randevuya çıktığım kadınlardan biri bir yerde olur olmaz bir konu açıp insanları kuşkulandıracak, dedikodu yayılacak, e-postalarım ve aramalarım hack'lenecek, medya saniyesinde buraya akın edecekti. Aniden ofisimin kapısının çalınmasını veya bir arabanın yaşadığım yerin önüne yanaşmasını bekleyerek yaşıyordum.

Hayatım İngiliz gazetelerini okuyarak, Anna O. davası kapsamında ele alınan vazgeçme sendromu ve duyusal uyaran teorimle ilgili imalarla boğuşarak veya ahşap panoların önünde volta atıp çeşitli teorileri kendi içimde tartışarak geçiyordu. Randevularımın çoğu Anna ile bitiyordu. Bazıları ise geride bıraktığım aileme dair hikâyelerle sonlanıyordu.

Zamanım o kadar boldu ki bu davanın gizemleri, bilmeceleri ve çelişkileri içinde kaybolabiliyordum. Aldatıldığım ve ihanete uğradığım yolların haritasını çıkarabilirdim. Arayış temelli görevime devam ediyor; bazı gerçeklerin dedikodu boyutuna veya önemsiz bilgilere indirgenmesine izin vermeyi reddediyordum. Hâlâ var gücümle savaşıyor ve bekliyordum.

Cevabı ortaya çıkarmalıydım. Esrar perdesini yırtmalı, bu büyük gizemi çözmeliydim. Alternatif bir senaryoyu düşünmek bile çok ama çok acı vericiydi.

Hasta X'i bulmak elimde kalan tek anlamlı şeydi.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

26 Ağustos

Daire. Bugün hep gülümsedim. Erken kalktım, koşuya çıktım. Doug ve Indira ortalıkta belirince de geri döndüm. Yuvarlak cam masanın etrafında oturduk. Indira granola, Doug ise Coco Pops yiyordu. Ben de yavaşça bir muz yiyor ve bir smoothie içiyordum. Dün geceki tepkimi yargılıyormuşçasına birbirlerine baktıklarını görüyor ve kararlılığımın tekrar arttığını hissediyordum.

Broşürü masaya bıraktım. Onlara teklifimi sundum. Annem hafta sonu kaçamağı için özel bir davet kazanmıştı. Postayla gelmişti, o meşhur pazarlama hilelerinden biri. Telefon yoktu. Dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktu. Çiftlik adında bir yerdi. Evet, *orası*. Bu, yeni maceranın başlangıcını kutlamamız için onlara hediyemdi!

Yapmacık bir şekilde gülümseyip teklifimi kabul ettiler. St. James Meydanı'na ve Londra Kütüphanesi'ne gittim. Yalan söylemek düzenli egzersizle geliştirilmesi gereken bir kastı.

Telefonumu kontrol ettim. @HastaX'ten bir mesaj daha gelmişti. Çiftliğin ayrıntılarını, varış saatlerimizi, müsait olacağım saatleri yazdım. İlk gerçek buluşmamız için mükemmel bir yerdi. Sonunda ismini bir yüzle bağdaştırabilecektim. Sonunda yazımı yayımlayabilecektim.

Yeniden umutluydum.

27 Ağustos

Ogilvy Kuleleri, Hampstead. Hafta sonu gezisini planlamak üzere yapılan bir aile görüşmesi.

Annem CEO. Babam CFO. Ben COO'yum. Theo da Moral Şefi.

Seyahat programı şu şekildeydi: Ayın 29'unda çiftliğe varacaktık. "Aile Paketi" bütün ekipman, konaklama ve yiyecek hizmeti dahil olmak üzere altı misafirden oluşuyordu. Aile Paketi kapsamında misafirlere izin veriliyordu ki Indira'yla Doug da tam burada devreye giriyordu.

Saat 16:00'dan gece 12:00'ye kadar sadece "Orman" olarak bilinen yere, ziyaretin odak noktasına doğru yola çıkacaktık. İki takım olacaktı: Avcılar ve Survivor'lar. Kanal 4 ve 5'te sürekli yayınlanan o dış mekân realite şovlarını hayal ettim.

Bugün anneme karşı poker suratımı takındım. Babama hiç bakmıyordum bile. Hepsine yalan söylüyor ve mutlu bir aileymişiz gibi rol yapıyordum. İhaneti yüzünden öz babamı mahvetmekten şimdilik kaçınıyordum. Ona daha sonra sıra gelecekti.

GVM'in dergiyi satın alması hakkında hiçbir şey söylemedim. Babamın ne kadar şey bildiğini ve Indy'nin onu ne kadar kandırdığını merak ediyordum. Ama hazırdım. Madem satın alma işleminin kritik bir parçası olamayacaktım, o halde bana tek bir seçenek kalıyordu. Ne yapıp edip bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak. Bunu yapabilirdim. Çiftliğin broşürüne tekrar baktım ve @HastaX ile tanışacağım anı düşündüm.

Orman. Bir medya fırtınası. Artık GVM diye bir şey olmayacak, o defter sonsuza dek kapanacaktı.

Kazanacaktım. Ben hep kazanırdım.

Bu bir Ogilvy ailesi kuralıydı.

65

BEN

Son geldi mi, aniden geliyordu. Grand Cayman'daki sürgünüm de hiçbir uyarı vermeden sona ermişti. Bir gün yarı saklanır vaziyetteyken ertesi gün bulunuyordum. Hesaplaşma ânı daha da derin bir şeyi fark etmemi sağlamıştı. Sürgün, geri dönüş vaadini de içeren bir kavramdı. Oysa aforoz öyle değildi. Ya ikisini birbirine karıştırdıysam? Ya bir daha asla bu adayı terk edemezsem?

Gün her zamanki gibi başlamıştı. Ofise vardığımda saat on buçuğu az geçmişti. Hava durumu tahmini fırtınalı bir hafta olacağını söylüyordu. Yarı zamanlı çalışan sekreterim Sofia telefonla görüşüyordu. Bir fincan İngiliz çayı demledim. Bir yandan da dergideki makalemde yer alacak bir satırı düşünüyordum. Ardından o günün ajandasına baktım ve isimlere aşinalık kazanmaya çalıştım.

Sofia görüşmesini bitirdikten sonra ofisime geldi. Bir tabak bisküvi getirdi. Bir tane kendisine alıp tabağı masanın üstüne bıraktı.

"Korkarım ki uğraştırıcı bir gün olacak," dedi. O da benim gibi ülkesinden uzaktaydı. Valilik Ofisi'nde çalışan diplomat bir kocası ve bazen ofisimi yarış pisti olarak kullanmayı seven küçük bir oğlu vardı. "Düzenli hastalarla yenilerin karışımı."

"Angus doğum günü hediyemi beğendi mi?"

Sofia gülümsedi. "Psikolojiye giriş, altı yaşında bir çocuk için biraz ileri seviye bir kitap olabilir."

"Saçmalık. Onun yaşındayken Freud okumaya başlamıştım."

"Bunu daha önce söylememiştin."

İlk hastamla ilgili ayrıntıları incelemeye devam ediyordum. "Elizabeth Cartwright. Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor."

Sofia ofisimi toplamakla meşguldü. Muazzam bir hızla belgeleri düzgün bir şekilde raflara yerleştirdi. "Dün aniden aradı. Müsait olduğun ilk saate randevu almak istediğini belirtti."

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Ben daha soramadan telefonu kapattı. Bu arada mali durumumuz müşterileri geri çevirecek kadar iyi değil."

"Haklısın." E. Cartwright hakkındaki yetersiz ayrıntıları okumayı bitirip arkama yaslandım. "Yine de... Bana kalırsa, teknik olarak müşteriden ziyade hasta olarak anılmayı tercih ederler. Peşin mi ödedi, yoksa kapı kilitleme egzersizlerinden birini daha mı yapacağız?"

Bazen kendimi hâlâ Harley Caddesi'yle Abbey'yi hayal ederken buluyordum. Sofistike müşteriler, lüks ambiyans. Bu kadar küçük ve mütevazı bir klinik yönetmenin en büyük sorunu da buydu işte; faturalarını daha sonra ödeyeceğine dair söz veren ama gizemli bir şekilde asla ödemeyen hastalar. Pahalıya patlayan bunca tecrübeden sonra artık ofisten çıkmadan önce ödeme yapmaları konusunda ısrar ediyordum. Hal böyle olunca da Sofia zaman zaman para eline geçene kadar ön kapıyı kilitli tutmak durumunda kalıyordu.

"Tamamı peşin ödendi," dedi Sofia.

"Tıbbi geçmişine dair herhangi bir bilgi vermedi mi?"

"Hayır."

"Peki, beni ziyaret etme nedeni nedir?"

"Bu konuda da herhangi bir bilgi vermedi."

"Bu kişi, yani Bayan Cartwright neden buraya geldiğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi mi? En azından ziyaretinin bağlamını falan belirtmedi mi?"

Sofia ortalıkta duran kitaplardan birini daha yerine koydu. İşaret parmağını rafın yüzeyinde gezdirdi. "Görüşeceği kişinin sen olduğundan emin olmak istiyordu. Başka bir personelle görüşme ihtimalini kesin surette elemek ister gibi bir tavrı vardı."

"Kaç personelimiz olduğunu düşünüyor ki?"

"Çok meşgulsen eğer, öncesinde ona bir deneme sürüşü yaptırabilirim."

Gülümsedim ki bugünlerde nadir gösterdiğim bir tepkiydi. Sofia'nın İngiltere'de büyük ölçüde yok olmuş, biraz ciddi, biraz da okullu genç kız gibi çıkan bir sesi vardı. Onu ileri düzey Latince öğrenmek için yoğun bir şekilde çalışırken hayal ettim. Gurbetçilerin kendilerini abartmak gibi bir eğilimi vardı, bir tür memleket parodisi gibi. Bu arada bugünün kötü bir gün olacağına dair korkunç bir his vardı içimde.

Saate baktım. On beş dakikalık daha boşluğum vardı. "Gelince onu içeri al. Ben de bu arada herhangi bir magazin veya dedikodu sitesiyle bağlantısı olup olmadığını bulmaya çalışacağım."

İnternette "Elizabeth Cartwright" ismiyle ilgili herhangi bir iz aradım. Bu isimde yüzlerce kişi vardı. Sonra para transferindeki banka bilgileri gibi ufak çaplı verileri kullanarak arama alanını bir nebze olsun daralttım. Ama yine bir şey bulamadım. Üstüme çöreklenen huzursuzluk hissini atmaya çalıştım.

Saat on birde kapı zili çaldı. Birkaç saniye sonra Sofia yeni gelen hastayı karşıladı. Ardından standart kabul prosedürünü uygulamaya koydu: Dakika başı çay veya kahve içer mi diye sormak, doldurulması gereken başka bir formu uzatmak, çağrı gelene kadar orada bekletmek, herhangi bir alarm belirtisi veya sırt çantasında ya da cebinde saklı bir şey olup olmadığını gizlice kontrol etmek.

Harriet'ı düşündüm. Acaba bu yeni hasta @Supheli8 takipçilerinden biri, sıkı bir destekçi ya da fanatik, benim şeytanın ta kendisi olduğuma ve onun yerine ölmem gerektiğine ikna olmuş biri olabilir miydi? Ya da daha kötüsü, beynini yıkamak için çok sevgili Anna'larını Abbey'de zorla tuttuğumu iddia eden ve intikam almak isteyen bir Anna takımı üyesi olabilir miydi?

Kapıda o meşhur tıklatma, daha çok parmak eklemiyle yapılan hassas bir dokunuş sesi duyuldu ve sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Sofia başını içeri uzattı. "Bayan Cartwright geldi."

"Teşekkür ederim," dedim, müşterilerime, yani hastalarıma özel en derin ve en net ses tonumu takınarak. "Lütfen onu içeri al."

Ben hâlâ bir profesyoneldim. Bu, eski kimliğimin bozulmamış bir parçasıydı. Hastalarıma iyi bir hizmet, hoşgörülü ve anlayışlı bir tavır sunmaktan gurur duyuyordum.

Sofia'nın, "Şimdi içeri geçebilirsiniz," dediğini duydum.

Ayağa kalktım. Sofia görüş alanımdan çıktı. Yeni hastamın bedeninin yarı hizasına gelince kafamı kaldırıp baktım. Orta boylu, ince omuzlu ve çene hizasında kesilmiş koyu renk saçları olan bir kadın. Yüzünün üst yarısı, sıcağı savuşturmak için geniş kenarlı bir şapkanın altına saklanmıştı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve bana bakıp gülümsedi.

Değişikliklere rağmen tanıdığım bir gülümsemeydi. Direkt içimi gören, ruhumun derinliklerine bakan bir gülümseme.

Beni cennette bulan ve güneşimi kapatan bir fırtına.

Ancak o zaman anladım.

Aniden... acı verici bir şekilde... Gerçek gün gibi ortadaydı.

Bundan kaçamayacaktım. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım yakalanmam kaçınılmazdı.

Anna.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

28 Ağustos

Londra Kütüphanesi, St. James Meydanı. İşe gömüldüm. Şu an sahip olduğum tek şey intikamdı. Indira'dan, Douglas'tan ve babamdan alacağım intikam. Hepsine bela okuyor, varlıklarına lanet ediyordum. Keşke ölmüş olsalardı.

Hayır, hayır. Zamanımı bununla harcamamalıydım. İş benim kurtuluşumdu. Geçmişe dair bu araştırma –Bloom, Medea, Sally Turner, Stockwell Canavarı– sayesinde akıl sağlığımı koruyabiliyordum. @HastaX başlığı söylediğinden beri araştırma yapıyor, haftalardır onu bulmaya çalışıyordum. Ama sonunda bir asistan tıka basa dolu tesisin derinliklerinde bir yerde bir kopyasını buldu. *Psychiatry Today*'in 1991 Kasım sayısının fiziksel bir kopyası hâlâ duruyordu. İçindekiler sayfasına baktım. 22. sayfadaki makaleyi görünce çok heyecanlandım: Dr. Virginia Bloom'un "Medea Yöntemi: Kişilik ve Parasomni" adlı makalesi.

En üstteki biyografide şöyle yazıyordu: "Dr. Bloom, Broadmoor Hastanesi'nde Danışman Klinik Psikolog. Uyku bozuklukları ve uykuyla ilgili suçlar konusunda uzman. Şu anda ilk kitabıyla ilgili araştırmalar yapıyor." Makale beş sayfalık ağır bir metindi. Oturdum, kendimi hazırladım ve okumaya başladım.

Teknik bilgiye sahip bir kitleye hitaben yazılmıştı. Makalenin çoğu benim gibi meslekten olmayan, yani sıradan insanları aşan bilgi ve terimlerden oluşuyordu. Ancak anlayabildiğim ve kayda değer bulduğum bazı paragraflar da yok değildi. İşte, bu!

Doksanlı yılların başından kalma, artık yayımlanmayan bir psikoloji dergisinde yer alan, bir köşede unutulmuş, eski, sararmış, hatta kararmış bir makale bütün gizemi çözebilirdi.

Son bölümü ikinci kez okudum:

Sonuç: Medea Yönteminin Formüle Edilmesi

Medea Yöntemi, güvenli hastane ortamında görülen en uç vakaları ve hatta en uç suçları ele almaya yönelik yeni bir psikolojik müdahale türü önerisidir. Bir yetişkinin bir çocuğu öldürmesi. Bir ebeveynin öz oğlunu veya öz kızını öldürmesi. Bir yetişkinin ebeveynini veya büyükannesiyle büyükbabasını öldürmesi. Euripides'in oyunundaki Medea gibi, bu suçlar Batı toplumunun en büyük tabularını yıkmaktadır. Normal ahlaki sınırların veya geleneksel etiğin ötesine geçmektedirler. Freud'un "id" fikriyle popülerleşen sapkın ve sosyalleşmemiş düşüncelerdir. Gerçekten de Euripides, Medea'nın yaptıklarını keşfeden İason'ın sarf ettiği sözlerle bu suçlara karşı genel kamuoyunun tepkisini özetler: "Böyle bir cinayetten sonra hem güneşe hem de dünyaya meydan mı okuyorsun? / Büyük bir kirliliğin suçlusu sen değil misin? Tanrıların laneti üzerine olsun, hayatın yanıp kavrulsun!"

Bu makale, bu tür aşırı suçların ancak benzer düzeydeki aşırı çözümlerle tedavi edilebileceğini savunmaktadır. Hastanın zihninde bariz bir başarısızlık söz konusu olduğunda, bu sadece ayarlamalar, düzenlemeler veya farmakolojik çözümlerle onarılamaz. Bunun yerine tamamen parçalanıp yıkılmalı ve yeniden inşa edilip şekillendirilmelidir. Medea Yöntemi –hâlâ soyut bir pratik olsa da– bunu bir uzman ve adli tıp ortamında yapmanın birkaç yolunu önermektedir: Uzun süreli izolasyon, 7/24 gözetim, uyku yoksunluğu, gelişmiş kısıtlama yöntemleri ve duyusal aşırı yükleme. Ancak o zaman mevcut hasarlı düşünce süreçleri ortadan kaldırılabilir ve yerine daha sağlıklı bir ruh inşa edilebilir. Bir cerrah tümörü vücutta tutarak tedavi etmez. Kesip çıkarma iyileşmenin ilk adımıdır. Modern psikoloji sonunda

psikanalitiğin gölgesinden çıktı. Artık tedavinin açık uçlu bir süreç, hiç durmadan konuşmanın gerçekleştiği bir terapi olduğuna inanmıyoruz. Sonuçlara ihtiyacımız var. Ölçütlere, kriterlere ihtiyacımız var. Bunu başarmanın bir yolu da bu.

Medea önerisine yönelik bariz itirazlar etik bir perspektiften kaynaklanmaktadır. Peki, bu yöntem dahilindeki öneriler, Cenevre Sözleşmesi'nin "acımasız ve sıra dışı cezalar" olarak tanımladığı işkence temelli uygulamalarla bir tutulabilir mi ya da bu emsalde mi? Peki, AİHS'yi ihlal eden bir unsur içeriyorlar mı?

Cevabım çok açık: Hayır. Aslına bakarsanız akıl hastalıklarını tedavi etmeye çalışmaktansa, bu hastaları süresiz olarak gözetim altında tutmak ya da mahkûm etmek uzun vadede çok daha büyük bir kötülük, tabiri caizse bir zulümdür. Hastaları bir akıl hastanesine kapatıp beşikten mezara kadar hapis cezasına çarptırma günleri artık sona ermeli. Tek bir hastayı güvenli bir tıbbi tesiste tutmanın yıllık maliyeti altı haneli rakamlarla ifade edilmektedir. Broadmoor gibi tesislerde ortalama kalış süresini azaltmamız artık bir seçim değil, gerekliliktir. Bu da demek oluyor ki basitçe kontrol altına almaktan ziyade tedaviye yönelik sert önlemlere başvurmak elzemdir.

Bu hipoteze yönelik uygun verileri sağlamak için saha çalışması gerekecektir. Konunun doğası gereği, tam bir deneme süreci yürütmek lojistik olarak zor olacaktır. Yine de böyle bir müdahalenin hasta rehabilitasyonu aracılığıyla kontrollü bir ortamda yürütülmesi gerektiği kanaatindeyim. Eski bir deyim vardır: "Dost acı söyler." Yani bazen kibar ve düşünceli olmak uğruna kaba veya sert olmak zorunda kalabiliriz. Medea yönteminin olası olumsuz etkileri, en uç hastalara iyileşme şansı vermenin uzun vadeli faydalarının yanında devede kulak kalacaktır.

Yeni bir psikolojik müdahale türü olan bu soyut önerinin, zamanı geldiğinde detaylı olarak ele alınabileceğini ve yakın gelecekte kontrollü bir deney ortamında test edileceğini ümit ediyorum.

Medea yöntemini Google'da aradım ama hiçbir sonuç bulamadım. Psikolojiyle ilgili diğer önemli deneyleri araştırmaya çalıştım. Bu kez çok şey çıktı: En kötü şöhretli olandan (Stanford Hapishane Deneyi) komik olana (parapsikolojideki Philip Deneyi) ve ölümcül derecede ciddi olana (şizofreni için MIDAS Denemesi) kadar.

Gece geç saatlere ve sabahın ilk saatlerine kadar okumaya devam ettim. Stanford, Philip, MIDAS, Rosenhan, Diogenes, Milgram, İyi Cuma Deneyi... Hepsi vardı ama MEDEA yoktu.

Şüpheli MARATON'umu tekrar düşündüm. Bu dava M harfiyle doluydu. Şüphelerimin yersiz olup olmadığını, şüphelimin gerçekten Sally Turner'ın çocuğu olup olmadığını merak ediyordum. Belki de bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu ve hiç olmayacaktı. Fotoğraf, yıllık, bağlayıcı kıvılcım... Her şey geçmişin karmaşasında kaybolmuştu.

Bir fikir edindiğimde saat gece ikiyi geçiyordu. Zihnimin bir köşesinde bir yara gibi kaşınıyor, her şeyin içinde gizleniyordu. Dillenmemiş bir korku.

Wikipedia'ya geri dönüp "İngiltere Sağlık Bakanı" yazdım ve "Sorumluluklar" başlığı altında listelenen maddelere göz atmaya başladım, 1990'ların sonuna kadar on yıllar boyunca geriye gittim.

Satırı bir kez okudum, sonra bir kez daha. Keşke bu kadar meraklı olmasaydım. Ama zaten biliyordum. Bunun acısını zaten tüm bedenimde hissediyordum.

Şüphelerim, korkum burada siyahla beyaz kadar net bir şekilde doğrulanmıştı.

Geçmişin bütün ağırlığının beni ezdiğini hissedebiliyordum. Adalet geliyordu.

Annemle babamı; ailemin karmaşık, korkunç karmaşasını ve şu ana kadar olan her şeyi düşündüm.

Ve bir şey fark ettim.

Biz lanetlenmiştik, ta en başından beri lanetliydik.

66

BEN

Uzun zamandır bu ânın gelmesinden korkuyordum. Öte yandan bunu hayal de ediyordum. Ama hiç böyle düşünmemiştim. Buradaki sürgünüm eskiden yaşadığım hayattan çok farklıydı.

Hasta X'i aramama rağmen, içten içe geçmişin mühürlenip her şeyin tarih olmasına izin verilebileceğini umuyordum. Başkalarının suçluluğunu tespit etmeye ama kendiminkini unutmaya çalışmıştım. Şimdi aniden o eski varoluşlar geri dönmüştü. Ölmeyi reddeden sırlar. Bedeli ödenmesi gereken eski günahlar.

Sessizlik sürdü. İkimiz de bunu bozacak kadar cesur değildik. Ya da hemen yapamadık. Birbirimizin etrafında dönüp durmaktan memnunduk. Öfkeli yaratıkların avlarını kovalayıp intikam aldığı Yunan mitlerini düşündüm. Anna'nın gelişi bir işaretti. Savaşabilir ve mücadele edebilirdim ama bu şey benden daha büyüktü. Trajik kahramanlar kaderlerinden kaçamazlardı. Kendi ölümlülüğüme dair soğuk ve ani bir önsezi hissettim.

Anna kendini yeniden şekillendirmiş, hatta baştan yaratmıştı. Anna O. ile ilişkilendirilen tüm klişeler, şeker sarısı efsanevi saçları, akademik kariyer imajı veren gözlükleri, sayısız internet sitesi afişi, televizyon ekranları ve gazete eklerinde şehvetle sergilenen salaş tarzı değişmişti. O artık tamamen başka biriydi, orijinaline sadece asgari düzeyde saygı gösteren bir yeniden icat, bambaşka bir sürümdü. Saçları artık gür veya peri kızlarınınki gibi değildi. Kusursuz bir simetriyle makaslanmıştı. Yüzünde, saçlarının yanaklarını ve gençlikten arındırılmış çene hattını

çevreleme biçiminde ilk kez Richard'ın izlerini gördüm. Zaman galip gelmiş, çeşitli maskeler bir kenara bırakılmıştı.

Artık kayıp bir ergenliğin hayaleti tarafından rahatsız edilmiyordu. Vücudu taş gibi sağlam ve sabitken, zamanın çizgileri yüzüne kazınmıştı. Cildi kırışmış, saçları yıpranmıştı ama diğer her şey aynı kalmıştı. Anna'nın kıyafetleri daha keskin, daha canlı ve şıktı. Mağazadan satın alınan gözlüklerin yerini kontakt lensler almıştı. Genç kızlığın doğal lekelerini taşıyan cildi artık bebek poposu kadar pürüzsüzdü, ayrıca ince ve renkli dokunuşlarla desteklenmişti. Sanki diğer bütün versiyonlar sadece bir prototipti ama bu seferki sonuna kadar gerçekti.

Kendimi toplamak için bir an durdum. Ben de tamamen yabancı biri gibi görünüyor olmalıydım. Yüzüm Grand Cayman'ın yakıcı güneşi yüzünden kösele gibiydi, yanmıştı. Kollarım tabakhaneden çıkmış gibi görünüyordu. Artık daha açık renkli olan saçlarım da hafif bir İskandinav görünümü veriyordu. O ölümcül çağrıya cevap veren ve Harley Sokağı'na koşan Benedict Prince kendi jenerasyonunun tipik bir İngiliz örneğiydi; solgun, titrek, mikrodalgada pişirilmiş yemekleri çok yediği için hep nefes nefese. Ama artık öyle değildi.

Şimdi daha zayıftım. Kaslarım derime yapışıyordu, kilom doksandan biraz fazlaydı. Saçlarım yanlardan düzgünce tıraşlanmış, sakalımı tamamlamak için de geriye doğru taranmıştı. İlk kez tarz sahibi biri gibi görünüyordum. Köhne banyomda elimde tıraş makinesiyle dikilmekten ve eski beni hatırlatan detayları yok etmekten keyif alıyordum. Dahası artık egzersiz yapıyordum. Yaşlanmanın adaletsiz yüzüne rağmen hayatımda hiç olmadığı kadar formdaydım.

Ölüm artık beni korkutmuyordu.

Bu da iyi bir şeydi. Çünkü bir katilin karşısında duruyordum.

"Lütfen oturun," dedim. Beynim otomatik pilottaydı. Aklıma gelen tek şey buydu. Ne bildiğini, neden burada olduğunu, ne kadar tehlikede olduğumu bilmek istiyordum.

Evimde hazır bekleyen, bir iki ay yetecek kadar erzakla dolu küçük çantayı almak için hâlâ zamanım olup olmadığını. Başka bir sürgüne kaçma şansımın ne kadar olduğunu.

Ama bunun için çok geç olduğunu da biliyordum. Bir şekilde... hep biliyordum.

Anna başını salladı. Oturdu. Sessiz ve hareketsiz kaldım. Dışarıdan hafif bir takırtı sesi, tuhaf bir gürültü geldi.

Dizlerimde yine o ağrıyı hissettim. Odanın sıcaklığı, yoğun kıvamlı bir çorba gibi ekşi bir tada sahipti. Canımın su isteyip istemediğini düşündüm. Bütün içgüdülerim kaybolmuştu. Onun gelişi beni allak bullak etmişti.

İğne ucuyla delinebilecek sessizlik sürdükçe sürdü. Anna sonunda gülümseyerek ilk tepkisini verdi. Seanslarımız sırasında sesini duymuştum elbette. Ama yeni keşfettiğim derinlik beni hâlâ şaşırtıyordu. Anna O. efsanesi hep sesten ziyade görüntüyle ilgiliydi. Herkes kendi gerçekliğini Uyuyan Güzel'in ebedi gençliğine yansıtıyordu. Hem efsanevi hem canavarcaydı. Hem avcı hem kurbandı. Fotoğraflarda ve hareketsiz görsellerde dondurulmuş, yüzlerce farklı şekilde nesnelleştirilmişti. Ama şimdi tekrar üç boyutluydu.

Anna perişan ofisime bakıyor ve "Söyle bakalım. Bu, uzun zamandır kayıp bir rüya mı, yoksa erken baş gösteren bir orta yaş krizi mi?" dedi.

Onunla tam olarak bağdaştıramadığım şakacı bir tonu vardı. Artık hastam değildi. Hamlesini yapan bir eskrimci gibi kâh flört ediyor kâh lanetliyordu. Böyle bir durumda bu kadar sakin kalabilecek sinirlere sahip olduğumu bilmiyordum. Zaten üstünlüğü ele geçirmiş durumdaydı. İşkencecim, takipçim.

"İkisinden de biraz," dedim. Kulağa ne kadar boş geldiğinin farkındaydım. "Belki de gerçekleşen bir rüya."

"Anlıyorum," dedi. "Rüyaların ne kadar tehlikeli olabileceğini ikimiz de biliyoruz."

67

BEN

Hiçbir zaman eşit bireyler olarak tanışmamıştık. İlk paradoks buydu. Uyanışından kısa bir süre sonra tutuklanmıştım. Harriet'ın intiharından ve benim serbest bırakılmamdan sonra da o ortadan kaybolmuştu. Bunun yerine bir hayalet gibi beni takip etmişti. Birbirimizin ismi gibi olmuştuk. Wellington Dükü'nün duvarda Napolyon'un bir resmi olan Apsley Evi'nde volta attığını veya Churchill'in Chartwell'de Hitler'in video makaralarına baktığını hayal ettim.

Yabancılar ve yakınlar, düşmanlar ve arkadaşlar. Kahraman ve Nemesis.

Ankete tekrar baktım. "Bu bir iş ziyareti mi, yoksa tatil mi?"

Anna düşündü veya düşünüyormuş gibi yaptı. Rahatsızlığımın tadını çıkarıyor, cevaplarıyla beni kızdırıyor ve benimle alay ediyordu. Sonunda, "Paranı hangisine yatırırdın?" dedi.

İşte, yine o ton. Kazanana kadar durmayacağı hissine kapıldım. Bunun birçok salvonun ilki olduğuna. İspatlayamasam, hatta tarif bile edemesem de öyle olduğundan emindim. Gelişi bir şeylerin habercisiydi. Ölüm etrafımda kol geziyordu. Hayata dair tek kesin gerçek mutlaka biteceğiydi.

"Emin değilim," dedim. "Bu yüzden soruyorum."

"Seni takip edeceğimi biliyordun. Kaybolmak yerine saklandın. Bu kasıtlı mıydı?"

"Komik," dedim. "Diğer gazetecilerin hiçbiri beni bulmayı başaramadı. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım."

"Belli ki seni gücendirdim."

"Bence niyetin zaten buydu."

"Yine de beni hâlâ bir gazeteci olarak düşünmen ilgimi çekti."

Burada bir ritme dahil ediliyordum. Beni böyle ele geçirecekti. Kafamın içine girecek, sonra da kendi beynimi bana karşı kullanacaktı. Geri çekilmem gerekiyordu. Odaklanmaya devam etmeliydim. "Sana gazeteci dedim çünkü bunun yapılabilecek en nazik şey olduğunu düşündüm. Her zaman başka seçenekler vardır. Ünlü kurban. Küresel medya sansasyonu. Gerçek suçun poster kızı. Ya da... Belki de en iyisi orijinale sadık kalmaktır. Uyuyan Güzel, belki."

"Kızgın görünüyorsun."

Duraksadım, yutkundum, derin bir nefes aldım. "Son kontrol ettiğimde senin davanı üstlendiğim için evliliğimi, kızımı ve kariyerimi kaybettim. Uyanmana yardım ettim ve sonra kendimi bir beslenme çılgınlığının ortasında buldum. Senin tarafını tuttum ve senin büyük bir haksızlığa uğramış masum bir kadın olduğunu düşündüm. Ama şimdi bundan hiç emin değilim. Eğer benden özür dilemeye geldiysen çok geç."

Son kısım tam yerine denk gelmişti. "Dr. Prince kurbanı oynuyor," dedi. "Kesinlikle orijinal bir bakış açısı, her ne kadar en iyi işin olmasa da."

"Yani hayır?"

Anna şimdi kitap raflarına bakıyordu. Ofisim, boru kokan havası ve rahim benzeri iç mekânıyla Abbey'nin yozlaşmış ambiyansından çok uzaktı. Bazen burada oturup Abbey'nin eskiden bir asansörü olmasına gülüyordum. Çok abartılı ve gereksiz görünüyordu.

Hatta Harley Sokağı bile rüyalarımdan koparılmış bir şeye dönüşmüştü. Sık sık zaman makinesine binip geçmişe yolculuk yaptığımı, ellerinde bastonlar ve enfiye kutularıyla faytonlardan inen fraklı ve meraklı insanları gözlemlediğimi hayal ediyordum. Onları, eskiden benim de girdiğim binalara girip aceleyle merdivenlerden çıkarken görüyordum, derdine derman arayan hacılar misali.

Özlüyordum. Hatta bazen canım acıyordu. Ama yine de geri dönmezdim.

"Gerçekten neden buradasın?" diye sordum. "Neden bunca yolu tepip Karayipler'e kadar geldin?"

Anna sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bana baktı. Bakışlarındaki sertlik beni rahatsız ediyordu. "Geçmiş, bugünü iyileştirmenin tek yoludur."

"Kitaplarımda geçen en iyi dizelerden biri."

"Evet," dedi. "Ama ya haklıysan?"

68

BEN

Sıcak dayanılmazdı. Gökyüzü eskisinden daha ağırdı ve yaklaşmakta olan şiddetin habercisi gibiydi. Hava tahminini ve gelmesi an meselesi olan fırtınayı düşündüm. Her şeyde taze bir esinti vardı. Hava şüphe yüklüydü.

Dışarıda yürüyüşe çıkmayı önerdim. Ofise beş dakika uzaklıkta küçük bir kafe vardı. İki soğuk içecek aldım; ona maden suyu, bana da diyet kola. Ayakkabılarımızı çıkarıp Seven Mile Plajı'nın boş bir bölümünde yürümeye başladık. Okyanusa ve beyaz köpüklü dalgalara bakıp kıyıya vururken çıkardıkları seslere kulak verdim. Çok huzurluydu. Çarpık gerçekliği gizleyen altın yüzey, birçok şeyi tarif eden bir metafor.

Sık sık KitKat'ı buraya getirdiğimi ve onun sıcacık elini avucumda hissettiğimi, birlikte denize girdiğimizi hayal ediyordum. Yüzme dersinde öğrendiklerini uyguluyor, yağmurlu Oxford'a döndüğünde efsanevi tropikal cennetin hikâyesini nasıl ballandıra ballandıra anlatacağını prova ediyordu. Ama tüm bunlar sadece hayaldi işte. Anna, buraya geldiğimden beri beni ziyaret eden tek İngilizdi.

Kıyı boyunca yürümeye devam ettik ve ayak parmaklarımızı soğuk suya daldırdık. Sonra oturacak bir yer bulduk. Islak ayak parmaklarımız kuma bulanınca macun kıvamını aldı. İki yaşındayken KitKat ile kumdan kaleler yaptığımızı hatırladım. Mutluluğun gençlik gibi olmasından korkuyordum; sahip olanların umarsızca israf ettiği, sahip olmayanların ise en büyük işkencecisi.

O önseziyi tekrar hissettim. Ama şimdilik sakin tavrımı korumalıydım. Nazik olmalı ve oyuna katılmalıydım. "Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

Anna manzaranın büyüsüne kapılarak esintiyi kokluyordu. Burada daha küçük ve daha insani görünüyordu. Esinti saçlarını savuruyor, tuzlu su yüzüne çarpıyordu. "Ritz-Carlton," dedi. "Aleyhimdeki suçlamaları düşürdükleri zaman hükümetin ödediği tazminattan kalan biraz param vardı. Bu hayatta en sevdiğim şey diğer insanları izlemek."

"Kurban röntgenci oluyor desene."

"Onun gibi bir şey."

Bir an için dava olmasaydı şayet nasıl bir hayatı olacağını merak ettim. *Elementary*'den sonra tekrar kendi başına yeni bir yola çıktığını hayal ettim. Avam Kamarası, belki de siyasi paneller ya da sosyal medyada bir tartışma platformu. Ne demişler; annesine bak kızını al.

İçeceğimi yudumlayarak güzel manzarayı seyrettim. Evet, hava sahiden değişmişti. Sıcak, fırtınanın habercisiydi. Güneşli, altın sarısı, güzel günler geride kalmıştı. Anna'nın gelişi her şeyi değiştirmişti.

Yaptığım hataların şimdiden farkındaydım: Gizli bir mikrofon olup olmadığını kontrol etmemek, çantasında saklı bir kamera var mı diye bakmamak, polis veya özel güvenlik tarzı biri var mı diye etrafı taramamak. Ama kaçmaktan yorulmuştum. Hâlâ ona sormak istediğim çok şey vardı: Harriet, Şeytanın Nefesi, çiftlik, orman, Hasta X. Ayrıca hepsinin altında yatan o basit ama esaslı soru: O gece Indira ve Douglas'ı planlayarak ve bilerek mi öldürmüştü? Bilinci yerinde miydi? Vazgeçme sendromunu taklit edip uyurgezerlik geçmişini kullanarak iki cinayetten sıyrılmaya mı çalışmıştı? Büyük planının bir parçası olmamı sağlayarak beni kandırmış mıydı?

"Geçmiş, bugünü iyileştirmenin tek yoluysa eğer," diye sordum, "planın ne?"

Anna çocukluğundan kalan bir sahne gibi dizlerini sıktı. Panoramik manzaraya –güneş, deniz, kum, hepsi birbirine

karışmış, sarımsı mavi ve kremsi beyazın bir isyanı gibiydi– son bir kez baktı. Sonra bana dönüp hüzünle gülümsedi.

"Bu akşam saat sekizde Ritz-Carlton'da," dedi ayağa kalkarak. Eli omzuma hafifçe değdi. "Geç kalma, Doktor. Ve olabildiğince saygın görünmeye çalış."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

69

BEN

Son talimatı kafamın içinde tekrar tekrar oynuyordu. Boşanmanın ölüm veya yaşlılık kadar uzak, hatta imkânsız göründüğü o günlerde Clara ile ilişkilendirdiğim türden bir cümleydi. Fiziksel olarak daha formda olabilirdim ama diğer açılardan kendimi fena halde salmıştım. Atalarımızın kaleme aldığı türden bir melankoliydi bu.

Eşikte bekleyen fırtınaya rağmen sıcaklık ısrarla artmayı sürdürüyordu. Her bulut bana sataşıyor, bütün yükünü üstüme boşaltmakla tehdit ediyordu. İşin en kötü kısmı da gerilimdi. Uyarısız, apansız, aniden geleceğini biliyordum. Önündeki her şeyi silip süpüren bir yağmur seli, tıpkı İncil'deki bir temizlik gibi.

Eve döndüm, artık dairem gözüme daha farklı görünüyordu. Çöp kutularının yanında nöbet tutan boş şişeler. Yemek lekeli tabaklar. Sevgiden yoksun bir koku vardı. Cehennemin çoğu versiyonunun teknik anlamda cennetin bir anti versiyonu gibi olup olmadığını merak ediyordum. Koridordaki küçük aynanın önünde durdum ama hemen arkamı döndüm.

Duş aldım, tek güzel gömleğimi ve pantolonumu giydim. Sakalımı düzelttim, saçımı taradım. Aylardır böyle bir çaba göstermemiştim. Neredeyse bir başka randevuya çıkıyormuş gibiydim. Anna'nın klinikteki gülümsemesini, Harriet'ı ve karşılıklı çekime dair o ufak ipucunu görür gibiydim.

Adanın en büyük otellerinden biri olan Ritz-Carlton Oteli'nin benekli ışıklarına ulaşana kadar sahil boyunca yürüdüm. Akşam yemeği için gelen diğer müşterilerin ellerinde kamera ve

mikrofonlarla dışarı fırlayıp bunu şok ve dehşetin belgeseli olarak kaydettiklerini hayal ettim. Ya da lobide yürürken Interpol ve Met'in beni köşeye sıkıştırdığını. Bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ her yerde beni izleyen veya hedef alan gözler görüyordum.

Otelin girişine ulaştım ve sakin kalmaya çalıştım. Tuvalette yüzüme soğuk su çarptım ve kendime bir söz verdim.

Kaçmak yoktu. Artık kaçmak yoktu.

Karşıya bakınca Anna'nın çoktan oturmuş olduğunu gördüm. Tekrar o korkuyu hissettim. Masum olduğuna inanmak istiyordum. Ama içimde, derinlerde bir yerde öyle olmadığını biliyordum. Başka birinin hayatını alabilirdi. Ellerinde gerçek ve mecazi anlamda kan olduğunu bilerek toplumun arasına karışabilir, bunun gibi seçkin bir ortamda oturabilirdi. Harriet günah keçisiyse, Anna cinayetleri işlediği sırada uyuşturucu etkisi altında değildi. Bu da bu vahşi eylemi kasten yaptığı anlamına geliyordu. Uyurgezerlik ve vazgeçme sendromu sadece bir kılıf, bir örtüydü. Harriet, Jack Daniel's matarası gibi görünen o şeyden aldığı yudumlarla vazgeçme sendromunu taklit etmesine yardım etmişti. Anna Ogilvy iki kişiyi soğukkanlılıkla öldürmüş, cinayetten paçayı kurtarmış ve Harriet'ı intihara sürüklemişti.

Üç ölüm. Üç ceset.

Bir katille karşılıklı akşam yemeği yemek üzereydim.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

29 Ağustos – Sabah

Otoyol hızla altımızdan kayıyordu. Debriyaj tüy kadar hafifti. Clio son dakika karar verilip kiralanmış araçtı. Ben kullanıyordum. Doug arkadaki, Indira da öndeki yolcu koltuğunda oturuyordu. Navigasyon sistemi sorunluydu. Indy telefonundan tam konumu bulmaya çalışıyordu. Annem, babam ve Theo ayrı bir araçtaydı. Bizim hemen önümüzdeydiler.

Doug'ın müsamaha gösterdiğini görebiliyordum. Indira da planın tıkır tıkır işlediğinden emin olmaya çalışıyordu. Yaz sayısı hâlâ tamamlanmamış, GVM anlaşması henüz imzalanmamıştı. Paraları yoktu. Bu hafta sonundan sonra da asla olmayacaktı.

Bir araba kornası çaldı. Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum. Her şey bu gece @HastaX takma adının arkasındaki kişiyle tanışmama bağlıydı. İyi niyetli olup olmadığını teyit etmem mühimdi. Ancak o zaman MARATON şüphelimin gerçekten Sally Turner'ın biyolojik çocuğu olup olmadığını ispatlayabilirdim. Ondan sonra ilk gerçek sıçramamı yapabilirdim. Hem de derginin boyunu misliyle aşan çok yüksek bir yere. Ulusal çapta bir başarı. Gazeteler, magazinler. *Newsnight* programı. Belgeseller ve dramalar. İyi bir avukat bulup Doug ve Indy'yi dava edecektim. Çapkın babamı alenen küçük düşürecektim. Yeteneklerimi kullanıp kendi şirketimi kuracaktım. Hem bu sefer evrak işlerini de kendim yapacaktım.

Bloom'un makalesinde bahsi geçen gerekçelendirme alıntısını düşündüm: *Dost acı söyler.* Nazik olmak için zalim olmak. Akıl hastalarına uygulanan diğer "yöntemleri" ve "hipotezleri" düşündüm. Bu konuda çok fazla şey okumuştum: Epileptik nöbetlere neden olan, cerrahi olarak dişleri söken, dalakları, serviksleri ve bağırsakları çıkaran, kasıtlı olarak hastaların sıtmaya yakalanmasını sağlayan, yapay insülinle hastayı komaya sokan, menenjite neden olması için at serumu enjekte eden ve en kötüsü de frontal lobları, diğer adıyla transorbital lobotomileri ameliyat ederek beyin dokusuna zarar veren psikiyatristler.

Tüm bu deneyler tam olarak anlamadıkları hastalıklara çare bulmaya çalışan saygın klinisyenler tarafından gerçekleştirilmişti. En acılı ve en kötü psikiyatrik tedavilerin neredeyse tamamı kadınlar üzerinde denenmişti. Dün gece Wikipedia'da okuduğum o minik, zararsız görünen satırı düşündüm. Sally Turner'ı ve 1999 yazında Broadmoor'daki Cranfield Koğuşu'nda gerçekleşen Medea deneyinin dehşetini hayal ettim. Tepeden tırnağa ürpermeme neden olan bir meraka kapıldım.

Adından da anlaşılacağı gibi çiftlik, Cotswold'un kıvrımlı ve tek şeritli yollarında sıkışmış bir kırsal alandaydı. Asfalt önce çukurlu hale geliyor, sonra da asfaltlanmamış yola dönüşüyordu. Hal böyle olunca da kiralık araba su birikintilerinde, eğimli ve çamurlu yollarda ite kalka ilerleyebiliyordu.

Sonunda varış noktası ufukta belirdi. Önce bir tabela gördüm. Çok geçmeden de bagajdan eşyaları indiren babamla Theo'yu ve aile arabasının çamur sıçramış arkasını. Gökyüzü mor rengini almış, kuru erik grisi gibi bir renge bürünmüştü. Tam yağmur başlarken park ettik.

Çamur ayak bileklerimizde birikiyordu. Doug'ın spor ayakkabıları kahverengimsi balçığın içinde kayboluyordu. Etrafımızdaki alan uçsuz bucaksızdı. Sağ taraftaki ormandan gelen rüzgâr uğulduyor, sol taraftan ağaçların ıslığı duyuluyordu. Sakallı, maço bir bahçıvan olan Owen Lane bizi kulübelere götürdü. Güvercin göğsü vardı ve Highland aksanıyla konuşuyordu. Indy ve Doug kırmızı kulübeye geçti. Ben de daha küçük olan mavi kulübeyi aldım. Duvarda arazinin bir haritası asılıydı. Bu yerin

coğrafyasını tanımaya çalıştım: Orman, kulübeler, harabeler. Londra'dan uzak olduğum için mutluydum. Aylar sonra ilk kez kendimi özgür hissediyordum. Telefonumu çıkarıp @HastaX'e konumumu tekrar mesaj attım.

Ormandan sonra. Gece yarısından sonra. O zaman buluşabilecektik.

Ancak o zaman.

Yağmur bir hışımla pencerelere vuruyor, mavi kulübe suyun etkisiyle sallanıyordu. Bir yerden bir çan sesi geldi. Sözleştiğimiz yemek mekânına doğru yola çıktık. Harabeler muhakkak görülmesi gereken bir manzara sunuyordu. Yüzyıllardır çürümeye terk edilmiş, sırlar ve altınla ilgili mistik yanını hâlâ koruyan bir kalenin kalıntıları gibiydiler. Burada eğreti bir örtü vardı. İki uzun ahşap banka oturduk. Fıçı şeklindeki ahşap kupalarla içtik. Doug sıkılmış görünüyordu. Indy ise oldum olası zorlu koşullarda yaşamaktan nefret ederdi. Babam gözüme her zamankinden daha acınası görünüyordu, tam bir zayıflık abidesi. Rahatsız olduklarını görmek hoşuma gidiyordu.

Yemekler estetik kaygılardan uzak bir biçimde tabak ve tahtalarda servis edilen lüks pub yemekleriydi. Annem artık stresli gölge bakan değildi. Tanıdığım eski tarzına geri dönmüştü. Babam da aynı şekilde zor da olsa telefonunu elinden bırakabilmişti. Sakalı ve gözlüğü olmayan Gandalf gibi heybetli görünüyordu. Doug yemekleri silip süpürdü. Indira ise tabağındaki yaban domuzu etini didikleyip durdu. Theo kupalar dolusu birayı peş peşe götürdü. Ben de ona eşlik ettim. Bu yüzden biraz başım dönüyordu.

Yağmur biraz dindi. Çiftliğin müdürü Melanie Fox göründü. Yanında bahçıvan Owen, bir erkek stajyer ve otuzlu yaşlarının sonlarında gösteren bir kadın vardı. İncecik beli olan kadının adı Lola'ydı ve tesisin sağlık ve güvenlik danışmanıydı. Lola bazı temel bilgileri okudu. Bileklikler dağıtıldı. Siyah olanlar avcıların, beyazlar da survivor'larındı. Altımız iki gruba ayrıldık: Bir tarafta babam, annem ve Theo; diğer tarafta ben, Indira ve Douglas. Biz avcılardık. Aile üyelerimden oluşan diğer grup da survivor'lar. Saat 16:00'da ormanın girişinde buluşmamız

söylendi. O zamana kadar kulübelerimize geri dönüp hazırlanmamız belirtildi.

Indy ve Doug'ın kırmızı kulübeye doğru yürüyüp gözden kaybolmasını izledim. Babamla annemin birbirinden ayrılıp iki koldan ilerlediğini gördüm. Yağmurdan ıslanmış bir halde mavi kulübeye geri döndüm. Oturup saatime baktım: Ormandaki işkencenin başlamasına yirmi üç dakika vardı. Sonra diğer şeyleri düşündüm: Devralma, daire, dergi, Indira ve Douglas arasındaki bakışmalar, ihanet, babamın ilişkisi. Kulağa önemsiz gibi geliyordu, belki de sahiden öyleydi. Ama bundan çok daha azı için nice savaşlar verilmiş, ne krallıklar yok olmuştu.

Bunu nasıl yapacağımı düşündüm. Derginin basımı durdurulup da şirket tasfiye edilirken Douglas ve Indira'nın hukuk ve muhasebe faturaları arasında nasıl boğulduğunu hayal ettim. Fark ettikleri zaman ikisinin de yüzünden silinecek kendini beğenmiş bakışlar. Gerçek karakteri ortaya çıktığında babamın yaşayacağı aşağılanma. Genç bir kadının cazibesine kapılıp kendi kızını dolandırmaya yardım eden bir baba. Ama hiçbiri bunun olacağını göremeyecekti.

Bunun üstesinden gelemeyeceklerdi. Hepsinden intikamımı alacaktım.

Aptal hayalperest Anna. Kurt adam. Uyurgezer. Fraulein Anna O. Artık nöbet veya atak yoktu. Kilitli yatak odası kapılarının önünde duran sandalyeler de yoktu.

Tuhaf bir biçimde öncekinden çok daha farklı hissettiren yeni bir yıl.

Uyku bir zayıflık olmak zorunda değildi, belki de bir süper güçtü.

Carpe diem.

70

BEN

Anna'nın kıyafeti öncekinden farklıydı. Bu kez elbisesi daha aşıktı ama baş döndürücü olmaktan ziyade kasıtlı olarak sadeydi. Ruh halini doğru bir şekilde değerlendirdim. Savaşmaya hazırdım.

Bir bardak ev yapımı kırmızı şarap içiyordu. Ben de su içiyordum. Ne kadar sakin göründüğüne bir kez daha hayret ettim. Bu güçte neredeyse patolojik bir şey vardı.

Yemek sipariş ettik. Ada hakkında sorular sordu. Grand Cayman'ın en güzel özelliklerini, en gözde yerlerini anlattım. Ona kötü randevu tecrübelerimden ve bir insanla arkadaşlık yapmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumdan bahsettim. Fakat kötüleşen havadan ve her an kopabilecek fırtınadan söz etmeyi atladım. Ama o fırtına bir vaat ve tehdit gibi etrafımızda dolaşıyordu. Son birkaç haftanın umursamaz ruh hali geri dönmüştü. Diğer konuklar dışarıdan gelen, boğaz temizlemeyi andıran sesler karşısında kıpırdanıp ürperiyordu. Kötü bir şey geliyordu.

Ana yemekler geldiğinde Anna kliniği, başarı oranımı ve hastaları iyileştirip iyileştirmemenin beni işsiz bırakıp bırakmayacağını sordu.

Bu fikir karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve cevabımı verdim. "Benim kitabımda eski hasta diye bir şey yok. İyileşen, eski sağlığına tekrar kavuşan hasta var. Böylece artık benim hastam olmaktan çıkıyorlar. Sadece sağlıklı bir insan oluyorlar."

Tepkisini yakından izliyordum.

Anna şarabından bir yudum aldı. "Daha önce hiç eski bir hastanla ilişkin oldu mu?"

"Bu tamamen ilişki kelimesinin tam anlamına bağlı."

"Elbette her terapist bir şekilde baştan çıkarılmıştır. Sonuçta hastaların hakkında eşleriyle ailelerinden bile daha fazlasını biliyorsun."

Beni kışkırtıyordu. Ziyaret, davet. Dikkatimi dağıtıyordu. Acaba kurbanlarını da bu şekilde mi yumuşatıyor diye merak ettim. Benimle oynamak için her türlü yolu deniyordu.

"Romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır," dedim. "Hangi alanda çalışıyor olursan ol."

"Ah! Ama daha az önce eski hastalarının, yani büyük bir ustalıkla iyileştirdiklerinin artık hasta olmadığını söyledin. Onlar yine sadece bir insan. Bir terapistin toplumun normal bir üyesiyle romantik bir ilişki kurmasına izin verilir herhalde."

"Üzerinden yeterince zaman geçtiyse ve devam eden bir klinik ilişki yoksa belki."

"Senin kitabında yeterince zaman ne kadar? Tabii, kesinlikle varsayımsal olarak."

"Elbette." Bir oyun oynuyor, birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Büyüyü bozmuyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Bir yıl, olağan tanım olurdu. Bana öyle geliyor ki bu senaryo üzerinde biraz düşünmüşsün."

İtiraz etmedi. Bunun yerine ana yemeğini bitirdi, arkasına yaslandı ve dudaklarını bir peçeteyle sildi. "Yeni projemle ilgili aslında. Davayı tekrar gözden geçirmeyi içeriyor. İlk başta sadece kaçmak istedim. Ama bu safçaydı. Travma sonrası amnezi tamamen geçmedi. Saldırılara neyin yol açtığını neredeyse hiç hatırlamıyorum. Tüm o aylar ve haftalar kayıp. O noktaya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey bana ilk kez onlardan bahsedildiği an."

Evet, iyi bir oyuncuydu. Hatta kusursuz bir oyuncuydu.

"Olanları sana kim söyledi?"

Anna duraksadı, acı dolu an zihninde yeniden canlanmıştı. "Annem," dedi.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamadın mı?"

"Sadece bazı parçalar. Ama mantıklı hiçbir şey yok. Annem sürekli denedi ama asla tam olarak ve açıkça anlatmadı. Daha rahat hareket edebilir hale geldiğimde bunun hakkında bir şeyler okuyacağımı biliyordu. Bu yüzden bir gece bana anlattı. Davadan, PTA'dan... her şeyden söz etti."

"Ona inandın mı?"

Anna bana baktı. "Başta hayır. İmkânsız geliyor, düşüncesi bile çok korkunç görünüyordu. Sonra yavaş yavaş bir şeyler oturmaya başladı. Annem beni durdurmaya çalıştı ama internet bağlantısı olan bir cihaz bulur bulmaz adımı aramaya başladım. Tüm bunların niçin bir şekilde benimle bağlantılı olduğunu anlamaya çalıştım. Rızam olmadığı halde kamuya mal olmuştum."

An itibarıyla sempatinin vücut bulmuş haliydim, şüpheciliğimi ve öfkemi bastırdım. Eğer o masum gibi davranabiliyorsa, ben de davranabilirdim. "Bu bir ihlal gibi hissettirmiş olmalı?"

"Bir bakıma. Normale dönmenin mümkün olmadığını biliyordum. Bir ucube, dışlanmış, utanç vesilesi biriydim. Fakat daha sonra hayatıma devam edeceksem şayet, bir şekilde kendi hikâyemi geri kazanmam gerektiğini fark ettim. Kendi gerçeğimi yaşamalıydım. Eğer her zaman 'Anna O.' olacaksam, o zaman bu ismin nasıl ve neden var olduğunu anlamam gerekiyor. Doğru ve dürüst bir şekilde. PTA'nın sildiği anıları geri kazanmalıyım. Bir hastadan ziyade bir gazeteci olarak."

"Gerçek seni özgür kılacak."

"Evet."

Hikâye yayıncıyı heveslendirmek için güzelleştirilmişti. Uyuyan Güzel'in anılarını imzalamak için can atan editörler hakkında *Daily Mail*'de çıkan yazıları okumuştum. Sözlerinde öyle bir kesinlik vardı ki... Benim yararımaymış gibi bir algı yaratmak için sanki her bir parçası önceden prova edilmişti. Tehlikeliydi. Beni tuzağa düşürmek için gücünü kullanıyordu.

Dışarıdaki bulutlara baktım; gri, kabarık ve yağmura gebe. Fırtına kopmak üzereydi. Ada için, benim için, hepimiz için geliyordu.

Artık emindim. Bloom'un evinde yaşadığım hissin aynısıydı. Ölüm çok ağır ve çok gerçek geliyordu. Hikâyesini geri almak

için yardımımı falan istemiyordu. Hikâyesine daha iyi bir son yazmak istiyordu. Anna'nın mutlu bir sonla buluşması için kötü adam ben olmalıydım. Ya o ya da ben. Biri kazanırken diğerinin kaybettiği bir oyun. Zaten hep öyleydi.

"Yani yazmaya geri dönüyorsun. Gazetelerin yazdığına göre, eline tekrar kalem kâğıt alarak hayatını kurtarabilir, emeklilik paranı bile kazanabilirmişsin."

Dudaklarını silmeyi bitirdi. Peçeteyi düzgünce katlayıp tabağının yanına koydu. "Dört yıl boyunca uyumanın sorunu da bu. Dünya sensiz dönüyor. Ben artık dünün haberiyim."

"Okuduklarıma göre pek öyle değil."

"Medyada her gördüğüne inanamazsın."

"Makalelerinde kullandığın üslup edebi açıdan çok başarılı. Muhtemelen yayıncılık dünyası yüzyılın otobiyografisini yazman için yalvarıyordur."

"Bak, bu konuda yanılıyorsun."

"Peki, ya film anlaşmaları?"

"Benim otobiyografimi istemiyorlar. *Onun* otobiyografisini istiyorlar."

Bunu söylerken onu izledim. Karşımdaki kişi, bir zamanlar tedavi ettiğim kişiden oldukça farklıydı. Sesi, gözleri, kişiliği hatta ruhu. Biri etten kemikten bir gerçeklikti. Diğeri ise kolektif hayal gücünün bir ürünü, yüzyıllar boyunca geri dönüştürülmüş bir arketip, her kültür tarafından tekrar tekrar hayal edilen ebedi ve günahkâr kadın. Hem elmadan önceki hem de sonraki Havva. Acaba ihanete uğramış gibi hissetmemde hangisi daha baskındı? Acaba ben de o arketipe onun kadar kapılmış mıydım?

"O derken... demek istediğin..." İsmi yüksek sesle söylemek neredeyse sınır tanımazlık gibi geliyordu. Macbeth gibi büyüleyici ve lanetliydi.

Anna bakışlarımı takip etti. "Evet. O diğer kişi. Var olmayan mit." Yorgunluk yüzünü kapladı. İlk kez maskenin düştüğünü görür gibi oldum. "Beni istemiyorlar. Hiçbir zaman istemediler," dedi. "Dünya Anna O.'yu istiyor."

71

BEN

Uzun bir yolculuğun ardından hayli yorgundu. Hesabı ödedik. Çok geçmeden otel lobisine geri dönerek vedalaştık. Bir tür son dakika daveti bekledim; kahve, konyak, puro.

Ama gelmedi.

Güvendeydim. En azından sabaha kadar.

Plaja varana kadar karanlığın kalbine doğru yürüdüm. Soğuk deniz suyu tenime sızıyordu. Önümdeki manzaraya baktım. Tedirginlik dolu o ürpertiyi tekrar hissettim. Akşam yemeğimizin her ânını tekrar tekrar yaşıyordum. Anılar sadece bir örtüydü, bundan emindim. Yarım kalan iş, eksik kalan son parça bendim.

On dakika daha yürüdükten sonra hafifçe dönüp baktım. Tam o sırada arkamda birini gördüm, ay ışığıyla örtülüydü. Siluet ince yapılı, kadınsıydı. Boyu da bunu doğruluyordu. Gözlerimi ovuşturdum. Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Akşam yemeği beni sarsmıştı. Sıcağın da etkisi azımsanamazdı tabii. Bir şeyler... belki de hayali şeyler görüyordum.

Tekrar baktım. Ama gölge hâlâ oradaydı.

Yürümeye devam ettim, artık adımlarım daha hızlıydı.

Dakika başı dönüp bakıyor ve gölgenin hâlâ arkamda olduğunu görüyordum. Adımlarım daha da hızlandı, neredeyse koşuyormuşum gibiydi. Sıcak, bulutlar ve fırtınaya dair önseziler. Bu kadar uzak bir yerde saklanmak aptallıktı. Kalabalığa ve dikkat dağıtıcı şeylere, bir şehrin gürültüsüne ve kaosuna ihtiyacım vardı.

Koşuyor, koşuyor, kum taneleri tenimi yırtana kadar koşmaya devam ediyordum. Sonunda tekrar suni ışığa ulaştım. Diğer insanları ve kulübemin girişini gördüm.

Durdum, nefes nefeseydim. Havayı içime çektim. Etrafa bakındım. Bir grup genç solumdaki ateşin yanında toplanmıştı. Telefonlardan birinden bir müzik çalıyordu. Kahkahaları havayı dolduruyordu. Şişeler şangırdıyor, bir sigara elden ele dolaşıyordu. Böyle bir neşeyi en son ne zaman deneyimlediğimi hatırlamaya çalıştım. Asırlar önceymiş gibi geliyordu.

Ön kapıma ulaştım. Arkamdan iki kez kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayıp aşağı doğru kaydım. Kalp atışlarımın kontrol edilemez bir şekilde hızlandığını hissettim. Saniyeler içinde de gözlerim yaşardı. Clara'yı, KitKat'ı ve geride bırakacağım her şeyi düşündüm.

O muydu? Yoksa bunu hayal mi etmiştim?

Acaba Bloom da son anlarında böyle mi hissetmişti?

Uyumak imkânsızdı. Gömleğimi değiştirdim, biraz su içtim. Şimdi kulübenin steril sessizliğini solurken paranoyak olup olmadığımı merak ediyordum.

Artık neyin gerçek olduğunu, neyin gerçek olmadığını tam olarak idrak edemiyordum. Bloom öldürüldüğünde Anna uyuyordu. Ya da en azından hepimiz öyle olduğunu düşünüyorduk. Anna, Hasta X, Harriet. Tüm bunların ortak noktası neydi? Gerçeklerin konfetileri tek bir cevapta birleşiyordu.

Dairenin içinde gezinip duvardaki panoları incelemeye başladım. Bu davadan bir kez vazgeçmiştim. Ama Anna'nın buraya gelişi her şeyi geri getirmişti. Bir sebepten dolayı beni avlamıştı. Bu panoların bir yerinde benim için hâlâ ulaşılmaz görünen bazı cevaplar yatıyordu. Gizemi çözen eksik halkalar. Bunu anlamamın tek yolu bazı düzenlemeler yapmak, her şeyi sıraya koymaktı. Bir cevap olmalıydı. Her zaman bir cevap vardı.

Orada dikilip ahşap panolardaki şeyler hakkında kafa yordum, bazı şeyleri karanlıkta el yordamıyla aradım. Gölgeleri avlıyor, hayaletleri kovalıyordum. Ama bir şeyi adım gibi biliyordum.

Anna Ogilvy bana yardım etmek için burada değildi.

Beni gömmek için buradaydı.

72

BEN

Masamda hâlâ Hampstead'deki Freud Müzesi'nin logosunun olduğu eski bir bardak altlığı vardı. Çalışma odasına dair ilginç detaylar hâlâ hatırımdaydı. Freud, psikolojinin tarihin katmanlarını eşeleyen bir dedektiflik işi olduğuna inanıyordu. Şimdi garip bir şekilde kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum.

Sahilde beni takip eden o gölgeyi düşündüm. Kıyı şeridinin basıklığını ve dalgalarda kaybolma korkusunu. Gerçek, bu konuyu kapatabilmemin tek yoluydu. Takma adları kabuk gibi soymalı, ardında saklananı bulmalıydım. Öldürüldüğü gece Bloom'un keşfettiği bağlantıyı ben de görmeliydim. Tek bir harfin arkasına saklanan kişinin maskesini düşürmeliydim.

X.

Eğer Harriet değilse, Hasta X kimdi?

Her zamanki gibi diğer şüphelilere döndüm. Geriye kalanlar. Diğerleri. Takım oyuncuları. Her birinin kendine ait bir panosu vardı. Onlara yeniden ve yakından baktım.

Melanie Fox. Çiftliğin sahibi, tüm bunların arkasındaki girişimci.

Owen Lane. Çiftlikteki saha görevlisi, parkuru korumaktan ve acil durumlarda müdahale etmekten sorumlu bahçıvan.

Danny Hudson. O gece orada bulunan stajyer, Lane ve Fox'ın ayak işlerini yapan ve ara sıra aldığı bahşişlerle ödemesi el altından yapılan genç, o bölgenin yerlisi bir çalışan.

Bütün sonuçlar odanın duvarlarına bantlanmıştı.

İlk panoda *The Times*'ta Onbaşı Daniel Gordon Hudson ile ilgili bir makalenin kısa bir çıktısı vardı. 2022'de özel kuvvetler seçimi sırasında Brecon Beacons'ta ölü bulunmuştu. Ölüm nedeni, aşırı sıcak havada yürüyüş yaparken geçirdiği sıcak çarpması olarak belirtilmişti.

Şüpheli 1: Öldü.

İkinci pano Melanie Fox ile ilgiliydi. Gazetelerde, Anna O. olayının ardından alkol ve madde bağımlılığıyla mücadelesini anlatan çok sayıda dedikodu vardı. Çiftlik sürdürülebilir bir işletme olmaktan çıkıp batmış, Fox da tüm parasını kaybetmişti.

Sosyal medyadan ve blog dünyasındaki on binlerce materyalden elde ettiğim çeşitli parçaları –bazıları kamuya açıktı, diğerleri özel izin veya şifre gerektiriyordu– bir araya getirerek sonunda Avustralyalı bir gazetede çıkan şu ölüm ilanını bulmuştum: "FOX, MELANIE K. Kendini öldürdü. Yakını yok."

Şüpheli 2: İntihar.

Üçüncü panodaki Owen Lane'i bulmak daha kolaydı. Anna O. olayı sırasında zaten altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, grubun emektarıydı. Aradan geçen yıllar ona hiç de iyi davranmamıştı. Bir Facebook sayfasında Lane ve iki kızının doğum günü fotoğrafına ve Oxfordshire'daki Burford'un eteklerinde yer alan bir bakımevinin tabelasına rastlamıştım. Başka bir sayfada da Felçliler Derneği ve bağışlarla alakalı bir internet sayfası bağlantısı paylaşılmıştı.

Şüpheli 3: Hasta ve aciz.

Kanonik, yani otoritelerce doğrulanmış şüpheliler (Ogilvy aile üyeleri hariç) burada sona eriyordu. Bunun üzerine kanonik olmayanlara, yani diğer şüphelilere geçtim. Son pano Anna O. davasının apokriflerini, yani doğruluğu konusunda soru işaretleri olan şeyleri ve otoritelerce doğrulanmamış bütün materyalleri içeriyordu. Abartılı teoriler, sapkın şüpheliler ve çılgın komplo teorileri.

İlk birkaç madde Dedektif Fennel ile ilgiliydi. En üste gazete ve dergilerden seçilmiş haber başlıklarını ve manşetleri asmıştım:

EN İYİ POLİS VE UYUYAN GÜZEL: OXFORD'UN UTANÇ VERİCİ SIRRI

(Daily Mail)

DEDEKTİF VE YAZAR: GİZLİ BİR BAĞLANTI MI?

(Sun)

Şu an bile Oxford Üniversitesi hakkındaki çevrimiçi bilgilerde "Mezunlar" bölümünde zorunlu bir referans yer alıyordu. Akademisyenler, diplomatlar, filozoflar ve küçük kraliyet mensupları arasında Anna Ogilvy (Edebiyat Fakültesi-İngiliz Edebiyatı) ve Clara Fennel'ı (Uygulamalı Kriminoloji Yüksek Lisans) referans ve yetkili kaynaklar olarak gösteren bir bağlantı vardı. Farklı dersler almış olmaları ve aslında hiç tanışmamış olmaları göz ardı edilmişti. Bir gerçek yüzlerce yalan üretiyordu ve yalanlar gerçeklerden daha yapışkandı.

Bir sonraki kanonik olmayan şüpheliye geçtim. Dr. Benedict Prince. Harriet'ın intiharından beri akla gelebilecek her şeyle suçlanmıştım: Sosyopat olmak, psikopat olmak, yırtıcı bir psikolog olmak, akademik yeterliliğim konusunda sahtekârlık yapmak, gerçek ile kurgu arasındaki farkı bilmemek, ikinci bir aileye sahip olmak, kitaplarımda başkalarının eserlerinden izinsiz alıntılar yapmak, yani fikir hırsızlığı yapmak, hatta uykuyla ilgili çeşitli suçlar işlemek ve sonrasında polisin bunları çözmesine yardım etmek. Tutuklanmamdan sonra ikincil literatür daha da artmıştı. Anna O. hayranlarının büyük bir kısmı hâlâ ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına ve kaçınılmaz bir şekilde suçlu olmam gerektiğine inanıyordu.

Son olarak Anna'nın kendisine ayrılmış bir bölüm vardı. Bu kısım bir üst seviyeydi. Anna, Uyuyan Güzel ve Deccal'in bir araya gelmiş haliydi. İnsan olmaktan çıkıp hedef tahtası haline geldiği, başkalarının kendi önyargılarını astıkları bir yer. Olası her teori birileri tarafından ortaya atılmıştı: O bu işin beyniydi, o Hasta X'ti, başından beri rol yapan kişiydi, aslında en büyük sahtekâr oydu. Makaleler, tweet'ler, gönderiler, mesajlar ve

bloglar her kıtada ve her zaman diliminde bol bol bulunuyordu. İlluminatinin bir üyesiydi. Gizli bir masonik kardeşliğin parçasıydı. Bir yeraltı tarikatının lideriydi ve benim kişisel favorim, ana akım medyanın hayal gücünün bir ürünüydü. Komplolar arasında kaybolan gerçek endişeler.

Uyuyakaldığım sırada şafak söküyordu. Uyandığımda ahşap panolar zebani gibi tepemde dikiliyordu. Saçlarım yağlanmış, gözlerim çapaklanmıştı. Dilim damağım kurumuştu, sanki ağzım tutkalla içeriden yapıştırılmıştı. Kemiklerim ağrıyor, eklemlerim çatırdıyordu. Kahve yaptım. iPad'imden gazeteleri okumaya başladım. İşle ilgili e-postalarıma göz atarken gece yarısı "Elizabeth Cartwright" adlı bir Gmail adresinden yeni bir mesaj geldiğini gördüm. Tek bir satırdan oluşuyordu:

Hollow Creek 15:00?

Hollow Creek dairemden yaklaşık on dakika uzaklıkta eski bir kaçakçılık rotasıydı. Seven Mile Plajı'nın az bilindik, çetrefilli bir noktasındaydı. Ada yerlileri ve aşırı meraklı turistler için bir tür buluşma noktası sayılırdı.

Hemen cevap yazmadım. Bunun yerine duş aldım ve *The Times*'ın dijital baskısını bitirirken bir kâse mısır gevreğini kaşıkladım. Sonra Anna'nın e-postasını tekrar açtım ve Hollow Creek'te görüşmeyi kabul ettiğimi belirten bir yanıt yazdım. Sofia'yla iletişime geçip öğleden sonraki randevularımı iptal etmesini söyledim. Telefonumu kontrol ettim. Sesli veya yazılı mesajlarıma KitKat'tan hâlâ yanıt gelmediğini gördüm.

Dışarıda bulutlar toplandı. Fırtına kopmak üzereydi.

Anna O.'nun hikâyesinde çok sayıda kurban ve kayıp vardı.

Yoksa sonuncusu ben mi olacaktım?

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

29 Ağustos – Akşam

Gördüğümde neredeyse bitiyordu.

Görmeden edemediğim, görmemiş gibi yapamadığım tek şey. Rüyalarımı rahatsız eden hayalet. Freud buna yoğunlaşma adını vermişti. Birden fazla rüya öğesinin tek bir tutarlı hikâyede birleştiği süreç.

Bunu yazmalıydım. Şimdiye kadar buna sadece teoride inanıyordum. Şimdi ise gerçekten görmüştüm.

Ormandaydık. Mavi siyah gökyüzü desenleri, yağmur damlaları. Vahşi doğa bizi sarıp sarmalıyordu. Her şey biricik ve eşsizdi. Doğal ışığın zerresi bile yoktu. Orta Çağ karanlığı hâkimdi. Elektrik olmadan yaşayan tüm o nesilleri hayal ettim. Ellerinde mumlarla gizlice dolaşıyorlardı, gecenin karanlığı daha çok şeytani bir şeye benziyordu. Çünkü burada olmak böyle bir histi. Bu ormanda şeytanlar vardı. Bu artık kesinlikle bir oyun değildi. Bundan daha fazlasıydı. Bir araf, sıradan hayatın kurallarından muaf bir ara bölme, bir tür geçiş alanı.

Avcılar ve survivor'lar.

Ölümüne savaşmak.

Her ne kadar bu tam olarak doğru olmasa da. Meşalelerimiz vardı. Bu, pil gücü ve elektrik çağı karşısında verdiğimiz yegâne taviz. Ayrıca silahlarımız da vardı. Mermi yerine boya ile doluydular gerçi ama yakın mesafeden boya bile ölümcül olabilirdi.

İki takımın da şiirsel bir adaleti vardı. Indira, Douglas ve ben aynı takımdaydık. Üç arkadaş. Üç silahşörler. Kutsal üçlü. Biz avcılardık. Annem, babam ve kardeşim diğer takımdaydı. Onlar da survivor'lardı. Başlama talimatlarımız çok netti. Survivor'lar ormanda saklanmalı ve önümüzdeki sekiz saat boyunca hayatlarını doğal yöntemlerle idame ettirmeliydi. Adından da anlaşılacağı üzere avcılar da iz sürüp avlarını avlamalıydı. Her birimizin farklı renkte mermileri vardı. Her bir survivor, avcıların farklı renkteki mermisiyle işaretlenirse biz kazanacaktık. Ya onları tamamen yok edecektik ya da başarısız olacaktık.

Karanlıkta uyanıklıkla uyku arasında bir yerde, yine o malum durumlarımdan birindeydim. Gece terörü etrafımı sarıyordu. Bana uyanık olduğumu söyleyen tek şey elimle omzumdaki silahın mutlak ağırlığıydı. Doug ve Indy yakınlardaydı. Meşalenin ışığı sayesinde fısıldaştıklarını görebiliyordum. Göğsümde sıcak bir his vardı.

Fırtınalı, rüzgârlı bir hava. Survivor'ların ormana yayılmak ve güzelce saklanmak için yarım saatleri vardı. Belli ki bu oyunu hazırlarken SAS komandosu seçmelerinden ilham almışlardı. Potansiyel adaylar Brecon Beacons Dağları'nda avlanıyordu. Silahlı muhafızlardan ve iz süren tazılardan kaçarak ve fark edilmeden bir gece hayatta kalmaları gerekliydi. Yakalanırlarsa seçmede başarısız oluyor ve birimleri veya üslerine geri gönderiliyorlardı.

Oyun aptalca ve çocukçaydı. Nesi vardı, saklambaç gibi çocukluk eğlencelerine yapılan nostaljik bir ziyaretti. Ama yine de kazanmak istiyordum. Ruhumun kırılmadığını göstermeliydim. Geride kalmayacaktım. Rambo havasına girip de ailemin diğer üyelerine sprey boya sıkmaya odaklanan Indy ve Doug'ın yanında altta kalmayacaktım. Ayrıca babamın karşısında kesinlikle mağlup duruma düşmeyecektim. Babam mutlaka işaretlenmeliydi ki bunu yapan kişi ben olmalıydım.

Doug birlikte kalmamız gerektiğine ikna olmuş durumdaydı. Indy ise mantıklı bir şekilde ayrılmamız konusunda ısrar ediyordu. Sürpriz faktörünü kullanmalıydık. Kimseye belli etmeden üçümüz aynı anda yaklaşamazdık, bir kere kamuflajın doğasına aykırıydı. Her birimiz kendi öldürdüklerimizin sorumluluğunu

almalıydık. Indy birbirimize güvendiğimizi iddia edecek kadar küstahtı. Her birimiz işimizi iyi yaparsak, takım kazanırdı. Ortak menfaatler. Onu oracıkta öldürmek istiyordum. Babam aptaldı. Doug da. Ama Indira çok daha kötüydü. Sahip olduğum her şeyi bile isteye mahvetmişti. Onu evime davet ettim, hayatıma aldım, onunla sırlarımı paylaştım. O ise hem profesyonel hayatımı çaldı hem de kişisel yaşamımı paramparça etti. En ağır cezayı hak eden kişi, en büyük hain oydu.

Doug itirazını homurdanarak dile getirdi. Kararı belirleyecek olan oyu ben kullandım. Biri sola gitti. Diğeri sağa. Ben de ormanın ortasına doğru yürüdüm. Üç hedef. Üç tam isabet. Stygian oyunundaki gibi kasvetli bir gece. Bu tür operasyonlarda ne kadar beklemeniz gerektiğini kimse size söylemezdi. Gerçekçi aksiyon filmlerini düşündüm. Arnold Schwarzenegger'in, Dwayne Johnson'ın, Slyvester Stallone'un çatışma sahnelerini gözümde canlandırdım.

Orman avcılara bir şans verecek kadar küçük ama hayatta kalınabilecek kadar da büyüktü. Arazinin olayı da buydu aslında. Zaman algımı tamamen kaybettim. Saatim yoktu. Saatlerin çabucak geçmesini dilerken, sadece birkaç dakika geçtiği gerçeğiyle yüzleşen, uykusuzluğun pençesindeki biri gibi hissediyordum. Umutsuzluk her yerimi kaplıyordu. Tanrı'nın terk ettiği topraklarda yarı uykulu yarı uyanık halde dolaşıyor ve hiçbir yaşam belirtisi bulamıyordum. Sadece zifiri karanlık ve ormanın olağan hışırtısı. Görünürde benden başka hiçbir insan yoktu. Saatlerce dolaştım ama kimseyi öldüremedim. Ormanı hayal kırıklığına uğratacak, başarısız olup üssüme postalanacaktım.

Hainler kazanacak, Indy beni ezecekti.

Sonra nihayet ileride bir dalın çıtırdadığını duydum. Hedefi sadece adımlarından tanıyıp tanıyamayacağımı merak ediyordum. Tekrar çocuk olmak, ışığın geç saatlere kadar yandığında merdivenlerden çıkanın annen mi, yoksa baban mı olduğunu tahmin etmek gibi bir histi. Başka bir yaprak hışırtısı, ikinci bir dal çıtırtısı. Bir iç çekiş duydum, güçlükle nefes alan birinin sesi. Bu sesleri tanıyordum.

Eğilip bir ağacın arkasına saklandım. Etrafıma bakarken tam karşımdaki babamı gördüm. Sıçramaya hazırlanıyormuş gibi yarı çömelmişti. Boya dolu tabancamı talimat verildiği gibi havaya kaldırdım ve sessizce ateş etmeye hazırlandım. Tam sırtına bir atış, kırmızı boya ve ilk hedefimi öldürmüş olacaktım. Büyük aldatma ustası. Biri ölecek, geriye iki tane kalacaktı. Boyanın sıçrama darbesini azaltmak için her birimize bir zırh verilmişti. Ama utanç, omurga ağrısından çok daha beter olacaktı.

Parmağım tetiğe temas etti. Babam hareket etmiyordu, varlığımdan habersizdi. İçimden beşten geriye doğru saymaya başladım. Bunun nasıl bir bağımlılık yaratabileceğini şimdiden görebiliyordum. Bir kez öldürdün mü devamı gelirdi. Bu eylemde öyle bir güç, öyle bir otorite vardı ki! Baş hain atış menzilimdeydi. Diğer ikisini bulmak için hâlâ zamanım vardı. Kişisel rekorumu kırabilirdim.

Üç. İki. Bir...

İşte, tam o sırada onu gördüm. İlk başta tamamen gölge ve yansımadan ibaretti. Babama doğru hareketlendiği gördüm. İki survivor'ın bir araya gelmesi en basit tabiriyle dikkatsizlikti. Kolay hedef. Ahmaklar. Sonra diğerinin sağ eli babamın göğsüne değdi. Sol eli bir şey tarafından gizlenmiş gibiydi. Başka bir boya tabancasının ana hatlarını görür gibi oldum. Fısıldaşmaya başladılar. Babam ona daha da yaklaştı. Dudakları birbirine değiyordu. Gülümsediler. İçlerinde korku namına bir şey yoktu. Orman tarafından gizlenmişler, ağaçlar tarafından sarılmışlar, gecenin sesleriyle örtülmüşlerdi. Hem korktuğum hem de beklediğim an buydu.

Birlikteydiler ve çok yakındılar. Saatlerdir değil, aylardır süren bir yakınlık. Senkronize olmuşlardı âdeta. Tekrar öpüştüler. Gölge bir şeyi işaret etti. Babam bir şaka yaptı ve gölgedeki kişinin poposuna hafifçe vurdu. Gölgede kalan kişi benim olduğum tarafa doğru döndü. İlk kez sırtlarından daha fazlasını görüyordum.

O saçı, vakur görünmeye çalışan o kendini beğenmiş ifadeyi tanıyordum.

Güvenli e-posta hesabıyla ilgili bulduğum ilk mesajı düşündüm. Başka bir yasak aşk sonrası babamın sadakatsizliğinin

bedelini en ağır şekilde ödemesini diledim. Diğer kadın... Mutlu aile rutinlerinin arkasına saklanan büyük ihanet.

Yine yanıldığımı fark ettim. Aslında onlar eşit oranda hain ve fırsatçıydı. Indira babamı kullanmamıştı. İkisi de suçluydu. Babam bir seçim yapmış ve benim yerime Indira'yı tercih etmişti. Hem de bir kez değil, defalarca. Sevgi yerine şehvet.

Gölgede kalan kişinin uzaklaşmasını izledim. Ayrılırken birbirlerine verdikleri o son öpücüğü gördüm. Telefonumu kontrol ettim. Normalde yasaktı ama ben hiçbir erkek bahçıvanın bakmaya cesaret edemeyeceği bir yere, hatta tek yere saklamıştım. Fotoğrafa baktım ve açının mükemmel olduğunu gördüm. İhtiyacım olan bütün kanıtlara sahiptim. İkisinin de canına okuyacak görsel artık bendeydi.

Babam. Arkadaşım.

Richard ve diğer kadını.

Şu andan itibaren ikisinin de hayatı mahvolacaktı.

Bu gece her şeyi değiştirecekti.

73

BEN

Hollow Creek gargoyle mağaraları ve puslu denizin püskürmesiyle korsanlara özgü görünümünü hâlâ koruyordu. İçimdeki romantik, bu mağaraların içine sert içki fıçılarını istifleyen yağlı saçlı haydutları hayal ediyordu. Eminim ki gerçek çok daha az cezbediciydi. Ancak efsaneler dikkatlice yaratılmıştı. Söylentilere göre, Hollow Creek hâlâ adaya gelen zengin ziyaretçiler için kokain ithal etmek amacıyla kullanılıyordu. Kim ne derse desin, dünya aynı kalmayı bir şekilde başarıyordu.

Anna çoktan gelmişti. Mağara girişlerinden birinin yakınındaki bir tepede oturuyordu. Denizi izliyordu ve ben geldiğimde başını kaldırmadı. Oteldeki gizemi kaybolmuştu. Saman rengi hasır bir şapka, kumla kaplı açık burunlu sandalet, puantiyeli sade bir elbise tercih etmişti. Küçük bir plastik şişeden su içiyordu. Clara'nın da tatilde kullandığını hatırladığım türden sade bir çanta sağ omzunda asılıydı. Çok sıradan görünüyordu.

Ama yine de tehlike orada bir yerde saklanıyordu. Kendisinden azıcık bile şüphe etmeyenleri büyülüyordu. KitKat'ı, paparazzileri ve ailemin maruz kaldığı tüm aşağılanmaları hatırladım. Öfke ve hüzün içimi yakıyordu. Onun gerçekte kim olduğunu kesinlikle unutmamalıydım. Henüz adalete teslim olmamış bir katil. Cam bölmenin ardında uyuyan bir canavar.

Ben de tepenin üstünde bir noktaya oturdum. Anna özel bir tepki vermeyip denize bakmaya devam etti. Dün gece uyuyup uyumadığını ve görüşmek için niçin burayı seçtiğini merak ediyordum. Güneş kreminin bolca sürüldüğü yerler sırtında

kabarcık gibi görünüyordu. Sıcak, boğucu bir rüzgâr ikimizin etrafında esip duruyordu.

Sonunda, "İyi bir psikoloğum ama kıtaları aşacak kadar değil. Lütfen bana buraya benim için değil de şahane manzaralar için geldiğini söyle," dedim.

Sessizce denize bakma nöbetini bırakıp bana baktı. Bugün makyajsızdı. Yüzü en doğal halindeydi. "Bunu yeni projem için bir araştırma gezisi olarak düşün. Ayrıca masrafların hepsi vergiden düşülebilir. Bir yazar hayatı yaşamanın avantajları. Ya da belki de travma sonrası amnezinin tedavisi. Tabii manzaralar da kesinlikle çok yardımcı oluyor."

"Dünyanın sadece Anna O.'yu istediğini söylemiştin sanırım?"

"Evet, öyle dedim." Duraksadı, bir nefes aldı.

Bir dalga daha sahile vurdu. Tuzlu tadını alabiliyordum neredeyse. Çocukluktaki o yalnızlık hissini tekrar hissettim. Varlığı büyüleyiciydi. Beni baştan çıkarıyordu. Kayanın üzerinde duran ellerimiz arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. Başka bir insana bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bulaşıcı bir hastalığım varmış, hatta bir cüzzamlıymışım gibi hissediyordum. Sanki sonsuza dek lanetlenmiştim.

"İşte, bu yüzden onlara istediklerini veriyorum," dedi. "Anna O.'nun gerçek tarihi. İlk kitabım. Her şeyi anlatan bir biyografi değil belki ama çok daha iyisi."

Eski bir anı canlandı zihnimde. Bir yıl önce yaptığım o görüşmeleri düşündüm. Anna'nın yazma tutkusunu. Harika eserleri. Edebi mirası. "Kendi *Soğukkanlılıkla* kitabını istiyorsun."

"Yazılmış en ikonik gerçek suç kitabı," dedi. "Bir roman gibi okunuyor ama her olay gerçek. Shakespeare'in tarihi oyunlarında yaptığı şey de bu. İncil yazarlarının İncil'de yaptığı şey de bu. En büyük drama, her zaman gerçeği alıp kurgusal tekniklerle sunmak üzerine kurulmuştur. Ben neden aynı şeyi yapmayayım?"

"Kişisel terapi olarak yazmak?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Size haksızlık edenlerle onların kafalarının içine girerek, olayları onların bakış açısından anlayarak yüzleşirsiniz." Bir zamanlar popüler psikoloji kitabım için faydalandığım bir yazma

rehberinde bir alıntı vardı, Adalet Bakanlığı'nın ilk toplantımızda atıfta bulunduğu. Her kötü adam kendini kendi hikâyesinin kahramanı olarak görürdü. Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Anna su şişesiyle oynuyordu, sonra çenesini eline yasladı. "Hikâyeyi geri alma zamanı geldi. Sonuçta bu benim hikâyem. Tarih bana karşı nazik olacaktır çünkü onu yazmayı planlıyorum."

"Winston Churchill."

"Doğru."

Şimdi ruh hali değişmişti. Yoğun bir rahatsızlık hissettim. Gökyüzüne baktım ve yine o gri bulutları gördüm. Fırtına hâlâ gelmemişti. Kopmak yerine hepimizi bir kıyamet alameti gibi tehdit etmeyi sürdürüyordu. Dairemdeki panoları düşündüm. Çözüme dair alaycı imalarda bulunuyor ama kayda değer bir şey açıklamayıp beni bekletiyordu. Tam da bir yazardan beklenecek hareket.

Suçluluğunu nasıl kanıtlayabilirdim? Bir insan, onun en iyi iki arkadaşını öldürmeyi planlayıp planlamadığını nasıl ispatlayabilirdi? Bilinçdışı arzularla bilinçli ve suça yönelik niyet arasındaki sınır neydi?

Rüya, cevaplar, şimdi de bu.

Anna Ogilvy hâlâ benimle oynuyordu.

Aylar önce gözaltından çıktıktan sonra Clara'yla arabada oturduğum ânı hatırladım. Ettiğim yemini. Sadık kalacağım yemini.

Anna beni bir kez kandırmış olabilirdi.

Ama bir daha kandıramayacaktı.

74

BEN

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Röportaj listendeki ilk isim benim. Hafızandaki boşlukları doldurma arayışındaki bir numaralı tanığım."

"Kendini fazla abartıyorsun."

"Bir hikâye birçok şekilde anlatılabilir," dedim. "Sanırım her şey hangi açıdan baktığına bağlı."

"Öyle mi dersin?"

"Bütün hikâyeler anlatılabilir." Eski hayatımı, Hitchcock takıntımı, evcimenliğin ardındaki tehlikeyi, günlük hayatın dehşetlerini düşündüm. Geceleri hâlâ en sevdiklerimi izliyordum: *Aşktan da Üstün*, *Trendeki Yabancı*, *Çok Şey Bilen Adam* (orijinal siyah beyaz versiyonu, daha parlak olan yeniden yapım değil), *Gizli Teşkilat*, *İtiraf Ediyorum*, *Kiracı*.

"Seçeneklerim neler?" diye sordu.

"Öncelikle sıradan psikolog olağanüstü koşullara dalar. Ben senin ana karakterinim. Davaya benim bakış açımdan yaklaşıyorsun. Gizem dozunu arttırıyorsun, okurdan her şeyi saklıyorsun, ipuçlarını ekmek kırıntısı gibi saçarak okurlara tanrısal bir şekilde işkence ediyorsun."

"Sanırım bunda belli bir klasik zarafet var. Başka?"

"Alternatif olarak tam bir şok ve hayranlık yaratıp dramatik ironi kullanabilirsin. Sır en başta ortaya çıkar ve okur suç ortağı olur. Katil kitabın hemen başında itiraf eder. Harriet'ı anti-kahraman yaparsın ve bundan sıyrılıp sıyrılmayacağını görürsün. Kapalı bir gizem yerine açık bir gizem. Anlatıcı Tanrı

değil, şeytan. Böylelikle okuru da yozlaştırırsın. Okurlar katilin bu işten paçayı kurtarmasını ümit eder."

"Bu kadar mı?"

"Ya da... ikisini harmanlayabilirsin tabii."

"Evet." Anlık bir düşmanlık oldu sanki. Anna tekrar gülümsedi. Bir an şüpheli bir şekilde dışlanıyor, bir sonraki an tekrar kabul görüyordum. Yenilmeyi reddediyordum. Köşeye sıkıştırılmış olabilirdim ama devre dışı kalmış değildim.

"Bir yayıncın var mı?" diye sordum.

"Henüz yok. Gerçeklerle başlamak istiyorum. Okura olayları öyle bir sunacağım ki kronolojiden ziyade altında yatan psikolojiyi anlayabilecekler."

"Çok kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Psikoloji, gerçek suçun nadiren iyi yaptığı tek alandır. Herkes neden yerine kim ve nasıl sorusuna odaklanır. Vakanın kuru bir tarihi işin özünü kaçırır. Sadece drama, sanat –istersen kurgu– bazı şeylerin duygusal gerçeğine ulaşır."

"Belki de bunu bazı hastalarımda denemeliyim. Freudyen kanepeyi, antidepresanları veya bilişsel davranışçı terapiyi tamamen unut. Onlara sadece bir kalemle A4 kâğıdı ver ve harika bir İngiliz romanı yazmalarını sağla."

"Benimle alay ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum."

Şimdi sahilde başka gezginler de görüyordum. Artık tamamen yalnız değildik. Midem guruldamaya başladı. Saatime baktım ve öğleden sonra olduğunu fark ettim. Burada yeterince uzun süredir bulunuyordu. Anna, Grand Cayman'a sahilde sohbet etmek için gelmemişti. Adalılar gibi fırtınayı ve yağmuru beklemiyordu. O bir avcıydı, ben de onun avı.

"Onu gözden kaçıran bendim," dedim. "Yani aksine, sen benimle alay etsen yeri. Kendi teorilerimle o kadar meşguldüm ki gözümün önündeki Harriet'ı göremedim."

Anna bana karşı çıkmadı. "İkna edici ve savunmasızdı. Bu iki özellik genellikle bir arada olmaz. Ayrıca onu kimse göremedi."

"Bir kişi hariç," dedim, Sally Turner ve Medea hakkındaki o can alıcı konuşmayı düşünerek. "Bloom biliyordu. Zaten bu

yüzden Harriet o şeyi yaptı. Bloom bir şeylerin doğru olmadığını gördü ve her şeyi ifşa etmek üzereydi. En nihayetinde hepimizden daha çok şey görüp fark etmişti. Belki de Harriet'ın tek başına olmadığını bile anlamıştı. O çok daha büyük bir gizemin küçük bir parçasıydı sadece. Bir zamanlar tedavi ettiği çocukla ilgili bir zincirin bir halkasıydı. Hasta X."

Anna, başıboş bir düşünceye kapılmış gibi bir saniye sessiz kaldı. Teorimi sorgulamadı. "Profesör Bloom'un anısını onurlandırmanın bir yolu olabilir. Kefaret ödemek," dedi.

Sonunda. Bu kadar ön sevişmeden sonra nihayet o noktaya varmıştık. Yavaş ve tehlikeli bir şekilde.

Kıyıya baktım. Her tarafta sessizlik hâkimdi. Gazap kapıyı çalıyordu. Ruh emiciler hazırdı. Günahlardan sonsuza dek kaçılamazdı.

Gökyüzüne baktım. Fırtınanın gelip susuzluğumu gidermesini ve beni yıkayıp tertemiz yapmasını istiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Nasıl?"

75

BEN

Yakında onlara Anna Seansları adını verecektim ki bu benim için yeni bir deneyim sayılırdı. Genellikle soruları ben soruyordum. Bu kez tanık bendim. Anna kitabının ana temasının ve bu kapsamda yürüteceği araştırma sürecinin gayet basit olduğunu iddia ediyordu: Davanın gerçek tarihi davaya dahil olanların anlattıklarıyla ortaya çıkıp şekillenecekti. PTA'nın ondan aldığı her şeyi bu sayede geri kazanacağına inanıyordu.

Kulübemde biramı yudumlarken Anna'nın anlattıklarını ve önerisini düşündüm. Sahildeki o gece gibi omzumun üzerinden bakıp durmaktansa onun gözümün önünde olmasını ve onu rahatça izlemeyi yeğlerdim. Hem bu sayede kendimi daha güvende hissediyordum. Bunlar en tehlikeli anlardı. Oynadığımız bu kedi fare oyununda karşı tarafa sırtını dönmek yapılabilecek tek ölümcül hataydı.

Kafamı dağıtmak için başka şeylerle oyalanmaya çalışıyordum. George Town'ın merkezine yakın küçük bir yerel kitapçıya gittim. Oradaki asistan, Truman Capote'nin *Soğukkanlılıkla* adlı kitabının epey eski bir baskısını buldu. Kitabın gümüş renkli sırtına baktım. Ardından başlığın olduğu sayfayı açıp alt başlığı okudum: *Gerçek Bir Toplu Cinayet Vakası ve Sonuçları*. Sonra arka kapağa göz atıp alıntıyı okudum:

> Dick, Perry'nin çok nadir görülen türden bir "doğal katil" olduğuna ikna olur: Kesinlikle aklı başında ama vicdansız;

nedenli veya nedensiz en soğukkanlı ölümcül darbelerle kolayca başa çıkabilen.

Tam da buydu. Paralellikler ürkütücüydü. Aklı başında ama vicdansız. Sıkıntıları olan genç kız ya da kurtarılması gereken uyuyan prenses değil, doğal katil Anna Ogilvy. Her katilin bir imzası vardı ve Anna görkemli şeyleri tercih ediyordu: Bıçaklar, kan, gösteri, intihar etmesi için Harriet'ı ikna etmek. Son suçlamayı şu an kanıtlayamazdım, belki de asla kanıtlayamayacaktım. Ama artık buna inanıyordum. Anna cinayet sanatında sansasyonel bir isimdi. Bunu ruhumun derinlerinde hissediyordum.

Kitabı Google'da aradım ve *Soğukkanlılıkla*'nın "tarihin en çok satan ikinci gerçek suç kitabı" olduğunu okudum. Sayfanın en üstündeki bağlantıya tıklayıp okumaya devam ettim:

> Kurgusal olmayan roman, gerçek tarihi figürleri ve gerçek olayları kurgusal konuşmalarla bir araya getiren ve kurgusal hikâye anlatma tekniklerini kullanan edebi bir türdür. Bu türe bazen *gerçek* ve *kurgu* kelimelerinin birleşiminden oluşan "faction" terimi kullanılarak atıfta bulunulur.

Emily Ogilvy ile yaptığım görüşmeyi, Victoria Caddesi boyunca yaptığımız yürüyüşü ve Anna'nın gerçek suçlara olan takıntısı hakkındaki endişesini düşündüm. O uyarıyı tekrar duyuyordum, Atlantik'in ötesinden yankılanıyordu:

Anna her zaman on beş dakikalık şöhret için adam öldürecek türden bir insandı. Adının ışıklarla yazılmasını arzu ediyordu... kızım iyi bir yazar olmak istemiyordu, büyük ve muhteşem bir yazar olmak istiyordu.

Harriet'ı veya Lola'yı yataktaki kişiye hizmet ederken gördüm. Olan biten her şeyi düşündüm ve Anna Seansları'nın son bölüm, bir tür final olduğunu anladım.

Seanslarımızı kulübemin dışındaki çardakta yapmak ve kaydetmek konusunda mutabık kaldık. Deniz kıyısı, altın rengi şeritlerle bezenmiş kumsal ve engin bir okyanustan daha ferah bir ambiyans düşünülemezdi. Sarsıntılı ama güvenliydi. Anna

Seansları'nın kuralları açık ve netti. Ben de diğer birçok insandan biriydim sadece. Ona inanıyormuş gibi yapıyordum. Clara, Emily, Richard ve orijinal davadaki diğer herkes de aynı muameleye maruz kalacaktı. Verdiğim cevaplar dramatik yeniden yapılandırmalar için kullanılacak, çıplak gerçekler anlatıdan süzülüp düzyazıya dönüştürülecekti.

Bu bir Anna O. hikâyesiydi.

Ya da başka bir deyişle çoklu cinayetin ve sonuçlarının gerçek anlatımı.

Sadece bu sefer bizzat katilin kendisi tarafından kaleme alınacaktı.

Seanslarda oldukça düşük bir teknoloji kullanılıyordu. Soğuk içecekler ve kahve kısmı Anna'daydı, bütün masrafları o üstlenmişti. Bu arada akşamdan kalma sorununa iyi gelen süper bir tarifi vardı; espresso, krema ve diğer sihirli malzemelerden oluşan mucizevi bir karışımdı. Kamera yoktu ama Sony marka, biraz yıpranmış bir MP3 ses kayıt cihazı vardı. Anna sarı bir deftere çeşitli notlar alırken ses kayıt cihazı çoktan devreye girmişti bile.

Bu şeydeki karanlığı hâlâ hissedebiliyordum. Aklım oradan derhal kalkıp uzaklaşmamı, ilk kalkan uçağa binmemi ve yeni bir saklanma yeri bulmamı söylüyordu. Ama kalbim bunun nafile bir çaba olacağını söylüyordu. İkimiz de bu döngüde sıkışıp kalmıştık. Birbirimizin gizemi bizi zorluyordu. Seçimimi yaptım. Bu şey ancak sadece birimiz ayakta, belki de hayatta kaldığında sona erecekti.

Birinci günün neredeyse tamamı davanın ilk kısmıyla geçti. İçiyordum ama yemek yemeyi unutmuştum. Bir yandan Bloom'u, telefonu, Stephen Donnelly'yi, Harriet'ı ve uyaran teorisini tartışıyor, bir yandan da Anna'nın tepkisini izliyordum. Savaştan sağ kurtulanlar gibiydik, çok az kişinin kavrayabileceği türden olaylara tanıklık etmiştik. Anna bu ayrıntıyı sanki ilk kez duyuyormuş gibi tepki verdi. Bir hata veya açık görmeyi bekliyordum ama yoktu. Bu da diğerleri gibi kusursuz bir gösteriydi.

Gündüz seansı bitti. Akşam olunca tekrar sahil boyunca yürüdük. Kum her zamankinden daha yumuşaktı. Güneş kaybolmuştu ama hava uyuyamayacak kadar sıcaktı. Boğazım

kupkuruydu. İç organlarımı bira ve viskiyle ıslattım. Dizlerinin üstüne çöken ve merhamet edip toprağı kutsaması için yağmur tanrısına yalvaran bir çiftçi gibi hissediyordum.

Sahilde oturduk. Sonunda karanlık iyiden iyiye çökmüştü. Beni korkutan gündüz değil, geceydi. Yorgundum, uykuluydum, tıpkı onun istediği gibi. Anna bana yaklaştı, hatta başını omzuma yasladı. Bu da planın bir parçasıydı. Çok uzun zamandır bir insanla arkadaşça bir temastan bile mahrum kalmıştım. Başka birinin teninin yumuşaklığı karşı konulamazdı.

Gözlerim açık kalmak için mücadele ediyor, uyku beni itiyordu. Bir tür hareket sesi duymayı, aniden bir şeye uzanmasını, kanın dökülen bir şarap gibi sahneyi kırmızıya boyamasını bekliyordum.

Ama şimdiye kadar hiçbir şey yoktu. Hâlâ hayattaydım.

Keşke uyanık kalabilsem diye düşünüyordum.

Uyku tehlikeliydi, hatta tehlikenin ta kendisiydi.

Uyku ölümdü.

Ne olursa olsun gözlerimi kapatmamalıydım.

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

Ayışığı Kitaplığı

30 Ağustos

Gece yarısı yemeği bitti.

Yeni bir gün. Ama dünya sonsuza dek değişti.

Avcılar ve survivor'larla olanları düşünmeye devam ediyordum. Indira'nın hain yüzünü görmüş, babamın yağlı öpücüğünü izlemiştim. İnsanlığa olan son inanç kalıntımın bile küle dönüştüğünü hissediyordum.

Bir şey yemedim. Sadece içiyordum. Kadehimin tekrar tekrar doldurulmasını izliyor ve karaciğerim bu durumu protesto edene kadar içmeyi sürdürüyordum. Her zamankinden farklı hissediyordum.

Bekliyordum. Buluşma, randevu. Evet, tıpkı düşman hatlarının gerisindeki o SOE kadınları gibiydim. Gizli kaynağımı bekliyordum. Beni kurtarabilecek kişiyi.

Tanrı'nın bile unuttuğu bu lanet olası yere gelmeyi kabul etmemin tek nedenini.

Kulübenin kapısı şimdi yavaşça açılıyordu. Önce bir vuruş, sonra giriş. O gölgeyi gördüm. Yine o, yemekteki kişi, kadehimin yakınında dolanıp duran. Onu verdiği brifing'den tanıyordum. Sağlık ve güvenlik danışmanı. Eşek arısını andıran incecik belli kadın. Acaba bir tür hayal mi görüyorum diye merak ettim.

Kapıyı kapatmadı. Ellerine eldiven takmıştı. Bir şeyler söylüyordu. Başlama talimatlarım. Acaba o @HastaX miydi?

Arkasında da biri daha vardı. Bu kişiyi tanıyordum. Dizüstü bilgisayarıma kaydettiğim fotoğraflardakiyle aynı yüz.

Bu... MARATON şüphelimin yüzüydü.

Aniden ne kadar yanıldığımı fark ettim. Yanlış hesap etmiş, yanlış yorumlamıştım.

Buraya, yani çiftliğe gelmek korkunç bir hataydı. Felaket bir hata.

Kaç! Koş, koş, koş, Anna. Bacaklarının elverdiği kadar hızlı koş.

Artık çok geçti. Görüşüm hafifçe bulanıklaştı, gözümün gördüğü dünya kaymaya başladı.

Ormandan geldikten sonra harabelerde içilen tüm o içkileri düşündüm. Bardakların içine bir şeyler koymuş olma ihtimallerinin ne kadar yüksek olduğunu. @HastaX ile buluşmanın mükemmel bir bahane olduğunu.

Aptal, aptal, aptal.

Garip bir his belirdi içimde. Neredeyse viral, varlığımın her bir katmanını ele geçiren. Değişim bulanık ama somuttu. Bana korkunç bir şey oluyordu. Çarpma sesi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bedenim ve beynim başka biri tarafından alınıp esir tutuluyordu. Zihnim bana ait olmayan düşüncelerle doluydu. Başkalarının fikirlerini düşünüyordum.

Bilinçaltından gelen düşünceler. Engellerden kurtulmuş. Yanımda bir bıçak vardı. Rüyalarımdan sızan bir sembol gibi oradaydı, onu kullanmam için yalvarıyordu. Ben Lady Macbeth'tim. Şeytan kadın.

Yazıklar olsun sana!
Ver şu hançerleri. Uyuyanlar ve ölüler
Bir resimden ibarettir, sadece çocukluğun gözüdür
Boyalı bir şeytandan bile korkan.

Artık düşünceler durdurulamaz hale gelmişti.

İkisi de yanımdaydı. Bana bunu onlar yapmıştı. Daha az önce yudumladığım kendi sonumdu. Artık kendi zihnim üzerinde kontrol sahibi değildim. Onların kuklasıydım, iplerim onlar tarafından çekiliyordu. İşkencecim onlardı.

Onları yakalayacaktım. Hainleri ifşa edecektim. Sesler omzumda, kafamın içindeydi. Bu iki davetsiz misafir harekete geçmem için beni teşvik ediyordu.

Uyuyanlar ve ölüler.

Ormanda olanların ormanda kalmasına izin veremezdim.

Indira şirketimi, ailemi ve hayatımı çalmıştı.

Evet, artık çok açıktı. Aslında hep öyleydi.

O kaltak ölmeliydi.

76

BEN

Sıçrayarak uyandım.
Rüyalarım kanlı ve canavarlarla doluydu.

Gözlerimi açtım ve ilk yağmur damlasını tattım. Uyum sağlamam saniyeler sürdü.

Göğe ve fırtına bulutlarına baktım. Bugün kesinlikle dağılacaklarını biliyordum. Bir tür inisiyasyondan geçtiğimi, yağmur tanrısını yatıştırdığımı. Uyku beni ele geçirmişti ama hâlâ buradaydım. Vücudumu kontrol ettim ve peşi sıra nefesler aldım.

Yaşıyordum.

Kalbim atıyordu. Nefes alabiliyordum. Evet, bir şekilde geceyi atlatmıştım. Bıçak yarası veya kan yoktu. Gösteri veya siren sesi de.

Etrafıma baktım ama Anna ortalıkta görünmüyordu. Bu geçici erteleme için neredeyse minnettardım. Paranoya ve izolasyonun kafamın içine bu rahatsız edici düşünceleri tekrar yerleştirip yerleştirmediğini merak ettim. Bu delilik beni ele geçiriyordu. Belki de yardım almaya, biraz dinlenmeye, suçlu zihnin uçurumundan aşağı bakmaya bir son vermeye ihtiyacım vardı. Yavaş yavaş da olsa tekrar normal ve sağduyulu olmaya.

Başım ağrıyordu. Dün gece çok fazla içmiştim. Kafamın içinde çalan çanlar kulaklarımda çınlıyordu. Rahatlama hissi ağır ağır kafa karışıklığına dönüştü. Gökyüzüne ve alüvyon grisi bulutlara tekrar baktım. Muhtemelen yağmur damlasını sadece hayal etmiştim, bir rüyanın son yankısı misali.

Kalkıp su içmeye ve Anna'yı aramaya gittim. Kulübeye vardım ve duştan gelen sesi duydum. Sonunda Anna vücuduna bir havlu örtmüş, sırılsıklam halde ortaya çıktı. Mucizevi akşamdan kalma ilacından bir parti daha hazırladı. Ardından kendi kupasını elinde yıkayıp dolaba kaldırdı. Tam da vadedilen şey oldu, akşamdan kalma ilacı mucizevi bir şekilde işe yaradı. Zihnim berraklaştı. Bedenimin düzeni geçici olarak sağlandı. Duş alıp hazırlandım. Sonra her şeye yeniden başladık. Daha çok kaset, daha çok röportaj. "Anna Seansları. 2. Gün."

Ancak saatlerce uğraştıktan sonra, davanın katı kronolojisinden biraz saptık. Bütün iyi soruşturmacılar gibi, bazı kısımları diğerlerinden daha fazla önemsiyordu. Sorularına ve tarzına ayak uydurmayı sürdürdüm. Hâlâ bu yaptığımın yanlış olup olmadığını merak ediyordum. Belki bundan sağ çıkabilirdim. Bu adadan ayrılabilir, akıl sağlığıma yeniden kavuşabilirdim.

"Neden sen?" diye sordu.

Eskisinden daha direktti. Bir yudum viski içtim. Sorusu kafama takılmıştı. "Pardon?"

"Neden senden başkası bu tür bir tedavi izlemedi?" dedi Anna. "Yoksa kendi geçmişinde uyaran teorisini etkileyen bir şey mi vardı? Neden umudun, vazgeçme sendromu gibi bir zihinsel rahatsızlığın tedavisinde bu denli dönüştürücü olabileceğine inanıyordun?"

Boğazımı temizledim. Psikolojik literatürdeki tartışmalar hâlâ devam ediyordu: Anna benim yöntemlerim yüzünden mi uyanmıştı, yoksa Harriet küçük şişesini kullanarak Anna'nın sistemine skopolamin vermeyi ve derin uykuyu tasarlamayı bıraktığı için mi? Ne de olsa Harriet o maddenin testlerde çıkmayacağını biliyordu. Bir diğer önemli soru da bu işin arkasında kimin olduğuydu: Başından beri her şeyi tezgâhlayan kişi ya da tüm bunların fikir babası Harriet mıydı? Yoksa o sadece Anna'nın en başta verdiği emirlere göre hareket etmiş, Anna'nın derin uykuyu taklit edip çifte cinayet suçundan kurtulmasına maşalık mı etmişti?

Şimdilik eski inançlarıma bağlı kalmalıydım. Prens'in Tedavisi. Numara yapmaya devam etmeliydim.

"Modern dünya bilimi sanatın, zihni bedenin, ruhsal olanı maddi olanın karşısında görüyor," dedim. "Fakat Kraliyet Cemiyeti'ndeki bilim insanları hem ilahiyatçı hem de simyacıydı. Isaac Newton fizikte olduğu kadar İncil çalışmalarında da aktifti. Aristoteles biyoloji ve politikanın yanı sıra drama ve şiir hakkında da yazmıştı. Bu yüzden fonksiyonel nörolojik bozukluklar konusu çok ilgimi çekiyor."

"Bu kulağa pek de tıbbi bir cevap gibi gelmiyor."

"Öyle değil zaten. Ya da sadece ilk bakışta FNB'ler geleneksel tıbbi anlayışın doğasını değiştiriyor. Beyinde organik bir hastalık bulunmaması ve yine de hastalığın tamamen gerçek ve çok yıkıcı olması mümkün müdür? Efsanevi olan aynı zamanda tamamen somut da olabilir mi? Bunu cevaplarsak, hayatın gizemlerine dair soruları da cevaplamaya başlarız."

Geçmişte KitKat'ın esneyip son alınan oyuncağıyla oynadığı ve Clara'nın mutfağa kaçtığı an tam da buydu. Abbey'deki personel, özellikle en üst kattakiler bu konuda türlü türlü şakalar yapardı. Şimdi alaycı tavırlarını bile özlüyordum. Hayat çok garip, çok değişken bir şeydi.

"Ama neden?"

Israrcı tavrı beni yine şaşırtmıştı. Yazar Anna bu konuda hasta Anna'ya hiç benzemiyordu.

"Nedenini kim bilir?" dedim sonunda. "Neden... cevaplanması imkânsız bir soru."

"Tabii şayet bir psikolog değilsen ve işin zihni incelemek değilse."

"Şimdi bana iltifat ediyorsun."

"Hâlâ öğrenmek istiyorum. Umudun eroin kadar güçlü olabileceğini fark etmeni sağlayan ne oldu? Mutluluğun diğer tüm coşkular kadar uyarıcı olabileceğini sana ne düşündürdü?"

Derin bir nefes aldım. "Tarihsel gerçekler."

"Mesela?"

"Zihin tuhaf bir şekilde insana özgüdür. Başka hiçbir hayvanın böylesine geniş bir kapasiteye sahip bir beyni yoktur. Ama bu yetenek aynı zamanda bir lanettir de. Milton'ın meşhur dizesini yazarken kastettiği buydu. Annenin St. Margaret

Kilisesi'nde ilk tanıştığımızda bana okuduğu dize: 'Zihin kendi mekânını yaratmaya muktedirdir. Dilerse cehennemi cennete, cenneti de cehenneme dönüştürebilir.' Şairler bunu psikologlar veya psikiyatristlerden çok daha önce biliyorlardı."

"Yani daha kişisel bir nedeni yok muydu?" dedi Anna. "Kendi geçmişinden bir şey? Bizzat deneyimlediğin tetikleyici bir mekanizma falan?"

Sonunda. O noktaya gelmiştik işte. Artık sorgulama daha kişisel, daha iğneleyiciydi. Aramızdaki dinamikte ani bir değişim olmuştu. Anna yüzümdeki huzursuzluğu fark etti. Arka planda bir gök gürültüsü duydum. Hava taze, ferah ve beklenti doluydu.

Gazap benim için geliyordu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu kitap gerçekle ilgili Ben," dedi Anna korkutucu bir sakinlikle. "Anlaşma buydu. Gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek..."

Bekledim.

"Bence o pazarlığı onurlandırmanın zamanı artık geldi, ne dersin?"

77

BEN

Artık oyun yoktu. Sonunda birbirimize karşı dürüst olacaktık. Tüm yapmacıklıklar, tüm sahtelikler bitmişti.

Anna inanılmaz derecede sakin ve hareketsizdi. İlk belirti buydu. Sesi güçlü, hatta neredeyse ürkütücüydü. Ses kayıt cihazı çalışıyordu. Kırmızı ışık beni suçluyor, tehlike tenimde yapış yapış bir hisse neden oluyordu.

Bir katilin karşısında oturuyordum. Bilişsel davranış terapisi yapmak veya bir muayenehanede oturup üzgün ve zengin insanlarla konuşmayı hiç istememiştim. Tehlike soluduğum havaydı. Suçlular benim hastalarımdı ve Anna içlerinde suçlu olan en ilginç hastamdı.

"Neden bana gerçeği söylemiyorsun Ben?"

Bunu çok adli bir dille söylüyordu. Savaş istiyordu. Artık ilk başlardaki tartışmaların yerini siper harbi almıştı; çamurun ortasında dişini tırnağına takarak verilen büyük bir kavga.

Ses ekipmanının ışığı yanıp sönüyordu. Dışarıdan kıyı şeridini yalayan dalgaların sesi geliyordu. Suyun içindeki bağrışlar ulaştı kulaklarıma. Yakınlardaki taşınabilir hoparlörlerden müzik sesleri yükseliyor, gürültüler doğanın sesleriyle yarışıyordu, ta ki her şey –deniz, çığlıklar, hoparlörler, gök gürültüsü– sonik bir paydada birleşip her bir parça diğerlerinden ayırt edilemez hale gelene kadar.

Terliyordum ama bu sefer her zamankinden daha çok. Hastaydım, hatta titriyordum.

Fırtına. Yağmur. Keşke kesilseydi.

"Hiç yalan söylemedim," dedim. "Abbey'deki görevim gerçeği bulmaktı. Benim tek ilgilendiğim şey bu oldu. Tıpkı senin gibi."

Anna neredeyse hiç terlemiyordu. "Hâlâ yalan söylüyorsun," dedi. "Yaptığın her şey, yazdığın her şey bir yalandı. Belki de bazen kendini bile ikna ettin. Siz psikologlar buna ne diyorsunuz? Sahte hafıza sendromu. Dissosiyatif kimlik bozukluğu. Psikojenik amnezi. Bastırılmış anılar. İstediğini seç. Bir kısmının diğerini kabul etmediği ya da yok saydığı bir dereceye kadar zihni bölümlere ayırma yeteneği. Böylelikle aynı anda iki hayat yaşayabilirsin. Geçmiş yabancı bir ülke değil, farklı bir galaksi. Orada var olan tek şey kendini yeniden yaratman."

Sahte hafıza sendromu. Dissosiyatif kimlik bozukluğu. Psikojenik amnezi. Bastırılmış anılar.

Evet, şimdi anlıyordum. Şimdi her şeyi daha iyi görüyordum. Seçtiği bakış açısı buydu. Daha önce fark etmem gerekirdi. Böyle bir davranışı tahmin etmiştim oysa. Beni böyle tuzağa düşürecekti. Beni kendi teorilerimle vurup kaderime terk edecekti.

Aşırı terliyordum. Ter katmanı kalın, yağlı bir ip gibi alnımdan aşağı kaydı âdeta. Yağ lekesi gibi pantolonuma damlamaya başladı. Şiddetle öksürdüm ve daha çok viski içtim. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Sakin kalmak, böylesi bir zayıflığı kabul etmemek için kendimi zorluyordum. "Bu şey giderek röportajdan ziyade bir sorgulamaya benzemeye başlıyor."

"Sorgulamalar yalnızca suçlu insanlar içindir. Sen suçlu musun Ben?"

Tekrar kayıt cihazına baktım. Kendimi o ilkel yakınlık arzusuyla kumsalda Anna'yla yan yana yatarken gördüm. Bütün bunlar –flört, akşam yemeği, son birkaç gündür kulübede yalnız geçirilen saatler ve kasıtlı yakınlık– prova edilmiş ve önceden planlanmıştı. Yalnızdım, savunmasızdım, kaybettiğim her şey için acı ve özlemle yanıp tutuşuyordum. Bütün yetenekli katiller kurbanlarıyla nasıl oynayacaklarını, kurbanlarının zayıf noktalarını nasıl bulacaklarını iyi bilirdi.

Anna viski bardağımın boş olduğunu gördü. Terlememi izliyordu. Kesik kesik öksürüğümü duyuyor ama kılını dahi

kıpırdatmıyordu. Bunun yerine, "Profesör Bloom suçlu olduğunu biliyor muydu?" dedi.

Öldürüldüğü gece Bloom'la yaptığım o son konuşmayı hatırladım; kasadan dosyayı almama yönelik talimatlarını. O gece bu konuşmayı duyan olmamıştı. Dosyayı da iyi saklamıştım. Bloom'la benim aramda bir sırdı hâlâ.

Hafızadaki kör noktalar. Unutulmuş eylemler. Tabii ya. İtiraf etmemi istiyordu. Bu yüzden hâlâ buradaydım. Anna teşhisinin doğru olmasını istiyordu.

"Travma sonrası amnezi yaşayan birine göre," dedim, "hafızan oldukça net görünüyor."

"Bu dava tamamen buna dayanmıyor mu zaten? Bir illüzyon gibi, izleyiciyi oyalarken sergilenen gerçek bir el çabukluğu. Bütün röportajlarımdan çıkardığım şey bu. Sen ilk değil, son tanıksın. Gerçek bir gazetecinin yapacağı şeyi yaptım ve kendi yıkımıma dair bütün gerçekleri dikkatlice inceledim."

"Kendi suçunu çözen bir gazeteci."

"Evet. Gerçekte bu hiçbir zaman Bloom, Harriet veya benimle ilgili değildi. Başka biriyle ilgiliydi. Profesör Bloom'un bir zamanlar Hasta X olarak bahsettiği kişi."

Uzun zamandır onu arıyor ve bir yandan da unutmaya çalışıyordum. Saplantım, çöküşüm. Diğer yarım.

Hâlâ bıçak yoktu. Sırtıma bir şey saplanmamıştı. Akşam henüz çökmemişti. Yine de içten içe buraya kadar diyordum. Sona gelinmişti. Dahası artık bundan başka bir son olamazdı.

Anna beni izliyordu. Suya ihtiyacım vardı. "Çocuğun kim olduğunu bilmiyorum. Ya da en azından kanıtlayamam. Kimse kanıtlayamaz."

"Dünya onun Harriet olduğuna inanıyor."

"Evet."

"Ama sen aynı fikirde değilsin sanırım?"

"Bloom'un dosyasındaki bilgiler yanlış değilse şayet, hayır. Bloom'un vaka notları, 1999'da Hasta X'in on sekiz yaşından küçük olduğunu ve Broadmoor'da tedavi gördüğünü açıkça belirtiyor. Hastane bir hastayı aynı anda hemşire olarak işe almaz veya on sekiz yaşından küçük birini istihdam etmez. Tabii, bu

iki olgudan biri yanlışsa veya Bloom'un dosyası bir şekilde değiştirilmişse, her şey mümkün."

"Katılıyorum. Harriet değildi." Anna şimdi tekrar durakladı. "Hasta X'i bulmak, çiftlikte olanlarla ilgili gerçeği bulmak anlamına geliyor. Nedenini değil, nasılını. Herkes hep o geceki cinayetlerin aslında kurbanlarla ilgili olduğuna inandı. Peki, ya iki kurban sadece ikincil hasarsa? Ya cinayetler direkt olarak Douglas veya Indira'yla ilgili değil de cinayet eyleminin kendisiyle ilgiliyse? Ya herkes bunca zamandır yanlış tarafa bakıyorsa?"

"Anladığımdan emin değilim."

"Ya dikkatlice planlanıp düzenlenmiş bir eylemse? Bıçak yaralarının sayısı, kırmızı kulübenin etrafındaki kan, cesetlerin yerleştirilme şekli. Hepsi maksimum dehşeti çağrıştırmak için tasarlanmıştı. Medyatik bir olay olmak ve vazgeçme sendromu olarak adlandırılan şeyi tetiklemek için."

Şimdi anlıyordum. Ya da anladığımı sanıyordum. "Harriet eğitimli bir hemşireydi. Biraz da olsa tıbbi bir anlayışa sahipti. Onunla çalışan herkes bunu bilirdi. Belki de bunu kullanmıştır."

Anna gülümsedi. "Evet. Ama böyle bir plan tıbbi anlayış gerektirmez. Uyku psikolojisinin öncü bir şekilde takdir edilmesini gerektirir. Bir hastayı tam olarak neyin tetiklediğini. Günlerini hastaları tedavi ederek geçiren biri. Ceza adalet sistemini ve adli psikolojiyi anlayan biri."

Düşüncelerimi topladım. Tuzağın kurulduğunu görüyor ve bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyordum. "Bu da Lola Ridgeway veya Harriet aslında hep bir günah keçisi demektir. Gerçek suçlu onu kendi emelleri için kullandı gibi bir anlam çıkarılabilir. Belki de o sadece bir yemdir."

"Evet," dedi Anna, "öyle."

"Bu durumda başka bir şüpheliye ihtiyaç var demektir? Hasta X profiline uyan biri?"

"X olarak bilinen çocuğun zeki, son derece manipülatif, usta bir aktör olduğunu biliyoruz. Büyük ihtimalle bütün ipleri elinde tutabilen biri. Harriet'ı manipüle etmek ve tüm bu işi yönetmek."

Bunu bekliyordum. Ne olacağını biliyordum. Bir bakıma, hep biliyordum aslında. Kliniğe gelip beni sürgün hayatımda bulduğundan beri biliyordum. O ya da ben. Her zaman öyleydi. O geldiği andan itibaren başım beladaydı. O karşıma çıktığından beri ölü bir adamdım aslında. "Aklında bir aday var mı?"

"Evet," dedi Anna gözlerimin içine bakarak. "Var."

Ayışığı Kitaplığı

ANNA'NIN DEFTERİ
2019

30 Ağustos

Ve yaptım. Yine de "bunun" tam olarak ne olduğundan emin olamıyordum.

Görebildiğim tek şey kandı.

Giysilerime ve tenime yapışıyordu.

Kan boynumda benek benek oluyor, çenemde ıslak bir şekilde kümeleniyordu.

Şu anda bile, bunu yazarken sayfa kanla doluyordu.

Rüya görüyordum. Yine de bu rüya fazla gerçekçi geliyordu. Ama bütün rüyalar gerçek gibi gelirdi, öyle değil mi? Rüyaların olayı buydu zaten.

O kaygı dolu kaçış rüyaları. O cinai intikamlarla dolu kırmızı rüyalar. Kâğıdın dokusunun, tükenmez kalemin çiziğinin ve okul yakasının sertliğinin dokunulabilecek, hatta tadılabilecek kadar gerçek olduğu tüm sınav rüyaları.

Bu da öyle olmalıydı.

Görebildiğim tek şey ikisinin orada yattığıydı. Indira ve Douglas. Ev arkadaşlarım. En iyi dostlarım. Bana ihanet edenler. Hainlerim. Yetişkin hayatımın ilk evrelerini, gerçek hayata doğru giden o araf yolculuğumu paylaşan iki kişi.

Ancak bu kez sonmuş gibi geliyordu. Kafam gitmişti. Bunu bana biri yapmıştı. Sanırım ormanda olanlardan sonra... O zamandan beri hiçbir şey aynı değildi.

Avcılar ve survivor'lar.

Buradan kaçmalıydım. Ancak yine de her şeyden çok uyku beni yavaşça ele geçiriyor gibi görünüyordu. Her zamankinden daha yorgun hissediyordum.

Kendimi kırmızı kulübenin kapısında dururken görebiliyordum. Hem Indira hem de Douglas taş kesilmişti âdeta, yataklarında ölü gibi uyuyorlardı.

Adımlarım sert, hareketlerim hırçındı. Hem farkındalık halindeydim hem de ürkek bir sarhoşluğun pençesinde.

Yanımda bir ses vardı, kafamın içinde yankılanıyordu. Bir kadın sesiydi. Ama benim sesim değildi. Ses bir ilahi gibi aynı mantrayı tekrarlıyordu. Kelimeler müzikal bir şekilde çınlıyordu. Ses bedenimin hem içinde hem dışındaydı. Ama beni ileriye doğru itiyordu.

Kapıda durdum. İkisini gördüm ve bıçağın sapını avucumun etine soğukkanlılıkla bastırdım. O sözcüklerin neredeyse dua edercesine söylendiğini duydum, ta ki yatakta ikisinin tam tepesinde dikilene ve o kadersel seçimi yapmak zorunda kalana kadar. Tıpkı Havva gibi, Medea gibi, geri kalan herkes gibi.

Sonra olan oldu. Bir, iki, tekrar, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, tam bir çılgınlık hali. Douglas belli belirsiz bir şekilde kıpırdanıyor, burnuna ve dudaklarına kan sıçrıyordu. Ama ona tepki verecek zamanı tanımadım. Ses çok netti. İkisi de ölmeliydi ve bu yüzden dönüp tekrar başladım. Bir, iki, üç, dört, tekrar, altı...

Uyku artık iyice bastırmıştı. Yakında beni almaya geleceklerdi. Ama yine de sözcükler beni terk etmiyordu. Talimatlarım. Neyi nasıl yapacağım. Sözcükler yazılıydı, talimat kapsamındaydı: *Üzgünüm. Sanırım onları öldürdüm.*

Çocukken gözlerim hiç kapanmazdı. Bundan sonra da hiç açık olmayacaktı.

Kâbus böyle bitecek; rüya böyle başlayacaktı.

Geri çekilip yataktan birkaç adım uzaklaştım.

Ve cinayetten paçayı böyle sıyırdım.

78

BEN

Hasta X.

Hava çok sıcaktı. Dışarıdaki okyanus çok gürültülüydü. Cildim kaşınıyordu. Havaya ihtiyacım vardı ama hava namına bir şey yoktu. Ses kayıt cihazına ve o sinir bozucu, kırpışan, kan kırmızısı göze bakıyordum. Meğer şüphelerim doğruymuş. Ama zamanlamam yanlışmış.

"Neden yirmili yaşlarındaki iki kişiyi öldürüp suçu sana atmak isteyeyim ki?"

Anna korkmuş, telaşlı ya da gergin görünmüyordu. Sesi az önceki kadar kendinden emin, aynı derecede otoriterdi. "Çünkü aslında her şey bunun içindi Ben. Adli psikolog olman. Abbey'de Bloom'un rehberliğinde çalışman. Uykuya ve uykuyla ilintili konulara duyduğun ömürlük hayranlığın. Bunu planlamak için yirmi yıldan fazla zaman harcadın. X adlı çocuk olduğundan beri tam yirmi yıl geçti. Bu asla bir susturma operasyonu değildi. Sadece öyle görünüyordu. Hepimizin buna inanmasını istiyordun. Bu, hep bir intikam göreviydi."

Kafamın arka kısmında hafif bir ağrı vardı. Artık bir şeylerin zincirinden boşandığını hissediyordum, durumun çiğliği ve acemiliği beni tüketiyordu. Dolduramadığım zamansal boşluklar. Artık sadece bir kâbus olmayan, hafızada bastırılmış gerçek olaylar olan kâbuslar. Rüyalarımı rahatsız eden gölgeler. "Kime karşı?"

"Medea deneyini gerçekleştiren insanlara. Bloom en bariz olanıydı. Bu yüzden bunu uzun süre fark edemedim. Neden

önce o öldürülmedi? Sonuçta Medea deneyini o yürüttü. Broadmoor'daki projenin başında o vardı. Kronoloji beni kör etti, ta ki ben onu görmezden gelene dek."

Bekledim. Cevap vermiyor, sadece izliyordum.

"Plan, Sally Turner'ın ölümünün yirminci yıl dönümünde hamle yapmaktı," dedi Anna. "2019. Sonra dergi için yaptığım araştırma bütün hesapları tamamen değiştirdi. Deşmeye devam edersem, Sally Turner'ın biyolojik çocuğunun gerçek kimliğini ortaya çıkarma şansım vardı. Hasta X. Bu, tüm planlarını değiştirdi. Yani önce benim devreden çıkarılmam gerekiyordu."

"Peki, neden bunu yapmadım? Eğer Hasta X ben isem, neden bunu bu kadar ayrıntılı hale getireyim?"

"Sana söyledim. Planın sessizlik değildi. Medea deneyinin intikamını almaktı. Beni yalnızken öldürmek çok kolay olurdu. Çok da acısız."

"Saçmalık."

"Sally Turner. Stockwell canavarı. Geçtiğimiz bin yılın sonunda, çok kısa bir süreliğine de olsa, dünyadaki en çok nefret edilen kişiydi. İki çocuğunu soğukkanlılıkla öldüren kadındı. Magazin yemiydi. Kötülüğün kişileştirilmiş haliydi. Hatta Sally ismi bile onun yüzünden lekelendi ve kullanılmaz hale geldi. Katillerin en dışlanmışıydı. İnsan ırkından sürgün edilmişti. Bu yüzden Bloom'un, Medea araştırma makalesinde özetlenen yöntemleri denemesine izin verildi. Sally Turner'ın eylemleri onu bir şekilde insandan daha düşük seviyede bir canlı haline getirdi. Halkın gözünde başına gelen her şeyi hak ediyordu."

"Peki, bunun senin davanla ilişkisi ne?"

Anna çantasından bir kitap çıkardı. Havaya kaldırdı: Euripides'in Penguin Classics'ten çıkan *Medea* baskısı. "Tepeler kadar eski bir hikâye. Beni susturmak nihai amaç değildi. Hayır, asıl amaç beni *utandırmaktı*. Bu ta en başından beri bir intikam trajedisiydi."

Sessiz kaldım.

"Beni basının daha da canavarlaştırdığı bir kötü adama dönüştürmek istedin. Herkesin tanıdığı bir suçlu. Bir efsane, bir model, bir prototip. Sally Turner kötü bir üvey anneydi. Bu

yüzden ben de şımarık küçük prenses oldum. Onun çektiği gibi acı çekmek zorundaydım. Cinayet sadece bu amaca ulaşmak için başvurduğun bir araçtı."

Yine o diğer düşünceler. İsimlendirilemeyenler. "Ama neden?" dedim, ikna edici görünmek için elimden geleni yapıyordum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çözemedim. Ya da ilk başta çözemedim. Ama göremediğim bir bağlantı vardı. En başından beri apaçık ortada olan bir gerçek. İntikam almak istediğin kişi ben değildim. Ailemin bir üyesiydi," dedi. "Her şey o zaman anlam kazanmaya başladı. Meselenin özü başkaydı. Aslında her şey en başından beri onunla ilgiliydi."

79

BEN

Elimdeki bardağa baktım.

Anna'nın daha bu sabah kendi bardağını elinde yıkadığını düşündüm. Hiçbir iz kalmayacaktı. Son derece doğal görünecekti.

Bıçağa ihtiyacı yoktu. En azından bu sefer hayır. İşin kalan kısmını vücudum onun için halledecekti nasıl olsa. Ölümüm için gösteriye gerek yoktu. Ben sadece ortadan kaldırılması gereken bir piyondum. Yapbozun son parçası.

Göz göze geldik. Anna beni izliyordu, ben de onu izliyordum. İkimiz de bu tekil, ölümcül âna yakalanmıştık.

Yüz ifadesindeki her şeyi okuyabiliyordum: Suçsuzluğunu kanıtlama, teyit, hesaplama, bunu daha önce yapmış ve bundan sıyrılmış birinin yırtıcı soğukkanlılığı.

Bu ânı, bu ihtişamı ve bu zaferi hayal etmişti.

Böylelikle son engeli ortadan kaldırmış oluyordu. Ölmek veya ölümü kutlamak için bir içki.

Olan biten onca şeyden sonra... böyle bitiyordu.

Ben bu adada kötü adam olarak ölüyordum. O da buradan bir kahraman olarak ayrılıyordu.

Sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Anna devam etti. "1999'da daha beş yaşındaydım. Sally Turner davasını bile hatırlayamıyordum. Hedef olmam hiç mantıklı değildi. Yani gerçek hedef ben değildim. Sadece öyleymişim gibi *görünüyordu.*"

Gücüm çoktan tükenmişti. Kelimeleri geveliyordum. Her zerrem hasarlıydı. "Bak, burada beni kaybettin."

"Sanmıyorum."

"Peki, kim? Gerçek hedef kimdi?"

"Ölümden bile daha kötü bir acı vardır. Tek bir tane. Yaşarken ölmek. Ailenden birinin, çok sevdiğin bir insanın başına bir şey geldiğini görmek, çaresizce izlemek ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olmak. İşte, bu dayanılmaz bir acıdır. Mutlu ve huzurlu olma şansını yok eder. Bu, bir insanın bu hayatta çekebileceği acıların en büyüğüdür."

Sözcükler canımı acıtıyordu. Ama zorla da olsa onları ağzımdan çıkarmaya çalışıyordum. "Yani ailen mi?"

"1999'da annem Sağlık Bakanlığı'nda devlet bakanıydı. İngiltere'nin üç yüksek güvenlikli psikiyatri tesisi üzerinde doğrudan yetki sahibiydi: Liverpool yakınlarındaki Ashworth Hastanesi, Nottinghamshire'daki Rampton Yüksek Güvenlikli Hastanesi ve Berkshire'daki Broadmoor Hastanesi. Ben hiçbir zaman senin intikamının ana hedefi olmadım. Ama *annem* oldu."

Duruşumu, sakinliğimi korumakta artık epey zorlanıyordum. Kelimeler yavaş ve eğreti biçimde dilimden dökülüyordu. Her heceyi tükürürcesine söylüyordum âdeta. Her şey imkânsız ve sonsuz görünüyordu. "Hâlâ mantıklı konuşmuyorsun."

"Bundan yirmi beş yıl önce, Profesör Bloom sadece bir klinik psikologdu. Evet, bir danışmandı ama Broadmoor koğuşlarındaki pilot müdahalelerde yetkilendirilecek seviyeye yakın bile değildi. Hayır, hayır. Medea deneyi gibi, ortaya çıkması halinde her türlü sansasyonel manşete neden olabilecek bir proje onun rütbesinin çok ama çok üstündeydi. Direkt onaya ihtiyacı vardı. Sadece tıbbi bir olay yetmezdi. Bu özel projenin en tepeye iletilmesi gerekiyordu."

"Bakanlık düzeyinde mi?"

"Özellikle akıl hastalıklarından sorumlu devlet bakanına. Kensington Baronesi Emily Ogilvy. Medea makalesinde özetlenen tedavi yöntemlerini denemesi için Bloom'a yasal destek veren bakan oydu. Annem olmasaydı, bu deney asla gerçekleşmezdi. Sally Turner hâlâ hayatta olurdu. Daha da önemlisi, onun

biyolojik çocuğu olarak öz annenin böyle acı çekmesini izlemek zorunda kalmazdın."

Bunda neredeyse matematiksel bir zarafet vardı. "Emily'yi doğrudan hedef almak yeterli olmazdı," dedim onun mantığını izleyerek. Beni umutsuzca gitmek istemediğim yerlere sürüklüyordu. "Kendi acısından daha fazla acıya neden olabilecek tek şey, bir kenarda durup ailesinden birinin acı çekmesini izlemekti. Tıpkı Çocuk X'in yaptığı gibi."

"Senin yaptığın gibi, evet. Kabul et Ben. İtiraf et artık. Sihirli sözcükleri söyle. Göze göz, dişe diş. En büyük intikam. Yirmi yıl süren bir tasarı süreci."

"Herhangi bir kanıtın var mı?"

"Bloom sana hiç sahip olmadığı oğlu gibi davrandı. Seninle 1999'da tanıştı. Sanırım seni rehabilite etti. Bence insan zihnine olan yoğun ilgini gördü ve onu iyi bir alana yönlendirmeye çalıştı. Bloom oldum olası iyileşme taraftarıydı. Hiçbir ruhun kurtarılamayacak durumda olmadığına inanıyordu. Çocuk X dolu dolu, güzel, ödül gibi bir hayata sahip olabilirdi. Sally Turner'ın oğlu olarak değil. Onun yeniden yaratılmış versiyonu Benedict Prince olarak."

Başımı iki yana salladım. Ama düşünceler beni terk etmiyordu. Boşluklar, atlamalar, kafamdaki o gölgeler. "Bu çok saçma."

"Hayır Ben. Şüphelerden kaçmanın en iyi yolu onları içeri davet etmektir. Bu yüzden suç mahallinde beceriksizce davrandın. Suçluluğun bir kez ortaya çıkıp sonra da yok sayıldığında artık özgürdün. Her şey Harriet'ın üzerine yıkılabilirdi. Onun erkenden mezara girmesi işine gelirdi, öyle de oldu zaten. Bloom ile seanslarında bahsettiğin o özel arkadaşın Harriet'tı. Cranfield Koğuşu'nda stajyerken tanışmıştınız. Sana faydalı olduğu müddetçe hep yanındaydı. Sonra onunla işin bitti. Bunu saklamaya bile çalışmadın. İlk kitabının kapağında yüksek güvenlikli psikiyatri hastanelerinde görevli olduğunu itiraf etmiştin. O dünyayı herkesten daha iyi biliyordun."

Mücadele ediyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Akciğerlerim artık çalışmıyordu. Nefes almak kadar basit bir eylem bile artık çok güç geliyordu. Düşünceler kafamın içinde

takılıp kalıyor, nöronlarıma yapışıyordu. Göğsüme yumruklar, dirsekler, tekmeler yiyordum sanki. Sahte hafıza sendromu. Dissosiyatif kimlik bozukluğu. Psikojenik amnezi. Bastırılmış anılar. Bu gerçekten doğru olabilir miydi?

Ama ben yine de... böyle bir şeyin mümkün olabileceğini biliyordum. Kurgu ile gerçeklik arasındaki boşluğun farkında bile olmayan bir hasta. Sahte anıların gerçek olduğuna ikna olmuş biri. Zihnin ikiye bölünmesi; en karanlık, en gizli sırların içeriden korunması. Anılar ve eylemlerin uyuşmaması. Boşluklar, hiçlik.

Tam cevap vermek üzereyken nihayet onu duydum. Dışarıdaki doğal kükreme. O kadar hızlı oluyordu ki daha önce nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. Çölde su bulmak. Fırtına bulutlarının dağılması. Şiddetli yağmur. Yağmur suyunun yerden fışkırdığı günler. Kulübenin duvarlarını döven likit izdiham. Boğazım, dudaklarım, boynum, göğsüm, midem, bağırsaklarım... hepsi beni yarı yolda bırakıyordu. Yağmur damlaları alkış seslerini taklit ediyordu. Sanki bu benim dünya denilen sahneye son çağrılışım, son nakaratımmış gibi.

Suya hasrettim. Susuzluğumu yağmurla sonlandırmak için can atıyordum.

"Hayır," dedim kekeleyerek. Söyleyebildiğim tek şey buydu. Her bir küçük hata, yanlış yola saptığım her bir an şimdi hızla gözümün önünden geçiyordu. Bütün hayatım ters istikamette akıyordu. Dün gece saldıracağını sanmıştım. Psikoloji eğitimim Anna'nın imzasını taşıyan büyük bir gösteriyi işaret ediyordu. Ama o bunu öngörmüş ve tam tersini yapmıştı. Benden daha zekiydi. Hep bir adım öndeydi. Kendi zihnimin sınırları beni aşmıştı. "Hayır, ikiyle ikiyi topladın ve beş buldun."

"Bu kez değil."

Viski bardağıma baktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Bu fikir baştan sona saçma ve çılgınca. Resmen delilik. Ayrıca hiçbir kanıtın yok. Hem de hiç."

"Sally Turner'ın öz çocuğu olduğunu biliyoruz. Medea deneyini yaptığı sırada Bloom'un o çocuğu değerlendirdiğini de biliyoruz. Büyük ihtimalle o çocuk Sally Turner'ın ölümünden

sonra koruma altına alındı ve ona yeni bir isim verildi. Sally Turner'la olan bağlantısına dair bütün izler kayıtlardan silindi. Bulger davasıyla ilgili sızıntılardan sonra, böyle bir medya çılgınlığının bir daha asla yaşanmamasını sağlamak ve küçük bir bireyin zarar görmesini önlemek için yeni bir yasa çıkarılmıştı. Bu yüzden eski isim tamamen yok edildi ve yepyeni bir isim verildi. Sadece Bloom ikisinin aynı kişi olduğunu bilebilirdi."

"Yine de hâlâ... o kişinin ben olduğunu kanıtlamış sayılmazsın, kanıtlayamazsın da."

Hasta X.

Anna ses kayıt cihazına uzanıp durdurdu. Kırmızı gözün ışığı söndü. Oda artık çok daha tehlikeli bir yer haline gelmişti. Titreme ellerime doğru ilerliyor, midemin üst kısmı kasılıyordu. Sanki biri göğüs kafesime bıçak saplıyordu. Tüm vücudum dökülüyor, organlarım dağılıyordu. Duyusal algılarım hızla bozuluyordu.

Fırtına sesimizi yağmurla boğmaya devam ediyordu. Ona karşı gelmek için bağırmak zorunda kalıyordum. "Anlamıyorsun."

Anna sessiz ve hareketsizdi, tıpkı daha önceki gibi. "Bana yardım et öyleyse Ben. Anlamama yardım et."

Filmin devamını şimdi görebiliyordum. Günler, muhtemelen haftalar içinde bulunacaktım. Ortalıkta ne viski bardağı olacaktı ne de şişe. Çok fazla içen orta yaşlı bir adamdım. Dünyanın her köşesi benim gibilerin istatistikleriyle doluydu. Şimdi düşüyordum. Bedenim yere çarptığında çıkan iç gıcıklayıcı kemik sesi; dizlerim, sırtım, kafam.

"Yanılıyorsun," dedim zorlanarak. "Lütfen, bana inanmak zorundasın. Her şeyi yanlış anlamışsın. Harriet'a hücresinde ulaşabilecek tek bir kişi vardı. Tüm bunları yapabilecek tek bir kişi vardı..."

Yukarı baktım, kulübe boştu. Hiçliğe doğru haykıracaktım. Sadece ben, duvarlar ve tozlu döşeme olacaktı. Birbirine çarpan sesler, bir gürültü senfonisi. Kasabayı yağmalayan bir istilacı gibi fırtınanın geçmesini bekliyordu, sonra ardında büyük bir yıkım bırakacaktı.

Fırtına dinip de normallik kavramı geri döndüğünde Anna gidecekti. Tüm izleri silinmiş olacaktı. Geriye sadece kıyı şeridine çarpan deniz, yarım yamalak hatırlanan seslerden kesitler, sıvı gibi gözlerime süzülen ve kor gibi gözbebeklerimi yakan güneş, Oxford'daki eski evimizin hayaletleri, hep hayalini kurup hiç gerçekleştirmediğim bir hayat ve kendi adını bile söylemeye cesaret edemeyen gerçek kalacaktı.

Anna'nın rüyasına dair anılarım yeniden canlandı: *Ormanın derinliklerinde koşuyorum, Maraton adlı bir kasaba, cevap orada.*

Elimden geleni yapıp kapıya doğru sürünmeye çalıştım. Yağmur dayanıksız duvarların altından sızıyor, gök gürültüsü havayı dövüyordu. Tırnaklarımla bir açıklık bulma umuduyla kazıyordum. Azıcık hava için son bir şans, özgürlük için son bir ihtimal. Sırt üstü uzanıp kulübenin ahşap tavanına bakacak ve yatağında yatan KitKat'ı düşünecektim, bir dahaki sefere ölü taklidi yapan ben olabilir miyim diye sorduğunu...

Hatırladığım son yüz onunkiydi. Hayatının bundan sonraki bölümünü, yaşayacağı uzun yılları göremeyecektim. Zaferler ve felaketler, erkek arkadaşlar ve eşler, arkadaşlar ve dostlar, kendi çocukları ve torunları... İnsan hayatının neredeyse tamamı. Gerisi hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece sevgi sonsuza dek yaşayabilir, sadece sevgi bizi kurtarabilirdi.

Keşke KitKat'a son bir kez sarılabilseydim. Ona olan sevgimin gökyüzünden daha geniş, okyanuslardan daha derin olduğunu söyleyebilseydim. Onu çok ama çok seviyordum, asla anlayamayacağı, hatta hayal bile edemeyeceği kadar.

"Böyle bir hikâyenin nasıl bitmesi gerekiyor?" diye sordum.

"Her hikâye gibi," dedi Anna şimdi. "İyi, dürüst ve haklı olanlar hayatta kalır. Olmayanlar ölür. Kötülük yenilir ve düzen yeniden sağlanır. Elveda Doktor."

Ve o an Uyuyan Güzel, Prens'ini terk etti ve çok uzaklardaki bir krallığa doğru yola çıktı.

Bir daha da asla onu gören olmadı.

A.O.

Londra, New York City, Port Maria

BEŞİNCİ KISIM

Bir Yıl Sonra

80

CLARA

Kitap onu havaalanında bekliyordu.

Çantalarını alıp duty free'de yürümeye başladı. WHSmith'in vitrini rengârenk kitap ve dergi kapaklarıyla doluydu, oradan geçen bir yolcunun bu görsel şöleni pas geçmesi imkânsızdı. Kitap haftalardır sosyal medyada dolaşıyordu. Gazetelerdeki reklamlar. Ünlülerin destekleri. Yüzyılın gerçek suç anıları.

Prens Harry ve Michelle Obama hakkında yazılmış kitaplar rekor üstüne rekor kırmıştı.

Ama Anna Ogilvy'nin onlardan aşağı kalır yanı olmadığı kesindi, ayrıca o Uyuyan Güzel'in ta kendisiydi.

Clara, *Anna O: Gerçek Bir Hikâye* adlı kitaptan bir tane satın aldı ve daha sonra okumak üzere çantasına koydu.

Küçük Citroen'ini bulana dek havalimanının otoparkında dolaştı. Öğleden sonra güneşi belli belirsiz bir vaatte bulunurcasına parlıyordu. Her şeye yeni, taze, ılık ve köpüklü bir hafiflik katıyordu, sanki hayatın sıradanlığı tekrar yakalanabilirmiş gibi. Emniyet kemerini takarken zihnindeki yapılacaklar listesinin üzerinden geçti: Kitty'yi pijama partisinden almak, buzdolabını yeniden doldurmak, okul üniformasını yıkamak, okul gezisi için izin formunu imzalamak ve sonra tekrar stresli iş hayatına geri dönmek.

Otoparktan çıkarken Radyo 4'ü açtı. Aynalarını kontrol etti, kendisiyle aynı anda çıkışa gelen diğer aracın geçmesini bekledi. Bunun dışında yol bomboş sayılırdı.

Radyo 4'te bir tartışma programı vardı. Clara, Anna Ogilvy'nin anıları hakkında yapılan ileri geri konuşmaları dinledi. Tepkiler, tartışmalı noktalar, cinayet ve gizemin cazibesi. Kral Oidipus, Habil ve Kabil, Hamlet, Agatha Christie. Tüm o podcaster'ların, blog yazarlarının ve tweet atanların kitabı kritik bir dönüm noktası olarak görmeleri onu eğlendiriyordu. Kitaptan söz ederken trend olan bütün ifadeleri kullanıyorlardı: Yaşanmış deneyim, anlatının geri kazanılması, erkek bakışının nesneleştirilmesi, ana akım medyadan özgürleşme, "onun" gerçeği.

Oysa tüm bunlardan çok daha eskiydi. Cinayet, zamanın kendisi kadar eski bir hikâyeydi.

İnsanlar oldum olası hikâye dinlemeye hazırdı, bunun için programlanmışlardı âdeta. Doğru şekilde sunduğunuz her şeye kolayca inanırlardı. Tıpkı Anna O.'nun hikâyesinde ve Benedict Prince'in çöküşünde olduğu gibi. Şimdi bile, insanlar Anna Ogilvy'nin intikam uğruna en yakın iki arkadaşını öldürdüğüne ve ardından sorunlu suç ortağının da yardımıyla vazgeçme sendromu taklidi yaptığına yemin ederlerdi. Kitap yayımlandığından beri de diğer kesim, takipçisinin peşine düşüp onu avladığı ve zorla da olsa ondan gerçeği alabildiği için Anna O.'nun ne kadar cesur olduğundan söz edip sürekli ona övgüler düzüyordu. Anna mı? Ben mi?

İki mükemmel hikâye için iki mükemmel son.

Clara bazen gerçeğin tekil bir varlık olduğunu düşünüyor, bu yalnız haliyle daha ne kadar hayatta kalacağını ya da kalamayacağını merak ediyordu. Eskiden gerçekle kurgu net ve değişmez bir çizgiyle birbirinden ayrılıyordu. Oysa artık sadece çoğul hakikatler vardı, her biri diğerine eşit derecede ve haklı bir öfke duyan.

O gece çiftlikteki mavi kulübenin yanında durduğunu, kömür karası gökyüzünde takviye kuvvetlerinin mavimsi pusunu gördüğünü ve bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündüğü ânı hatırladı. Kıdemli soruşturma görevlisi olarak ilk vakasına balıklama atlamak üzereydi. Şansa bakın ki tam da elinin altındaydı. Hayatı her yönüyle değişmek üzereydi.

Varacağı noktaya istediğinden daha erken vardı. Hayal dünyasından sıyrıldı. Radyoyu kapatıp son birkaç saniyeyi kendine ayırdı.

Kitty sonunda evden çıktı. Clara arabadan inip anında anne rolüne geçti ve her zamanki bol salyalı ritüeli uyguladı. Hayatın yüzde 90'ı coşkulu görünmekti. Sıradan bir anne kadar iyi sarılıyor, öpüyor ve okşuyordu. Tekrar arabaya vardılar ve Kitty heyecanla pijama partisinin anlaşılmaz bir versiyonunu anlatmaya başladı.

Sonunda Kitty biraz sakinleşip ilk anekdotu kıkırdayarak anlattıktan sonra Clara'ya baktı ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Gezi nasıldı?" diye sordu.

"İyi," diye yanıtladı Clara. "En iyi kısmı da ne biliyor musun?"

"Ne?"

Clara gülümsedi. Eğilip kızının alnına bir öpücük kondurdu.

"Şu an ona bakıyorum zaten."

81

CLARA

Artık parka gelmek düzenli yapılan bir hac yolculuğu gibiydi. İnsanın bir bankı olması tuhaf ama güzel bir histi. Clara bankları ve ağaçları yaşlı insanlarla ilişkilendiriyordu. Bunlar mahalle konseyine başkanlık eden veya yerel kilise korosunu yöneten bilge ruhlar içindi. Banklar, önlerinde onlarca yıllık bir hayat olan eski kocalar için değildi. Bazen bunu yaptığına pişman oluyordu. Ancak bu sürdürülmesi gereken bir eylemdi. Kocasının masumiyetine kararlılıkla inanan sadık eski eş.

Başlangıçta bank, Kitty için de babasını anmanın bir yoluydu. Ben gömülmek yerine yakılmıştı. Ortada bir mezar taşı olmadığı için kalıcılık sağlayan ve fiziksel anlamda var olan tek şey burasıydı. Her zamanki yerlerine vardılar. Clara burayı, dokunulmamış olmasa bile, boş bulduğu için neredeyse minnettardı. Hikâye patlak verdiğinden ve özellikle *Anna O.: Gerçek Bir Hikâye* kitabından alıntılar basında yer aldığından beri bank herkesin hedefindeydi. Zaman zaman yaptıkları ziyaretler anma töreninden çok temizlik eylemi haline gelmişti.

Tekrar kelimelere baktı. Hem çok tanıdık hem de hâlâ çok tuhaftı. *Dr. Benedict Prince, psikolog ve baba. Zihin kendi mekânını yaratmaya muktedirdir.*

Kitty'nin nemli elinin kendininkine sürtündüğünü hissetti. Tutuşu her adımda daha sıkı, daha güçlü ve daha sertti. Kızının yünlü paltoyla giysi katmanlarının altındaki küçük kalbinin ne kadar hızlı attığını Clara buradan bile hissedebiliyordu.

Kitty tutuşunu gevşetti. Banka koşup üzerine hafifçe vurdu. Her zaman yaptığı gibi gümüş plakayı okşadı, sonra da bacaklarını kenardan sarkıttı. Bacakları artık daha uzundu, neredeyse yere değiyorlardı. Artık daha özgüvenli, hatta daha coşkulu bir çocuktu. Ben bunu asla göremeyecekti. Yakında bu bank eskiyip çürüyecek ve küçük kızları büyümüş olacaktı.

Clara, Kitty'nin yanına oturdu. Çantayı açtı ve her zaman yanlarında getirdikleri piknik malzemelerini çıkardı. İkisi de sessizdi. Kitty bütün soruları tüketmiş, Clara da bütün cevapları aşındırmıştı. Dünyalarının altüst olduğu o ilk günler hakkında söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Ben'in cesedi Grand Cayman'daki kiralık kulübesinde bulunmuştu. Adli tıp muazzam miktarda içki bulmuştu. Ama ortada hiçbir not veya itiraf yoktu. Sonradan ortaya çıkan bilgiye göre Anna orayı ziyaret etmişti. Fakat buna rağmen Ben'in evinde üçüncü bir tarafın da dahil olduğuna dair hiçbir ize rastlanmamıştı.

Varılan ilk sonuç açıktı: Dr. Benedict Prince kendini içkiye vermiş ve aşırı alkolden ölmüştü. Yalnız, boşanmış, sürgün hayatı yaşayan bir adam. Saf ve basit bir açıklamaydı. Sonra polis dairesini aradı ve çok daha rahatsız edici bazı materyaller buldu. Sally Turner, Medea ve geçmişle yakından ilişkili olan ilgi çekici öğeler.

Haber duyulur duyulmaz Clara kendini, Ben'in de bir zamanlar bulunduğu sorgu odalarında buldu ve eski meslektaşlarının ok gibi üzerine fırlattığı amansız sorulara maruz kaldı. Ben kişisel geçmişinden hiç bahsetti mi? Çocukluğundan veya Profesör Virginia Bloom'la ilk ne zaman ve nasıl tanıştığından söz etti mi? Ona, yani eşine şiddet uygulamış mıydı? Aktif bir polis soruşturmasının sürecini hiç engellemiş miydi? Sally Turner'dan veya Broadmoor'da geçirdiği zamandan hiç bahsetmiş miydi?

Clara çoğunlukla sessiz kalmıştı. Sadece ara ara sessizliğini bozmuştu, gerçeği kabullenmek ve bir zamanlar sevdiği adamı analiz etmek zorunda kaldığı anlarda. Genel itibarıyla polislere şunları anlatmıştı: "Ben zekiydi. Evet, geriye dönüp baktığımda bazı anlar *vardı*. Ama sosyopat tiplerin olayı bu zaten.

Öyle görünmüyorlar. Kontrolcü ve manipülatif yönleri; normal, günlük davranışları taklit etmek suretiyle dikkatlice gizleniyor. Hayır, çocukluğundan pek bahsetmedi. Anlattığı kadarıyla mükemmel bir aile hayatı var gibiydi ancak onunla tanıştığımda her iki ebeveyni de ölmüştü. Ya da bana öyle söyledi. Ben de hep onun söylediklerine inandım."

Sonunda Clara'yı serbest bıraktılar. Ben'in Hasta X olduğuna veya sahte hafıza sendromundan mustarip olduğuna dair kesin bir kanıt yoktu. Asla da olmayacaktı. Tıpkı Harriet'ta olmadığı gibi. İkisi de ölmüş, dava dosyaları kapanmıştı. Sadece söylentiler, teoriler, imalar ve dedikodular vardı. Clara altı ay daha görevde kaldıktan sonra istifa etti. Kızlık soyadıyla özel sektörde yeni bir iş buldu. Kitty'nin soyadı da değiştirildi. Artık Prince değillerdi.

Pikniği sessizce bitirip ağır adımlarla eve doğru yürüdüler. Akşam yemeği yenip Kitty yatağına girdikten sonra Clara ikinci kadeh şarabını alıp güzelce kanepeye yerleşti ve telefonunu kapattı. *Anna O.*'nun kopyası hâlâ yüzü aşağı bakacak şekilde sehpanın üzerinde duruyordu. Clara pahalı dokusunu hissederek kitabın sırt kısmını okşadı.

Kalın kapağı yavaşça açtı ve o eşsiz yeni kitap kokusunu içine çekti. Ön kapağa bakıp tanıtım yazılarını okudu: "On yılın kurgu dışı kitabı" ve "2020'li yılların *Soğukkanlılıkla*'sı." Davanın kısa bir geçmişine de yer verilmişti. Muhtemelen ilk kez dava şimdiki zaman yerine geçmiş zaman kipinde ele alınıyordu.

Clara sonra arka kapaktaki yazarın biyografisine göz attı:

> ANNA OGILVY, Oxford Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan kısa bir süre sonra bir zamanlar "bir neslin otantik sesi" olarak tabir edilen *Elementary* adlı kültür dergisini kurmuştur. Kreatif direktör olarak basılı yayınların yeniden canlanmasına öncülük etmiş ve yirmili yaşlarda olan bireylerin karşılaştığı toplumsal sorunlar hakkında çok sayıda çığır açıcı makale yayımlamıştır. 2019'da Anna, vazgeçme sendromu olarak bilinen bir tür fonksiyonel

nörolojik bozukluktan mustarip olmuştur. Olay dünya çapında "Anna O." vakası olarak duyurulmuş; kitaplara, filmlere, belgesellere ve sayısız köşe yazısına konu olmuştur. Serbest bırakılmasının ardından Anna ilk aşkına geri dönmüştür: Gazetecilik ve yazmak. Bu kendisinin ilk kitabıdır.

Clara daha fazla dayanamayıp birinci sayfayı açtı. Büyük ve derin bir rahatlama hissediyordu.

Kurdeleler bağlanmış, gizem çözülmüştü.

Tehdit artık kesinlikle sona ermişti.

Clara hiç vakit kaybetmeden okumaya başladı.

82

CLARA

Son sayfaya geldiğinde şafak söküyordu. Gerçek dünya bir diğeri tarafından yutulmuştu. Ancak bu roman gerçekti. Anna röportajlardaki bütün materyalleri kullanmıştı. Clara'nın düşüncelerini tam da Clara'nın ona anlattığı gibi anlatmıştı.

Perdeler hâlâ açıktı. Kitty'nin birkaç saat içinde uyandırılması gerekecekti. Her şeye rağmen hayatında yeni bir bölüme geçiyormuş gibi hissediyordu. Bir şeyin başlangıcı.

Clara telefonunu açtı ve gece gelen e-postaları gördü. Kitabın ABD'de yayımlanması hikâyeye dair yeni bir ilgi dalgası oluşturmuştu. Yeni şirketinin iletişim ekibi bir bilgilendirme yapmıştı: *New York Post* yarınki baskı için bir makale istiyordu. Büyük kanallar röportajların peşindeydi. Bütün gazeteler, bütün süreli yayınlar ve kuşe kâğıda basılan bütün dergiler özel bir haber kovalıyordu.

Kısa bir aradan sonra Uyuyan Güzel ve prensi yeniden manşetlerdeydi.

Clara iletişim ekibine tüm teklifleri reddetmelerini söyledi. Sonra mutfağa gidip kahvaltı hazırladı. Kitty'yi uyandırdı. Karşılıklı kahvaltı yaptılar, günün ilk ışıklarında el ele okula yürüdüler. Artık her şeyde tuhaf bir güzellik vardı. Kitaba rağmen, davaya rağmen... Artık her şey geride kalmıştı.

Sonunda hayatlarına devam edebilirlerdi.

Okul kapısında Kitty'ye el salladı. Eve dönerken yerel gazete bayisine uğradı. Bütün gazetelerden ve uluslararası dergilerden bir tane satın aldı. Hikâyeleri ve profilleri karıştırdı. Bu hissin

eşi benzeri yoktu. Asla sönmeyen tam ve eksiksiz bir zafer. Şimdi hepsini görüyordu: Douglas Bute, Indira Sharma, Anna Ogilvy, Virginia Bloom, Ben. Teorileri... egoları...

Eve döndü, kapıyı kapattı. Kendisine bir tane daha sıcak içecek hazırlayıp üst kata çıktı. Merdiveni çıkarıp tavan arasının ışığını yaktı. Kutuyu en uzak köşeye sıkıştırmıştı. Sürükleyerek kendine doğru çekti, kilidi açtı ve en alta sakladığı günlüğü ve belgeyi gördü.

Günlük işin kolay kısmıydı. Olaydan sonra hemen orada, mavi kulübede duruyordu. Anna dört yıl sonra uyandığında günlük tuttuğunu bile hatırlamıyordu. Ya da cinayet gecesi çiftlikte yarım yamalak da olsa Harriet'ın yüzünü gördüğünü. Bu PTA sayesinde mümkün olmuştu. Günlüğü önce Harriet almıştı tabii. Clara daha sonra polis, Harriet'ın dairesine baskın düzenlemeden hemen önce onu almayı başarmıştı. O günlüğün içindekiler artık sadece Clara'nın sırrıydı.

Sayfaları karıştırdı ve 30 Ağustos tarihli son kaydı gördü. Mürekkep benzerdi ve Harriet bu stili taklit etmek için çok uğraşmıştı ama sonradan eklenen tek yanlış kaydın bu olduğu çok belliydi. Zavallı Harriet sonunda gerçeği kurgudan ayırt edemez hale gelmişti. Son kaydı sadece hikâyeyi tamamlamak için yazmıştı. Sayfadaki kanıtlardan yola çıkarak birden fazla versiyon bile denemişti. Sadece dublör olmak yerine bir kez olsun başrolde olmak istiyordu. Dolaylı olarak bile olsa, bir şeylerin merkezinde olmayı arzuluyordu.

Bir sonraki objeye geçti. Belge, orijinal soruşturma sırasında bir arama emri sayesinde eline geçmişti. Kıdemli soruşturma görevlisi olarak geçirdiği o adrenalin dolu günlerde. Kanıtları izlemek, Anna'nın Camden'daki dairesi aranırken orada bulunmak, Anna'nın dijital geçmişine dair parçaların asla bulunmamasını garanti altına almak. O günleri özlüyordu. Dedektif olmanın da kendine has faydaları vardı.

Clara belgenin tozunu sildi. Belgeyi eliyle düzeltti ve doksanların sonuna özgü yazı tipiyle yazılmış sözcükleri tekrar okudu:

RESMİ: GİZLİ / ÖZEL
Sağlık Bakanlığı / 2 Nisan 1999
Bakanlık Yetkilendirmesi #A7890WE

1983 Ruh Sağlığı Yasası ile bu ofise verilen acil durum yetkileri kapsamında, Dr. V. Bloom önderliğinde Broadmoor Hastanesi'nde yürütülen MEDEA pilot müdahalesinin bir parçası olarak Bayan Sally Turner (Hasta BSH28904) vakasında "arttırılmış" tedavi olanaklarının kullanılmasına doğrudan ve açıkça yetki veriyorum. Bu direkt bakanlık yetkisi, Bölüm 37 kısıtlı listesindeki çeşitli müdahaleleri içermektedir: Uyku yoksunluğu, izolasyon, 7/24 gözetim, sınıf A anti-psikotik ilaç kullanımı ve geliştirilmiş kısıtlama prosedürleri. 1983 Ruh Sağlığı Yasası Bölüm 41'e göre, bu yetki İngiltere ve Galler Mahkemeleri'nde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 3. Maddesi ve 15(2) Maddesi'nin üzerinde ve önceliklidir.

İmza
Emily Ogilvy

Rt Hon Emily Ogilvy (Ruh Sağlığından Sorumlu Devlet Bakanı)
Sağlık Bakanlığı
Richmond House, 79 Whitehall, SW1

Yazılı hali buradaydı işte.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3. Maddesi. "İnsanlık dışı veya aşağılayıcı muamele veya cezayı" yasaklayan yasal metin. Ya da daha basitçe "işkence yasağı."

Bu nihai onaydı.

Yine Ben'in o sözlerini düşündü. Anna tarafından kaydedilip kitaptaki dramatik yeniden yapılandırmanın bir parçası olarak kullanılan.

Her şeyi yanlış anlamışsın. Harriet'a hücresinde ulaşabilecek tek bir kişi vardı. Tüm bunları yapabilecek tek bir kişi vardı.

Clara birkaç yıl önce yaşanan o çılgın anları hatırladı. Mesela Kitty'nin, çantasında cesetlerin fotoğraflarını, hep yanında taşıdığı küçük yadigârları bulmasını. Ya da Ben'in Harriet'la arasındaki mesajları görüp de aldatıldığını düşünmesini. Bir dikkatsizlik sonucu Harriet'ı "HASTANE" diye kaydetmişti, Ben de bunun üzerine karısının bir erkek cerrah veya danışmanla ilişkisi olduğunu sanmıştı.

En tehlikeli noktalar bunlardı. Kitty hâlâ küçüktü, kontrol edilemezdi, olur olmaz konuşup şüphe uyandırmaya meyilliydi. Ben her şeyi kendi prizmasından görüyordu, hiçbir soruyu asla cevapsız bırakmayan bir gevezeydi.

Clara bir şeyleri iyi kotarıyordu ama bu tür tehlikeler de atlatmıştı.

Zaten ondan sonra çok daha dikkatli oldu.

Olmak zorundaydı.

Bazen Anna'nın günlüğü ve "MARATON" kod adıyla ilgili kâbuslar görüyordu. Akıllıcaydı. Neyse ki çok akıllıcaydı. Yirmili yaşlarının ortasındaki Oxford mezunu bir gazetecinin kullanacağı türden bir övgü sözü, tüylerini gösteren bir tavus kuşu.

Clara o zamandan beri Anna'nın bu kod adını başka birine söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Ama artık üstünden yeterince uzun zaman geçmişti. Travma sonrası amnezi sayesinde Anna uyandıktan sonra bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Gerçek, bilinç sahnesinden silinip bilinçaltına gömülmüş, rüya analizi sırasında metafor gibi dile dökülmüş, cevaplar ve gerçeği vadeden bir kasabanın adı olmuştu.

Aslında Wikipedia'da yapılacak ufak bir arama oyunu bozabilirdi. Clara o kelimeleri hâlâ ezbere okuyabiliyordu, büyük bir felaketten kıl payı kurtulmanın yasa dışı heyecanı:

> Rezene kelimesinin Yunancadaki karşılığı maraton (μάραθον) veya marathos'tur (μάραθος) ve ünlü Maraton Muhaberesi'nin yapıldığı yer kelimenin tam anlamıyla üstünde rezene yetişen bir ovadır.

Clara Fennel.... Fennel İngilizcede rezene anlamına geliyordu. Yani Maraton.

Haberini koruyan bir gazeteci. Kendi ışıltısından başı dönen yirmi beş yaşında bir kadın. Hem anıları hem de defteri artık tarihe karışmıştı. Anna'nın günlüklerinde bahsettiği yıllık, Clara'nın Uygulamalı Kriminoloji Yüksek Lisansı için Oxford'a kaydolduğu sırada verdiği bir fotoğraftı ve o fotoğrafta Sally'yle arasındaki yüz benzerliği inanılmazdı. Tüm teoriyi ortaya çıkaran, kesin kanıt arayışındaki önsezi.

Clara artık Ben'e üzülüyor, hatta acıyordu. Sally'nin ölümünün yirminci yıl dönümünü belirgin bir şekilde anmaya yönelik bir eylem aslında hep aklındaydı. Yani başından beri planlı bir şeydi. *Elementary*'nin araştırmasından haberdar olmak yangına körükle gitmek demekti. Indira ve Douglas ikincil hasardı. Anna hiçbir zaman ana hedef değildi. Ya da bariz bir şekilde olmamıştı. Hayır, hayır. Bütün Ogilvy ailesi acı çekmeliydi.

Fakat Anna bazı konularda haklıydı. Örneğin skopolamin. Clara "Şeytanın Nefesi" adlı mucizevi zihin kontrol ilacını ilk kez Met narkotik ekibinden bir sokak söylentisi olarak duymuştu. Londra'ya ithal ediliyor, yeni kokain olarak pazarlanıyordu ama ondan yüz kat daha ölümcüldü. Adam kaçıranlar ve soyguncular için mükemmeldi, tabii Clara için de. Skopolamini dark web'den satın almıştı. Harriet'ın çiftlikte Anna'nın içeceğine hatırı sayılır miktarda, Indira ve Douglas'ınkine de küçük bir dozajda karıştırmasını sağlamıştı. Tatsız ve kokusuzdu. Kesinlikle anlaşılmaz ve izlenemezdi.

Clara hipnotik etkinin nasıl ortaya çıktığını ve o anları nasıl izlediğini hâlâ hatırlıyordu. Kısa süreli hafıza sıkışması. REM dışı parasomni'nin aşırı bir versiyonu. Clara o gece Anna'yı istediği her şeyi yapmaya ikna edebilirdi. Anna'nın cinayetleri bizzat işlemesini sağlamak her zaman daha etkiliydi. Böylelikle daha fazla izolasyon sağlanmış oldu. Emily ve Richard WhatsApp itirafını aldılar ve tam da umduğu gibi paniğe kapıldılar. Ardından Anna'yı kırmızı kulübeden mavi kulübeye geri taşıdılar, bir suç mahalliyle oynadılar, polise yalan söylediler ve bu süreçte kendilerini de tehlikeye attılar.

Ama hiçbir suç tamamen plana göre ilerlemezdi. Anna bazı noktalarda yanılıyordu. Örneğin vazgeçme sendromu sonradan karşılarına çıkan bir tümsekti. Clara bundan sonra doğaçlama yapmak zorunda kalmış ve Harriet'ı bir şekilde Rampton'a yerleştirmişti.

Ancak Anna sebep konusunda haklıydı: Sessizlikle ilgili değil, utançla ilgiliydi. Bu asla bir cinayet değildi ya da tam olarak cinayet sayılmazdı. Bu sahiden de bir intikam trajedisiydi. Clara, Emily Ogilvy'nin acı çekmesini istiyordu, tıpkı bir zamanlar kendisinin çektiği gibi. Sally'ye işkence yapılmasını onaylayan imzayı atan kişi Emily'ydi. Sally'nin ölümünden o sorumluydu. Kendi kanıyla canından olan birinin dünya tarafından parçalanıp yok edilmesini izlemek *nasıl* bir his Emily de öğrensin istiyordu. Kendi kabilendeki üyeler tarafından dışlanmanın, kendi topraklarında sürgün edilmenin sonsuz öfkesinden Emily de payına düşeni alsın, o da aynı karanlığa hapsolsun istiyordu. Emily her şeyini kaybetmeli, herkes tarafından dışlanmalı, dipsiz bir kuyuda tek başına kalmış gibi hissetmeliydi.

Ama halk bir hikâyeyi gerçeğe yeğliyordu. İnsanlar Indira Sharma ve Douglas Bute'un daha yüce bir amaç uğruna kurban edilen kişiler olduğunu düşünmekten hiç vazgeçmediler. Tıpkı yıllar önce güçsüz bir genç kızın, uyuşturucu satıcısı üvey babası ve korkunç iki üvey kardeşiyle aynı evde sıkışıp kaldığını hiç kimsenin fark etmemesi gibi. Kaçmak, özgür bir yaşama kanat açmak, başarısızlık ve adi suç kokan Stockwell'deki o pis ve ucuz daireden kurtulmak istiyordu. Cornwell ailesinden, sarhoş annesinden ve bu berbat hayattan daha fazlasını hak ediyordu. Tek mantıklı karar buydu. Bu onun özgürlük teşebbüsüydü.

Plan harika bir şekilde hazırlanmıştı. Mutfaktan bir bıçak alıp saldırıyı gerçekleştirecekti. Üvey kardeşlerinden daha büyüktü, ayrıca çok daha güçlüydü. Tom Cornwell'i arayıp korkunç bir şey olduğunu söyleyecek, Sally ona saldırmaya çalışmış gibi rol yapacaktı. Sonra Sally'yi kaldırıp yatak odasına götürecek ve bıçağı eline verecekti. Sahne tamamen hazır olduğunda ve Tom eve yaklaştığında, Sally'yi uyandıracak ve büyük planının işe yaramasını izleyecekti.

Her şey planlanmıştı: Sally akıl hastanesine yatırılacak, Tom kaçacak, Clara da düzgün bir evde daha iyi ve daha parlak bir geleceğe kavuşacaktı. Her şey neredeyse mükemmel işliyordu, ta ki hiç beklenmedik bir pürüz çıkana kadar. Clara sosyal hizmetler tarafından götürüldü, geçici bir süre için "X" olarak anıldı ve Virginia Bloom ile değerlendirme seanslarına tabi tutuldu. Kısa süre sonra da yeni bir ismi, yeni kimlik belgeleri, yeni koruyucu ebeveyni oldu. Sally Turner'ın kızı olarak geçirdiği eski hayatı da tarihten tamamen silindi.

Clara Fennel oldu.

Ama öncesinde işler kötüye gitti. Sally'nin hastanede güvende olması gerekiyordu. Katillerin özel programlarda çalıştığı, odalarında müzik dinledikleri, Clara'nın kitaplarda okuduğu gibi bir yer olmalıydı. Ancak Sally akıl hastanesine yatırılıp diğer hastalar gibi tedavi edilmedi. Deneyler asla planın bir parçası değildi. Cam kafes, medya fırtınası, Sally'ye yöneltilen İngiltere'nin En Kötü Kadını suçlamaları... Bunların hiçbiri olmamalıydı aslında. Dr. Bloom ve destekçileri her şeyi mahvetmişti. Bu da onların da bedel ödemesi gerektiği anlamına geliyordu. Belki bugün değildi ama bir gün mutlaka o bedeli ödeyeceklerdi.

Broadmoor'dan çıkan tek iyi şey Harriet'tı. On sekiz yaşındaki hemşireyle on altı yaşındaki çocuk arasında hiç beklenmedik bir bağ kurulmuştu. Clara, Harriet ile farklı bir insan olabilirdi. Onu tanıyan, eskiden nasıl biri olduğunu bilen tek kişi Harriet'tı. Ben, Kitty ve dünyanın geri kalanı için o sadece Clara rolünü oynayan ve eski benliğini bölümlere ayıran yeni bir varlıktı. Harriet asla bırakamayacağı bir uyuşturucuydu. Aşk, aptalca, şehvetli ilk aşk insanların çılgınca şeyler yapmasına neden oluyordu. Harriet ona tapıyordu. O, Clara'nın içinde olduğu her şeye gönüllü olarak dahil oluyordu. İkisi için de makul bir anlaşmaydı aslında: Harriet aşk istiyordu; Clara'nın da bir suç ortağına ihtiyacı vardı. Sonra Clara, Harriet'ı itti, kendinden uzaklaştırdı. Ona kuralların dışında da bir hayat olduğunu gösterdi. Ama Harriet yapamadı. Clara, Ben'le evlendiğinde bile, hayatına devam etmeyi başaramadı. Aralarındaki büyük sevgi hiçbir zaman bitmedi. Birbirleri için yapamayacakları şey yoktu.

Bununla birlikte, Bloom'un yaşaması daha faydalıydı. Zaten bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı. Bloom ona bir akıl hocası oldu, suçtan sempati doğdu. Bloom; Clara'nın masum, ailesi nedeniyle şiddet konusunda eğitimli ama doğru terapi ve doğru tedaviyle erdem yolunu seçmeye hazır bir çocuk olduğuna inanmaya fazlasıyla istekliydi. Sally, Bloom'un en büyük başarısızlığıysa, Clara da en büyük başarısıydı.

Hayır, başka bir hedefe ihtiyaç vardı. Bloom'un üstündeki kişi. Medea deneyini ilk yetkilendiren kişi. Tüm bunların gerçek suçlusu. O cam kafesi inşa etmelerine izin veren, acımasız yöntemlerin denenmesine müsaade eden, Sally'yi hastane kapılarının dışındaki tıbbi personelle kalabalıktan korumayı başaramayan kişi.

Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Yıllar süren hazırlık süreci dikkatli bir planlama gerektirmişti: Medea deneyine yetki veren notu imzalayan bakanın Emily Ogilvy olduğunu tespit etmek; @HastaX muhbiri gibi davranıp Anna'nın hayatına sızmak; Ogilvy ailesinin çiftlik ziyareti sırasında sağlık ve güvenlik danışmanı gibi davranması için Harriet'ı ikna etmek ve Harriet'ı şüphelerden uzak tutmak için polis raporlarını düzeltmeye yardımcı olmak; sonra kolluk kuvvetleriyle olan bağlantılarını kullanarak Harriet'a Rampton'daki işi bulmak. Adalet Bakanlığı'nın Anna'yı Abbey'ye transfer etmeyi düşündüğünü ilk duyduğunda fırsatın ayağına geldiğini düşünüp memnun olmuştu, böylelikle davayı daha da yakından kontrol edebilecekti.

Kabul etmesi gerekirdi ki Bloom'un ölümünün zamanlaması talihsizlikti. Normalde Bloom'un varlığı ona yük olana ya da tehlike arz edene kadar bekleyecekti. Hatta bu konuda kendine bir söz vermişti. Fakat o akşamki gelişmeler gidişatı değiştirdi. Ben'in telefonunu dinledi, Ben ile Bloom arasındaki görüşmeyi duydu, derhal harekete geçmesi gerektiğini fark etti. Taklitçi katil tarzı kasten ayarlanmış bir şeydi. Bir riskti elbette ama sanatsal açıdan alınması gereken bir riskti. Simetrinin kendine has bir lezzeti vardı ki riskler, nihai ödülleri daha da tatlı hale getiriyordu.

Ben'in karşısında olmak istemiyordu ya da özellikle istemiyordu. Fakat o hâlâ ortak velayet konusunda baskı yapıyordu. Clara'nın kendi annesi ondan alınmıştı. Kitty'nin de başına böyle bir şeyin gelmesine asla izin vermezdi. Ben kendi mezarını kazmıştı. Onun zihninin nasıl çalıştığını da iyi biliyordu. Bloom'un cesedini bulduktan sonra Clara'yı olay yerine davet ederek olası herhangi bir kanıtın da göz ardı edilmesine yol açmıştı. Yani Clara'ya gün doğmuştu. Diğer dijital ipuçlarını Ben'in dizüstü bilgisayarına yerleştirebilir ve Harriet'la birlikte tutuklanmasını sağlayarak onu da resimden çıkarabilirdi.

Geriye dönüp baktığında, belki de dosyasını Bloom'un kasasından almalıydı. Ama bu da oyunun bir parçasıydı. Tıpkı o gece çiftlik yakınlarındaki dolambaçlı yol hikâyesi gibi, suç mahalline ilk varan yetkili olması için ona harika bir bahane vermişti. Bu da bir riskti ama alınması gereken bir riskti. Hemen olay yerini kontrol altına almalı, iyi bir kıdemli soruşturma görevlisi olmak konusundaki iddiasını ortaya koymalıydı. Aksi takdirde diğer dedektiflerden biri davayı ele geçirecek ve bütün planı tehlikeye atacaktı.

Anna'nın Ben'i takip etmesi de işine gelmişti. Tabii Clara orada bile biraz takdiri hak ediyordu. Kitap için yaptıkları röportajlar sırasında Clara skopolamin konusunu açıp Anna'nın aklına bu fikri sokmuştu. Akşamdan kalma sorununa iyi gelecek mucizevi bir kür. Diğer şeylerde de payı vardı tabii: Sahte hafıza sendromu, dissosiyatif kimlik bozukluğu, psikojenik amnezi, bastırılmış anılar. Açıklama yöntemi de tek kelimeyle dâhiyaneydi. Kitap kısmen roman, kısmen anıydı. Gerçek ve kurgu karışımı... *Fact and Fiction.* Kısaca Faction. Hiçbir savcı kurgusal olmayan bir romanı alıntılayarak mahkûmiyet alamazdı. Anna itiraf etmeden itiraf etmişti. Hem hikâyesini geri almış hem de kendini kanunun erişemeyeceği bir noktada konumlandırmıştı. Sonuna kadar bir adım öndeydi.

@Supheli8'in itirafı ve kaçak yolla sokulan tırnak makasına gelince... Evet, hâlâ içini acıtan tek eylem buydu. Bir âşığın son fedakârlığı. Ama daha en başında Harriet ile bu konuda bir yemin etmişlerdi. Birbirlerinin hapse gönderilmesine asla izin

vermeyeceklerdi. Birbirlerine insani bir çıkış yolu sunacaklardı. Kaderin başka bir cilvesi işte.

Peki, neden yirmi yıl beklemişlerdi ki? Birincisi, daha önce bundan sıyrılamazlardı. Emily Ogilvy'yi öldürmek intikamın alınması anlamına gelirdi ama aynı zamanda pervasızlık olurdu. Clara ve Harriet anında tutuklanır ve cezalandırılırdı. Ayrıca Emily hem efsanevi hem de canavarca olmak için doğru kişi değildi. Sadece Anna aynı anda bu ikisi olabilirdi. İkincisi, Clara o zamanlar anne değildi. Ben hep Kitty doğduktan sonra çok değiştiğini söylerdi. Mesele doğum sonrası depresyon değildi, daha temel bir şeydi: Eski, hayır, aslında gerçek benliğine dönüş. Öfke nöbetleri, dünyadan elini eteğini çekme, Kitty'ye zarar vermekle ilgili korkutucu düşünceler... Aslında tüm bunlar Clara'dan önceki kişiliğinin, uzun süredir bastırdığı eski benliğinin bir parçasıydı.

Kendi kızının olması bütün öfkeyi tekrar yüzeye çıkarmıştı. Sally'nin medya tarafından vahşice öldürüldüğünü, ona yardım etmesi gereken kişilerin işkencelerine maruz kaldığını görmenin neden olduğu öfke. Bir kız çocuğunun annesi olmak her şeyi değiştirmişti. Artık geçmişten saklanamazdı. Kitty için, kendi iyiliği için intikamını alabilirdi. Önüne bakmasının, nefes almaya devam etmesinin tek yolu buydu. Ancak o zaman hayat yolunda kızıyla birlikte yürüyebilirdi.

Bu kadar yeter diye düşündü. Tüm bunlar artık geçmişte kalmış, tarih olmuştu. Önemli olan tek şey şimdiki zamandı. Mesela Clara bugün izinliydi. Öğleden sonrasının çoğunu Kitty'nin odasını toplayarak ve bitmek bilmeyen bir çamaşır yıkama döngüsünde kendini kaybederek geçirmişti. Kitty'yi okuldan alma saati, her zamanki gibi hiç anlamadan gelmişti. Bugün günlerden cumaydı ve her cuma okul çıkışı yerine getirdikleri, neredeyse kutsal denebilecek bir ritüelleri vardı. Clara, Kitty'yi Oxford'un merkezindeki en sevdikleri kafeye götürüyor, muzlu bir milkshake sipariş edip anne kız birlikte içiyorlardı.

Yüksek taburelerde karşılıklı otururken ve aynı bardağa daldırılmış iki pipeti dudaklarının arasında tutarken Clara yine o

rahatlama duygusunu hissetti. Artık buna değdiğini biliyordu, hem de sonuna kadar.

"Anne?"

"Evet, tatlım."

Kitty sütten bıyığını eliyle sildi. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü seninleyim," dedi Clara. "Sen benim her zaman istediğim tek şeysin."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum hayatım."

Yol boyunca çok fazla yalan söylenmişti belki.

Ama nihai gerçek buydu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

TEŞEKKÜR

Bu kitap pek çok insan sayesinde ortaya çıktı. Aşağıda adı geçenlere özellikle teşekkür etmek istiyorum:

Bu dünyadaki en harika, en dinamik ve en girişken menajere, Maddy'ye teşekkür ediyorum. Cuma günü yaptığın ve asla unutamayacağım iki telefon görüşmesiyle hayatımı değiştirdin. Haziran 2022'de patlak veren küresel yayıncılık çılgınlığı şimdiye kadarki en büyülü ve en olağanüstü iki hafta yaşamamı sağladı. Sen bir yazarın isteyebileceği en büyük kahramansın ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Uzun yıllar boyunca seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum.

MM Literary Agency'nin eski ve mevcut tüm çalışanlarına –Giles, Liane, Rachel, Valentina, Hannah, Georgina, Emma, Amanda, Georgia, Saskia, Esme– çok teşekkürler. *Anna O.*'nun dünyanın dört bir yanında böylesine tutku, coşku ve başarıyla yayınlanmasını sağladığınız için hepinize minnettarım.

Thomas Harris karşılaştırmasını ortaya atarak yılımı güzelleştiren ve Hollywood'da yolumu bulmama yardım eden CAA'dan Josie'ye sonsuz teşekkürler.

Yazım aşamasındaki kesintisiz desteği, en ihtiyaç duyduğum anlarda verdiği tavsiyeler ve daima bilge ve dostane bir dinleyici olduğu için Blake Friedmann'dan Conrad'a yürekten teşekkür ederim.

Kusursuz redaksiyonu, editoryal tespit ve önerileri için Rhian'a çok teşekkür ederim.

Kitabı destekledikleri, vizyonumuza inandıkları ve yayıncılık tarihinin en iyi ön baskılarını hazırladıkları için Charlie, Kim, Charlotte ve HarperCollins UK'deki diğer tüm çalışanlara çok teşekkürler!

Hikâyeye inandıkları ve kitabı Kuzey Amerika'daki okurlara ulaştırdıkları için Harper US ve Harper Canada'dan Sara ve Iris'e binlerce teşekkür!

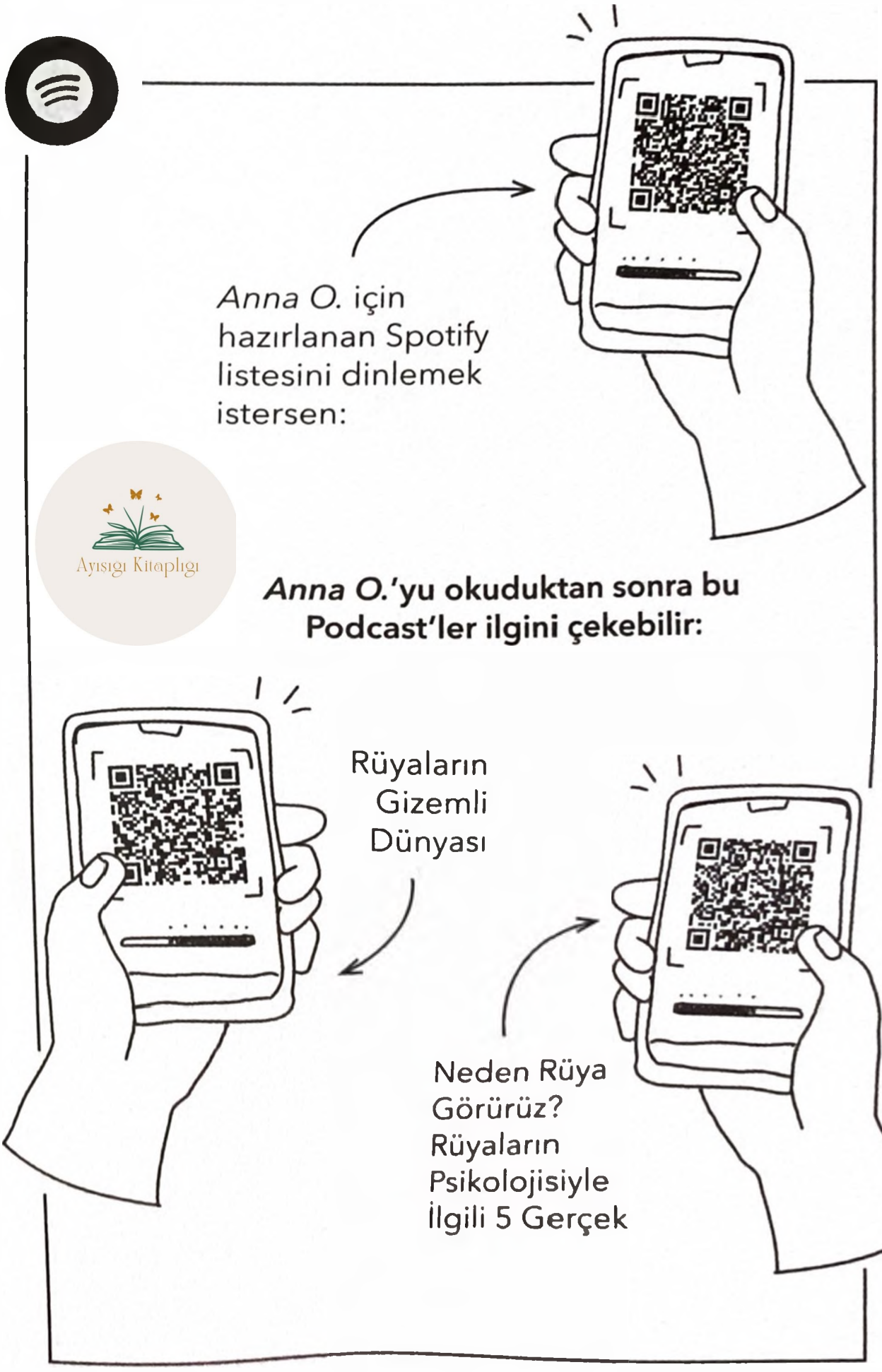
Anna O.'yu dünyanın dört bir yanına ulaştırma ve gerçek anlamda küresel bir yayıncılık olayı haline getirme konusundaki heves ve tutkuları için bütün yayıncılarıma yürekten teşekkür ederim.

Suzanne O'Sullivan, Guy Leschziner, Andrew Scull, Jonathan Levi, Emma French ve daha niceleri... Çalışmalarınız sayesinde uyku suçları, vazgeçme sendromu, psikiyatri ve psikoloji tarihiyle tanıştım. Destekleriniz için minnettarım. Ayrıca verdiği adli tavsiyeler için Helen Pepper'a da çok teşekkür ederim.

Ilaria... Tüm bu gelişmeler yaşanmadan önce de yanımdaydın, haberler geldiğinde de. Bu yolculuğun her aşamasında bana eşlik edip destek oldun. Hayatım boyunca kurduğum profesyonel hayalleri gerçekleştirmekten çok daha önemli bir şey olduğunu fark etmemi sağladığın için teşekkür ederim.

Beni her anlamda destekledikleri ve her gün bana sayısız iyilik yaptıkları için John, Peter, Sarah ve Mary'ye teşekkür ederim.

Son olarak Ruth'a teşekkür etmek istiyorum. Bugüne kadar yazdığım her şeyi okuyan tek kişisin. Tehlikeli düşüşlerimin ve zafer dolu yükselişlerimin şahidisin. *Anna O.*'nun ilk sayfalarını yazarken yardımına başvurduğum ilk kişi yine sen oldun. Sevgin, rehberliğin, nezaketin, tecrübelerin, dikkat ve özenin için minnettarım. Bunca yıllık özverin, sevgin ve ilgin için dört kelimenin yetersiz kalacağını biliyorum. Ama elimden ancak bu kadarı geliyor. Çok ama çok teşekkürler!

Anna O. için hazırlanan Spotify listesini dinlemek istersen:
Ayışığı Kitaplığı
Anna O.'yu okuduktan sonra bu Podcast'ler ilgini çekebilir:
Rüyaların Gizemli Dünyası
Neden Rüya Görürüz? Rüyaların Psikolojisiyle İlgili 5 Gerçek

41 ülkede yayınlanacak olan ve Netflix dizisi için çalışmaları süren *Anna O.* dünya çapında çok satanlar listelerine girdi ve NBC'nin *Today Show* programı tarafından "2024'ün en çok konuşulan gerilim kitabı" olarak adlandırıldı.
Matthew Blake, yazmanın dışında Westminster'da on yıl boyunca siyasi danışman ve medya stratejisti olarak çalıştı. Şimdilerde ise senarist olarak geliştirme aşamasında olduğu birden fazla uzun metrajlı film ve TV projesiyle ilgileniyor. Blake, Londra'da yaşamaktadır.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP